

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதோமாதுஜாயகம் ஸ்ரீமத்வரவரமுதயேகம்:

ஸ்ரீமத்வரவரமுநீந்தர க்ரந்தமாலை யில்

ஸ்ரீ வசநபூஷண வ்யாக் க்யா னம்

த னி ய ன் க ள்

ஸ்ரீசைலேச தயாபாந்ரம் நிபக்த்யாதி குணூர்ணவம்
பதிக்தர ப்ரவணம்வந்தே தமவஜாமாதாம் முகிம்,
ஸக்தியிகாத ஸமாநம்பாம் ஸதயாமுத மத்யமாம்,
அஸ்மதாசார்ய பர்பந்தாம் வந்தே குருபரம்பராம்,
யோகித்யமச்புத பதாமபுஜ புகமருகம்
வ்யாமோஹதஸ் ததிதரணி த்ருணயமேகே,
அஸ்மத்குரோர் பகவதோஸ்ய தவகஸித்தோ
ராமாதுஜஸயசரணௌ சரணமப்ரபத்யே,
மாதாபிதாபுவதயஸ தஸயாவிபூதிஸ
ஸர்வம் யதேவ தியமேக மதவ்யாஸாம்,
ஆத்யஸ்ய கருபதேர் வகுளாபிராமம்
ஸ்ரீமத்ததவக்திரபுகளம் ப்ரணமாமியூர்திர,
பூதம்ஸாச்ச மஹதாஹவய பட்டஸாத
ஸ்ரீபகதிஸார குஸசேகர யோகிவாஹாந்,
பகதாங்க்ரிரேணு பரகால பதிக்தரயிச்சரம்
ஸ்ரீமத் பராக்ருசமுகிம் ப்ரணதோஸ்யிதித்யம்.

ஈஸ்யார்த்த ஸைப்ரதாயபரம்பரையிடு ஒட்டுத் தனியன்கள்

லோககருகம் குருபிஸ்ஸஹபூர்ணௌ கூரகுலோத்தம தாஸமுதாரம்,
ஸ்ரீசைபத்யபிராமவரேசௌ நிப்ரசயம் வரயோகிமீடே,
லோகாசார்யாயகுரவே கருஷ்ணபாதஸயஸாலகவே,
ஸமஸாரபோகி ஸகதஷ்ட ஜீவஜீவாதவேகம்,
லோகாசார்ய கருபாபாந்ரம் கௌண்டிக்ய குஸபூஷணம்,
ஸமஸ்தாந்மகுணகாலம் வகதேகூரகுலோத்தமம்.
ஊம்ஸ்ரீசைஸாதாய குக்திககரஜம்மே,
ப்ரணாதஸப்த பரமப்ராப்ய கைங்கர்யசாலிகே,

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமத வரவாமூர்த்த கார்த்தமாசிரியில்
ஸ்ரீவசநபூஷண வ்யாக்யானாவதாரிகை

ஸகலவேத ஸங்கரஹமான திருமஹாதத்தித, பததரயததாஹம் ப்ரதிபாதிக்கப் படுகிற ஆகாரதரயமும் ஸர்வாதம் ஸாதாரணமாகையானே, *யதர்ஷயப்ரதம ஜாயே புராணா: என்கிற விதயஸாலிரீகனோபாதி, சதத ஸதவமான பரமபதததினே வித்யாஸங்குதிதஜ்ஞாநாய்க்கொண்டே, கிரந்தர பகவததபவஜ்ஞித கிரதிரயாதந்த தருப்தராகிருகைகைரு யோகயகை புண்டாமிருகைசெய்தேயும், *அகாநிமாயயா ஸுப்தி: என்கிறபடியே திகைதகைத தாருவஹ்விவத் துர்வினோதரிருணதாத்ய யாகாதி பகவத்யாயாநிரோஹித ஸஹ்ரகாசராய, அகாதயவிதயாஸங்குதிதாந்த புண்யபுண்ய கர்மாதுருணமாக ஸுர ஸா திர்யக ஸதாவர யோகிகனதோஹம் மாநிமாதிப் பக பிறப்பும பிறகு, பிறக்க பிறந்த ஜனமங்கன தோஹம் தேஹாத் மசிமாசும, ஸகாதகதர்யமும், அஹ் சேஷதவமுமாநிற ப்ருழிகளினே விழுந்து, தத்தததுருண ஸாதய ஸாதகங்கனினே மண்டி, *யாதாஹுப்பத்தி கீங்குமவிதந்ததை யேறிட்டுக்கொண்டு, ப்ராப்தசேஷியாய் பரமப்ராப்ய ப்ராபகபூதஞானவனபககல் அத்யந்தவிழுதராய், கர்ப்ப ஜகம பரமய யெகாவ வார்த்தக மரண கரகங்கனாநிற அவஸ்தாஸந்தகத்தினே கிரந்தரவிதத விவித கிரவதிக தகைகனின வதுபவிததத திரிமிறவிஸஸமஸாரி சேகரீனே, ஆரேஹம் கிண்கரு, ஜாயமாககாம பகவத கடாசு விசேஷத்தானே ரஜஸதமஸ்ஸுக்கன தநிமடித்து, ஸத்கம் தநியெடுத்த, மேகாசு ருசிபுண்டானுஹம், ததவ ஹித புருஷார்த்ததங்கனின டனளபடி அதிசதே டஜ்ஜீ விக்கவேண்டுகையாஹம், அதவ தனநின சாஸ்த்ர முகத்தானே அதியப்பரர்க்கு மனவில, சாஸ்த்ரங்கனின தநியான வேதமானது *அகாதர ஸவ வேதா: என்கிற படியே அஸந்தமாய், ஸகார்த்தவினபத்தித ஸர்வகனா ப்ரத்யய க்யாயாதி ஸாபே கதமாகிருகையானே அப்பமதிகருக்கு அககாஹித்த அர்த்தசிச்சயமபண்ணாவிரத ஸகயாஹம், அஸந்த வேதபாரகராய ஸ்வயோகமஹித ஸாக்ஷாத்கருத பராவர ததவ விபாகரான வ்யாஸாதி பரமர்ஷிகனானே, ப்ராஸீதங்கனாய் வேதோபப்ரீமஹணம் கனான ஸங்குதிதிறாஸபுராணகனினும ஸாராஸாரவினவ சதார்ககொழிய தாத்பர்யாம்சம் தெரியாமையாஹம், அதவபோகன்றிகினே ஸமஸாரி சேதனோஜ் ஜீவகாமஞான ஸர்வேசவரன, தான ஆசார்யரூப் வெளிப்படுத்தின ஸகல வேத ஸாதமான தஹஸயதரயமும் அதிஸஸகரஹதயா அதிகடார்த்தங்கனானவ யாஹம், பகவதாகஸ்டிக கடாசுவிசேஷத்தானே, மயர்வறமநிஸமருணப் பெற்று ஸகலவேத சாஸ்த்ர தாத்பர்யங்கனினபும கரதஸாமகமாக ஸாக்ஷாத்கரித்த பரான்குச பரகாஸதிகனான ஆழவர்க்கருயிச்செய்த த்ராவிடவேத ததங்கோபாய் கங்கனான திவ்யப்ரபந்தங்கனும் அநவிவிக்கனாக் அர்த்ததர்சம பண்ணப் போகாமையாஹம், ருசிபிறந்த சேதரீமுத்துபோம்படி கிருகையானே ஆழ்வாருடைய கிரீஹே தக கடாசுஸந்த திவ்ய ஜ்ஞாஸரான காதமுனிகன தெரடகமாம ஸதஸ்ஸம்ப்ரதாய ஸீத்தராய் ஸகல சாஸ்த்ர கிபுணராய் பரமதயானுக்கனான பூர்வாசார்யர்கன் அந்த வேதாநிகளினர்த்தங்கனின ஸகரஹித்த மந்தமதிகருகரும் ஸுகரஹமாய்படி ப்ராபநிகரித்து ரூபதேசித்தம போந்தார்கன். அப்படியே ஸம்ஸாரிசேதன ரிமுவு ஸஹிகை ஸாட்டாத பரம க்ருதபயானே ததுஜ்ஜீவகார்த்தமாகத் தாஹம் பஸ்ப்ரபந்தகை

எருளிச்செய்த பிள்ளையொலையார், ஆரம்பராயபர ப்ரஸ்தவகாளவர்த
தங்கலித் அவர்கள் தாமரை கௌரவாதிசயத்தானே தமையமாக அபிதேசித்தப்
பேர்த்தவையாய் அருமை பெருமையின்பற்ற இதனரு முன்பு தாமும் ப்ரகாசிப்பி
யாம உட்கிடிகொண்ட பேர்த்தவையுள்ள அர்த்தவிசேஷமாக கௌரவத்தையும்,
பின்புள்ளரு மிழக்கொணாதுதெனநிற தமமுடைய கருவாதிசயத்தனரு மேலே,
பெருமானும் ஸம்பந்திதே நிருவுளையா வருளுகையானே, ஸ்ரீ லாசபூஷணமாதிரி
இப்ப்ரபந்தமுடே வெளிவிட்டருளுமே.

முனபே பேரருளாளப் பெருமாள் தமமுடைய கிரீடமதக கருவியானே
மனற்பாக்கத்திதே இருப்பாரொரு ஸயியாவா கிரீஷ உட்கூடப் பண்ணியருளி,
தஞ்சையிருப்பன சில வர்தந கிரீஷம்மனைத் தாமையவ்ரு ஸம்பந்தமுடே வருளிச்
செய்து, கிரீயோப இரண்டாற்றுதலும் ஸ்ரீயே வர்தநிபும், இன்ன முகமெவவர்த்தமாக
கௌரவ கிரீதமாக ஸாயகே சொகுமிருமொன்று நிருவுளையாவருளுகையானே,
அவரினேவெந்த பெரியபெருமானு தெளித்தகொண்டே, தமரு முன்பு அங்கருளிச்
செய்தவர்த்தங்களைபூ அகலியாதபடி அதுகாநித்தகொண்டே, கர்த்தவானதொரு
பேரகிதே வர்த்தியாதிரகாசேயிதே, தமமுடைய ஸ்ரீபாதத்தக காதரகாரான
முதலினும் தாமமாக பிள்ள ஒரு வர அரத கோகிதே யாத்ருசிகமாவெழுத்
தருளி அவகிட மேகாதமாதிருகையானே தமையார்த்தங்களை அவ்ருகையானே
செய்தகொண் டெழுத்தருளியிரகிதே, அவை, தமருப் பேரருளாளப்பெருமா
ளருளிச்செய்த வர்த்தவிசேஷமாக விருகையானே அவ் பேரகித்தராய உவவி
லினதும் புறப்பட்டிவந்த பிள்ள ஸ்ரீபாதத்திதே கிரீஷத், அவிரே கிரீஷன,
ஆகிததெனது பிள்ளகேட்டருள, பேரருளாளப் பெருமாள் தமமெவவர்த்தங்களை
ப்ரகாசித்தருளினபடியும், இததேசத்திதே பேரகிட்டருளினபடியும்,
இன்னமுக்கையகே கிரீதமாக சொகுமிருமொன்று நிருவுளையாவருளிச்செய்தபடியும் கிள
னப்பருசெய்யக கேட்டு கிரீஷ ஹருஷ்டராய அவகாபுமியகித்தருள, அவரும
ருதகையரு அரதரகாராயவர்த்திசெநாளிதே, பெருமாள் அவரு ஸம்பந்திதே
இவவர்த்தகை மறத்தபேரகதபடி இவகைபெருப்ரஸ்தவதாமகை கௌரவே
மொன்று கிரீ பிள்ளகரு சொகுமொன்று நிருவுளையாக, அவரிப்படி பெருமாள்
நிருவுளையாவருளிருமொன்று கிளனப்பரு செய், ஆரு அப்படி செய்வா
மொன்று நிருவுளையபற்றி அகத்தாயிப்பாதகிட்டருளிருமொன்று ப்ரகித்தகிதே.
தந்தப்ரகாரான பூஷணத்தரு தந்தபூஷணமொன்று பேரகாப்பேரானே, பூர்வ
ராயர்கருடைய லாசப்ரகாராய அதுகாததகையரு ஓளஜ்ஞகையகையகிரு
கையானே இதரு லாசபூஷணமொன்று நிருவாயகிதே.

இப்ப்ரபந்தத்தித் வெதார்த்த மதுநிதிமதம் என்று தொடங்கி அந்த
மேயரு முறபட்டம் என்றமையாக, கம்பயானுர்த்தகிரீயாக ப்ரகாசி கிரீதேச
பண்ணுதே தாமையானே ப்ரபந்தபேர்த்தகதம். இதிறாணாரேஷ்டமம் என்று
தொடங்கி ப்ரபந்தப்பேர்த்தக பண்ணிதே கிரீயகையாக என்றமையாக ஸபராத
தேசருடைய ஸ்வபராதங்களைபூ ஸ்வகையான ஸுமிப்பித்த தகிப்பிகையே
வ்ருவாய் புருஷகாரகையபடியும், அரத புருஷகாரகைய கிரீயகையபடியான உபாய

கலையும சொத்துமெனது. «ப்ரபத்திக்கு என்று தொடங்கி» «சகாந்தியப்பதேஷ்டம்» எனதுமாய் விஷயப்பாவாறுபுப்ரபத்திவினைய தேசகாலாதி விபர பாவம், விஷயவிபரம், ஆராய விசேஷம், இத்தக ணாதகங்களெ ள்ருமவத்யம், இதினலையுபாங்கென குதனாவதற்குச் சொச் சொலி ப்ரபத்தம்மனே உபாய மென்று ணாதிக்கலானே பூர்வோகதேதாபாயசேஷமாகலான உபாயப்ரகாணம், இதில «ப்ரபத்தி குகப்பாணமவனே» எனதுமாய் ப்ரதா ப்ரமேயம்; மேல் ப்ரதாங்கென, «உபாயத்தகரு» என்று தொடங்கி «உபேயவிசேஷிக்ருமவிருகரு» எனதுமாய், இய்யுபாயத்தகருகென்று உபேயத்தகப் பெறுவா னெருசேதா தகரு உபாயோபேயாதிகா ப்ரதா ப்ரேகிதகவினயும், உபாயத்தா தயா நேரதகவினயும், மற்றும் த்யாஜ்யபாபாதேயககா புனவதற்குமினவினதேன சொத்துகலானே அதிகாரிவிஷ்டாகாமரு சொத்துமெனது. «தானாதிதேசபதேசம் பன்னாமபேதா» என்று தொடங்கி «உபப்பு ருபகாணமருதிபு உடகவினயும்» எனதுமாய், திதிதேசபதேசமவத்தில க்வாசாய பாதத்தீயாதிகான ணாதா சாய கருகும், கசகிஷய கருகும், ததபய் பரிமாற்றம், திமன்கெடுத்த ணவாசாயவிஷயத்தில கிஷய ருபகா ணக்குதி காம இவதற்கு சொத்துகலானே, வித்தேதாபாயவிஷ்டகரு அதிகாரிவினைய ணவாசாயாதவத்தக காமரு சொத்துமெனது. «கவிதேசாதுகத்தாம பபிதேது» என்று தொடங்கி «விவத்தக ஜ்ஞாணமபிதேது» எனதுமாய், இவவினகரு அத்திவகரு தொடங்கி ப்ரபத்தி பமயான ககவிப்பப்பத்தயா வுண்டான பெறுகருகெனாம நேரதயாய, க்வகிமபவிவத்தகமான பகவி கித்தேதக கருபப்பாயத் சொத்துமெனது. «கவதத்தீய உபாயகத் தான பறதினயோதிதே» என்று தொடங்கி, மேகென கும் கிவகவிபி விதத்தி துப்பொருளான சாமபிவிஷ்டகமய கெனவிதக சொத்துமெனது. «வேதாத்தமதுதிவினது» என்று தொடங்கி இவவித்தத்திவின திவகவினகலானே, இப்பரபதத்தில சாமப்ரகான ப்ரதிபாத்தமனவத்தம வேததாத்திபமெனதுமிடம் கவப்பிபம்ம. பூர்கேதகரு சாமகோகவிபானே கிதே இப்பரபதத்தகரு சாமப்ரகானம், அகரு, ணாத்யோபாயகவின புபதேசித் தககென்றுபோந்து, க்வகிவதத்தாய பீதகருகருகரு அகருகருகருகரு கிததேதாபாய கவப்பப்பட்டது. இகரு, கிதிதேதாபாயத்தக சொககிகென்று போந்து, க்வகிவததகருகருகருகருகருகரு ப்ரதயப்பத்தகத் தானி சாம ப்ரமேய கவப்பப்பட்டது. ஆக இப்படி ஆதப்பரகானமய, ஆதத்தப்பாதிபாதகவிருகரு.

ஒன்பத ப்ரகரணமாகப், ஒன்பதத்த ப்ரதிபதனாக விருகரு மென்னவுமாய்
அதே பகைத்திறம் ப்ரதமப்ரகரணம் பூர்வமத்.

மேலுள்ளவர்களுக்கும் அத்துமீறல் நடவடிக்கை எடுக்கப்படுமா என்பதை அறிய விரும்புகிறேன். மேலும், காவல்துறை போலீஸ்காரர்கள் மீது நடவடிக்கை எடுக்கப்படுமா என்பதை அறிய விரும்புகிறேன். மேலும், காவல்துறை போலீஸ்காரர்கள் மீது நடவடிக்கை எடுக்கப்படுமா என்பதை அறிய விரும்புகிறேன்.

போது எனது தொடங்கி *இடைசெய்யப்பெற்றுவிடுதல் செய்புயல்பாவிருக்கும்* எனதுமனவும் விதிநாபாலவிஷ்டருடைய கணபகப் பரகாரணம். *இப்படி ஸ்வப்ந காரததாதும்* எனது தொடங்கி *உபேய விநோதிகஞ்ஞாவிருக்கும்* எனதுமனவும் ப்ரபந்த நிசைபா பரகாரணம் *தான் ஸ்விதாபிதசம் பண்ணுமபோது* எனது தொடங்கி *சேதாதுடைய குமியாநி வருகையாநி* எனதுமனவும், ஸதாசாரய கக்ஷணப் பரகாரணம். *சிஷ்யமெனப்பது* எனது தொடங்கி *உபகாரன்யருதியும் கடக்கவேணும்* எனதுமனவும் ஸ்சிஷ்யமகக்ஷணப் பரகாரணம் *ஸைந்தாஷாது ஸாதாரணம்* எனது தொடங்கி *விவீதநகஜ்ஞாநம் அபயநேறது* எனதுமனவும் பகவத் கிரீஹதகவிஷ்டிகார ப்ரகாரணம் *ஸவதந்த்ரீன* எனது தொடங்கி மேகடக சரம்ப்ரபப் ப்ரபக ப்ரகாரணம். இவ்விதாநி கரமத்ததபும பறநிநே "பேறுதருவிசுருமகன் தன் பெருமை" "நிருமாணசுதன்" என்கிற தனிபன் கனிராநி கவதரிததது ஆகையாநி இரண்டு ப்ரகாரமு மதுவதிகை குறையினி.

இப்ப்ரபந்தததான் நிச்சகாரணாநியான நிருவாயமொழி போடுதல் தவய விவரணமா விருக்கும். எவனின் பென்னின், நிருவாயமொழியின் முதல் மூன்று பத்தாடு உததாரணடார்த்தத்ததபும, மேல் மூன்றுபத்தாடு பூர்வகணடார்த்தத ததாபுத் சொல்லி, மேல் ஸதுபத்தததும் அவையாபியோபியோவியான குணகணையும், ஆத்மாதீபயகனிக தமாரு கமாபறநாபுதயபும, அவிலுதி தமாருணடான கிருபாநிபகததததபும, தாம் பார்த்திததபுயே பெறநபுதயபும ப்ரதிபாநிககை யாடு, தததுருபார்த்தகணை சொல்லித் தநிககடபுருபியோடு, இதிலும், ப்ரத மத்தியிச புருஷகார்த்ததபும, அஃதாநுபாயத்ததபும, அஃதாம் ஏததுபாயநிகாரி கிஷ்டகடயபும சொலுதுகையாடு பூர்வகணடார்த்தத்ததபும; அவ்வநிகாரி கிஷ்டகட சொலுதுகிறவன்கி, உபேயநிகாராபேகிததயாநி சொலுதுகிற இதுகருணயே உததாரணடார்த்தத்ததபுரு சொல்லி, மேல் ப்ரபாத சேஷததததும் ததபிதஷ்டா வான ஆசர்யன்கனிக இவதுகருணடாக வேணும் ப்ரதிபததயதவத்தத பரகாரணகையும். இவதுகருமதார கிசவாநிநேறதவான பகவாதிரீஹதக கருபா பரபாவத்ததபும, வாகய த்வயோகிதாபாபியோபிய சரவாவநிகயபுரு சொல்லித் தநிககடபுருகையாடு ஒன்பதாதத ப்ரதிபாதகமான பகதததிலும், பூர்வகணடார்த்தத கரியாபிதாததமான விசாரண உபாயாததபரிதயாக பூர்வகணடார்த்தததிராணயாதும, நிசைபும அப்பதததிக சொலுப்படுகிற விசாரிகடு புனதாநகையாதும, ஸதாசார்பகக்ஷணம் த்வயோபிதஷ்டாவான வசார்பனபடி சொலுதுகிறதாநகையாதும தவய விவரணமாக கிவலுிககை குறையினி.

இப்படி தவயவிவரணமான விதிநே, த்வயத்தனனிறபோடு மத்தாரணம் த்வயார்த்தததததும் ஸகாரநேறிஞாததனாவிருக்கும், எவனின் பென்னின். —

அறமய்த்தத்ததரு எனது தொடங்கி *அடியுமெனநிறிதே* எனதுமன வாகவும், *ஸவருபப் ப்ரபுததமான தாணயநிநே ப்ரதாநம்* என்றும், ப்ரணவார்த்தத்ஞ் சொலுப்பட்டது. *ஸவயத் கிவருத்தி* இத்யாநியாதும, *தனநிந்தாடு ஸுபககையாவது* எனது தொடங்கி *இப்படி ஸ்வபரகாரததததததம்* என்கிறதத்ருக கீழிதுள்ளத்தததும் ஸகார்ப்நார்த்தத்ஞ் சொலுப்பட்டது. *பரப்ரயோஜகப் ப்ரவருத்தி*

இத்யாதிவ்யாஹம் *உபேயத்துகவினாயபெருமாளையும்* இத்யாதிவ்யாஹம் *கைங்கர்யத் தாஸ பக்தி மூலமல்லாதபோது* இத்யாதிவ்யாஹம் த்ருதியபதார்த்தஞ் சொல்லப்பட்டது. *அஜ்ஞாநத்தாலே* இத்யாதிவ்யாஹம், *ப்ராபகாகதரபரிதயாகத்துகளும்* இத்யாதி வ்யாஹம் உபாயாகதர த்யாகத்தை விஹிதமாகமாகச் சொல்லுகையாலே. தத்த்யாஹ யாதையையும் தயாகபரகாரததைதழ் சொல்லுகிற பதவ்யார்த்தமுஞ் சொல் லப்பட்டது. *இதன்கருஸவருபம்* இத்யாதிவ்யாஹம் *பராப்திக்குபாயமவன் றினவு* இத்யாதிவ்யாஹம் *மாமேகம் சரணம்* எனவிறபதங்களி லுத்தஞ் சொல்லப் பட்டது. *ப்ரபத்திப்பாயத்துக்கு* இத்யாதிவ்யாஹம் *வாஜா* எனவிற ஸைகாரவலை லுத்தாயுஞ் சொல்லப்பட்டது. *அவலிவரின* என்று தொடங்கி *ஸவாதத்தர்யத் தாலே வரும் பாரதமத்தர்யம் ப்ரபமை* என்னுமனவும், ஸைவபாபங்களைபுத்தன்ளி அலகேகரிசுரு மீவர ஸவாதமத்தர்யத்தையும், *சுருபாபமறு மதுபகித்தேயநிவணும்* என்று, பவலித்திவித கண்ணழிவிதவாமபுஞ் சொல்லுகையாலே உத்தரார்த்தத்தி லுத்தஞ் சொல்லப்பட்டது.

வயாகவ்யாஹவதாரிணம் முதலிற்று.

ஸவஜ்ஞாந நினை லோகாசாயத் அருளிசெய்த ஸ்ரீவசனபூஷணம்.

(மு.) 1. வேதபதமந்திரியிவத க்ருத்திணைபுரணவகையே.

மணவாளமாமுனிகளின் வ்யாக்க்யாநாரம்பம்

(வேதார்த்தமித்யாதி) ப்ரமாதாவானவன் பரமானந்தை சொண்டிறே ப்ரமேயத்தை விசேஷிப்பது. அக்க பரமானந்தை, ப்ரத்யக்ஷாதி ரூபேண அஷ்ட விதமாகச் சொல்லுகின்ற. அதில் "ப்ரத்யக்ஷமிகஞ்சார்வாகா" இத்யாதிவ் சொல்லுகிற பாஹ்யகுதருஷ்டகரினப் பேசுனதிறே, ப்ரத்யக்ஷாமாநாமங்கள் மூன்றையும் பரமானந்தயா அலகேகரித்த, உபமாவாதி பஞ்சகந்தையும் அவற்றிலே யதாயோக மகதாப்பலிப்பித்து, அவற்றில் ப்ரத்யக்ஷம் இத்தரிபகரணையோகயல் களிலும், அதுமாகம் ப்ரத்யக்ஷவிதவயாப்திகரணனுதரூபமாக வித்யயரோ ஷ்டார்த்தங்களிலும் ப்ரமாணமாகவும், அநித்தரியாததததில் சாஸ்தரமே ப்ரமாண மாகவும் விஷகர்ஷித்தது, அதுதனனிலும் "வேதே கத்தராதயபாவாத் பவநி ஹி கணபஸ தவாமுதே சியமாகே தகமுததகை மாகம் ததிதாதவிஸ ஜாயதே" எனவிற படியே ஸவப்ரமாணயத்துக்கு மூலஸாபேஷமான பெனருஜேய சாஸத்ரத்தைப் பற்றி, ஸவத ப்ரமாணயமுடைய வேதமே ப்ரபவப்ரமாணமாகவும் அதுதிலிட் டுருகரும் பரமவநிகரணையாலே, இப்ப்ரபத்தத்தித தாமருளிசெயவிற அர்த்தம் னெகணம் வேதப்ரதிபாத்ய மெனனுமிடம் தோற்ற முதலிலே வேதத்தை ப்ரமாண மாகவலகேகரித்துக் கொண்டு ததாததகோணம் பண்ணுமகரமத்தை இவவாகயந தாலே யருளிசெயவிறார்.

அவிலேறைய ப்ரத்யகீகத்வ கவயாணைகதாத்வங்களாலே ஈசவரன் அவிஸ ப்ரமேய விவக்ஷணஞ் விருகருமாபோலேவிதே அபெனருஜேயதவ விதயத்வம்

கனரே வேதம் அமை ப்ரமணமிகழ்வுமாயிருக்கும்படி; வேதத்தினுடைய அபெனருஷையன்மம் "வாக் விருப விதயமா" இயாதிரகுதியானும், "அவாதி விதாஸ்ஸிபஷா வாகுத்ருஷ்டா வையப்புவா, ஆதென வேதமதி நிவயா பதன ஸர்வா ப்ரஸூதயா" இதயாதி மைருதியானும் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டாகின்றதிதே. இதை ச்ருதிஸ்மருதிகளே வேதவித்யத்வத்தைச் சொல்லுகையாலே ததபெனருஷே யதவமும் ஸித்தமிதே. அதாவது ப்ரமணிப்ரமணப் ப்ரமணதாசனிருபதோஷ சதஷ்டய ஸம்பரவாகாதே தஸிதயாதிருக்கும். பெனருஷேயத்வமிதே அமை வருககரு ளாம. இப்படி விருககையாலே இதைரு மேற்பட்டதொரு சாஸ்த்ரமிலினை. ஆகையாலேயிதே "ஸத்யம் ஸத்யம் புஷ்ண ஸத்யமுத்த்ருத்ய புஜ்யுச்சயதே, வேதாத சாஸ்த்ரம் பரம காலதி ச கதவம் கேசவாத் பரம்" என்று ஐதிறாஸிகாரமும் பெனரானிகாரமும் ஏகவன்டாயாகச் சொல்லப்பட்டது. இதினெற்றமெனைய விருஷன்மயமற்றிதிதே "கடர்யிரு கருமி" யென்று ஸம்மாழ்வாரருளிச்செய்தது. அவரைப் பின் சொல்லுமவராய் அபிபுசாதாரோணரான பட்டரும் "ஆதென வேதா ப்ரமணம்" என்றாரிதே.

இத்தை வேதமென்றிதே, "வேதயதிதி வேதா" எனவிற வ்யுத்தபதையாலே புபுத்ஸுகளைய் ஆனதிகாரமிருப்பாகரு ஸ்வாத்ரத ப்ரகாசமாயிருக்கையாலே. இப்படியிருந்துள்ள வேதநான், ப்ரதிபாத்தயார்த்த விசேஷததாலே பாகத்யயாத்மம் மாயிருக்கும். அதனை இவ்விடத்தினை உபயோகணமாய்வவாசியான வேதசுப்தத் தாலே ஸாஸ்த்ரமே சொல்லுகிறது. அத்தமென்று பூர்வபாகப்ரதிபாத்தயமான காமத்தையும், உத்தரபாகப்ரதிபாத்தயமான ப்ரஹ்மத்தையும் சொல்லுகிறது. பூர்வோத்தர யிமாமனைகளில் "அதாதே தம்மஜிஜ்ஞாஸா" என்றும் "அதாதே ப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸா" என்றாயிதே உபதேயித்தது; ஆகையாலே, பாகத்யயத்தாகும் ப்ரதிபாத்தயம் ஆராதருபமான கர்மமும் ஆராத்யவஸ்துவான ப்ரஹ்மமாயிதே. காமத்தினுடைய பகவதாராதாத்மம் "ஸக்தம்மா, அவகாஸயஸ தேவதா" என்று அகோத்தரதி ஸகை தேவதைகளும் பகவத் சீரபூதராக சாஸ்த்ரரு சொல்லு கையாலே ஸித்தமிதே. இவ்வகாரத்தை யறிவது, அகோத்தரதி தேவதாத்ரயாயி ஸமாராதமாய் அதுஷ்டகருமங்களிடத்தினை, இதினுடைய பகவதாராதாத்மம் ஸம்பந்தமாயிருக்கும். இவ்வகாரமறிவதாரீ அவலோ தேவதா மாத்ரமேவ வுத்தேசித்துப் பண்ணும் காமமும் வஸ்துவத்ய பகவதாராதமாயித் தரிக்காடும். "யே யஜுத்ரி பிதரு தேவா ப்ரஹ்மணு ஸஹுநாஸாந், ஸர்வபூதாத்ராத்யாஸ விஷ்ணு மேவ யஜுத்ரி தே" என்ககடவதிதே. "யேய்ய்வத்தேவதாபகதா யஜுத்தே சாத்யாந்விதா, தேபி மாமேவ கோஸதேய யஜுத்த்யமிதி பூர்வஸம்" என்று தானே வருளிச்செய்தானிதே. ஆகையாலே ஏகவன்டாயானும் கர்மத்தாகரு பகவ தாராதாத்மம் ஸித்தமிதே. இப்படி ஆராதருபமான கர்மமும் ஆராத்ய வஸ்துவான ப்ரஹ்மமாயிதே அத்தத தவ்யத்தையும்றிவியினை, தயாஜியோபாதேயருப ஸகாரத் தன்னைபுமறியின விருககையாலே, பாகத்யய ப்ரதிபாத்தயம் கர்வப்ரஹ்மம்கமென விறது. எவனலோபெனவிலினை, கர்மாதான புபுஷ்டுகளாகரு ஐச்வரிய ஸாதமாய ருமுஷ்டுகளிலிப் பத்திவிஷ்டப்தாகரு உபாஸகமாய, ப்ரபாஸக்து கைக்கர்யருப மாயிதேயிருப்பது. இப்படியிருந்துள்ள கர்மத்தினை வேதத்தை உள்வடி யறியவே,

அவ்வ ஸ்திரபல ப்ரஹ்மப்ராப்தியைவரான ஸாதன்கு ஐத டபாணவக்ஷேபை
 டபாடுதய, ஐசுவர்யார்த்திகளுகருபாடுதயவான ஸவாதத்தம் த்யாஜ்யம் என
 தறிவகம். அஸயஸாதன்கு ஐத கொண்டு ஸாதிகவேணநிவந்தனநிவகாணம்
 யாடுத ஸவகஸ்யகுபிபிபிபாடுதய, டபாணவ்கு டபாடுதயவான ஆவாதத்தாடுத
 த்யாஜ்யம் எனதறிவகம். ப்ரஹ்மத்தை யறிபுயபோத, தத்வகருபருப குண
 விபூதிகளை பெணக மறிபிவக்ஷணகயாடுத விபூதிபூத சேதாசேதவகவகின்
 ஸ்வகருப மறிவகம். அநிவ ஐஞாணவகவகணயான சேதவகவருப வகவகண்க்ஷ
 மகயாக வகுநிதநாகவகாடுத வகவக்ஷத்திவ வேஷயுமறிவகம். ப்ரஹ்மத்திநுடய
 சேஷிதவப்ராப்தவகவகின் யறிபிவ தததபவாதிகை புருஷார்த்தமென்றறிவகம்.
 ததபாஸ்யதவ சாணபதவகவகின் யறிபிவ தத்ப்ராப்தி ஸாதனவிசேஷவகின் யறிப
 வகம் ப்ரஹ்மத்திநுடய கிரதிகயிபாடயவகவகயு அஸய ஸாத்யத்வத்ததயு
 தத்ப்ராசாதய பாததவான ஸவகவருபதததயு தர்சிகவே ஸாத்யாதத
 ஸாதாஸதவகவகிநுடய த்யாஜ்யதவதததயு ஸாணபக்ஷடயாக வறிவகம். ஆக
 இப்படி கிருகவகயாடுத பாதவகத்தததயு ப்ரதிபாத்யம் ஆராத ஸவருபவான
 காமயு ஆராதய வகதவான ப்ரஹ்மயுமெனக குறகிகின். தவதர்சகவிதி
 ரூபி பரிக்ஷிபடுத பூவபாட, ஸாதிகவே பாதவகவிதா குணவிபவபரிஐஞாணவக
 தவத்பதாப்தததவ எனநித பட்டாருகிசெபதத. இப்படி பாதவக ப்ரதிபாத
 யக்ஷனா இவவர்த்தவகின் அதுநி கிடுதவகவத, கர்மத்திநுடய ஸ்வகருபவக
 பவாதிகையு ப்ரஹ்மத்திநுடய ஸ்வகருபருபருண விபூதயாதிகையு ஸவக
 விபாபயமத கிர்ணகிகை. அதுதான செப்யுபோத ஸவகாஸாப்ரதயயவகயாத
 தததய, ஸவக வேதார்த்தபாத்யயவகயாததததய செப்யிவகயு. அநிவ ஸவக
 சாஸாப்ரதயயவகயவகயாத —ஒரு வகவகத்திடுத ஓர்த்தத்ததத செனகரு, அநி
 துடய அஸோபாவகாதிகை வேகவகிகைவக, சாஸாதவகவெக்ஷாத
 திதய ஸகூசரித்த அவதறிவ செனகருநெவர்த்தவகவகிதா ஐஞாணபிதாத, அவ
 வர்த்தவகவகை அஸோபவ கிராதவகின்யு கிபபிதத, தவகவிமதவான அஸி
 யோடு சேகுவகத்தத சேகுவக வகவிவதவதப்ரத்யயவகயவகயாத—ஒரு
 வேதார்த்தத்திடுத ஒருவகயா ஓர்த்தத்ததத செனகரு, அவகாத வேதாரத
 வகிதய ஸகூசரித்த, அவதறிவ செனகருநெவர்த்தவகவகை அஸ்யாப்ய கிராத
 பிதவகபடி கிஷயவிபாகம் பக்ஷி, தவகவிமதவானவர்த்ததக்ஷோடு சேக
 வகத்தத சேகுவக இதுதான மதாஸதிகவான மதாஸதிகவகவகிடுத, அவக
 தாத்கரு செப்யிபாஸவகயாடுத, டபக்ருதவகவக சென்கடு கிர்ணகிகை
 வேணக. ஆகவகடுத, தவகிஞாணவகின் யருகிசெபகிருத ஸவகருநிதிராஸ
 புராணக்ஷனாடுத எனத. ஸவகருகிவகவக—ஆப்தான மவதரி கிஷ
 நவார்த யாஜுருவகயாதிகைடுத அபிநிதவகவான தர்மகாஸதாக்கை,
 இநிதாஸக்ஷனவக:—புராணகதப்ராதிபாதவகவான ஸ்ரீராமவக மதாபா
 தாதிகை. புராணவகவக—ஸாதிபருகவகிடுதபதவகவான ப்ரஹ்ம
 பாதவ கவகவகவகிகை. வேதார்த்தமதறிபிடுத இவகருடுத பெனத
 இப்படி கிபிவகவருகிசெபதத, இவகத்திடுதவகி ஸவபுதத்யா கிர்ணகிகை
 கிர், அவக சகூதவகவகை அப்ராப்தி வகவகவகாடுத வேதாதுஷய

மேதுவாமென்று கிளைத்து இவ்வியமாகான *இதிலாஹ புராணாப்பாஸ வேதம் ஸமுபப்ருமஹயேத். பிபேதயகபசருதாத வேதேந மாக்யம் ப்ரதரிஷ்யதி* என்று பாஹஸ்பத்யஸமருதிதிலும் மஹாபாரதத்திலும் சொல்லப்பட்டதிடே. இங்ஙபக மவாஸ்யபாகரித்யயாதே, புருஷகாரணவபவம் தெடயத் ஆசார்பாபிமாச பர்பகதமாக இப்ப்ரபகதத்தி விவரஞளிசெய்கிற வேதார்த்தகங்கெனலாம் உபபாஹணைகளை கொண்டே விசேசிததருளிசெய்கிற ரொணுமிடம் தோற்றுகிறது. அதனான ததததர்த்தங்க ளருளிசெய்கிற ஸதஸங்களிதே ஸம்பாதிபாஸம். ஆக இவ்வாக யததால, ஸகல ப்ரமாணங்களிலும் வேதமே பரபகாரமாணமெனனுமிடமும், ததர்த்தவிர்ணயம் பண்ணும் காமமுஞ் சொல்லிறதாய்த்து (1)

1. இவற்றிலெததானே காதபாகத்தினர்த்தம் அறுதியிடக்கடவதென வருளிசெய்கிறார் *ஸமருதிபாதே யென்றுதொடங்கி

2. ஸமருதிபாதே பூவபாகத்தினர்த்த மறதிபிடக்கடவது; மறத பீரணடாலும் உதநி பாகத்தினர்த்த மறதிபிடக்கடவது.

உபப்ருமஹயமான வேதததகரு, ப்ரதிபாதபார்த்தவிசேஷததானேயிறே பாகபேதமுண்டாய்த்து, அப்படியி உபப்ரஹணைகளுக்கும் ப்ரதிபாதவிசேஷத் தானே பேதமுண்டுகிறே. அதில ஸமருதிகள் பூர்வபாகோபப்ரஹணைகளாக லும் இதிலாஸாதிசன் உத்தரபாகோப ப்ரஹணைகளாகலும் கிரீயிதங் களாகலாயானே, ததததபப்ரஹணைகளாக கொண்டே தத்தத்பாகாரதத விசேயம் பண்ணவேண்டுகிறேயிருப்பது. அதகதப்பறற ஆசார வயவஹார பராவச சித்தாதிசனாகரு பரதிபாதகைகளான தர்மசாஸ்தரகைகளானே கர்மபரதிபாதகைள பூர்வபாகத்தி னர்த்தவிர்ணயம் பண்ணக்கடவது. பகவத்ஸவருப ருரண விபூதி சேஷகதகளுகரு ப்ரதிபாதகைகளான இதிலாஹபுராணகைகளாகிற மறதபிரண் டாலும், ப்ரஹமப்ரதிபாதகமான உத்தரபாகத்தி னர்த்தவிசேயம் பண்ணக்கடவதென கிருர். இப்படி உபயவிதமான உபப்ரஹணைகளானே உபயபாகார்த்தத்தையும் அறுதியிடுகையாவது. - அநிதசாசாரதார்த்தங்களுக்கும் ப்ரதிபாதகைகளான விவற் குளே, அநிதசாசார்த்தங்களை அபேகித விசேஷகனோடேஉட விசேசிககை. ஸமருதிகள் தன்னிலே ப்ரஹ்மப்ரதிபாதமும், இதிலாஸாதிசனிலே காமப்ரதி பாதமுமுண்டாயிருக்கதேயாகிலும், ஸமருதிகளில் பரஹ்மப்ரதிபாதம் கர்மக களிணுண்டய ததாராதம் ரூபத்வ ஜுராபார்த்தமாலும், இதிலாஸபுராணககளில் கர்மப்ரதிபாதம் கர்மககளிணுண்டய உபாஸார்த்தத்வ ஜுராபார்த்தமாலுமாகை யானே இப்படி வகையிடகிச சொல்வக ருதறகிணை. ப்ராயேண பூர்வபாகார்த்த பூரணம் தர்மசாஸ்தரது, இதிலாஸபுராணாப்பாஸ வேதார்த்தாரதது ப்ரகாஸ்யதே என்கக்கடவதிறே. (2)

3. உத்தரபாகோபப்ரஹண த்வயத்துகரும்' தாரதம்யமுண்டே, தன்னி சொகருமோவென்றிற சககைதிலே யருளிசெய்கிற மேக. அன்றிககே ஏகபாக விஷயமான கிரீயாதி உபப்ரஹணைகளிலும் இன்னதகரு ப்ரபாகய மெனது

■ **தந்தையும் தர்மபிரகேயனுமென்ற தர்மம் திருமகனாய்நீ பருகிச்செய
நிஜநாயகனாய்.**

3. இவை பின்புறப்பகுதியிலிருந்து தோண்டி எடுக்கப்படும்.

[illegible][illegible][illegible]

4. **அதிக பராமயத்தம் இலாகாவிற்குத்.**—(அதிகமாக வரையறை செய்யப்படவில்லை.)

4. அத்தனே ஸது முற்பட்டது.

அதே ப்ராபலயத்தாலே, *இத்தனாஹ புரணம் பஞ்சமம்* என்றும், *இத்தனாஹ புரணபயம்* என்றும் சூத்ரிமகுதிகளினாலே இரணைபயம் சேரச சொல்லுகிற வளவில், இதிலுள்ளவனது புரணத்தாகு முன்னே சொல்லப்பட்டதென்கை, த்வகத்வ ஸமாஸத்தித் அபாசத்தாமாதம் அப்யாஸிதவாதலிதே முற்படுவது. அதிக அபாசத்தாமனநிபலேபிசுக்க, அது முற்பட்டது அப்யாஸிதவத்தாலே யிதே; இதை அப்யாஸிதவத்தாகு முகம் அதின ப்ராபலயமென்று கருதலாம்.

அதவா (ஸமகுதிஹாஸ புரணவகனாலே) என்று பாகத்வயோபபீம ஹணவகனையும் ஸமஸதமாதா சொல்லுகிறவிடத்தில், *இத்தனாஹ புரணத் இத்தனாஹபுரணம், உப்தயாஹ இத்தனாஹ புரணம்: கம்யித்திதாஹபுரணம்* என்றிப்படி இவராகு ஸமாஸவிவகை பாகவகாலே, அபாசத்தாமன புரணத்தாகு முன்னே இதிலுள்ளததை யருளிச்செய்ததின் கருதலாம் (இவை கிரணபதம்) இப்படியானே வருளிச்செய்திருக்கவுமாம். இந்த யோஜனையில் (அத்தனேயது முற்பட்டது) என்கிற விதமாக அத்தப்ராபலயத்தாலே (இதிலுள்ள புரணவகனாலே) பென்கிற விடத்தில் புரணத்தாகு முன்னே இதிலுள்ள சொல்லப்பட்டதென்று பொரு ளாகக் கலவது.

ஆக வேதார்த்த கிரணயம் பண்ணுமளவில், ததபப்ரமஹணவகனாலே பண்ணவேண்டுமென்றும், அதிக பூரணத்தாய்கோபபாமஹணவகன இன்ன தென்றும், உத்தரபா கோபப்ரமஹணவகன இத்தனாஹ புரணவகனிலே இதிலுள்ள ப்ராபலயமென்றும் அருளிச்செய்கையாலே, மேல தாமருளிச் செய்யப் படுகிற வாத்நவகனாகு ப்ராபலய மொருவகவிடருளிஞாயத்த. (4)

புருஷகாஹ வைபவம்

5. முதலிலே (வேதார்த்தம்) இப்படியானே வேததார்த்த ததபப்ரமஹண வகன ஸாஸலேப உபாதாம பண்ணி, அதே வேதத்தினுடைய பாக விபாக ததப ப்ரமஹண விபாகவகனையும் பண்ணிஞரேயாவதும் சேதகருடைய உஜ்ஜீவாததக் கபேகித்தாரத்தவகன வருளிச்செய்ய இத்திதவாக்கையாதும், அதுதான் பூவபாக வேதம் மனநிகலே உத்தரபாகவேதம் மாகையாதும், பூவபாகத்தின் முழுக்ஷுவுக்கு ஜ்ஞாதவயாமமுள்ளதும், உத்தரபாகார்த்தவகனான ஸகருபோபாய புருஷார்த்த பரதிபாத ஸதவகனாலே தத தததுருண த்யஜ்யோபாதேய கதம் முகேஹ ஜ்ஞாபிககன விருகவகையாதும், உத்தரபாகார்த்த கிரணயத்திலே ப்ரவத்ததாய், அதுதன்னிலும் பகவதஸவருப ரூபருணவிபூதிகளையும் பகவதபாஸகதிகளையும், பாகவகினது ப்ரதிபாதிக்கிற விடங்களில், ஸாஸலா விவேகபூவகமாக தாத் ப்ரயார்த்தவகன ஸகாஸிதது, ஸமஸ விபாகமாத சேதவர்கு ப்ரதிபத்தியிஷய மாமபடி வருளிச்செய்து சொல்லுகுர்மேன. அதில, ப்ரதமத்திலே, உத்தரபா கோபபாமஹண தவபத்திக ப்ராபலயகசொன்ன இதிலுள்ளவகனிலே கவததக் கொண்டு பூரீராமாயணத்தினுடைய ப்ராபலயத்தை பாகவிபாயிவி கின்றகொண்டு, தத் பரதிபாத்தியேஷததை வருளிச்செய்குர் (இதிலுள்ள சேஷபட்டமென்று தொடங்கி).

8. இதை அருபாதிதரவதவதபும கருணாமூர்த்தியபடி தானே வெளிவிட்டருளின வையவதவத ஸ்ரீராமாயணநதி விவஞ்சகருச சொல்லப்பட்ட விசுவேஷத்ரயத்தாலும் தாமிப்பிகெஞ்சு மேல (பிராடபு) என்று தொடங்கி வாயவதரவததானே

8. பிராடபு ஐதயடப பிரததது தனஞ்சுடப கருவபவய வெளிப்பிடுகக்கக;
தடுவிற பிரததது பரதததாயததை வெளிப்பிடுகக்கக, அநதநாம பிரததது
அநதயபாணதவததை வெளிப்பிடுகக்கக

(பிராடபு விதயாதி) «தேவதனே தேவதேனையவ மறுவுயதனை மாறுடி, விஞ்ஞே தேனாது குபயம் வை கிரேதயேஷுதமதத ததும்» எனவிறபடியே, வாயவஞ்சு ஸாவேசவரணுடைய தத்தவததா ஸஜாநியமான விசுவா பரிசுதமம் பண்ணி வசதவதரிகருமவ வாகை யானே, «தேவதனேவத வித» எனவிறபடியே, அவன் சகரவாததி திருமகஞ்சு வாதே தததுகுபயமகத தாலும் ஜகரஜுன் திருமகஞ்சு பிராடபு, தண்டகரண வததிலே பெழுதருளியிருக்கச்செய்தே, ராவணன் பிரிததானெனஞ்சு வடாஜுத தானே ப்ரதமம் பெருமாணபயிரிதது வகைக்கெழுதருளிறது, «தேவயா கருணய குபய» என்று «தத்தஞ்சு ஸாரதவததானே கருணய தானுச சொல்லுமபடியான தன்னுடைய பரமகருணயவய பரகாசிபிகைக்ககக வெண்கை எவனேபெண்ணி, தேவஸாதரீகை சிவதவய விடுவிகைக்கககத தான சிவத மிருகைவாதும், அவ விசுப்பிலே தனின் அனதும் பகதும் தாஜகாரதவகம்பண்ணி வருவிததினற க்ஞாரகஞ்சின, ராவணன் பராஜிதஞ்சும் பெருமாண விஜயிகைக்ககக தரிஜுடை ஸ்வபவ கண்டததானே பிரிததகையவ சிவகுமிறதகைலிலே «பவேயம் சிவம் ஸி» என்று சிவனே கோவுபடுவிற ஸமயததஞ்சு வானிருத்தேனே, சிவன ஈஞ்ச வேண்டாவென்று அயப்ரதாமம் பண்ணுமவாதும், அது உகநியதரமாயப் போகாமே, ராவணவதரகைதரம் தனஞ்சு சோபஞ்சு சொல்லகத திருவடி அவர கின் சிதரவதமபண்ணுமபடி கட்டகதரவேணுமெனன், அவனோட மனஞடி «ராஜ ஸமாப வாயநாம» இதயாநியானே அவர்கள் குறததை குணமாக உபபாதித தும், «மாவுயாபிது துபவ» என்று பிராசோவுகணு பொறுததிருக்கத்தககெஞ்சு கரம் தனக்கென்கைமைய முனவிடும், «காயம் கருண மாயென் த கசீதநாபாநயத்» என்று அவனஞ்சும் இரவியவகத சிறகவொணஞ்சுபடி புபதேசிததும், இப்படி யொருவிடவினது தானடிபிறபண்ணின் பரிஜிஞ்சுதருணமாக ஆத்தரபராதை கனவவாகின் ரகிகைவாதும் தனஞ்சுடய கருவபவய வெளிவிட்டாளிறே

(சுவிவிதயாதி) சிவிறபிரிவாவத மீண்டு பெருமாளுடனே கூடித் திருவயோ தியவிலே பெழுதருளித் திருவயிற வாயததிருக்கிற காததிலே «அபதயவாபே வனதேவி மமாயம் ஸமுபவதித, கிரிசாவி ககாம தமம் பருவி வாவம் வராததே» என்று உனக்கபேகைத பேதென்று கேட்குச, «தவேஷநி புணயாந் த்ரகடுமீசாபி ராக, கங்காத் திகுடாத் குஞ்சும் புண்பகாமனும், பழமுசீதம் வீர பதமுனேஷு வர்த்திதும் சுகேயபரம்» காமேய பதமுபவையேஜிசு அப் பேகாதரம் கருத்தத் வனையம் புண்ப கீததிசு» என்று தனஞ்சுடய வகை வஞ்சகையை விண்ணப் பஞ்செய்ய, அதைபுபறதப் போக விடுவகாரப்போகே ஸோகபவத பரிஜாராதத

[illegible][illegible]

9. எவ்வுதரண விசிறுதடயான விவளுதடய புருதகாரதலல தெர்த்துத
தெருதெயெனன வளுதெயெயெருத் தெரு. ஸுதரதெரு விசுதெருதெரு தெருத
தெருதெரு.

9. **ஸ்பெஷல் கிரேடுகள் கீழ்க்கூறும் புத்தகவாசனை நேர்த்தி.**

[illegible]

முண்டப பாரதததாயததைப் பெறுகக்ககககக கையுமஞ்ஞவிபுமாய கினறபேகதிகெற
 வளவிதும் பிராடபுலையப் புருஷகாரமாக முன்னிடஞத தயமபேகதிதம் பெறுக
 யாதும். ஆனா ப்ரகருதியான ஐயாதன காகருபததைக கொண்டு வகது ஐவி
 பககவினே அகருதய பரவகுததனாக *கி கிடதி உடுநேன பஞ்சகதேனே போக்தா*
 எனது பெருமாள அவனமேனே சிறித தனையை அதுபயதாக பரஹமஸதாதத்தை
 பரயோகிகை, *கை பிதாப பரிதயகதெ காகாச உமனாசிர், திந் மேகிந் உமபிகாமய
 தமேன என்ன கதா* எனவிறபகியே, காகருகு கதறித திரிதவிடததிலும் ஒருபுகிடம்
 இவகாமகாரினை போககதது சாணமபுக, *கை தம பிபத்தம் பூமேன என்னய என்னகதம்,
 வதானமயி கிதததை* கருபய பாயபாயத* எனதும், *புதா பித்தம் தேவி தானயாம
 வாயமம் தத - தாசிர பதையான தயை வேஜயாமான ஐநீக், தமுநகபய கிரேனேந
 கருபபியுக் கைகா ராக ராமோ குணாத வாயகம் தயகயகத* எனதும் ஸ்ரீராமாயண
 பாதம் புரணககளிக சொகதுவிறபகியே, இவக புருஷகாரமாகப் பெருமாள
 தகதிகையாதும், விசேனக் தகசகினை *இது உடுதா தன கதரி கிதாவை நயவாத
 தே ததாவி விபீதா தே புததி ராப வானிதா* இவகாயினை விபீத புததியான
 சாவணியப் பெருமாள திருவடிகளினே சொகககரு கிரகு பாககையாதும்,
 ராவணவதாரகதார தகதிகளிக தெரவதம் பணணவதார உதபுகதருப கிறகிற
 திருவடிகையக குறிதது, *பாயநாமன கபநாமன வதானானும் பகையகம் காயம்
 கருன மாயின த ககித தாயாதயதி* எனது அவனிரகததகை வாததகதகிகை
 சொககி அவகணபாரதககினைப் பொறுப்பிகையாதும். உபய தகசகிதும் இவக
 புருஷகாரதகம் தேரதது கினறகிற திருவடி, ரகதிகளிக அபாரதாதருணம்
 தகககருமபக காகததத வேணமெனறவனகிக பிராடப பவதுடனே கனருக
 தகிததகிததகிளயனரு *காநா கமதீவி ரககிகை தயி தகதகாநதாயாதிகை
 தயயா ககததயா பவததமனாத கருதா ரமகய கோகக கருதா—காகம் தருக கிபிகுணம்
 என்னகியகதி ககிமன ககதகை கை தக கிததத மனககை காகயது ககதத கதகககமிக்*
 எனது பவகதமனா கிமிததகை தகிததககெனறனரு பட்டரு மருகிசசெயதது,
 அவகிடதகிக புருஷகாரதகை ககககினை யெனகிக, பகாதகாரததா கனறிககே
 அதுகாரதககை அபாரதககினைப் பொறுப்பிகையாதே புருஷகாரதகமெனகிறத;
 *திருவடிகையப் பொறுப்பிகருமகை தக கெககி கருமகினைப் பொறுப்பிககா கெககினைப
 கிதா* எனது திருவடி விஷயமாகவும் புருஷகாரதகமைய பருகிசசெயதாரிதே
 இவகாரமே. ஆகையா கிரகா தகசகிதும் இவக புருஷகாரதகம் தேரதது
 மெனகிற மாதரதகதச சொகதுவிற கிவகையதகிததகவும் உடகருகதகிககி. (9)

10 இவவுபய தகசகிதும் இவக புருஷகாரதகம் ப்ரகாரமெனகெனன
 அருகிசசெயகிர. (ஸமசகிதைதகசகி கெனது தெடககி).

10. கமசகிகை தகசகி கிவககித தீதததும் கிவககிதகையிக தேதகித தீதததும்.

கசககித திருததகையகத—அபாரததகையே பாரதத *கிபாயி*
 ந கமகி கனறிககருகிருபகை குகிதது, அககார உகருகருகருக;
 தேதககித திருததகையகத—அகருதய கானுதிகேருப பகவத கிமுகருபத்
 திரிகிற ஆகாரததக குகிதது, ஆகாரகெருகருகருக. ஸமசகிகை தகசகிகி,

[illegible]

11. திருவநாபு நிகழ்த்தல் தௌவத்யாநே யௌது மாகாணகாநிநே
அருளிச்செய்து (திருவநாபு மென்று தோடவதி).

11. வினாக்கள் பதிலளிப்பது உபநித்தானம்.

சர்வாரித திருத்தவது இச்சேஷத்துடைய அபராதவரிகை கண்டபிட்டு தீர்ப்படி தனளிக கதவடைததான இவனுக்கு வேண்டு புதுதுணைடோ, உமக்கு மிகுதுக்கு முண்டன பத்தவிசேஷத்தைப் பார்த்தான உறவினக் நாயக்கி கொழிக்க வெழுப்பாது என்பதுபடியே குடிகர் வழித்தாதும போகாததொன்றன்றே, ஸம்மமான மிகுது உபிகைக ஸம்மியான அமமுண்டய பேருயனதேவிரூபது, எநிர் குறையுக்குத் தீரிற அமக்கு என கொணவெனுமோ, சகஸஸாபேஷுரூபம் வந்த மிகுது சநிபாதபேது உமமுண்டய ஸர்வராகுதல் விசைகாரதோ? அநாதிகாணம் உமமுண்டய ஆறுகுதிகைகமபணனி உமமுண்டய சேற்றததவெனகாரம்ப் பேசுத்த மிகுது அபராதேவிர தண்டம பன்னுதே அத்ததபபேதுத்த அபகேரித்தால் காலத்த மியாதை குதியாதோ வென்றன்றே திருவுணததிரிகாநிறது, இவரீ சநிபாதே அபராததருணமாக மியத்ததான உமமுண்டய கருபாதி குணம்மக் ஜீவிக்குமபடியென? அதுவ ஜீவித்ததாவது இவரீ சநிபாதானதே, மியத்தத போது காலத்தா ஜீவிபாத, சநிபாதபேது கருபாதிகை ஜீவிபாத, எனசெயலோ மெனன வேண்ட, காலத்ததாத மிருவர் விஷயமாகி கருபாதிகர் அபிமுவர் விஷயமாகிவரு உணாநம் ஜீவிக்கும, ஆனபினபிவித சநிபத்தருவினெனது குபதேசத்தானே. இவவுபதேச ஏன உவ் தாமருவிசெய்த பார்த்தபடியினும்,

அவனுடைய பாபப்பாசங்கள்மீதே இப்படி உபாசனையு முப்பதேசத்தாலே நிகுத்த மெனக்கையாலே உந்து—அவனோ என்மிற தாதுவிலே விஷயம்மான் பூரிசுத்ததில் உந்துனோத் உளவயத் என்மிற வயதுபதநிலைய வயத்துக்கொண்டு உளவயத் என்மிற வயதுபததய்ததம் சொல்லப்பட்டது; உளவயத் என்மிறவிது என்வா விஷயமாகவே பூர்வர்கள் காத்தல்வைய பவதறிதும் காணப்பட்டதாலும் உதவா விழுக்காமலி பவதாதுபடுபடுதா; உளவயத்தவம், உதத்தல வறு தாமருகு காணுதவதவம்—தேத வயத் பவது தேயத் திவ்யம்மான் இத் வயவம் படுதயுபடுதாத் என்று ததவயிபத்திலே தேத விஷயமாகவும் ஜீயாருவிச செயல்கையாலே, இவ விடதறிதும் தேத விஷயமாகவும் சொல்லக் குறதவிகண்.

12. இயவுபடுத்தா விவரத் தகவலும் பரிசுரமுதேனென வஞ்சிச் செய்து (உபநேசத்தானே எனது தொடங்கி).

12. உபதேர்த்தாடு யிருவதுஉலவுந் காண முடிதத்தலங் குணவுந்.

அதாவது—இப்படி இரண்டு தனிதனும் தத்தததுருணமாக விவரப்பண்ணியுப்
தேசத்தாரே புண்யபாபங்களின் வசத்தினே இழுப்பாரே பகவத விழுக்கையத
நிரிசையாறே சேதஞ்ஞடைய கர்ம பராததத்யமும், இவ்வ பண்ணின் கர்மத்தை
ப்ரதாசமாகி அதகடோகேய செயலுத்ததத்யமென்று இவ்ஞடைய தகூணதநில
விழுக்கையிருக்கையாறே ஈசவாதுடைய கர்மபராததத்யமும் விவருத்தமாமென்கை.
சேதஞ்ஞடைய கர்மபராததத்யம் அளத யதென்கையத கர்மயான அநிதயர்
சிபத்தம், ஈசவாதுடைய கர்மபராததத்யம் பிரகரு வகாததத்ய கர்மயான
வகவகவகப சிபத்தம்; இவ்வ இரண்டும் அவதவித்தமாயப் போகததேயாதிதும்,
மாதருத்வ ஸம்பகதததாரே சேதஞ்ஞ கரபகதயாய, மதறிவித்வ ஸம்பகதததாரே
ஈசவாதுக்கபிமகதபுரான விவத், இரண்டு தனியும் கெஞ்சினி ஆர்பஞ்ஞகோ
தாபிசுக்கமாய்ப்படியாகப் பண்ணு முபதேசத்தாரே விவருத்தமாத தடபகினை. ... (19)

13. இலாபநோக்கத்தால் இலங்கை மீனாதிபரத இலங்கை செயலகத்தை
கொண்ட ஸ்ரீலங்கை இலங்கை (பாதிதேசத்தால் மீனாதிபரத) என்று தொடங்கி.

13. உயதொத்தாடு பிளதெபாது சேதனை யகுளாடு திருத்தம் ;
சாறுனை யடுகாடு திருத்தம்.

சேதான் மீனாமைக்கடி—அவதிகாமை :யாத்தும் பந்த நீதும் என்கிறபடியே பகவத்கிருபாலும் விஷயாதர ப்ரவணாலய போருகையா வாத துர்ணாநாதிகன் ; ஸக்வரன் மீனாமைக்கடி—அபாதாதகுண கிவண கிஷிககேணுமென்தும் அபி லாந்தியானே கின்ற கிவண இவகாமக கிறககருடகாண கிரகசுமவாதத்தம்ம, இவகா நேரிதககோனே இரணநி தநியும் தனனுடய உபதேசத்தால் எவணவ கர்மபாதத்தம்பத்தில் கின்றம மீனாத வளவின்.

(சேதான பருவமே திருத்தமாய்வத) — ஐயோ இவ்வாறாய் தர்ப்புத்தி கீழ்வி அதுகூட புத்தியுண்டாகவேண்டுமென்று அவன் திறத்தின் தான் பண்ணுகிற உபாயத்தின் திருத்தம் என்கிற பரிமாசுருவாய்வே அவன் பாப்புத்தி மூலகத புவனதீர்த்தமாய் பண்ணுகை.

(சர்வரீர யமுனாஸீ நிருத்தகையாவது)—'ஒங்காண்போ, உனக்கும் பணி வண்டுவித' என்று உபதேசத்தைபுதறினவாதே, கண்ணைப் புரட்டுதல் கச்சை கெடுதலுத்தனை செய்த தன்னமுனாஸீ வயனைப் பிரசேதறி தான் சொன்னபடி செயதனை நிர்வமாட்டாதபடி பண்ணி அவகோரோகமுக்கருகை.

ஆக (புருஷாராமம்போது) என்று தொடங்கி இவ்வளவாக புருஷாரத் வோபயோகிளான குணவிசேஷங்களையும், அவைதனைத் தானே வெளியிட்ட படியையும், ஸைசுதேஷ விசேஷங்களிரண்டிலும் புருஷாரிகைகளையும் தத்ப்ரகார விசேஷமனைபுது சொல்கிறதாய்தது. ... .. (18)

உபாய வைபவம்

14. கருபாதிகளை வெளிவிடவும் சொன்னபோதே ஸ்ரீராமாயணத்தில் புருஷார வைபவ முகதமானபுகழை புப்பாதிததாராய், மஹாபாரதத்தில் உபாய வைபவ முகதானமைவை புப்பாதிக்கிறோமே. (அறிவாத என்று தொடங்கி).

14. அறிவாத வர்த்தகங்கையவை வந்தித்து ஆராய்க்ருத்யத்தையும் புருஷார க்ருத்யத்தையும் உபாய க்ருத்யத்தையும் தானே யேற்றித் கோக்குகையாஸீ மஹாபாரதத் துபாய வைபவம் சொல்கிறதாய்தது.

அனுகூல ஜனாரணம் ஆசார்வ கருதவயிதே, சரணவ க்ருத்யமனதே, ஆகவ யிதே வகணைப் பேற்றவத் தாயவத் தத்தையாய் என்று பரீலகர்த்தவ ஹிதகர்த்தவ களாகிற மாதா பித்ரு கருதவகளை வையமிகை தமகருச்செய்த உபகாரத்தை யருளிச்செய்தவகர்த்தவ ஆராயண செய்யும் விசேஷோபகாரத்தையும் தானே தமகருச் செயதமைவை யருளிச்செய்திற் வரமுனார் வர்த்தக வந்தித்து என்றருளிச் செய்தது; இவ்விடத்தில் இவ்ருளிச் செய்கிற வாயவகளை அதே நியமனல்களிகரு ணலிசகமாயிதே விருகிறதே.

(அறிவாத வர்த்தகங்கை வைய அறிவிக்கையாவது).—ததவ விவேகத் தொடங்கி ப்ரபததிபாயகதமாக அர்ஜுனன்கு ஸுனபு அனுகூலமாயிருந்த வர்த்தக களைவெவை மறிவிக்கை, தேஹாத்மாயிமாயியாய தேஹாதுபயதிகளான பகதகளை பகதிகை அஸதாரை ஸதேஹததைப் பண்ணி கிறகிறவிகளை ப்ரகருத்யாத்ம கிவேகாதிகளையே தெளிவிக்க வேண்டுகையாஸீ, வந்தகை வானம் ஜாது நாயம் ததவ தேமே ஜாதீபா—ததவ தபவித்யாயல் வர்வே வயதையாய்; தேவிதேவமீத் வதா தேஹே கௌமாரம் யெவததம் ஜா—ததா தேஹாத்ம பாய்தி தீவ ததா த முவயதி இதயாதி களாலே ப்ரகருத்யாத்மவிவேகம், ஆத்மபரமாத்மவிவேகமாவிற தத்தவ விவேகத் கீத்யும், வந்தகைத் தீமே தேஹ தீத்யவ்யக்தா சாரீணா அநாகிதோ ப்ரமேயல்ய தல் மாத் புதயவை பாத, தஜாயதே மக்யதேவா கதாரீத நாயம் பூதவ பகிதவா ந்யுபா, அஜோ தீத்ய சர்வதேயம் புரேஞ நஹததே ஹதயமாதே சரீரம் வானமவி ஜானூர் வதா விநாய நயரி கருவானூர் நயோயானி, ததா சரீரானி விநாய ஜானூர் வத்யாதீ ஸய்யாதீ நயாதீ தேவி இத்யாதிகளையே ஆத்ம கித்யதவ தேஹாத் மகித்யதவங்களையும் ப்ரதவ முபதேசித்து, இவ்வுடைய ஸவாதததீய பரமததைத் தவிர்க்கக்ககாக வுபி நயோ

நனோ வாயு கம் மனோ புத்திரோவா - அனந்தா இத்யம் மே பித்தா பாக்ருதிரோடதா; அபரேயமிதஸ் தவத்யம் பாக்ருதீம் கித்தி மே பாய், ஜீவபூதம் மனோபாணோ யபேதம் தாயித ஜகத் எனநிறபடியே சொதாசேதா சரிசியா வர்வணய சாணம் ஸ்ருதி ஸ்திதிஷ்டித மததம் ஸமருதி ஸ்ருத மபேதாருதம் எனநாம், *அவ்வாறு ஸ்வபூதாதம் ஸ்ருத் தேஜோஜாத திஷ்டி—பிராயஸத் ஸ்வபூதாத் யத்தாருடாத் மாயயம் எனநாம் சொனநுநிறபடியே ஸர்வஜ்ஞ ஹருதபலாதஞய கிணறு, ஸகல ப்ரவ்ருத்தி கிவருததி கரினபும பண்ணுமிகைகயாமித தனநுநுடய கிவத்தருத்தவதகதபும, அப்படி ஸர்வ கிவத்தாவாயகசொன்னு ஸர்வஸம்மாத் பரஞ்சிருகருமனவனதிகவே *பரிதாரணய ஸாதுதாம் கிதராயா துஷக்துதாம், தம் வடகந்தாபநாததாய ஸமயஸி யுபேயுபேக* எனநு அவதாரபாபுகதமன தனநுநுடய ஸெனகப்பதகதபும, *ஸேமாரணம் ஸ்வபூதேஷு த மே த்வேஷுபேனதீத பரியம்* எனநு தனநுநுடய ஆசாயணீயத்வே ஸாமயதகதபும, *பாக்ருதே கிவமனூதி குண: கம்மனீ ஸ்வா, அனந்தா கிருடாதமா கித்தாணமித் மத்யதே* எனநநுமகாரிகாஷத்தகதபும, *வததேஜாணயபி கெனத்தேய புருஷஸ்ய கிபாசத்* இதத்தியானி மாயாத் ஸாதத் பிரணயம் மதம்* எனநிசதரிய ப்ராப வயதகதபும, *அவமஸய மனோபாணோ மனோ துரித்தாருத ஸம்* எனநு அந்த ப்ராப வயத்திமததத இசதரிவககிணப்பததபும மண்ணிநுநுடய ப்ராநாஸ்தகதபும தர்சிடிகைகயாதே ஆசாயண விநோதிககிணபும, *தாதி ஸாவானி ஸமயமயயுக்த ஆஸித் மத்யா, வனேன யஸேவத்திரியானி தவய ப்ரஜுரா ப்ரதிஷ்டதா* எனநாம் *பதேயதே திசவதி மதக்ஞாஸமஸ்திரம், ததகந்ததே தியமவததாத்மத்யேவ வஸத் தயேத* எனநு ஆசாயவினூபகரணககககன பாத்றயாபயத்தா கரணக்கிண ஸவாதிகமாச கிவகிக்கும் ப்ராநாதகதபும, *ததுமிதா பஜத்தே மாய ஜநாஸ ஸுக்ருதிதேஜாத், கித்ததே ஜிஜுஷாஸா தித்தாஸ்தத் ஜுஷாத் பதாஷபம்* எனநு ஆசாயிகருமதிகாரிகனுநுடய சாதர்மித்யத் ததபுத், *தவேன புதகாடுகெ ஸோகெஸ்மித் ததவ ஆஸா சேவ, ததவிஸம்பத் கிமோகாய திபத்தாயாஸா மதம்* எனநு தனநுநுடய ஆஜ்ஞாதுவத்ததபாராஸவர்கன் தேவர்கன, ததவிஸத்தகாராஸவர்கன அஸுர்ககெ எனநு தேவாஸுர கிபாகத்தகதபும; *ஸாதத் தே கதவிஷயமி கியூதிராதமதா கபா, பாதாத்யதா குருகோட நாகத்தயத்தோ வித்தாஸய மே* எனநு நெடகமி இவகியூதிசிக ஸமஸாத பதார்த்தகனனூக்கும் வடகமன சப்தகன தன்னன்னகிதே பர்வகனிகருமபடி இவதததயநுடய ஸவபா காரமாககொணகு வ்யாபித்தததததயபடி, *தீவய ததாமிதே கஷு பர்வ மே யோகமஸவரம்* எனநு திவய கஷு ஸமஸாத கொடுத்த, *பர்வமி தேவாத் தவ தேவ தேஜே ஸாவாத் தத்யூதகிஷு வயகாத், பாதமாயா மஸ்ய கமகாஸத்ததம் குஷ்மசா ஸ்வாத உகமஸி திபதாத்* இத்யாதியாதே தனநுநுடய கிவருதத்தகககனனூ யோகமபடி பண்ணுமகயாதே, தாணகததார்கரு திவய ஜ்ஞாஸத்தகத் கொடுத்த தன்புககிண தர்சிடிகரு மெனநுமத்தகதபும, *மத்யதா பவ மத்யதேதா மதயாஜீ மாய தமஸ்கரு, மாயேவகவுயஸி யுகதவணம் ஆதமதம் மத்யாயணம்* எனநு இப்படி கிருத்தான பாதவ ஸெனகப்ப யுகதனன தன திருவககிண ப்ராபிகைகயாமித பரமபுருஷாத்மதத்தததத உபாயமா கிருத்தான கம் ஜ்ஞாஸுபாயக ஸாஸிதத யான பகதிகவபும, *மாயேவ யே ப்ரத்யததே மாய தேதாம் தாத்ரி தே* *ததிராவா தயம் புருஷம் பரபத்யேத* *தமேவ சாணம் கா ஸ்வபாஷித பாதா* எனநு

மாணகயா லும், புருஷகாராகுதல் மேரிடநிகொளவுதிற வானிவ அகல கருதாநகை
யேறிடநிக கொண்டமையுட, அதனான அர்த்தெவவிரோஷாரக ஏறிடநிக
கொண்டமையுட விவகிதமாணகயா லும், ஸங்கருதல்மேரிடநிக கொளவுதிறவானிவ
அர்த்திதல் கிரிபகாமாச சேய்தவானிவ விவகிதமாணகயாதுட, (காரினை
யேறிடநிககொளவுவையுட) எனவிறவிது கரு, பதாபத்திலும் பதாயோகம் அக்ஷ
பிகககடவது, ஆசார்பன் அதுனாகதுருபகம்பணன், (சோடபு, புகழ்ச்சிகக, மகத
தனான உபகாமாசப் பதரினகதுகரு அவிஷ்டவெருதல்பாதிசரிப்ப பணனிக
கொடுகக வணமதெருகக, இவ்வபெண்ககறகதுட காரினை யேறிடநிககொண்டது
வையபவயிரே (ஏரிடநிக கொளவுவையுட) மதறபாததடு ஸாயககபவத்
கொளவிறகதுதது) எனதது, ஏறிடநிககொண்டமைய பாதிரிககையுடிக கொள
விறகதுத் தெனதது.

(14)

உயிர் கொடுக்கின்ற கையுயர்

15 ஆக, புருஷகாரரோபாயமம் விரிவாகவும் அலங்காரண கம்பலத்தாக யநுனிசெய்தால் மேலும், உபாய ஸாகாரண கம்பலத்தாக யநுனிசெய்துத் தோக. (புருஷகாரத்தாகவு மென றதெரடவதி)

16 பருகியாததுக்கு முப்பாத்ததுக்கும அப்பவையாது தேராததையும்
குணத்தையையும் பார்த்து உபேஷியாதவனென்றிகே அங்கேயாததுக்கு
அவனென்றேயே பரவாதுக்கும.

தத்ததாரதாரண வையவஞ்சொகதுகையானே புருஷகாரதததய ஸபாயத்
தததத ததததததததத உபாகாரமபண்ணி யருளிச்செய்தார் சேது இது உபயத்ததததத
ஸாரதாரண வையவகதன் டாகையானே (புருஷகாரத்தததத ஸபாயகதததத) ஏனது
ததததே தீரையாததத பண்ணியருளிச்செய்தார், உபயத்தததத அஸாரதாரண
வையவக சொகதுகிற விடககளில் (சூருவகாரபுர திருத்தததத) இப்பாதிபானே
காரதததத புருஷகார வையபுறம, உபாய கருதயத்ததததத கானே ஏறிடிக
கொள்ளுகையானே. ஏனகையானே ஆகத்ததத உபாய வையபுறமஞ் சொகதப்
பட்டது இயகு உபயஸையுப கததபுரகததத வையவகதத யருளிச் செய்தார்.

(தோஷத்தையும் குறைவாகியையும் பார்த்த உபேகிப்பாத வன்மனத்தினால், அவர்கொருவருக்கும் அமைதன்கையே பச்சையாகருமல்) என்று. தோஷமாவது—அகருத்தவர்களுக்கி லிஷித்ததாவதுடாகம், குறைவாகியாவது—விஷித்தாகாரம், இவை இரண்டையும். *மனோவிக்ஷையம்* இதயத்தி லுபேகியாவது மனபெருமானால் அருளிச் செய்தாநீறே. *இதம் சூரு* *இதம் மாக்ஷயம்* என்று விதி விஷயத்தால்வான சாஸ்தாக்களின் பச்சையானால் ரூபவதிநே சிசுப்பத *சூரீய வாக்ஷி மமம் யாக்ஷி* என்று தானே மருகிச் செய்தாநீறே ஏவழை சாஸ்தாத்தலை விஷித் ததனதா செயலையும், விஷித்ததனதா செயலாகையினிதே அசாதிக்காரம் *விபயி* *நஷயி* *என்தாம் பச்சை விகரணத்தாக மிகக்கையப் போரு மாகருக காரணம், இவை இரண்டையும் பார்த்த உபேகிப்பாத வன்மனம்

றிகவே) எனறது— ஆராயினோமும் சேதாதலகையான இவற்றை நசித்த இவனை வேண்டோமென்று கைவிட்டதே அங்கேரிகமம் மாதாமனறிகவே எனறபடி

(அங்கோரத்தக கைவதனையே பச்சையாகருகை) யாவது அபஹிப்பட்ட தோஷஞ்ஞாநாஸிகைதனையே முகமனதே அங்கேரிககைகருதுப்பான உப ஞாநமாககொளஞகை உபகிப்பாமைசெய் நெறுது— தயா ஞாநதிகள் பச்சையாக கொளஞகைசெய் நெறுது காதலகைய கைவிட்ட தகாநிக புறகவலாக பக தன கைவிடவின்றும் கிருகத கைந்நுடயபிக வஸுபகைய போகயமாக கிருபு மரபுபோலே கிருபுப தென சிறிதிற இவருணத்தக கொப்பதொரு கணய்ககை சிறே. ஆகையானிறிதே அகில பக்யுய— எனது ஆழவாரஞகிக செயதது. உடையவரும் அபுப கருணைப கொடுப்ப காதலகையா எனது கணைதரகையோ கொடுக வஞகிகசெய்தருகைசெய்யே, இதனை யாவருதறி சேறற மீசவும் அகில வாதவையக இவநிதே எனருசிறே இவகாதலகையகான மாதருதலகையகத்த தாலே, ஈசவரன் னுட பிரட்டகரு அகிலத்திற சிருபபத ஆகையான இருவரும் தாதாமலகேரிகமம் தகைபிக, இச்சேதாநுடைய தோஷஞ்ஞாநாஸிகைய பச்சையாக கொண்டு அங்கேரிகபர்க கெனகை

(15)

16. இப்படி புருஷகாரமும் உபாயமும் தோஷ குணநாஸிகை குகைதறகு முன்னே பங்கேரிகதெனென? அவ்வருகையே பங்கேரிககைகடலோ மெனறிருகதான வருகதென கெனன வருகிக செபகெர (நிரணடு மெனற தெடயகி)

18 இரணடு கிரகடுபகுதியெனாமெனறிகுக்கி இரணடுகடு கிரகடு உடையதததத

இரணடு மெனதிறது—புருஷகாரோபாயகை (இரணடுகடுகிரகடுபகுதியெனாமெனறிருகதையாவது)—இவனை பங்கேரிகமம் போகதகரு. இவனுடைய தோஷ குண நாஸிக கிரகணமும் போக கொளகையெனாமெனற கைதத, ஆராயினோமுகளுன இவனை பங்கேரியதிகுக்கை இப்படியிகுக்கெ (இரணடுகடு கிரகடு முண்டாகை யாவது)—புருஷகாரத்தகரு முபாயத்தகரும் தோஷ குணநாஸிக கிரகணமும் வருகை, கைவதனையெனவிய, தோஷம் வருகையாவது அதமயாநி கைவதெனநித் தேவதெனென ஈடு பித* அகிலகூத மாதல* பிதாநி கையென ஈடுவைய* எனதிற படியே—கைக சேதலகரும் கிருபுதிகமன தாடி தமபபணுமகையான இச்சேதா னுடைய கைவதெனென கிரகணம் தகைததமபபணு உறவுகடலிகுக்க, இச்சேதாநுடைய தோஷாதிகைய பாதத அங்கேரியாமையான, தாத்ருச ஸம்பந்தததகருக கொததை கிரகை குணநாஸிக வருகையாவது—இவனுடைய தகைக கைகாரகாமையாலும், இவனுடைய தோஷதகை போகயமாக கொள காமையாலும் கருபா காதலகையகளுகரு ஞாஸிகருகை அதவ (இரணடு முண்டாயததததம) எனதிறகிடத்தெனும், தோஷ குணநாஸிககையான—அகருத யகரண கருதயாகரணகையகையாலும், புருஷகாரத்தகரு அகருதயகரணகையாவது— ஈசவரன்யுமுடப தோஷக கைவதெனபாத தான, தோஷாதிகை குகை தனறி பங்கேரியென எனறிருககை, கருதயாகரணகையாவது—இவனுடைய தோஷாதிகை பாராதெ கைககொண்டு ஈசவரனோடு சேர்ப்பிககையாகிற கைகருதயததைச

செய்யாமை ஈசுவரனுக்கு அருதப்பட்டாமைவது—ஸம்ஸாரி சேதஞ்ஞடைய தன் ஸம்ஸயப் பார்த்துக் கைவிட்டாதே, ஸ்வாபாசிக ஸம்பந்தமே ஹேதுவாக அத் வேறாமே தொடங்கி புண்டாகனத்தைத் தவிர குழப்புகளுத நிமித ஸம்பூத ஸூத்ரஞத்தான தான, இச்சேதனை யங்கேசிகருமனகிற இவன் தோஷாதிகள் குணத்தாலொழிய அங்கேசியேன எனநிருகுக; கருதப்பாசரணமாவது—இவனுடைய தோஷாதிகளைப் பாராதே கைக்கொண்டு ஸ்வகருதாயான அவிஷ்ட சிவருத்தவாதி களைப் பண்ணாமை இதுதான் சேதஞ்ஞடைய சொன்ன அருதப்பாசரணதிகளைப் போலே சாஸ்தாத்தகபதறா சொன்னதெனநே இவர்களை ஸ்வபாவத்தைப் பற்றா சொல்லுகிறவை விதத்தினையிதே 'கிழகாரபுழடபட தோஷ குணஹாதிகள் பச்சையாக மேகவிழை தங்கேசிகரு ஸ்வபாவரான இவர்களுகரு, அபிமுக சேதன்களை யங்கேசிகருமனகிற தோஷாதிகள் குணயிவணுமென்றிருக்கைதான் முதலிலே கூட்டாமைவாதே இவர்களுக்கெவை வருகக்கரு அவசாயகிவையிதே! ஆகிருக்கை செயதே இப்படியானே செய்தது—இவ்வந்த தத்வமறியாதவர்களுகரு ஆசாயிணுமுக சேதன்களைவான தோஷகுணஹாதிகள் குணயிவணுமென் திராமல் அவற்றுடனே யங்கேசிகரு இவர்களுகரு அவசயகாரணியமென்று அறிவிக்கைகளை.

(16)

17 இப்படி தோஷாதிகள் குணத்தாலொழிய அங்கேசியே மென்றிருக்கை அத்தகைய அகவசியானமே வருமென ஹம்மம் சொலி, தோஷாதிகள் குணயப்பட டாயிடு மடமை அங்கேசித்த தெனநிருகுக இத்தகைகளை விடாமல் வருமென ஸூர் மேல் இரண்டும் குணத்தெனது தொடங்கி.

17. இரண்டும் கணத்தெனநிருகுக இத்தகைகளுக்கும் உண்டாயித்தாய்.

(இரண்டும் குணத்தென நிருகுகவாயது)—இத்தனை காலம் ஸம்ஸய யங்கே சரியா நிருத்தவர்களை இன்றாம்கேசித்தத -ஓம் தோஷாதிகள் குணயப்படன்ரு! ஆகையால் கைக்கை குணத்தென துணைநித்திருக்கை, இப்படியிருக்கை (இத் தகைகரு இரண்டுமுண்டாகையவது) -அருதப்பாசரணமே கருதப்பாசரணமே வருகை, எனனெனெனென இவ்வதிகாரிகரு, அவதிகை யங்கேசியாதவர்களை இன்று கமமை யங்கேசித்தத ஹம்மம்மடய தோஷகுணஹாதிகள் விடாமல் குணத்தவாதே யனரு! எனறதுஸந்திகை அருதப்பாசரணமே, அதனை செய்கையாலும்; *நீர்வென் திறவென்றயிடுகை* *கமய்யது* *புத்தவா தோ* *அத்தாயத்தாருகும்* இப்படிப்படியே -ஹம்மம்மடய தோஷ குணஹாதிகள் பதானவாக வென்றும் குணத்தகிலை யெனதும், இப்படி கிருக்கைசெய்த தோஷாதிகளை பச்சையாக ஸம்ஸய யவனங்கேசித்தருகுவதே! எனறதுஸந்திகை கருதப்பாசரணமே அத்தகைச் செய்யாமைவாலும் இரண்டும் வருமிதே

(17)

18. இப்படி புருஷகார ஹம்மம்மடய தோஷாதிகள் பச்சையாக அங்கேசித்த விடமுண்டிவென்று மபேசைகலிதே, ததததங்கேசமபெறா ராகுணிகளுடையவும் அஹம்மம்மடயவும் தோஷகளை தர்சிப்பிக்கவே அது வித்திகருமென்று வினைத்து, பாதயம் ராகுணிகம் தோஷகளை தர்சிப்பிக்கெசுர் (ராகுணிகள்) என்று தொடங்கி.

18. ராஜஸிங் தோஷம் ப்ரஸித்தம்.

ஏகாத்ரீ ஏககாண்டீ முதலான எழுது ராஜஸிங்ஷம் பாஷ்ரிமணை பண்ணப் பெறிக உண்ணுதே தடிசுமபடி பரகருத்பா பாபசீலிகளைய, பததுமான மொரு படிபபட கர்ஜுபாதளைய பண்ணி கலிகதபோகதவாகளிதே, (இவர்கள் தோஷம் ப்ரஸித்தம்) என்றது - ஸ்ரீராமசயணம் ஸுடயாநம் தேசத்தி கறிபாகாரிகை பென்ற படி. ஏவம்பூதகனானவர்களைக் குறித்தது, * ராஜ ஸயாநம் ஸயாநம் * பாபநேயி கபாநேயி * என்று குறந்தகை குணமாக உபபாதித்த திருவடியாநே மனாநடி ராஜிகலையானே, தோஷம் பசஸ்யாக வாகேரீதகணம் ப்ரஸித்தமென்று *ருத்த.

குணஹாமி சொல்கா தொழித்தது, தோஷம் பசஸ்யாமிடத்தினை குணஹாமி பசஸ்யாமென்னுமிடம் சொல்கிறண்டாகிறே என்று இவர்கள் தவக ளாகரு குணஹாமியாவது - இடைமிடமன கலிகத போருகிறமிடத்தினை, இவளும் கமலோபாதி மொரு பெண்பிறத்தவனானே! எனருகிலும் மறகதம் அசபம் மெளசிரகசமுண்டாதன * ப்ரஸயம் ஸுணம் ஸிவ * என்றதற்குப் பின்பு கலிகத மிடத்தினை, ஸுயாமி இப்படி சொன்னவனானே! என்று சுற்றும் மெளசிரகருகலை செயலாமை முதலானவை (18)

19. இப்படி தோஷப்ரஸித்தி அர்ஜுனன் பகவான்காணையாறும், குண ப்ரஸதபுண்டாகையாறும் இவனுக்கு தோஷம்மென்கிற சகலையை மறுவதித்தகை கொண்டு தந்தோஷங்களை தர்பெய்க்கெஞ்சு (ஸ்ரீதோஷ்ரீயரீ மென்று தொடங்கி)

19 ஸ்ரீதோஷ்ரீயரீ தனியருப குணதகையோருப *கேவஸயாதயா* கெற்
கருஷணனுக்கு தரகருகிடுகிற அர்ஜுனுக்கு தோஷம்மென்கிடு,
புதுக்களபக்கக் க்ரோஷம் கருஷணனுக்கு வதபீதியும்

(ஸ்ரீதோஷ்ரீயரீ தனியருப என்று - *கேவஸயாபாணம் பாணத்த திதோ பாணத்த திதோ, உபமாநவயாமி திக ப்ரதபுபஸாதம் ஸுஷ தனியா* என்றும் வஸஸ்தை ஸயமுண்டய ஸ்வஸி வகத மேகதமு, மூன்ற கூரி கமஸ்கரித்தகை கட்டகை கிளறவனுக்கையானே, இரத்தியஸ்யம் பண்ணிஞ்சிவ தனக்கு மேற்பட்ட ரீஸஸ்தவ மென்கை

(கருஷணனுக்கோரை என்று - தமாதாம பரிணாக சேததோசவாதிகளுக்கு பாதிபாதகமான சாஸ்தாததிக ப்ராமாணய புதநிபுண்டயங்களுக்கு முண்டகருமல மென்கை

(*கேவஸயாதயா* என்று கருஷணனுக்கு தரகருகிடுகிற) என்றது *அர்ஜுந கேவஸயாதயா கருஷணா ததயா தீர்த்த* என்று அகபேசகயம் ப்ரணபூதா மிருபபாகமென்கையானே, இவனைப் பிரிவின கருஷணனை தரிக்கமாட்டானென்னும் படி அபிமத கிஷ்டம் கிருகருமல மென்கை

இப்படி கிருககிற (அர்ஜுனனுக்கு தோஷம்மெது) என்று கவக (என்னினை) என்றது - அதுவாதம்

தோஷங்களை தனியே சொன்னுகிறது (பகதகளை பககை ஸ்ரீஹ்ரும கருணயமும் வதபீதியும்) என்று இவற்றினை ஸ்ரீஹ்ரு கருணயங்களை தோஷ

ஊர்விறகு—அவதாரகே கருதவண்ணையானே, வதாரிதி நோஷமாமிதம்—வதாரி
 மத்தில அநாமபதயா வதாரதாசையானே, *அந்தந் திதேன கருஷ்ய தாமதம்
 தியாகுமம்* எனறிறே ஊவவதாராருஸிசெயதத *தாமதிக்ஷதே குருக்ஷதே* வதாரத
 புத்தகம் எனறிறபடியே—புத்தகாசையானே இரண்டு தகையம் வதாரதாசை மீனற
 பின்பு புத்தகம் வதாரதவயாமிருகை, அந்தகாசியை, *தகையிக்ஷ மீனயம் கருக்ஷ
 தா ரஜயம் ஸாக்ஷி, கீம நோ ரஜ்யத கோசித்த கீம யோககா ஜீகீதேதவா யெஷாமதிதே
 காவஷிதம் நோ ரஜயம் யோககா ஸாக்ஷி -தஜீமேவவதிதாபுத்தி பாயுத் தயத்தவா
 ததாரிசு இதுவாதிப்படியே இவாகாசைகொண்டு காம ஜீகீக பதொரு ஜீவாபுஷாட்டா
 வென்று பசுவகைபசுகை பண்ணின் ஸிஷ்டமம் வவவாண விருத்தமகையானே
 விஷித்தமிறே, *தாந் தமிக்ஷய ஸ கெததேயவ ஸாக்ஷி பத்துவவதிதாத் கருபயா
 பாயாக்ஷிதே தீகீதத்தித மயாக்ஷி* எனறுபபடி—அந்தகாசிகை பண்ணின் கருணய
 மம் பசுவகையபசுததில கருணயாமிபானே விஷித்தமிறே *கதம் தஜீகுயமஸாயி
 யபேதகமாநிதிவதிததும், ஊஷ்ய கருதம் தோஷம் ப்ரபாயதபி ருதாரத* என்று
 தொடங்கி *அஜ்னா பத மஜாத மாயம் காதலம் வயவதிதா வயக்—பத ரஜயஸாக்ஷிபத
 இத்தும் விஷிதததபதம்* எனறுமகளும் வவவாணதாமகா வதாரகினை அநாம
 புத்தயா பண்ணின் பீதிபு மப்படியேமிதே

(19)

20 இலகுவெளமை அப்ரதாம இளையுமப்ரதாந நோஷம் வேநே
பென்ஜொ (ந்ரோஷநி பென்ஜு நோடகதி)

20. திரைப்படப்பிலவ் கண்டித்தது க்ருஷ்ணபிரபந்தாசே பாதாந் தோஷம்

முன்பு தீர்ப்பளிப்பது தாயேதானாகப் பரிபலிசெய்யுதாய்க் கண்டிருக்கச் செய்கிற, குழிநில நோதறமையை கினைத்த தம்மீதேயான பொறுத்திருக்காதது, 'கோவிந்த புண்டரீகம்' 144 மும் 'சுருஷா' என்ற குருஷணன் சாணம் புத்த பின்பு பரிபலிசெய்யுதாய்க், பகவதாசரிதையப் பிற பரிபலிக்கக் கண்டால் சகத குருஷ விவகாரமும், அசாதலுமின இழியாதி அவகருகே 'சுருஷ'மும் எனலும் விசேஷ சாணத் தாயேதானாய்ப்பார்த்ததா, தானளவி குருஷண னுக்குண்டான விசேஷ பகவதாய்க் கினைத்த அவன் சாணம் புத்தவன் பரிபலிசெய்யுதாய் பார்த்திருக்காத அவன் முகத்தில வான னுமின குழம்படி என! எனதுதல, சடகினை வெழுந்திருத்த விவகாரிதேயப்பத, அதைதேசசெய்யாத முன்புதனத்திற கரடிகு ஒரு விசேஷமறந்திருக்கானிற இதுவேயாயத்த இவன் கோஷலாசெய்யுதாய்க் பார்த்துக் குருஷண னிருவுன்னத்தில படிகெடுப்பத. அதைப்பாரத குருஷணபாயத்தான பார்த்துதேயும்) எனவிறத தேஷத்தாது பார்த்துயே கோஷலத்தானிற அகலத்தையா கனத்திகே 'சுருஷ'மும் எனலும்பகவதாசரிதேயுமித (20)

21 இதுதேவாரத்தின் கோலிமமைய புப்பாதிசத்திர மேல (பாண்டிச்சேரி)
மேன்று தொடங்கி)

21. பாண்டனாகியும் தீர்த்தகப் பூர்த்தியாகியும், அனந்தது தீர்த்தபரிபுடைய முக்கனந்தித்தகமாக.

அன்றிகளே, இந்தோஷம் ஐவர்க்கு மொவ்வாதோ, ஆனபின்பு இந்தனை வையம் கிரஸித்தப பொகடாமல வைத்ததென்னெனவிற சங்கைகிலே யருளிச் செய்திரு ராசவுமாய முறபட்ட லைகதிகரு, அர்ஜுனனை பெனனுகே (பாண்டவர் களையும்) எனறது—இத்தோஷ ஐவர்க்கு மொகருமென்று தோற்றுகைகாரை வென்று யோஜிகைகடவது; அகாத லைகதிகருத் தானே தன்னடையே செருமிதே. பரிபலித்த தர்யோதனாதிகளோர்பாதி பரிபலவ கண்டிருந்தவிவர்களும் கிரஸியரெனவிறது - சபதததானே. (கிரஸிக ப்ராபதமாயிருக்க லைத்தது) எனறது—இவர்கள் செயத கொடுமைகருத் தனையயறுததுப பொகடவேண்டி யிருக்க ப்ராணிகுட கிருகரூபகவையததெனறபடி (தரோனபதிபுடைய மகன் லலித்ரத்துக்காக) எனறது—அவளுக்கேயிமதயான மகன் லலிதரம் போகாமைக காக வெனறபடி. கிரித்தநிலை கண்ணாட்டாதவன் வெறுக்கமுத்தக கண்ணாட்டா னிறே. இத்தான—ஆசரிதனரப பரிபலித்தாரோபாதி அதுகண்டிருக்காரும் கிரஸ ியராவ ரெனனுமிடமும், அவர்கள் கைகளை ஆசரிதர்க்கு விடவொண்ணாததொரு பகதமுடையராலே அவர்களுக்காக அவனுகே சக்திக்கப்படுவ ரெனனுமிடமும் ப்ரகடதமாயதது (91)

22. ஆனால், இப்படி கிரஸியனவனுக்கு துழிதொழிகசெய்ததும் பரம சஹஸ்யத்தை புபதேதெததும் எனசெய்வென்னவருளிச்செய்திருர் (அர்ஜுனுக்கு கிணங்கியால்).

22. அருந்தனுக்கு துதலயபத்தயங்கை பன்னிற்றம் பரபத்தபுபதேசம் பன்னிற்றம் இவளுக்காக.

துதுபொயததது பொயசு கற்றம் பேசெசென்று பேதமசெய்தது பூசை வினைக கைக்காக; (ஸாரததயம் பன்னிற்றது—ஆபுகமெடுக்கவொண்ணாதென கையாலே கொணலாமாக்கோல கொணசெய்து பாரதபிரே ரெணலசேனைபு யிருவிலததலிக லைக்காக; (பரபததபுபதேசம் பன்னிற்றது) *ந யோநலயயி* எனறிருக்கல்கை *கலீதேயே ஸந்தம் தவ* என்னப்பண்ணி புததே பரவருததனாகருக்கைக்காக. இவை வெகலாகு செயதது—சரணுகைதயான விவன் லைகலபததினபடியே தர்யோத னாதிகளை வழியசசெய்து இவன்குழலை முடிப்பிக்கைக்கொகலிறே. ஆக, அர்ஜுனன் திறத்தில செய்த துத்யாதிதரயமும் இவளுக்காகச் செயதானெனவிறது.

(பாண்டவர்களையும்) என்று தொடங்கி இவ்வளவும், சீழச சொன்ன ப்ரதாச தோஷ கரோவாய முபபாதிதமாயதது ஆக கிப்படி அஸதாச லலோஹாதி களும் சரணுகைதபரிபலவ கண்டிருக்க மஹாதோஷமு மிவனுகருண்டாபிருக்க *வாவ குஹபதமம் பூயா கருணுகே பரமம் வல, இஷ்டோலி மே தருட இத் ததோ வஷயாயி தே லிதமா *மதமதபல மதபகதே மதயாஜ் லாம தமகரு, மாமெவஷயலி லதயம் தே ப்ரதிஜாதே ப்ரியலி மே* என்று இவ்வளவி துக்கபுததோற்ற வருளிச்செய்கை யாலே இவன் தோஷங்களைப் பசகையாகக் கொண்டு அககிரிததமை பரலித்த மென்று கருத்தது. குணஹாதி சொகலாதொழித்தது, தோஷம் பசகையாயிடத்தில குணஹாதி பசகையாமென்னுமிடம் கிமபுர வயல லிததமாகையாலே. இவன் றனக்கு குணஹாதிக்களாவன—*நமமதே புதலவஷ பாத* என்றருளிச்செய்த போதே

14

[illegible]

பரகாரந்தரத்தோடு செய்வொண்ணு தென்னுமது அநிகாரி கிபமாவது—தர்ஸ வ்ணிகாரகவேணும், அந்நரவ்ணிகாரக வெண்ணுதென்னுமது பக கிபமாவது—ந்ருஷ்டரதருஷ்ட பலவகளி லின்னபகததக ஓந ஸாதகம். அபவபகத்துகரு ஸாதகமனதென்னுமது. தேசகால ஸாத்ருணய வைருணயககளடிபாக வரும் அதி சபாகதிசயககிள புண்டத்தாவ தொனறலயாமையாதும், நிர்ந்தத்திலே பலகா லுறிகருமளவில எத்தகத்த கிபாகமற அவகாஸுறிககலா கிருகருபாப்போலே ஸவய மேவ பவிதரமாய கததா கதத கிபாகமறத தன்குடகவகிககலாமபடி கிருககக யாதும், வ்ணுத்பதருபமா கிருப்பதெனறநறறிககே ஸவருபாதுருபமாகிருப்ப தொன ருணையாதும், தேசகருடய ருடயதுருணமான் பக கிசேஷகளுகரு ஸாதகமாவ தொனருணையாதும், இவ்விடமககளொன்று மிதககிலகி யொனதெறு. *நஜாத் பேதய நதலம் நலிங்கம் நதனகியா, ந்தோகிணென. தாவனதாம யோகே றயய மபேஷகே, பரணம் ஷதர விரக சூதர ஸதீஸாசாதத ஜாதய, ஸவ ஏவமரபத்பேர்த ஸ்வ தாதர மரபுதம்* என்று—பரபத்திகரு தேசகால பரகாரதிகாரி கிபமாவதம் பரதவாஜஸமஸுறிகதவிதும் *மரபுததே கிவத்தபேயம் மரபேஷா ந கிதபதே, ஸாஷ ஸாவத்ர ஸாவேஷம் ஸாவகாம பகபரதா* என்று—பககிபமாவதம் ஸாத்ருமார ஸமஸுறிகதவிதும் சொஸ்பாட்டதிறே. .. (23)

24. இவை இவ்விவரவில மத்தும் கெ கிபமகனதான இதுகருணடோ வெனன, அருளிச செயகிருர் (விஷயகிபமமே புனனதெனறு).

21. கிபய நியமமே புனனது.

அதாவது—இனன விஷயத்திலே செயயவேணும் எனதெ கிபமமே கிதக ருணனதெனறபடி. இவைவெணகாம தாமே மேலே உபபாதிததருணுகிருரீதே. (24)

25. இதுகவெனய பொன்றுமிவ்விவரவில பினகிள யெதுகருததான இவை யெண்ண முனனதெனன, அருளிச செயகிருர் (காமத்துககெனறு தொடக்கி).

26. காமத்துக்குப் புனய்ஷதரம் வனதாதிகளம் சாஸநோத்தககளை
தத்தத் பரகாரமகே தகாஸானிக வனநிணயெனலம் வயவனி
தவகளபிடுகும்

கர்மமாவது—ஸ்திரியாதிஷ்டோமாநிகள. புனய்ஷதரககளாவன—சாஸநரக் களில பாவகதயா அபிஸிதககளான தேசககள. (வஸகதாதி) எனதெகிடத்தில, ஆதிசப்தததானே—கர்ஷம் சாசககள கருஷணபகடி பூர்வாஹசாபராஹகாதி காமக ககிள சொஸஸுதெறு; *வஸத்தே வஸத்தே ஸ்திரியாதிகா யஜேது* இதுபாநிகளாகே—கால கிபமம் சொஸ்பாட்டகிளறதிறே (சாஸநோகதககளான தத்தத் பரகாரக களாவன)—செளசாசமல ஸாஸ வரத ஸுபாநிருபேண அவ்வய காமககளுகரு அதுருணமாக சாஸநரவிஸிதககளான அவ்வய பரகாரககள. (தர்ஸவ்ணிகா) எனறது—உபகயக ஸமஸகார பூர்வகயாக வேதாநிகாரிகளானவர்களுககே வைதிக கர்மாநிகாரமுனனதாக்கயாகே, இதுதான கருணாமேதித்வ கருஷண கேசிக்ஷ வேத வேதாஸபுகத த்வாநிகளுகரு ரூபகஷணம். (வயவனிதககளா கிருகரும்) எனறது—கிபதககளாகிருகரு மெனறபடி. ... (25)

26. பரபதநிகழை பொன்றுமென எனது மேற்பணனின் ப்ரதிஜ்ஞையை உபாதிக்கவென ப்ரவருத்தராய், ப்ரதம தேசகாலமம் ராஜநிபத்தை உபாதிக்கென * ன ருந: * என்று தொடங்கி.

26. “ஓ ருந தேச: கால” என்னவென இத்தகு தோகை நியமிக்க.

பத்த கவரார் பமரார் நகரெத்தராத் திபீகன, அநேகமே கம்பரபதக் காவதா உபதய: மயம் என்று முன்பு ஸ்ரீஜாயபவான மஹாராஜர் பெருமான்கு விண்ணப்பஞ்செய்த பகைத்தொழுகென நிருவடி, *அநேக மென கம்பரபத இதயம் கவிபீகன, திவகாரதா மேக்தயம் தாத்தியாத பதயத்; *காருதேச: கால: பவத்நயத் ததா, புருஷத் புருஷ பரபய ததா தோக ருனமயீ; தெவராத்மயம் ராஜநித்ருகடவ திக்குரு: ததா தயீ, புத்தய:கயத் தயய கதநாம தயய புத்தய” என்று ராவணனுடன் அமரவிதனாய் கவகித்ததொழுகென முன்னிடமொன்றே சாணம் என்று வந்த ஸ்ரீவிபீகனமுதலான, அநேகநிதே அகாதநிதே வந்தானென்று தேவீருடைய மகத்தீகனாவே வாதொன்று சொல்லப்பட்டத, இவ் பகைத்திங் விசேஷித்த என்னெனத் திவகனது புண்டரக சிவந்த, அவன் கருமெவன்கிவ வாதொரு தேவநிதே வாதொரு காதநிதே வந்தான், அவன் வரவுக்கு அந்த இதவே தேசமும் அந்த இதவே காலமமம் வாதொருபடி, அபபுபபபப திவகனகைய வானந்த வரவு விண்ணப்பஞ் செய்கக் கேட்குமவெனும், எவ்வெனவென்கி, தயி பரக ருதியாகவமே ப்ரதநிமகனிய பாதகரவான ராவணநித் கட்டகல கைதொத்தர ராவணமே ப்ரதகனமம் வாதகரவா கிருகென தேவீகர ப்ரபவரவ புத்தி பன்னி, அபபுதிய வகிவ கிடகு போராதொழிகதா அவனுடைய அகருவதத் தகரு கதாநாரியாய் அந்த ப்ரதிவகவநிதாவே முடிந்த மோகவெனநேகாத் கதபு, தரமீகரவ தேவீருடனே உடப்பெற்றதத் தத் பகவாத தேவீர் நிருவடி கனிக கவகித்தத கபிததவரமுதலாவநே வண்ணமயம் புத்திபன்னி, அபபுதிய தேவீர் நிருவகனத்திதே புன்பதமபு குற்றத்தத் திரகழிபச்செய்த கிற்றெ ராவணந் தெவரவாதகதபு, தாரதவகன அகவரவாத அழிகவகன தெவரவாபிவாதததகதபு கண்டாக், விசேஷஜ்ஞனவதுகரு திவகர ப்ரப்தம், வவாதநிதே கருகரிகருவதுகடய புத்திகரு மிதகத்தகம் என்னுநிதே. ஆம் இப்படி பாவகத்திவபுண்டயகன ஸ்ரீவிபீகனமுதலான சாணம் என்று வந்த தேசகாலமனிக ருதபாதகக கடவகன, அவன் வந்ததவே தேசமும் காலமும் என்று, சாணகதி தம்ஜ்ஞன நிருவடி கிவகிவகவரவே ப்ரபத்திக்கு தேசகால திவகிவகிவ பெவகை. .... (26)

27. இதனை ப்ரபத்தபதகடவ ருபவான தயத்திங் ப்ரதமபத்திதே காவன மென்கென (இவ்வந்தகென்று தொடங்கி).

27. இவ்வந்தம் பத்திரத்தத்தி ப்ரதமபத்திதே காவகடம்.

காவகபகித்தகாவகாய் காவகிதகாவகாய் அவிவகப்ப பகப்ரதமாய் காவகவாதுகரு அப்பகதாபிதமகிடுக்கவரவே காவகத்தாரந்த உத்தருகட தவ *தவியத் பத்தி த்திதத* கவ்வபுமேயந்த ரதகவமகித தயய மிருப்பத; அந்த கவபவத் தேரதகவகவக, தயய மென்குத (பத்திரத்தம்)

என்கிறார்; அநில பரதம் பதத்தில மதுபர்ததமான புருஷகாரோபாய கித்யயோகத்
துகரு ப்ரபோஜனம்—சுதேனுமொரு தேசத்திலே சுதேனுமொரு காவத்திலே யொரு
ஸமணாரி சேதானுக்கு பகவதஸ்மாசாயண ருளி விளங்கதான், ஸங்கரம் ஸி மதா
சிவரவா நீமயா தேசுக் என்கிறபடியே—குருவனிக காரதுப் போலே சுழன்று
வருகிற செஞ்சு தனயாக அங்குரித்த *சுஷணபருணரபான ருளி நீருவதுகரு
முன்னே, ததுப்பததிசுஷணத்திலே யாசாயிககலா கிருகணகவிதே, சூகையாலே
பரபத்திவிழைப தேசகாக கியமராலுரிதயம் அசத பதத்திலே கனசுகத் தோற்று
மென்கிறார்.

28. ப்ரகாரதியம் ராஜ்யித்யநாத தர்ஸிபகிசுரீயோஸ (ப்ரகாரதியதி) எனது
தெர்டுமி.

23. பரகர்ப்பத்தில் பெருமைக்கு உரிய காரணம்.

(எனக்கு காணலாம்) என்றது—இதனை யுறுத்திப்போ சாஸிப்பார் கண்ணார் பகலிநுங்காணலா மென்றபடி.. ... .. (28)

39. அதெனவே கண்டதெனன; பூர்வ பரகருத விஷயங்களிலே நச்சிப்
பிசுமெயர்—

29. தீர்ப்புத் தொழையவகைப் பிப்பதி பன்னிறம்; அலுவல் தீர்
தடுக்கப்பட்டிருக்கிறது.

(க்ரோனபதி) இதயாதி வாக்ய த்வயத்தாலே, (ஸாகைதயாயனதே ப்ரபத்தி பண்ணிறறு) எனநத—தூசாஸகாகருஷணடயப் ஸைபதிக வகுமிறேபாத ஂநுல வங்க வகதானம் தது மாய் தேது மஹி—குருகுரு புலகதாதம் வபாயம் தான ழுத்தினிதம் எனனுமபு அகைதயாதிருகமெவன ஸாகம் பண்ணியனதே ப்ரபத்தி பண்ணிறமெனதபு; இத்தாக—ப்ரபத்தி பண்ணுவார் ப்ரபதாயப் பண்ணவேணு மெனனும் கியதிகிலைமை காட்டப்பட்டது. (கீசர் கடுவகிதே கிலவர்த்தக கேட டது) எனற கிடத்திக, கீசொனமிறது—நெடுத் தககவெ ரினயதா தா எனகுறா தருளிச செயத ஂகெலித்தகிழுகரான றேயகா. கிகனுபத்தி கிந்தத்து வதிக கெபாதயா கெபாத தகிகுடனுபதா தகித்ததப யாதகித்த கீழுகா கெபாய கிகுடய எனறு பகவத் கிழுகர கவாகதமராகச சொகமிறறிதே, அதுகருமேன. சானுகைதயைப பரிபதித்தம் சானுகதரான பாண்டவாகன திறத்திகே திகருகளைச செடதம் போருகையாகே, கெதயர் கெடகெதம் கிஜேத் எனகிற கம்சண்டாளரிதே கக ககாத கிறமிறது. (கீசர் கடுவே) எனகையாகே— கீசைப்ருஷடியா கிலனுகருண்டான அகத்தியம் கீசைகாததிகே எனனுமிடமும் தோறறுகிறது. இத்தாக—ப்ரபத்தி சாவணம் பண்ணும் போது கீசமத்யத்தி லாகா தெனனும் கியதிகிலைமை காட்டப்பட்டது. ... .. (29)

30. இத்தகைய பரித்தத்தைச் சொல்ல விரும்புகின்றேன் இவ்வறித்தத்தை விவரிக்கின்றது (புத்தகம்) என்று சொல்லுகிறேன்.

§0. ஆலையாப் கத்தயகத்தீகனோனடும் தேடலெண்டர; இகுத்தயடியே
அதனையாத்தன்.

(ஆகையால்) எனறது—அதனுடைய தகைமையும் சீரமை தகைமையும் இவர் களிருவரு மிப்படி செயலையெனறபடி (செத்பசெத்பம் கிரணமும் தேட வேண்டா) வேனறது—பாபநிதி கலையிருமையில் அசத்தனியிருவருமவனுக்கு கத்தி மயபாதிக்கவேண்டா, சததனியிருக்கு மவனுக்கு அசத்தி மயபாதிக்க வேண்டாபென்றபடி. அசத்தி தேடவேண்டா வேனறது—மீழ்ச்சொன்னவர்களிரு வரும் அசத்தான தகைமையை பாபநிதியைவிடதனம் சொல்லுமையானே அசத்தினா னிதருவெனின வேன்று மென்பமையாக. (திருப்படியே பதிகாரி பாமிதநி) எனறது—பாபநிதியைவிட அசத்தனியான சததனியான பாபநிதி யுக்குத்தான், இசுத்தனியு பாபநிதியை விடகவிவாரியம்நதனை பென்றபடி திரைப்பதியும் அசுத்தனியும் பாபநிதியைவிட பாபநிதியை தகைமையான தகைமையான கத்தி மயபாதிக்க வேண்டா அசத்தியும் மயபாதித்தன வேண்டாமென்பதென்பதே, இருப்படியே பதிகாரிகளான விதநிதி. ... .. (30)

31. இவ்வந்த விஷயமாக ஆதலகைந்த மையிப்பிசெய்து மேல் (இவ் விடத்தின) எனறது தொடங்கி

31 இவ்விடத்தின விஷயங்களைப்பற்றிப் பதிக அருவியைப் பார்த்தவைய மையியது.

அதாவது—வேனெனடிப்பினி, “பெருமான் என்னை புத்திரத்திற் பார்ப்புத்தான் தியமியதாய் எனறு புத்திரமாயின, இவ்விடமென வேனே பார்ப்பதும் சிவ தியமென வேனடித்திதான்” எனறு மையினையாக வேனே; “பெருமான் பகை என்ன சிவம இவ்வாறத்தெனது கவிவா மிருப்பதென தன்று, பார்ப பகைதனம் பன்னியவருமைய மையவதானே கவித்தனை, பெருமான் தமக்கு மருதம் விடையினா எனும் கவித்தனை” எனறுபிதநித் தான ஸ்ரீ விபிக்ருமவானிதே, அவனது பெருமான் எனும் புத்திரத்தின விடத்தினமென மருதம் கவிதானெனறினிய, இதனை சொல்லிதருபதது—பெருமான் இவ்வாறு மையாய் ஆன பாபநிதியைமையானே தமருமைய சிவமெனினாடு எனும் புத்திர, இவ்விடமென விபிக்ருமவானிதே சிவத்தின விடத்தின எனும் புத்திர, ஆகையானே மையவதானே அமையவத மையதிக்க வேண்டா, அமையவதானே மையவத மையதிக்க வேண்டா, சிவ சிவ விவ கவிதே பதிகாரிகளாமித்தனை பென்றமது” எனறருவிசெய்தவாந்ததை. (31)

32. அசத்தம் அநிவாரி சிவம் பகைந்த புத்திரத்தின திவ்யஜ்ஞா னுப்பாசைந்த பதவதிசெய்து (அநிவாரி சிவமெனறினியே மையிசெய்து மைய வேனனி) எனறு. அசத்தான கருவிசெய்து (சம்புதாரதினும்) எனறு தொடங்கி.

32. அநிவாரி சிவத்தின மையித்தபடி வேனெனவின, திவ்ய புத்திர திவ்ய ஜ்ஞா னுப்பாசைந்த பதவதிசெய்து (அநிவாரி சிவமெனறினியே மையிசெய்து மைய வேனனி) எனறு. அசத்தான கருவிசெய்து (சம்புதாரதினும்) எனறு தொடங்கி.

அதாவது—தொடர்புடைய அறிதான் னானே தமது சகல ஜ்ஞாததம் என்ற ஆத்மியதான தர்மபுத்ராதிசூகம், ஸ்வக சக கதாபாண தவரக தீயவாயுத, கோவித்த புண்டரீகாக்ஷ த்ரு மாய் ஏனுகதாய் என்ற அதேயான த்ரொனபதிபும, ஸுபீதாச பரிதபத்தன் ஸுரோச ஸமனாஷிபி, தீத லோகாத ஸுபரீகாமய த்மேன ஏனமகதம் என்ற தேவருபததை மறைத்த வாத மஹாபாரதத்ததைப் பண்ணின காகமும்; வினாஸ்தித தேவ தேவீன த்ரொனாதிதன கதாதித த, ஸாமாததயவாத க்ருமாமாத மதேவகுத்தி பரித தீம என்ற தீர்பகதேயவிஜ்ஞாபாதிசூகமாமான காளிபதும், ஸாமாபதமாபதிதா மதாதித்தயத்திர, அது தாகவா சீமாத த்ராமனபராயணம் என்ற த்ரொனாமாவாய அதுசூகமாயிருக்கிறே ஸ்ரீ விஜ்ஞாத்ராமாமாம, ஸோனம பகுத்தன் தேவ தாகவாசாமாதித, தடகதவா புத்ராமா த்ராமாச ராகம ஏனமகதம் என்ற ராகவா ஜாதிபனான ஸ்ரீ விஜ்ஞாத்ராமாமாம, ஸோனம் புஜக போகப முபதாலி ஸுத்தி, அகஜயம் பராமருக கதவா பதீகாயே மதேவாதிதம் என்ற ஸர்வ ஏனயதான பெருமாமும், ஸுபராமுச ஏனமகதம திபீடய ரகுத்தத்தி, விதேவாசாதிரய ராகவாச மதாதிதம் என்ற அகவையாரய நெடர்க் த்ரும செய்வக்த இனாயபெருமாமும், (தொடக்கமானவர்கள்) எனகவாரித-வினாஸ்தயவ ஏனபபர மரமீமயம் ஸுபராயதா பரமபதம் வதித த்ருத்த-ஸமனா சாமபரிதய தப்த தேவ த்ராமாண பரிதத்தாதி ஸுபரிதாது என்ற முசூகமாமும், ஸுபீடய மகிபமதி ஸுப விசேஷகதாயம் கவிசுடம பதிதாய விசுவயா தமலிபரவகி, தித்தம் க்ருமாய குரு மயி பரமாததித த்ராம விதேவ மமபுஜ பதிமபிதி தேவ தேவ என்ற ஆத்மபாதவக, ஸ்வகததம் பரமததாச பகவததமயப தம் என்ற மாதலியும், தம் பரிதத்திராகவம் ஆகவியபயா கருத்திராகவம்—வினாஸ ஏனம ஜக்புத ததபத்திரை-மதுசூததம் என்ற காளிபதவகமும், ஸுபராமபரானு தத கததய ஸுதய பரானுதா—ஏனம தன மதுபராயதா ஸுததாதேவதா கனும் என்ற ஜாதாதி தேவர்கனும், ஏனகதவா கதயமாத்தாச வதானும் மதாசனா—ஏனம ஏனம பரித ராம த்ரொனாமமும் என்ற ஸ்ரீ வாலா ஸோனமும், முதவாயுனவக் கெனகலாகும் ஏனம புருருகவாரித, பரமத்திகரு இனனாதிசூகிகெனனெருரு கியதிசூகிய, குருபுசுடவாரிகெனனும் அதிசூகிகெனனக. ... (32)

33. அகத்தாம, பக கியமபரவதாச-ததை பதவதிகெருர் (பக கியமயின திகெரு யொதிசுதபக யெனனெனனின) என்ற. அதுகருத்தா மருளிசெய்கெருர் (தர்மபுத்ராதிசூகரு பகம்) என்ற தொடகவி.

34. பதலியமயிசுத்திக யொழிதபக யெனனெனனிக; தர்மபுத்ராதிக்ருத்துப பக ராகவம்; த்ரொனபரித்துப பகம் ஸுததம்; காகதகரும காவியகரும பகம் ப்ராமம், குகிஜுத்திராமனாதுக்குப் பகம் ககப் கபம்; க்விபீகனுமனாதுக்குப் பகம் மமபராயி; பெருமகரும பகம் கருத்தாதிதம், இனாயபெருமகருக்குப் பகம் ராமாஜகருத்தி.

இததான—தேவ அதிசூகி கியமபரவததாச குடகக கரபம்மட, 'தர்ம புத்ராதிசூக தொடக்கமான ப்ரபததககனானவர்கள், ராகவார்த்தமாகவும் ஸுத்திரார்த்தமாகவும், ப்ரானுத்தமாகவும், ககவகார்த்தமாகவும், ராமபரித

வந்தவர்களும்; ஸமுத்தரணந்தவர்களும், தாமதவருதவந்தவர்களும் ப்ரபத்தி பண்ணுகையானே ப்ரபத்திக்ருப் பவஸிவஸிவஸிவ பெனததாயதது. (33)

34. ஆக, ப்ரபத்திக்ரு தேசகாலாதி கிபயபேகைகினைபென்ற ப்ரதிஜ்ஞஞைய புப்பாதித்தர் கீழ், (விஷயம்மமேயுள்ளது) என்ற ப்ரதிஜ்ஞஞைய புப்பாதிக்கிருர்மேன (விஷய கிபயவாகது) என்று தொடங்கி.

34. விஷயம்மமேயு குணபூத்திபுச்சகிடமே கிஷயமாக; ;
பூத்திபுச்சகிதம் அர்ச்சாவதாரத்தமே.

(குணபூத்திபுச்சகிடமே கிஷயமாக) என்றது—பாதவாதிக லீகதிலும் வைத்தகொண்டே மெனசப்பாதி குணபூத்திபுச்சகிடமே கிஷயமாக பென்ற படி. அந்த குணபூத்திதா ஹவனகொகேயெனன. பூத்திபுச்சகி மர்ச்சாவ தாரத்தினே) என்கிறார். *அர்ச்சாவதார கிஷய மயப புத்தித்ததை ததா—உக்தா குண தக்யத்தே கத்தும கிஷய கதார்பி* என்று—கவதன ஸங்கஜஞஞனதானே சொக்கப் புகளாறும் சொக்கித் தகிககடட வரிதாமயகிதே அர்ச்சாவதார குணபூத்தி கிருப்பது. .... (34)

35. இக்குண பூத்திபுச்ச அர்ச்சாவதாரமே ப்ரபத்திகைடைத்த கிஷய மென்றும்மத்தத, ப்ரபதாஹ உடனதருகடய அதுகடாததாஹம் ப்ரகரிப்பே கிருர்மேன (ஆழவர்க்க) என்று தொடங்கி.

35. ஆழவர்க்க பவகிடவகிதம் ப்ரபத் பவனித்தம் அர்ச்சாவதாரத்தமே.

மயர்வதமதிகைமருகப் பெறுகையான பாதவாதிகினைபெனனாய காதல மலமகை கணகருகமெறவர்க்கிதே ஆழவர்க்கன. இப்படி கிருகமெறவர்க்க ப்ரப ப்ரவதாரதிகையதானே பவகாஹம் ப்ரபத்தி பண்ணுகெறவகளிக, பவ கிடவகளிறும் அர்ச்சாவதாரத்தினேகிதே ப்ரபத்தி பண்ணிறு கைகாவதாரத்திக வைகிதக மித்தகிதே. எவனெனபெனன? ஆழவர்க்கனகெனனய தகிவரான வம்மாவதார, *ஆழவர்க்க திக்யத்தம கானுக் தத்திதாழித்தாய்* *கழக கைகையே கானுக் கெண்ட* *தம்கருகயகிடமே கையகெக் கெடுகருகர கடகையக்* *உக்தககிழமத்த புத்தித்த* என்று இப்படி பவகிடவகளிறும் ப்ரபத்தி பண்ணிறு அர்ச்சாவதாரத்தினேகிதே; *பிறகைவாறு ஹநிறுமிதே அவதாரத்தினே கானமபுகதது.—நிஷாமகையாவதாரம, *கத்துக் திதவக பவதத்தேக் கபியானிபத்து கெத்தாய்* *கிரபா திடுகெகடவா திடுகெக் கத்தகடத்த* *காவனயபடி மேய கெண்டனே கெண்டிய* *ஆழவர்க்க திகையகிட பவதத்தே கனிபாழிக திதவககத தமயானே* என்று இப்படி அர்ச்சாவதாரத்தினேகிதே பவகிடவகளிறும் ப்ரபத்தி பண்ணிறு.—மற்றைபாழவர்க்ககரு கிபபடி தத்தத் ப்ரபதககளிகே கணு கெண்டது. (ப்ரபத்தி பண்ணிறும) என்கிற கித ச சபதத்தானே—பூத்தி புச்சகிதம்) என்று கீழே சொன்னத்தத ஸமுச்சகிகெறது. (35)

இப்படி கிவவாழவர்க்க ப்ரபத்தி பண்ணுகிடவகளிக பாதவாதிககெண்டா கிருக அர்ச்சாவதாரத்திக பண்ணுகககடி—இதிக குணபூத்திகிதே; அந்த குணபூத்தி தகிக பவாமனயக கருகிசசெபகெதா மேன (பூணம்) என்று தொடங்கி.

36. "பூர்வம்" என்கையால் பெற்றாதுவாகிய புகைவகை.

(பூர்ணமெனவையாகே) என்றத ஃபூர்ணமப பூர்ணமாதப பூர்ணமெவவர்க்
 லதே—நாஹ பூர்ணமஃநாஹஃ என்ற சக்திசொத்துவையாகே பென்றபடி. (என
 குணங்களும் புஷ்கலங்கள்) என்றதி—ஆசாயன ஸௌகர்யபாதகங்களான குண
 களோடி கர்யபாதகங்களான குணங்களோடி காலிபற லகல கய்யான குணங்களு
 மிவ்விஷயத்திலே ஸம்பூர்ண மென்றபடி. .... .. (36)

தன்னிச்சையொழிய இயற்றாத சூழல்கள்களு நோதவிலகாதுபடவே (சூழ்த்தம் கொண்டு) எனக்குச். (தன்னியலாதசிறைவர்களைத் தாளுகரித்த சிறிறைவிடம்) எனறது—தானிப்படி னுபபுயல்கள் சின்று அசியவனெனியவரும் சிறைப் பெற்றோமே! என்று விருப்பி வேகவிழுக பன ரிகே, அவ்வெனியை தானே நோதவாக உபேகிசிறை னைனாகிகளைத் தானவிடமாட்டாதவனவன ரிகே அவர் கையொழியச செனையம் நோதறுமபடி சிறிறைநலம் தச்சாவதாமெனவை, பூத்திலையடம் னவாதத்தப்பதனதடம் சூழ்த்தமகொண்டு சிறைகயாரே—னெனசெய யனவகரும், தனனை யகாதசிறைவர்களைத் தாளுகரித்த சிறைகயாரே— னவாபித்த வாத்னவயங்களுமிகே நோதறு சினறகிறே.

அன்றிகே, (பூர்த்தியாயு) என்று தொடங்கி இவ்வாயமொழைவற்றும
குணசதுஷ்டயத்திலும் பாதகமான ஸௌக்யபதனைப் போடவைத்தாராயுமாம்;
அப்போது, இவ்விஷயத்திலுடைய ஸௌக்யபாதனை கம்பெனிகளெழுதெழுது
வாயு ஸௌக்யபாதனை வகுத்து, கண்ணுக்கு விஷயமாம்படி உதய ஸௌக்யபாதனுமெ
வாவனறிகே, ஸர்வபாதார பரிபூர்ணரூப சிவரூப ஸ்வதத்தாவிருக்கிற தன்னை
ஸுபேதனமும் பாதகதானுமாகவின கண்ணு, தன்னை மாரூபிகேத ஸுபாதாரிகளின்
தானுதரித்த சிறகுகளுக்கு மேற்பட ஸௌக்யபதனிலுமிரு; உதய பஞ்சபாதிபாதி
மாதமநாம பதநாமதி, பூசுபாதாரி பூசுபாதாரி சூயபாதாரிபூசுபாதாரி, ஸௌக்ய
பதிபூசுபாதாரி ஸுபாதாரிபூசுபாதாரி என்று பாதகதாரிகளாகவின ஸௌக்ய
முண்டாரிபூசுபாதாரிபூசுபாதாரி பூசுபாதாரிபூசுபாதாரிபூசுபாதாரிபூசுபாதாரி
மதிசெய்திருக்கெழுமென்று தானே வருள்கெய்கையாகே, ஸௌக்யபதனாகெய்கை
வினம் அர்ச்சாவதாரியிரு

(88)

89. பாதவாடிகளுடைய தொர்வியதகதபம் அர்ச்சாவதர் நெளவப்பத் தையும் தருஷ்டார்த்தமகம் தர்சிப்திகெயர்மகம் முகதஜமம் எனது தொடலகி.

39. புகழ்நாயகியே அநாயாசீதன, சூரனாசனம் போலே பரதனம் ;
பந்தகத்தியோலே வழுதம் ; பெருகாறையோலே விபவங்கள், அநீத
தேவகன் மடுக்கையோலே அச்சானாரம்.

தற்குற்றத்தினரு தோஷதாத்திர டோஷணடாதபடி சிறிதெ லிடத் தன்னிலே புனடாதிருக்கசெய்தோம். கொடூர குத்தாம்புக கொண்டு கவலிநு கலகத குடிக்கெ மெடயாத பூகத ஜயமீபாநில வாயத்த--காநி பறநிலைநு மெனருகைப்பட்டவனுக்கத ஹருகவத்திலே சிநகசெய்தோம் *கிட்டிலே* என்கிற படியே கவலுநுக்கு விஷயமனநிலே, அனடாதபோகருப வதாதகாநில காநி வேண்டிமபடியான அந்தரவாயித்தம் அவனுக்கத, அனடத்தகருப புறமீப பெருமிக் கிடக்கிற ஆகாநிஜகமீபாநிலையாத இவனுக்கதம் *அப்பாடி* ஸ்தலாயித்த நகர்ப் பரிபுளமுதும் என்கிறபடியே கீசகவிபுதிசெபசாஸகருக்கிற பாத்மம், அப்படி அதிவிபாருகடமனநிலே அனடாதபபூகாதிருக்கெ செய்வோ, அவனுக்கத தகபாசபமான பாதகடனபோநிலையாத இவனுக்கதம் *பாதி* கிட்டகதம் பனாப பாய்கிட்டிலும் என்கிறபடியே, கெடகருகருகததன் *சாநம், செனதுகாநி

வரிதாமபடியிருக்கிற வசூறு. பரதயாணைமாயும் தாத்காலிக்கு உபஜீவயமாய் பாசாசம்பனானதுக்கு துர்ஜமான் பெருக்காறு போடுவாயத்த மனமீதுழல் வாய் என்கிறபடியே பூமிமீதே மயநித்த னொரித்தும், தந்தகாலவீத்திகளுக்கு ஆசாயணீயமாய்ப் பிறகாலத்தினான விவனுக்குக் கிடாதபடியான விபவம், முன்பு சொன்னவைபோல னன்றிகே, அவனுக்கு விடைய கெடப் பருகாமபடி பெருக்காற்றிலே தேவகின் மங்கை போடுவாயத்த இவனுக்கும் தேச கால கால விப்ரகருஷ்டமன்றிகே, கோலிகளினும் கருணமகளிதும் எனறுமொகை கால லார்க்கும் கண்ணாசிகைகையடி தீத்தி மீனகுரு கணபகுரு சோதியான அர் சாந்தாம்

மீனமயிர்க்கேஷியி குத்திடுகிஷு என்கிறபடியே பகவிடவகளிதும் னைவிதிபனணி சிறகுமபடியை விளைத்திற (மங்கை போடு) எனறு பறமுகை தத்தாலே யருளிச்செய்தது. அவதார குணமனெனமாய் அசாச னைமகளிதே பரிபூரணமாயிருக்கையாலும், அவதார விசாரணமனை அர்சாருபண பக விடவ களிதும் பரிசுரவிக்ந்தை மொண்டிருக்கையாலும் (அதிலே தேவகின் மங்கை போடு) என்கிறது. (39)

40. இப்படி ஆசாயண குரிபிறகதர்க்கு ஆசாயணீயத்தே னுமபமா பிருகருமனியே யன்று, குரிஜககவநிகளும் இவயீசாவதாரததக குண்டென்று இதின் வைபவத்தை யருளிச் செய்கிறே மேல (இததான்) எனறு தொடங்கி.

40. இதுதான் வனதாங்கனே திருத்தவாண்னாந விஷயத்தாங்கனிலே மண்டி விழையாப்பொழும் சோதாசு கவழகெய்தை மாரி ருசிய விடக்கடவதாய், ருசிபந்தா னுபாயமாய், உபாயபீசாணம் பணன்கும போக்யமுமாய்க்கும்.

ப்ரகருதமான னெனமப்பாதி குணமோகததை புடகொண்டு (இததான்) எனறு பராய்க்கெழுத். (சாஸ்தாங்கனான திருத்த வொண்ணாமையாகத்—விதாறு சாணம் பண்ணுகிற கருதி னைகுத்தாதி சாஸ்தாங்கனானவை அருரி பிறாகுமபடி இதர விஷயங்களினுடைய தோஷாதிகவததைபும், குரி பிறாகுரபடி பகைத் விஷயத்தினுடைய குணாதிகவததையும் உபநிதெததாணும், அவற்றை இதரவிஷய களை விடவி இவவிஷயத்தைப் பறமயபடி பணணப்போகாம துர்வாணைபகம் உபநிதசத்தை விசாதகமாவகி விநிர்மே, மூதபாந்தா கணகோஷு வர புத்தி பாதிநா நருணம், தாயே பஜிந ஜத்த குபதேசா தீரத்தகை எனனகடவதிறே

(விஷயாதாரங்களிலே மண்டி விழையாப்போருகையாவது)—சீலப்படி புருஷி கருநேருவ கணனு தீரத்தருபததைபே மறத்து—புறமபடித்துணனும் போகமே பெருகி* எனறும், *கரிசுழை மடந்தையி் தீரத்துக் காதமேய்குத்துக் கண்டன தீர்த்த* எனறும், *மதாரி கவழகெனனனும் வக்புடப்பட்டபூத்துகெனை* எனறும் சொன்னுகிறபடியே இதர விஷயங்களிலே அதயபிவிஷ்டராய், *வாதாணம் பறநி கீறும் விசாதத்தை யேறிடகொண்டு, பகைத் விஷயத்தின் முகமனைகை வினையாதே வாத்நிகை*

இப்படி போரும் சேதமாக ந. (வைபவகையதை மாற்றி ருசிபை விளக்கையாகது)—
 *போத்திரெய்ந்து சோலைப் புத்தியை புத்தியுடன் பாதிப்பு பெருகவைத்த வழிகன்
 எனவிற்படியே—வைபவகையதையாகது—சிததபதாரம் பண்ணி, தனதிக
 காரணமென்போ மென்றிருக்க, மிருபவகை ருசித்த, கண்ட கண் மாறவைக்க
 மாட்டாதபடி பண்ணுகை. (ருசித்தாரம் துபாயமாகையது)—இப்படி தன்
 வைபவகைய தர்சனதாரிகை தனதிக சிததபதாரம் பண்ணிப் பெற்றவைபவகைய
 ருசி பிறாதவகையதாம், *துறவகை தீயபாதிப்பு என்னுத தந்தித்திய, எனவிற்படியே
 வைபவகை விவருத்தி பூச்சிகையான வைபவகையதாரம் தனதிக காரணமாகை. (புபாய
 பரிசுதாரம் பண்ணினால் போகையதாம் மிருபவகையது)—தனதிக புபாயமாகப்
 பரிசுதாரம், உபேயவகையதிக கொரு தேம் விசேஷத்தினால் போகையதாம் பரிசு
 திருவகையென்பதே *அனியங்க வைபவகையதிக கண்ட கண்ட பரிசுதாரத்தினால்
 உன்னுத எனதாம், *வைபவகை தேவை பரிசு கண்ட பரிசு திருபவகையதே போதித்
 தேவை எனதாம் கொருதாரம் போதிபை போகையதாரம் மிருபவகையதே தாரிகை
 உபேயவகையதாரம்.

ஆக, ப்ரபத்திகை குணபூர்வதிற்புணர்விடமே விநியமக வெணுமென்றும், அதனாதுவனத அர்ச்சாவதாரத்தினை பென்றும், அதனதப் பறற ஆழவாசு ஜெஸ்காரும் ப பத்தி பணனிற்ற ஜீவவிநியததனை பென்றும், ஜீவவிநியதத்தினை பெயலாகுணவகஞ் புதுகலககென்றும், விசேஷித்த ப்ரபத்திகைபோலத்தித குணவக விசதமக ப்ரகாசிப்பதிகிசெபென்றும், ஜீவ தான தனதுவதய வாரபேக்ஷாதினை வழங்குநி தன்கி வகநரிப்பாநா வாதரித்தககொண்டு சிற்றெ வாதகென்றும், பாத்வதினை ஒரொரு பாதாரத்தானே தூஸபம், ஜீவ ஸர்ஸபகார ஸூஸபென்றும், ஜீவவகவேபென்ற, ஜீவவிநியம் ருசிஜகெழும்மாப் உபாயோபேயபுண விருகருமென்றும் கொணவப்பட்டத.

இத்தகை—உபாயோபேயங்க னிரண்டும் தானையாய், கீழைத் திஷய
கிரகி பூர்வகமாக ஸைகியபகுதியை ஜெபிக்கமுமதாய், ஸைவ ஸுஸபதாய், தன
படிவரை பழியுயரிகெளண்டு தனனை வசாதரிப்பாறையு மாறிகெழுமதாய், பரபத
தயிபகித குணினுஜ்ஜகையாய், ஸைவதருண ஸைபூர்வகாய், ப்ரபகாஜு உடனத
தகெரு உபாயவரண கிஷயமகிகெழுமதாய் அர்சைவதாரியை ப்ரபதகெரு கீயத
கிஷயமென்ற தாயத்த.

(40)

41. (பிரபந்திகளு நேச சிப்யம்) சாது நோடலி துவவனயும-பரய வானுத்
மினையன ப்ரபந்திவினாடய நேச காகாதி சிப்யாபயமும் விஷய சிப்யமும் நரபி
பிகலப்பட்டது; இப்படி விஷய விசேஷத்தை நச்சுபித்த வகைதரம் பவகலாஸத
நாதி வித்தமான அநிகாரி விசேஷகலிஷமும் ப்ரகாசிபபிகலிஷமும் என்று நிரு
வுவனயபற்றி அநிகாரி விசேஷத்தை யருணிச செய்கிருர் (நூதன ப்ரபந்தி பன்னு
வநிகாரிகள் மூவர்) சாது.

41. இத்தல் ப்ரபத்தியன்னு உதிகாரிகன் குவா.

அதாவது—கௌரவப்பாதி குணபூர்த்தியினைப் பரபத்திக்கு விவத விஷயமான இவ்வர்சாவதாரத்தினைப் பரபத்தி பண்ணு மநிகாரினைப் பரபத நேரத்தோடு பரபதநாளை மூன்று வகைப்படுத்தப்படுகின்றன. (41)

42. அவர்சாவரெனது மபிபகஷத்தினை மருளிச் செய்கிறார் (அஜ்ஞாநம்) என்று தொடங்கி.

42. அஜ்ஞாநம், ஜ்ஞாநாதீதம், பக்தியரங்கம்.

(அஜ்ஞாநம்)—பகவதாரபத்திக்கு உறுப்பாக ஸாவரத்தாண்டாம பண்ணு கவகிபான ஜ்ஞாந மிகவாதவர்களை அஜ்ஞாநம் அசகதிக்கு மூபகஷணம். (பரப வர்த்தா பரிதபாரத்திக்கு மஜ்ஞாநார்த்தினை என்று மேலே விவர தாமி மருளிச் செய்கிறார். ஜ்ஞாநாதீதம்). ஜ்ஞாந சாதினை உண்டா கிருக்க செய்கிறபடி, பகவதத்தியைப் பரபத்தியான ஸவரூப வாதத்திய தர்சனத்தினை, உப வாதத்தியனை ஸவரூபவிருத்திமென்று பரிதபார்த்தினைப் போன ஜ்ஞாந பூர்த்தி யுடையவர்களை. (பகதி பரவரார்த்தி)—குணவத்ய மகடபுட உறுஷ்டகக கத்யான வாதபடி, பகவத பரிதபார்த்தினை மிதிகாரணா கிருகருமவர்களை. (43)

43. இப்படி விவதஜ்ஞாநத்தினை ஸவரூப பரபத்தி பண்ணினவர்களை ஜ்ஞாநமீடம் கௌரவ மீடமுண்டா கௌரவமகஷத்தினை மருளிச் செய்கிறார் (அஜ்ஞாநத்தினை) என்று தொடங்கி.

43. அஜ்ஞாநத்தினைப் பரபதா அகவாதத்தினை, ஜ்ஞாநாதீதத்தினைப் பரபதா பூவார்த்தினை, பக்தியரங்கத்தினைப் பரபதா சூழவாதனை.

(அஜ்ஞாநத்தினைப் பரபதா) என்றது—இதரோபாயத்தாண்டி விழித்த கிடான ஜ்ஞாநத்தினை முதலினை சிவனானவர்களை, அவ்வாறானவர்களை ஜ்ஞாந பகவத கருபத்தினைப் பரபதா பண்ணினவர்களை என்றாக. (அகவாதத்தினை) என்று—ஸவரூப வாதத்தினை மகாதீதார்த்தினை மீட தமகருப உடடி மருளிச் செய்கிறார். ஜ்ஞாநாதீதத்தினைப் பரபதா என்று—உபவாதத்தினை ஸவரூபவாத மென்று விவரூபபடியான ஸவரூபவாதத்திய தர்சனத்தினை வாத ஜ்ஞாந பூர்த்தியினை அகவாதத்தினைக் கொண்டு, ஸவரூபவாதத்திய பகவதி வாதபரார்த்தினைக் கொண்டு. (பூர்வார்த்தினைச் செய்கிறார்) வாத பகரு மிதிகாரினை. (பகதி பரவரார்த்தினைப் பரபதா) என்றது—பகவதரோடு பெருக்கவாதத்தினை, கௌரவம் நேருநியை உக கருபு என்று, உகடக மீடக என்று கொண்டு மீடபடியே—மிதிகாரணா கிருகருமவர்களை, வாதவாதத்தினை ஆனந்தினை அகவாதத்தினைக் கொண்டு அவன் பகவதினைப் பரபதா பண்ணி பண்ணினவர்களை என்றாக. பகதி பரவரார்த்தினை வாதவாதத்தினைப் போகஜ்ஞாநமீடம் உககௌரவ கருபவாதத்தினை கருபத்தினை மீடக என்று, உக கௌரவம் என்று பகடிதும் ஆழவாத ஸவரூபவாத மருளிச் செய்கிறார். (44)

44. இப்படி அஜ்ஞாநத்தினை ஜ்ஞாநத்தினை விவதஜ்ஞாநத்தினைப் பரபத நேரத்தோடு வாதவாதத்தினை மருளிச் செய்கிறார் (இப்படி என்று தொடங்கி).

44. இப்படி சொல்லுதலும் ஐதரத்தப்பற்ற.

அதாவது—அஜ்ஞாநாசகதிகளும் ஸைரூபயாதாதய ஜ்ஞாநமும் பகவத் பகதியுமாகிற விவகாரம் மூன்றிலும், மூலக்கரு மனம் மூண்டிருக்கச் செய்தே, ஒரோனேற விவகாரங்களு ப்ரபந்த நேற்றவாகச் சொல்லுகிறதும் இவற்றில் ஒரோனேற இவ்வகாரிகையாக ஐதரத்திருக்கையாகே பெண்கை.

இத்தகை—முற்பட்டவர்கள் பகை ஜ்ஞாந பகதியிரண்டும் குறைந்த அஜ்ஞாநமே விஞ்சிவருகும், சநிவிவர்கள் பகை, அஜ்ஞாந மனம் பகதியுமாய் பட்டி ஜ்ஞாநமே விஞ்சிவருகும், பிற்பட்டவர்கள் பகை, அஜ்ஞாந அதயகமாய் ஸைரூப ஜ்ஞாநமும் குறைவற்றிருக்கச் செய்தே, பிரமமே கார்புரணகருகும், ஆகையாக, எல்லா மெல்லா பகைவிதமுண்டியாதென அபரணானவை விடக்கச் செய்தே அதிகமானதே அவ்வகரு ப்ரபந்த நேற்றவாமென்றதாயிற்று. இந்த யோஜனாகொரு குறைவுண்டி யாவத மதிமை கொற்ற ஆழவர்களுக்கும் அஜ்ஞாந சிறித விடக்கிறதனென்று சொன்ன வேண்டி வருகையாகே, ஆனால் செய்வதென்னென்ன, ஐதரத்தப்ப பற்றி என்னென்னத அநந்தரம் பரமாதே யோஜனமனவி விவகாரத்திலும், அப்போது (இப்படி) இவ்வாறாக—அஜ்ஞாநாசகதிகளும் ஸைரூபயாதாதய ஜ்ஞாநமும் பகவத் பகதியுமாகிற இம் மூன்றிலுமாய் மதனாதாம் மூலக்கரு மேதென்கொருபடி மூண்டிருக்கச் செய்தே ஒரோனேற விவகாரங்களு ப்ரபந்த நேற்றவாகச் சொல்லுகிறதும் இவற்றில் ஒரோனேற விவகாரிகைகளை ஐதரமாகையாகே பென்று பொருளாகக் கிடவது. அதாவது—அவ்வகதிகளைய ப்ரபந்தமாகக் கருதுவான் அஜ்ஞாநாதி த்ரயாதனாதாமும் மூலக்கரு மூண்டிருக்கும், மூன்றிலும் கவததகொண்டு ப்ரகர மானதே தாதாமும் கவததிகளைய ப்ரபந்திவி விதிக்கரு நேற்றவாக வதனத்தித் திருக்கையாகே பென்றபடி. இதில் ப்ரபந்தகாரிகைகளு அஜ்ஞாநாதனாதாம் ஸைரூபம்; சநிவு சொன்னவர்களுக்கும், ப்ராமணிகாரிகையாகே அஜ்ஞாநத்தி ஐதரம் ஸைரூபம் விவருத்தி கூடாமையாக, அஜ்ஞாநாத ஸாதாம் கூடும், பிற பட்டவர்கள் மயவத மதிமை பெற்றவர்களாகையாகே அஜ்ஞாநாதனாதாம் கவத விபந்தமாய் விதத்தின. (44)

45. இவ்வஜ்ஞாநாதி த்ரபந்தமும் காரணமின்னதென்மிதர் (இம்முன்று) என்று தெரிவது.

45. இப்போதும் மூன்று ததவத்தையும் பற்றிவரும்.

(மூன்று ததவத்தையும் பற்றிவரும்) என்றது—ஸாதாரணவுட்கத்தின் அஜ்ஞாநாசகதிகளுகரு மூலம் காம சிபந்தமாய் அசித்தமபகதிகையாகையாகே, அஜ்ஞாநம் அசித்தத்தவததய பற்றிவரும், இதர ஸாதாரண ஸைரூப விருக்கமென்று பரித்யஸ்திகைகரு குடவான் ஜ்ஞாந பூர்த்திகைகரு மத்யம் பதத்தித் சொல்லுகிற ஆதம் ஸைரூப யாதாதய த்ரகமையாகையாகே, ஜ்ஞாநாதிகமும் ஆதம் ததவதததப்பற்றி வரும்; ஒன்றையுமாய்ப்பட அதுவுக்கமையாதபடி காரணசாதிகயத்ததப் பண்ணும் பகதியிவருத்திகரு காரணம் = கிதம் கூடும் புறம் கிதத்த காரணமேன =

என்னும் பகவத் ஸிகரண ஸைகக்ஷணபவவகாபதே பகதிபாரவசயம் பகவத்தத் த்வததைப் பறறிவரு மென்றபடி. (46)

46 அதிகாரி த்வத்தாகம அஜ்ஞாநாதி த்வத்தித்யமங்கய முண்டாவிருகை, ஓரொன்றே ப்ரபந நேறதவாகை சொலதுமெத (ஊறதத்தப்பற்ற) எனநிறை சொலிற்று, இப்படி ஏகாதிகாரி பகவதீக இமமுனறு முண்டெனனு மிடம் காரணமிட முண்டோவெனன வருமீச செயதேரா (எனனா) என்று தொடங்கி.

46. * கெஞ்சு செய்கை * என்கிறதிடத்தி இம்முனறுமூன்று

அதாவது—ஏம்பெருமான தமமுனைய ஆர்த்தி கண்டுகாகை காணாமையாகே, தனனைப் பெறுமிடத்திள என் னாதா துஷ்டாகம பண்ணிவனுமென திருகதானை கொண்டு, உபாயாததா துஷ்டாததகரு யோகமகத கிணதப்படி அஜ்ஞான கான என செய்கை, ஜ்ஞாம தகிதாமை எனநில, 3 தகத ஜ்ஞாததாநே ஸைருப பாதததவததை புணாத னாதததுஷ்டாகம அபாபத மெனநிருகதெற கானென செய்கை, ஸைருபததகை சொதாநிதும் உனனைப் பெறாமையிள அத தனனை அதுஷ்டாககையத்திற ஜ்ஞாம மாதததைத் தகையாநில, பகதிபாபகை ஜ்ஞாததைத் தருகையாகே ஓனதறமுனையபட அதுஷ்டகை காமனகையபடி பகதி பாவனா கானெனசெய்கை என்று இம்முனறு மாதவாகே ஸைகதித மாகையாகே அவகிடத்திகே இம்முனறு முண்டெனகை. ஆகையாக இவகிடத் திகே கானகாமெனறு கருதத. (46)

47 ஆளு ஸிமுனறும் அவகிடத்திக ப்ரபத்தி காரணமாகிறதேர வெனன்? (அககொனதையபறறி கிருகரு) எனகிறர்.

47. அபது ஓனதையபநி வீடுகரு

அதாவது—அவகிடத்திக ப்ரபத்தியானது மூன்றிலும் வைத்தகொண்டு ஊன்றி கிருகதெற பகதிபாவசயத்தைய தனகரு நேறதவாகைப் பறறி கிருகரு மென்றபடி. (47)

48 இந்த நேறதத்ய மடியாக வரும் ப்ரபத்திகளிக முகக்காமெதென்ன? (முககயமதிகே) எனகிறார்.

48. முக்கயம்அதுகே.

அதாவது—பகதி பாவகயமடியாக ப்ரபத்தி பண்ணுகிடத்திக ப்ரபப்பருகி கண்ணழிவற அண்டகையாகே அதிவே முககை மென்றபடி. (48)

49. இவவதிகாரித்வத்தாகம ப்ரமணமுண்டோ வெனன்? ப்ரதமம் பட்டாருளிசசெயததெரு ககோகத்தை புதாஹிகெதூர் (அகிதவாத) என்று தொடங்கி.

49. "அகிதவாத" கெதீத ககோகத்திகே இம்முனறும் சொல்கிறத.

[illegible]

(ஜூனாவிலேய்தான் பார்ப்பார்) எனறவிடத்திலே, அவருப்பாதாத்தய ஜூனாவில் பார்ப்பதே ஹேதுவாகக் கொண்டிற்ற; இதுதான் சமீபத்திலே, படைதலையாண்டதில் ஜூனாவில் பார்ப்பதே ஹேதுவாகக் கொண்டிற்ற; ஆகையால், ஜூனாவில் ஜூனாவிலேயே அரங்கேற்றம் பூங்கொண்ட பார்ப்பதே ஹேதுவாகக் கொண்டிற்ற. மேலும், மேலும் தான் அரங்கேற்றம் கொண்டிற்ற, ஒன்றாக, (இப்போதுமே ஹேதுவாகக் கொண்டிற்ற பற்றியும்) எனறவிடத்திலே தான் பார்ப்பதே ஹேதுவாகக் கொண்டிற்ற. (49)

80. அகத்தாய், இவ்வந்த விக்ரமம், அமெரிக்காவிலுள்ள அந்தஸ்து வள்ள பிரபல அங்கியத்தாத்தி கருணாகரேசுவர வரத்தைய புத்தாமை பன்னாமிருர் (இதம் சாஸனமுருவம்) எனது.

50. "இதம் சிவமநிகழ்சம்."

•இதம் என மனஞாநி மிதமென வினாந்தாம், இதம் நிதிஞதாம் பா மிதமாந்தத்ய மிதித்யம் இவா சேவாகத்திக, •இதம்• எனறு பராய்சிகெறது சேவசெனன சாஸ்திரதிகைய. •அபாயபாபலநிமுகது மதயமாய் ணதிதியைத்தா, என்னுந் தாய்பகா மயனாராயணதநிர்ன்• எனறிதே சேவசெனவிசினதது (இயம் எனறு ணதநிசிகெ லிதிதேமனறிசிகெ, •இதம்• எனற சுபுணர் விவக வபத்யபம் சரணசந்த விவகணயாரிகெ, இசிக அஜ்ஞமர்வதுஞர்ன் அபுமர்செ சொந்துகையாரிகெ, மேம் பகதிபரகசென சொனதுகெறதெனறு சொனநிசினம, •இதம் நிதிஞதாம் பரதம்• எனறது-சடகசென அவிஷ்ட விவருத்தி பிரகசெனமெனதும் தகவரணய டுண்டயர்க்கென்றபடி. •இதத்த்ய மிதித்யம்• எனறது ணசுயபரபத பரிபூண பகவதநயவத்ததப் பெறகுணனது தநிககண்டாரதாரகசெனதபடி, இவகவிசினமும் பகதிவினாண்ட பூமகாரிகெ வகுமணவிதே பகதிபரகசென உபயாரத்தாரதுஷ்டா கத்திக அசநிகரு முறுப்பாய், அவிஷ்ட விவருத்திவிது மிஷ்டபரார்பிவிதுமுண்டான வினயபகதமகதகரு முண்டாவிதே விருப்பது; அதிக, வினயபகதமகதகரு முண்டான

ஆகாரத்தை இந்த ச்லோகத்தில் சொல்லுகிறது. ஆனால், கீழ் அசுத்திக்குடலாக வந்து சொல்லிப்போந்தது, அதற்குப் ப்ரமாணமாகியமென்னின்; அதிகாரிதரை வித்யம் தர்சிப்பிக்கிற இவ்வளவே இவ்விடத்திலேபுகுதிதமாகையாலே இது ப்ரமாணமாகச் சொல்லத் தட்டில்லை. *அதிநியதி* என்பதற்குச் ச்லோகத்தில், ஐஞ்ஞாநித்யத்துக்குடலாகச் சொன்னதும் கீழ்ச்சொல்லியவர்கடும் பிச்சுமாவிருக்கச் செய்தே, அதிகாரிதரைவித்யத்துக்கு ப்ரமாணமாக வந்ததச் சொன்னுபேரலே. ... (50)

51. ஆக, ப்ரபத்தியதிகாரி த்ரைவித்யத்துக்கு ப்ரமாணம் காட்டினாய் கின்றாரே; இந்த தரிவிதப்ரபத்தியிலும் பகதிபாவைய ப்ரபத்தியே முக்கியமென்றே கீழ்ச்சொல்லிற்று ஏவம்புக ப்ரபத்தி கிஷ்டரானவர்கள் தக்விஷடை குலைந்து பகவல்லாபார்த்தமாக ஸ்வயத்ததிலே மூன்றுவது, அவன்வரகொள்ள அவனைப் பேசுதிப்பதானே விவற்றுக்கு சிதராமென்ன, அருளிச்செய்கிறார் (பக்திதன்னிலே) என்று தொடங்கி.

51 பக்திதன்னிலே அவஸ்தாபேதம் பிறத்தலே இதுதான் குலையக்கடவ தாயிருக்கும்.

(பக்திதன்னிலே அவஸ்தாபேதம் பிறக்கையாவது)—கரணசைதியைத்தாலே ஸ்வயத்த கூடமன்றிக் கே அவனே புபாயமாக அக்யவனித்த, அவன் வரவு பார்த்திருக்கு மவஸைதயளவன்றிக் கண்ணஞ்சுழியிட்டு, ஏதேனும்மெருபடியாலே யானதும் அவனை விப்பேரேதே பெறவேணும் என்னுமதிமாத்ர த்வராவஸைத விளைகை, (இது) என்று—ப்ரபத்தியைச் சொல்லுகிறது. தாத்திராவஸைத பிறத்தால் ப்ரபத்தி குலையையாவது *என்னுஞ்செய்கேன்* என்று ஸ்வப்ரவருத்திசுவயமற்று பகவதி த்வஸ்தபாரா விருக்கு மிருபுக்குகளை. .... (51)

52. இப்படி ப்ரபத்தி கிஷ்டை குலையுமாடி பிறத்த பக்தியும் அவஸ்தா பேதம் விளைக்குமததை யருளிச் செய்கிறார் (தன்னை) என்று தொடங்கி.

52. தன்னைப் பேணவும் பண்ணும் தரிக்கவும் பண்ணும்.

(தன்னைப் பேணப் பண்ணுகையாவது)—*கீதையுளும்* இப்பாதிவிற்படியே—அவன் வரவுக் குடலாகத் தன்னை யலக்கரிக்குப்படி பண்ணுகை. அதாவது—பகவல்லாபார்த்தமாக ஸ்வயத்தததிலே மூட்டு மென்றபடி. இது, மடமெடுக்கை முதலானவற்றிலே மூட்டிமதுக்கு முபலகைணம். (தரிக்கப் பண்ணுகையாவது)—அரைகண்ண மவனையெழிய தரிக்கமாட்டாமையாலே, அவன் வரவுக்குடலாக ஸ்வயத்தததிலே மூன்று படி பண்ணின் வதுதானே, அவன் வரகொள்ள விளம்ப ரேஷத் தாலே *போது நம்பி* *புகழ்மேறும் நம்பி* என்று அவனை புபேசுதித்தத் தன்னி தரித்திருக்குமபடி பண்ணுகை. ஆக, இவை சிரண்டதும்—*என்னுஞ்செய்கேன்* என்றும், *தரிபேளினி* என்று மிருக்கு மிருப்புக்கு ப்ரதிக்கைய விளைக்கு மென்ற படி. ஆகையாலே, ப்ரபத்தி கிஷ்டை குலையும ஸ்வப்ரவருத்ததயாதிகளி விழிகைகடி—பகதியிலுடைய அவஸ்தா பேதமென்று வருத்து. (52)

62. (தனனைப் பணவும் பணனும் தரிசவுங் பணனும்) என்று—என்பெரு
மான வகுக்கக் குடகாக கருவி பணனாகவும் அவன் வரக்கொள்ள அவனை
புனைபுகைகடியாதே பரண்பர விருத்த ஸம்பாசனகன் வினாகருவியுடையதே
சொல்கிறது; இப்படி பசுவானது ஸம்பாசனகர் வினாகருவியை நேதர்வரு
வினாகரும் பரண்பர விருத்த ஸம்பாசனகன் தந்தியை மாதர்த்வினாநிகன் தந்நம்
பாதிவளமுடன் வினாயகவும் கண்ணா மெனருந் நம (இதனன்றுதொடங்கி)

63 இத்த ஸம்பாசனிகைகன் கலாநதநாயகத்தும துரையகத்தும
திருநாயகத்தும துருத்தியெனாயிறும கண்ணா.

(இத்த ஸம்பாச வினாகருவன்) என்று—தேர் சொன்னவைதனையே
சொல்லுகிறது, இப்படிப்பட்ட ஸம்பாச வினாகருவன் கெட்டபடி. அவை
பாசன—அதுபாவய வினாய மொருபடிப்படகர் கிறதென்கிற, அதனை மறுப
வினையாகருவ தாரகமாயத் தோற்றுகவும், பாதகமாயத் தோற்றுகவும்,
(கலாநத குணகன்) இதயாதி. * கெட்டியா துணையடி யாகி கெட்டியுபயோ
என்று தாரகமாயவும் * கெட்டியென வினாய குணகையுடைய * என்று
பாதகமாயவும் சொல்லுகையாக—கலாநத குணகையுடைய * * எங்கனானிட
தன்மையாக கலாநதகன் பெர் கலாநதத் திவகித * என்று தாரகமாயவும்,
* எங்கனெ கெட்டியுதின * என்று பாதகமாயவும் சொல்லுகையாக திவகித
வினாயகமாயவும், * திருநாயக மடக கெட்டு மடக்கியாக கெட்டி கலாநதது
என்று தாரகமாயவும், * கலாநத நாயக குருதி கெட்டி * என்று பாதகமாயவு
சொல்லுகையாக—திருநாயக கையுடையவும், * எங்கனெ யெடுத்திவ கெட்டி
குருதின்கித பெருகித * என்று தாரகமாயவும், * கலாநதத் திவகித வினாயக
என்று பாதகமாயவும் சொல்லுகையாக திருத்தியெனாயிறும தாரகமாயவும்
கண்ணா மெனருந்.

என்றுமொன் போகுகள்கள்கிடுத்தன் கலாநத குருதின தாரகமாயத்
தோற்றுக, பாதகமாயத் தோற்றுகதாதேத — அதி: கலாநதன் வினாய
குணகையாக ஸம்பாச வினாகருவனாகித, அமக. 2. நுதினின் ஸம்பாச
பேததாரகனிற ஆகையாக, பாதகமாயகித இவ்வகையாக ஸம்பாச வின
கருவன் திவகித கலாநதன் கையுடைய கண்ணா கலாநத. கலாநதன்
தாரகமாயகவும் பாதகமாயகவும் பேசுகிற கெட்டித திவகித மெருக பேசு
கலாநதகிடுத்தியென, ஆறகிகெடுகலாநத கலாநதகிடுத்தியென, அந்த
கலாநத ஸம்பாச வினாகருவன் கலாநத மாதர்திவகித கலாநதகிடுத்தியென
வினாகருவின் * எங்கனெ கெட்டியுதின * என்று கலாநத தாரகமாய
பாதகமாயக, அதனை * எங்கனானிட * கலாநதகிடுத்தியென கலாநத
கலாநத கலாநத; கலாநத தாரகமாயக, அந்த கலாநத
கலாநத, தோற்ற தாரகமாய தாரகமாய, தாரகமாய தாரகமாய தாரகமாய
பேசுக தாரக தாரக தாரகமாய தாரகமாய தாரகமாய தாரகமாய
கலாநத பேசு மறுபகிடுத்த சொல்கிற திவகிதகலாநத ஸம்பாசகம் பணனின்

வருளுநீர வசாயீர வஞ்சிசெய்வது. ஆகையால், தமமுடைய ப்ரேம ஸவபாவத் தானே ததவஸைபாபகமானபின்பு திருச்சரங்கை பாதகமாவததம தமகவேயாபத் தோற்றிப் பேசுகையானே அப்படி சொல்கை குறையினீர்.

அதவா, (தனனைப் பேணவும் பண்ணும் தரிகையும் பண்ணும்) எனத் தலை விண்ணடாறும்—அவன்தானே வரும்படி தரியாமல் வரவுகூடலாக உத்திகைப் பண்ணுவது, வரகவெனப் பரணயிராஷத்தானே தனனித தரிதநிஞகைப் பண்ணுவ தாமபடியையிதே சொல்கிறது, இப்படி விஞத்த ஸவபாவகளை யொன்றுதானே விளைகரு மெனனுமிது வேறு சில விஷயங்களிலும் காண்காண வேண்ட வஞ்சிசெய்யெஞர் (இதா) என்று தொடங்கி. அதாவது—இப்படிப்பட்ட ஸவபாவ விசே ஷமான, விசேஷத்தன குணமயாகு என்று தொடங்கி, சீழ்சொன்னபடியே ஒரு தகையினே தாரகவகைப் பேசுவது, ஒரு தகையினே பாதகமாகப் பேசுவதாய்படி, இவர்களுகரு தரிப்பும் பாதையுமாவே விஞத்த ஸவபாவகளை விளைக்கிற கையான குணநிலைகளேயும் காண்கமென்கை.

ஆக, (பரபத்திகரு) என்று தொடங்கி இவ்வவகை—ப்ரபத்தி ஸவபவத்தையும்; ததவிஷய ஸவபவத்தையும். ததவிசாரி தகையிதயத்தையும், தரிசித ப்ரபத்தி விஷய பாதிபாதவகை வேறுதக பரபத்திவிஷயமாய் முகையதகையையும், அது தனகரு ஸவ வேறுதபூத பகத்யவஸைதர பேதத்தாக வரும் குணநிலையும், அதை பகத்ய வஸைதரபேதஞ் செய்கிசெய் மகசகைபடி வருஞ்செய்தார். .. (53)

54. இப்ப்ரபத்தி தனகரு (தாமபுத்தரென்கும்) என்று தொடங்கி சீழாத தான விசாரிகை பகையினே ஸாதகதயா அதுஷ்டாஹ கண்ணகையாறும், காம ஐயூத பகதி பரபத்திகமென்று உபாயகவென்காடே ஹைபகதமாயப் போருகையாறும், உயதயேந காமகயித தகையம் காத்தநதகா—ஓநகாரு வத விவக்யித யோகேந த்ரபகத்தி—பாபையித பரம தய பதா தயாதததே புநா—தேந த்ரபயிதே ததத்தயா வேகதவ மஹாபுதே—பரபாதயா தேகதவ விதயிதே புருகேநதயா என்றும, விதய சிணமஜுதிபிம் என்றும இப்படியே சாண்டககனித்தை ஸாதகமாகச் சொல்லுகையாறும், உபாயதவ பாதிபத்தி யோகையத புண்டாகையாகே, அதனை வயாவத்திகைகககாக அதுககூடலான பகையதையு வருஞ்செய்யெஞர் மேக; அதிக பாத மதநிலே, இப்பரபத்தியை புராயமாகக் கொண்டாக வரு மவதவதகை தரிபியிசெஞர். (இதுதனனை) என்று தொடங்கி.

55 இதுதனனைப் பாததகை ரீதாவுகருப் புநானெழுத்து வாக்யமபேசியிருப்பதெனது.

(இது தனனைப் பாததகை) என்றது—இச்சேதனைசவ விஷயத்தில பண்ணு மிப்ப்ரபத்திதனனை புராயமென்கைப் பரித்தா மெனற்படி. எவ்வள தனனை ரகிசைககரு வேறுதவாக விசேதனை பண்ணும் ப்ரபத்தி தனனை கிருபித்தாக வள தியமனை அகதயாஹாரேன யோஜிக்கவுமாம், அப்போதும் அந்தக் மொகருமிதே.

(பிதாவுகருப் புநா என்கருத்த வாக்யமாப்பேசலே கிருப்பதெனது) என்றது உத்பாதகளுகையாகே நிலைநிலையாய தானநியாத தகையிதும் தனனை ரகித்தாக

கொண்டுபோகும் தலப்பனுகரு, புத்தானவன், தானநிகத தனாயிடு என்கை
நீரகநிகதவேணும் எனறெழுத்து வாகனினும், இரண்டு தனகரு முண்டான உறவுக
ருக கொந்தையாமபிபாஸே, ஸத்தாகாரணபூகனும் ஸ்வதகைவிதும் ரகனனும்
கொண்டு போருகிற அகாரவாசயனான ஸ்வதகைவிதனாகும் மகாரவாசயனான
விவனாகரு முண்டான ஸ்வபத்தத்தக கவத்பகர மெனறபடி. (எழுத்து வாகனமக
வாவது)—ரகனன் பேரைத தன மார்பிடும பெருநிககொளனனாக. ... (54)

55. ஆனாக இது தனகரு ஸ்வருபமெனான வகுளிசெயெடுநர் (இது
தனகரு) என்று தொடங்கி.

55. இது தனகரு கருபம் தனீயப் பொருதோழிகை.

(இது தனகரு ஸ்வருபம்) என்றது—இப்பொத்தி தனகரு அனாதாரணாகர
மெனறபடி. (தனீயப் பொருதோழிகைவாவது)—உபாயகாரணமகமான தனீய
உபாயமென்ன ஸ்வியரதபடியை மிகுதகை. அதாவது—ஆபாதபாடுகிடு கொழிய
உளறபடி மிகுதிததான ஸ்வஸிவதபாயதவ ப்ரதிபத்திகரு யோகமயாகாரடாடாதபடி.
மிகுதகை மெனறபடி. அன்றிககே, (தனீயப் பொருதோழிகை) என்றிறவிடத்திலு,
உபாயத்தென ப்ரதிதமான தனீயப் பொருதோழிகைமென்று அந்தாரணாரண
யோஜிகைவாய, இப்படி கொளனனும், ஸ்வஸிவ தபாயதவப் ப்ரதிபத்தியனறதவம
பொருளாகிடுற. ... .. (55)

56. சமஸ்காரகதிலு இத்தக ஸ்வகமாய விதிக்கையாலே வ்யதயத் ஸ்வகம்,
தத்தத் ஸ்வகம் எனகிற வ்யவகிதகரும் வாராதோ மென்ன, அகல ஸ்வருபத்தை
தரிப்பிககவே அகல வ்யவகிதகவாராதென்று பார்த்தது, அது தனீயப் பொருளிசெயெடுநர் (அகலம்) என்று தொடங்கி.

56. அவகம் தனீயப் பொருதோழிகை.

(தனீயப் பொருதோழிகைவாவது)—ஸ்விகாரருபமான
தனீயப் பொருதோழிகை பாகருததிகவி கொள்கைதும் ஸ்வியரதபடி மிகுதகை.
ஸ்வகருப ஸ்வக பாகருததிகவினாடையகும் ஸ்வாஸ்வதபாயகிடுற மிகுதகைவகை.
வ்யதயத் ஸ்வகம் எனகிறவிடத்திலு, பாகருத்தி ருபாங்க ஸ்வாத்மனவற்றறகிடுற
ஸ்வாத்மனகை சொல்லுகிறது; அப்படியன்றிககே, இதினாடைய வ்யவகம் விவருததி
ருபமாஸ்வயானே, இதுதனீய விதினாடைய வ்யவதபாயதவ ஸ்விகைமென்று கருதது (56)

57, 58, 59 இதினாடைய வ்யவதபாயதத்தை தருவகீகைககொள விதத
ஸ்வாத்மனபாயதானின படுககை சொல்லி, அவ்வகிதனாடையபற்ற விதக ருன
டான வ்யவருததியை பொருளிசெயெடுநர் (உபாயம்) என்று தொடங்கி. (பொருது)
எனனும்வாக.

57. உபாயம் தனீயப்பொருதும்.

(உபாயம் தனீயப் பொருதும்) என்றது—ஸித்தோபாயமான ஸ்விகை
வானஇஷ்டாவிஷ்ட ப்ரதிபதி பரிஹாரக விதனாகும் ஸ்வாஸ்வ கிவ்யதகன

ஸையாநே, தன்கை புரையெனவுக அதுகை தகுதியாகிருக்கு மெனறபடி
 உடையோபேயத்தின ததிற தவ ததனம் தது குணம் எனற உபேயதவத்தோ
 பாதி னனதுவுககு னவகுபடாப்திற உபாயதவழ மிகுப்பது உயோ வேதவிதோ விப்ர
 யோத்யாதாவிதோ இது—தே வதநி மனாதமாதம் க்குணம தாம னத்தெதம்
 உரணயம் சனாகு தவாமுனா தவயா மனாடியம் உரகுதம் னாதம் னாதயம்
 னம்பர்யத்தி மதீஷ்ணம் எனனகெடவதிறே. (தன்கைப பொறுகரும்) எனவித
 விவகனயம சொல்லிவிடுகையானே—தன்கை யொழிந்தவறறைப் பொருணம் அர்த்
 தாத் னிததம். இதை விததேதாபாயம் னலுயாகதா னைனர்ககாணனமாகிறே
 விருப்பது, உதிவடிபாய விசேஷம் னவவபதிரிகதமா விருப்பதெனறை னலுயாணம்
 பாடுகிறே ஆறுகடைய னடகைபாதிகளுக குாயாககத்னனநிககே, அயகாத
 னவேகம் போடு னைபாவித னவாயதவழண்டாவிதது எனற இவவத்தததை
 பரததபடியினே இவந்தாமே பருவிசசெயதாசிறே.

58. உயலாந்தர பீரண்டையும் போதகரும்.

(உபாபரந்தர மிரண்டையும் பொறுக்கும்) எனறது - வித்திதாபாயேதரமான ஸாதியாபாயம், ஸாயபாதகதர்தர ஜனாஜாஸிதராய ஸாயபத்பரதா விருப்பராதரு மோஸ்த ஸாதததயா சாததரவிஸிதமாதகயானே ஸாயஸித உபாயத்வ பாதிபத்தி ஸஹமுமாய ஸிவாத் ததபாதிசரிசு பரவருத்தி ருபாதக ஸாபேகதமாசகயானே ஸாய வயிஸிததயானையும் ஸஹிசருமதா விருவருமேனறாடி அபகதபர ஸபயவ ததததயயா, உபய பகீகரித் ஸாதததய ஜாததிகதபததிக பகதீயாதகக ஸப்பா ஸாதததா ஸஹஸிசுத் தபே தயாத ஸாததீய-தானுத அஹபபாதம க்துதானே பகதி ப்ரஹஸதே எனனா கதவதிதே.

59. இது இயல்படையும் பொருள்.

(இதிரண்டபடிம பொது) கனறற-வித்தேபாய வரண ருபமாய, சிலருத்தி னாதய ருபமாய, அதிகாரி விசேஷணமாய, வைருபாகதிதேயிர மிருககிற விசத ப்ரபததி உபயாஸும? மிருகரு மெனறபடி. ஆகையால வித்த னாதியோபாய வயாவ்ருதத வேலாஸுய மிருககிற விசத ப்ரபததிக ருபாயதவ மலையாவித மெனற தாய்த்து.

அன்றிகே, (இது தனக்கு ஸ்வரூபம்) இப்போதே—ஆனால் ஸாஹ்யாச சாஸ்தா விழிதமான விந்த ப்ரபத்திக்கு ஸ்வரூபமேது, இதுகூட சொல்லுகிற அஸகதா னேதென்ன; அவையிரண்டையும்—பருளிச்செய்து (இது தனக்கு) இப்போதி வாகவததாகே.

ஆனால் தனக்கைப் பொறுப்ப தேதேனன வருவிச்செய்திரு? (உபாஸம்) இப்பாதி.

தனனையும் தனையொழிகதவற்றையும் பொறுகலுமேதென்ன வகுளிச
செய்தோர் (உபசபாசதஸ்) இதுவதி.

இந்த விதத்தை நிரூபிப்பதற்கு விரைவில் இப்பிரதேச ஆண்டான வயல்
வருத்தியைத் தடுப்பதில் தினமுதலாக உதவாததற்குக் கெடுக்கிறார் (இதிரன்
உட்பட) இப்பிரதேச ஆண்டான வயல்வருத்தியைத் தடுப்பதற்குக் கெடுக்கிறார்

அதவர், இந் தீவிரப் பதங்களை மீட்டிவைக்காக இந் தீவிரப் படைகள் எல்லாம் எல்லா விதங்களிலும் தரமும் உருவாக்கியவற்றும் (இது தனக்கு இதுபாதி உயர்ப்புத் தவறுத்தே).

இது ஈதராயதவந்தை அபுபமாகவுகக்ககக விந்தனாதேயபாயவகககக பகககக தககபபிபிபகமெககக திகுவுகககககக, பாதகக விந்தேதபாயந்திக பககக பகககககககககககக (புபுபு) இதுபகககககக.

அரசாங்கம், ஊராட்சிப்பராமத்தின் படிவம் எழுதிக்கொடுத்தா (உபாபாத்தரம்)
இத்யாதிபாகம்,

இதன் பிரண்டிங் பரபதிகாரங்கள் வங்கதேசம் தீர்மானிப்பதில்
(இதரண்டாம்) இதயநிபா, ஏனதிகாரினை ஸ்காட்லாந்திலிருந்து, இவ்வுபய
ஸ்காட்லாந்திலிருந்து வங்கதேசத்தின் கீழ் .. .... (58)

60 இப்படி திருப்பதி புராமமங்கலம் கிட்டாக, பகனித்திக கிவன் பகனிதும் சிற வேண்டுகோளையான வகுளிசெய்திர (பந்திரை) என்று தொடங்கி.

60. பனதலத்திற் கதாஜகுந்நம் அபாதிந்நதழம் வேண்டுகழ.

[illegible]

61. இப்படியான திகிலே, பரணதன்மகனினதூறு சில செயயவேணுமொருவரும் தீங்கெனனொன்ன வகுவிசெயயெழுத் (தானந்த) என்று தெரடலி

61. அன்னைதாய்மையுடைய பந்தத்துக்கும் பூதத்திற்கும் கொந்தளிப்பாமை

(அலங்காரபோது) என்றது—இவ்வசுவர்த்திகளே பக வேறுதவாக விவர சிவ
செய்ய வேண்டுமென்பதென்றபடி. (பகரத்தாகும் பூர்த்திகளும் கொத்தையாக
பாவது)—இவ்வுடைய சகலம் தனபேரும்படியான ஸ்வரூபைய கிருபாதிக
சேஷித்துத்தாகும். இவ்வுடைய ப்ரவருத்திபிரொனகதபும் அபேகியாத
கிரபேகோபாயதவத்தாகும் அவதயமாயத் தலைககடுமென்கை. .... (61)

61. ஆளுதலும் அமைதி கிடைக்க பாண்டியன் ஸயலாரணசுரத்தின் அருகதிக் கிடத்தல்கிற தன்னுபத்தை புணர்ந்தால், ஆபதங்களுள் விசுவரீத ஸவரபத்தி வரீத வசிகரித்து, தற்பரணாதததாலே இதனைக் கழித்துக்கொள்ள வேண்டாவோ வென்ன வருளிச்செய்கிருர் (ஆபததை) என்று தொடங்கி.

62 ஆபததைப் போக்கிக்கொள்ளுகிறேன் என்று பரிசுத்து அதனை விடத்துக்கொண்டி தொழுகையே வேண்டுகிறது.

அதாவது—ஸர்வேசுவரன் திருவடிகளிலே பரபத்தி பண்ணி ஸயலாரணசுர ஆபததைப் போக்கிக்கொள்ளுகிறேன் என்று, தான் பண்ணுகிற பரபத்தியாலே தன்னுபத்தைப் போக்கிக்கொள்ளுகிறானாக பரிசுத்து, ததேகபாரதத்தர்யருப ஸவரபத்தியால்கிற ஆபததை விடத்துக்கொள்ளாத தொழுகையே தவிரவருத்திகரு இவன் செய்யவேண்டுகிறதென்றபடி. ஓரபததைப் பரிஹரிக்கப்புகரு ஓரபததை விடத்துக்கொள்ளாதே, இவன் ஸவரபத்தியை வருத்தனாகியிருக்கையே எம்பெருமான் தானே எதிகருமென்று கருத்த. (அததை) என்றது—ஆபத ஸயலாரணசுரபத பதம், அமைதி, பரகருதபதம் தன்னைய பரவாவித்தபடி என்று (62)

63 ஆளுதலும், அடிப்பாடுகளும் பரிசுத்து என்று—எதிகளுள் ஸர்வேசுவரன் எதிகளையுடனான விசேஷத்துடைய வபேசுகையப் பரிசுத்திகரு மென்கையாலே, அவன் பண்ணும் எதிகளையுடனான இவனுடைய வபேசுகையும் வேண்டியனரு இருக்கிறதென்ன வருளிச்செய்கிருர் (எதிகளத்தாகரு) என்று தொடங்கி.

64 எதிகளத்தாகையேவிடம் பரிசுத்தியுமதி.

அதாவது—திருபாதிக எதிகளுள்வன்பண்ணும் எதிகளத்தாகரு இச்சேதன் பகை வேண்டுகது, இன்னகரு எதிகளமென்றால் அனலே மென்கருதே தன்னுடைய எதிகளத்தாகது விசுவரீதவகையே என்றால் அடிப்பாடுகளும் என்றிறவிடத்தில கொள்குகிற வபேசுகது, எதிகளத்தாகதுமதி தபேசுகையித்தனை என்று கருத்த. வபேசுகையுமதி பரிசுத்தம் பரிசு என்று என்றிற விசேஷத்தை அபரிசுத்தத்தையேதிக மென்றிறே இவ்வாறு வருளிச்செய்தது. (64)

65 இப்படி அதுமதி ஸர்வேசுகைய எதிகளமென்றால் இவ்வதுமதிதான் ஸாதக மாளாதே வென்ன வருளிச்செய்கிருர் (எதிகளம்) என்று தொடங்கி.

66. என்ன வபேசுகையுமதி பொதுவாகையுமதி எதிகளமென்றால் மாகையுமதி, பரிசுத்த தகையுமதி பரிசுத்தத்தாகையுமதி, மாகையுமதி பரிசுத்த மாகையுமதி, அத்தகையவருத்த வேதிகளத் தாததமாக வேண்டுகிறது.

(என்ன வபேசுகையுமதி பொதுவாகையுமதி)—பேசுக மோகையுமதிபரிசுத்திக வேதிகள மென்றிறே யதிகளமென்றாலும், இவ்வபேசுகையுமதி யதுவாகது என்றால், அப்படியே செய்கிறேன் என்று அதுமதி பரிசுத்தமாக விடிறியவேண்டுகையாலே, ஸர்வேசுகையுமதி ஸாதகமையிலுக்கது. இதனால் ஓரிடத்திலும் இவ்வதுமதிக்கு அநிகரம் விசேஷணத்தால் மொழிய, பரிசு ஸாதகத்தையிலுக்கது காட்டப்பட்டது. (எதிகளம்)

காரியமாகவாவது) எத்யதஸ்ய சேதஸ்சேதா ஸாதாரணமா சிருகஸ்ச்செய்தே, ஜ்ஞாந குஃயமாகவாயே அவவாகாததத யநிகைசு யோகமஸகாத அசேதஸு போஷனநிகே, ஜ்ஞாஸ்ச்ய பூசஞகையிக மததத யநிகைசு யோகயஞ சிருகமெற விசேதஸ பகதஸுண்டாஸ வதமதி, த்வஸுதப ஜ்ஞாந காரமஸபக கொண்டு வந்ததா சிருககை. இத்தாஸ—திவவதாதி சேதாஸு வாகிவயப்பற்ற வாததாஸையே, ஸாதா கோபிஸ அஸத்யா தெவதாடி (ப்ராப்தி தாசமிது மதவர்த்திகையாவது) உபாய தாசமஸகி கஸநிகே உபய தாசமிதம், அவஸ வ்யாமிஸாஸாது குணமாக கொஸ்தும் விசியாக விசேஷஸ்கஸிஸ, திருவுஸஸயாஸ படி கொஸ்டருஸிவஸு மெஸது மதாதி த்வஸுதத உதத செஸதுகை. இத்தாஸ ஸாதஸாஸிஸ பகஸிதத்யஸகிஸ மீஸ வேஸுமெஸது கருத்த. (ஸவசுபாதிசேதி யஸகாமயாவது)—சேஷிசெய்யுதா குடஸபடசுககை சேஷத்வ பாததர்த்ய கார்ய மாகையே த்வஸதமதி வஸதாத்தஸசுப புஸபஸநிகே ஸவசுபா சிருககை, இத்தாஸ ஸாதஸாஸிஸ ஸவசுபாதிசேதிபாதிசுஸ வேஸுமெஸது கருத்த. (அசிட வயாவருத்த வேஷயாவது)—ஜ்ஞாதருத்ததர்திகே ஜ்ஞாந குஃயாஸ வசிட திஸ வேது படசுகமெற வாதமஸதுதப வாகாஸ, த்வஸிடததிக அவவாகா மாவது ஜ்ஞாநகாரயாஸவதமதி இத்தத (ஸாதயாககொஸது) கஸதத— இப்படி திதிஸுதப அஸாததத்வ தோதகாஸ அஸேஸுண்டாஸகயாஸ இத்தத ஸாதஸாஸக கறிகைப்போஸ தெஸதாடி. (அசிட வயாவருத்தி வேஷய) கஸது பாடமாஸிஸ, ஜ்ஞாந குஃயாஸ வசிடதீத காடடி வாதமஸசுஸண்டாஸ ஜ்ஞாதருத்வ ருப வயாவருத்திஸ வேஷயாஸ வதமதிகய கஸது சப்தார்த்தம் ... (54)

55. ஆஸு த்வவசிட வயாவருத்திதஸகொரு பாயோஜஸ வேஸ்டாவே வெஸஸ வருஸிசெய்கெரு (அசிட வயாவருத்திசு) கஸது தெடகி.

56. அப்தவயாங்குத்திசு பாயோஜஸ. உபாயத்தி ஸபகாஸமருத்திஸ உபயபத்திஸகப்யம்.

(உபாயத்திஸபகாஸ மருத்தியாவது) «வக்ஸித த்யஸங் கெடுத்தாய்», «மருத்தித் தோஸு மஸிஸ த்யாய» கஸமிதாடிஸ ஸித்திதாபாயாஸ வெஸபருமாஸ தாஸ திறததிக பஸாஸிஸ உபகாஸகாஸ மதஸாதிசை. (உபாயத்தி துவபாவது) அவஸ திருவசுகஸிஸ தாஸ பஸாஸும கைகச்யஸகஸிஸ «உக்தது பஸி சேஸது» கஸமித உப்யடி, அத்தத ஸவஸுசு கிஸமித பரிதிஸய கஸதி தாஸசு கிஸமித பரிதிஸு. ... (55)

57. இப்படி த்வஸபகதஸுஸதெஸது ருபாயமஸருஸிஸ த்வஸுசு ததி ப்ராப்தபுபாயக்தா வேதெஸாஸ வருஸிச செய்கெரு (உஸ மஸத்தாஸ) கஸது தெடகி.

58. «உவ்ஸததா வெவ்ஸித த்யுத்தாய» வக்ஸிதபாய பாயத்தி உபாயஸ அவஸ திசு.

அதாவது—இத்ததவிதஸுஸ தெஸதும் பேறதக ருபாயமஸகாமயாஸே, «உவ் மஸதது வெவ்ஸித த்யுத்தாய» கஸது—கை கழிசெவததகருஸொரு போகடி

பார்த்திருக்கக்கூடவ உன் திருவுள்ளத்தால் கிளைத்திருந்த தென்னென்று, ஹிந்தஸி யான அவன் கிளைவ உபாயமென்று ஆழவாரதுணைத்ததபடியே, அவனை ப்ராபிகைக்கருபாயம்—ஸர்வஜ்ஞனான ஸர்வ கர்த்தவாச ப்ராபதனான பரமதயானவரவ இருக்கிற அவனுடைய துச்சேதகோஜுஜீவகாரத்தமான் கிளைவென்றபடி. (66)

67. அகலிங்கதானவனாக பெப்போதண்டாவதென்ன வருளிசெய்கிருர் (அதநானெப்போது முன்னு) என்று தொடங்கி.

67 அதுதர வெப்போது முன்னு

(எப்போதும்) என்றது—இவன் வாதானுமாதறி கேசித் திரிந்த காரத்தேதாது இன்னொரு வாயெற ஸர்வ காரத்திது மென்றபடி. (67)

68 ஆனும் அது திராசனவரை பரிபாதிருப்பானென்னென்ன வருளிச செய்கிறார் (அது பரிபபது இவன் லிங்கவாசரினும்) என்று தொடங்கி

68 அது பரிபபது இவனலிங்க வாதினும்

அதாவது—அவன் லிங்கவ துவன்கருக காரமகாமாவது, இவனுடைய ஸ்வரகூண செதை மாறின் காரத்தி மென்றபடி. (68)

69 இவ்வாதகத்தினாடய ஆபதயாததமாக கஞ்சியர் வாதக்கையை யருளிச செய்கிறார் (அந்திம க. என்றதற்கு) என்று தொடங்கி

69. “அந்திய காரத்துக்குத் தஞ்சம், தீபப்போது தஞாமென வந்தித் தினை குணாக”
என்று தீயாருகிச வாயவா

அதாவது—கஞ்சியர், தமமுடைய ஸ்ரீபாதேதிரிக புன்னாரொரு ஸ்ரீவைஷ்ண வரை கோவறிகைக்காரகர சென்றெழுந்தருளி இருக்கிறவனலிகே, அத ஸ்ரீவைஷ்ணவா, “அடியிலுக்கு அந்திய காரத்துக்குத் தஞ்சம்பித்தப்பதொன தஞ்சி செயலியெனும்” என்ன, “அந்திய காரத்துக்குத் தஞ்சம் தமகிப்பிப்பென தஞாமென வந்தித் தன்னுடைய கையகூண தேதை குணக்கினும்” என்றருளிச செய்த வாததை. ஆகையானே, ராவரன் இவ்வாதியாஜுஜீவகாதக குறுப்பாகப்பாணனும் செதை பரிபபது இவனுடைய ஸ்வரகூண செதை மாறின மென்றதரவத்து. .. (69)

70. ப்ராபகன் ராவரனானும் ப்ராபதரவும் ப்ராப்திகருகப்பாதும் இவன்னொரு, ஆனபினபு இவன்னினைவை விப்படி கோரகை துடைக்கையென மென்ன அருளிசெய்கிருர் (ப்ராபதரவும்) என்று தொடங்கி. அன்றிகிக, துச்சேதகன் கைவிதுளவறறிக உபாயதவகதேமறத் துடைத்து ராவரனை உபாய மென்று கிஷகர்ஷித்தப்போதே, ப்ராபதருதவழும் ப்ராபதிரிக வருமுகப்தம் இவன் தனறிககே, உபாயபூதனான ராவரனதேயரவய பவிதது கிஷகையானே (ப்ராப்தரவும் ப்ராபகனும் ப்ராபதிகரு உபபாது மகினே) என்று கிகித்தருளுகிற ராவரமாம்.

70. ப்ராப்தரவும் ப்ராபகனும் ப்ராப்திகருகப்பாதுமவனே.

ப்ராப்தா அவஞ்சையாவது—ஊதவயாத்தி அஞ்ஞாதம் ஊயிதவம் ப்ராபயணி ஸீதம்* என்கிற ஸ்வதஸ் விதகமான ஸ்வஸாமிதவ ஸம்பதமடிபாக, உடன ஸ்வப ப்ராபிகரு முடையவனைப்போடு இவஸதமாவை ப்ராபிப்பான தானுதிருக்கை. ப்ராபகன அவஞ்சையாவது—தான் இவனை ப்ராபிகரு கிடததிக ப்ராப்திகரு உபாய மும், ஸர்வஜ்ஞதவ ஸர்வகதிகதவ கதவஸகஸபதவாதிருணாதிசிஷ்டஸ்ய கிரந்தச ஸ்வததரஞா தானுதிருக்கை ப்ராபதிகருதப்பான அவஞ்சையாவது—ஊததி ஸுடைய ஸபத்திகை தத் போகதாவான ஸ்வாமி ஹருஷ்டஸூமஸ்போடு, இவனை ப்ராபித்தாக, ப்ராபிகஸ பெறீசுரிம! எனற உபயாஸம் இவஸதமாவாகு கிதயிபோகதாவான தானுதிருக்கை இவஸ மூன்றம் (அவனை) என்கிற அவதா ரணததாரி—இவற்றிலிவிலுதி அவஸிப்பதோன றுமிக்கை பெண்கை.

இதிக (ப்ராபதாவும் ப்ராபகனும் அவனை) என்கையானே—இவனுக்கு ஸ்வபத்திக அக்ஷயசிகனை பெணனுமிடமும், (ப்ராப்திகரு உபயாஸமாவனை) என்கையானே ஸஃப்ரயோஜுததிக பெணனுமிடத்திக அக்ஷயசிகனை பெணனுமிடமும் ஸிததமாவத்த (70)

71. ஆஞா, ஜஞாத்ருதவ கார்பமான கீதருதவபோகதருதவங்களை புடைய வஞ்சையானே ஸ்வதா ஸஃப்ரயோஜுதவங்களுக்கு அந்தஸிதிருக்க, இவஸ கிணடி ஸுடையவும் கிவருததி இவனுக் கெவஸழியானே கருகிறதென்கிற கைககிடுக அத்தகை யருளிசெய்கிற (ஸ்வதா கிவருததி) இதகியாதி வாகை தவபத்தாரே.

71. ஸ்வபத திவருத்த பாரத்தாய பகல், ஸஃப்ரயோஜுத திவருத்த போதவ பகல்.

அதாவது—ஜஞாத்ருதவ கிபகதாமான கீதருதவ முண்டாதிருக்கசெய்தி பகவத ப்ராபதிகருத தானுதிரு பத்தமபணனும் கிருக்கையாகிற இாத ஸ்வபத கிவருததி, ப்ராபி ஸ்வரூப ஸிதயாதிமததவமாகிற ப்ராபதத்தித்தின காரயம; அப்படியே, போகத்ருதவ ஸுடா கிருக்கசெய்தி அத்தகைய ரஸிப்பிகரும தொழிய தனகெனன குன்றிக ரஸினைறிகே கிருக்கையாகிற ஸஃப்ரயோஜுத கிவருததி, ப்ராபிஸ்வதாவதவகே ஸ்வாதிருக்கையாகிற சேஷதவத்தின காரயம். இததாவது—ப்ராபதாவ சேஷதவகை விதானம் ஆதமாவாகு ஸ்வரூபமாகையானே, அவஸகாரகளை பறியிக இவஸகிரணமும் தானகடயேவருமெனறதாவதது. (71)

72. ஆஞா இப்படி ஸ்வபதா ஸஃப்ரயோஜுதவகளைவயபற்றிருக்குமாகிற, இவஸுடைய ப்ராபத்ததகரும் கசகப்பததகரும் ப்ராபயோஜு மென்கெனன வருளிசெய்கிற (ப்ராப்யோஜு) இதகியாதி வாகை தவபத்தாரே.

72. ப்ராப்யோஜுத ப்ராபத்த ப்ராபதபகல்; தத்திஷய பீதி காதத்யபகம்.

அதாவது—அஹம் ஸர்வம் கீதயாமி* கவுஸுமினா ஸுஹம் கெய்யயெவ்ஸூய* உடனகிக காமட் கெய்யவாம்* என்கிறபடியே—ப்ராபுக்கு ப்ராப்யோஜுமாகப் பண்ணும் கைககீவரு ப்ராபுததி இவஸுடைய ப்ராபுததத்தியாகரு மான

† ப்ராபிபிகரு முடையமும் எனற பெரியா திருநாவு

பாயத்ததகரு பாயியாஜும். *சித்யவிகார பாரதர்ஷிஷயாமி எனிறபடியே—
அத்தியை இவ்வுருவ ரூபமாகத் தான் பண்ணுகிற கைவரம்பத்தானே அப்பந்த
ஹருஷ்டனுக்குறித அந்த பாயி விஷயமாக வுடத்தான பரிதி, இவனுடைய
அசித்யவாயருகநித்யமான கைதம்பத்தகரு பாயியாஜும்மென்கை வபடியாக
பெத்தனபவனாய வாய்ப்பின் என்ககடயநிதே. இத்தான—பாரததத்ய
சேஷதவமனானே பரித்த வாய்த் கைபாயியாஜும் விவருகநிகர யுடையனான
சேஷனுடைய பாய்த் கைதவமகருக்கு, பாரததத்ய சேஷதவதருணமாக
பாயோஜனகை சொல்கிறதாய்த்.

(72)

73. சேஷத்வாதிகளும் ஜநாதருவாதிகளும் ஆதம் தர்மங்களா விருக்கச் செயித, சேஷத்வாதிகள் பாதாவாகி ஜநாதருவாதிகள் தத்தருவாதியாய் போஜித்தவாகு கியாமகமேது? மற்றவப்பகுதா குலுன வெவன வகுளிசெய விரு (அறமர் தத்தவாகு) எனது தொடங்கி.

73. அடியாததத்துக்கு இஞ்சாதததயகன் நடவதமென் னுயயடி தானயம்ந
அததயக தீருயகம்.

[illegible]

விருபகாசகையாகே விருபித ஸ்வரூப விசேஷணமாகான ஜஞாந்ருத்வாதிகாரீயே தததருணமாக யோஜிக்கவேணுமென்று அருத்தது. (73)

74. இது ஸ்வரூப விருபகாசிக ஆதனவுண்மையறே தொடங்கி புண்டரீகப் போரவேணடாவே, இதுகரு முனபிசநிகேதே இப்பாதுணடாகையாதும, ரிணாத் திலிததான ஒன்பாதிசமாய கடக்கக காணகையாதும, தாணமாத்தமாய்கரு உத்தேதி யனதே வெணன வருவிசசெய்திருர் (இததான வத்தேதி யனது) என்று தொடங்கி.

74. இதுதான் வத்தேதி யனது.

(இததான) என்று பரக்குதமான தாணபத்ததப் பராய்க்கெறெது. (வத்தேதி யனது)—ஆகத்தகம். (அனது) எனகையாகே—ஸ்வரூபகே மெனறபடி. *உதிவாந் திலிததான யத் தே மை வத்தாயா ஸப்துணபத், ஆதயதாயம் றீரிக் கனாயயம் ஸ்வபாவகூர னதா மம* *நாது முனக்குப் பழவடியன்* எனககடவதிதே. (74)

75. ஆனாக வத்தேதியாக விவகிதகக கெவை எனது? இதுதரு விசேதி களானகையென தருவிசசெய்திருர் (ஸவாதத்தாயம்) என்று தொடங்கி.

75. ஸவாதத்தாயம் அப்பிரேஷத்தவ வத்தேதி

ஸவாதத்தாயாவது—காணெனகருகிய கெனறிருகக. அப்ப சேஷத்வ மாயது—பகவதஸவிஷயககளிகே தோணபுடகருக்கக. இவற்றை வத்தேதி யெனகெறது—இவனுடைய அவித்பாதிசனடியாக வத்தவையாகையாகே. (76)

76. இவை இதுகரு விசேதி களானகையென உப்பாதிசநிருர்மேம் (சேஷத்வ விசேதி) என்று தொடங்கி.

76. சேஷத்வவிசேதி ஸவாதத்தாயம்; தச்சேஷத்வவிசேதி தத்தா சேஷத்வம்.

(சேஷத்வ விசேதி ஸவாதத்தாயம்) என்றது—காணெனகருகிய கெனறிருககமனகிக ஒரு விஷயததிலும் சேஷத்வமிணகையாகே ஸ்வாதத்தாயம் சேஷத்வ தத்தத பதிகக வெட்டாதெனறபடி. (தச்சேஷத்வ விசேதி தத்தா சேஷத்வம்) என்றது—ஸவாதத்தாயம் ரூபாத சேஷத்வத்தக கெனகையாக பகவதவயதிகக விஷயககளிகே ஒன்றுகருத தனகே சேஷமெனறிருககமது விருபாதிக சேஷியான அவனபகக சேஷத்வத்தத தனகெனக வெட்டாதெனறபடி. (77)

77. (இததான வத்தேதியன்று) என்று தொடங்கி உப்பாதித்த அத்ததததை மூதகிகிருர்மேன (அஹககாரம்) என்று தொடங்கி.

77. அஹககாரமாத்ர ஆப்பவைத் துமத்திக் ஆதயாக கரீயாதயோ அடியகெனறதே.

அஹககாரத்தான, தேஹாத்வாயிககருபமாயும் ஸவாதத்தாயருபமாயும் இரண்டு வகைப்படகதேவிருப்பது; அதிக் இகரு ஸ்வாதத்தாயத்தத சோகது கெறது. (ஆப்படி) எனகையாகே—அதினுடைய திரோதாயாதயும் ஆகதககத்வ மும் தோறதுகெறது, அத்தத (துமத்திகையாவது) னதாசாரீயாதிசாதிகளாகே

ஸர்வாஸமாசப் போகருகை. (ஆதர்ஷவுககழியாதபோர் அடியான) என்றது—
ஒளபாதிசமான வர்ணாசமாதிசனாதிசவந்த அழிந்தபோம காமகன் போன்
றிககை, பாவதாந்மாதுவந்ததியான காம தானனைனனுமதெனறபடி (இதே)
என்று இவ்வந்தத்ததிபிரமாணப்ரஸித்தி *தாஸ்யதாஸ ஸகத: *ஆத்மதாஸயம்*
இத்யாதிகன் இவ்விடத்திச விவகிதகன். ஆகையான, ஸர்வாததாபாதிசன்
ஒளபாதிசம். தாஸயம் ஸர்வாபாதிச மெனனக குறதிகனை பெனறு கருத்த. (77)

78. அதுவென? காமகுறாதிகளையனம் வயாதேச மனதே உட்து போரு
றெதெனன வருளிசசெயெதே (காம) இத்யாதிசயம்.

78. உயாதேசமாதிகளையனம் வயாதேச மனதே உட்து போரு

அதாவது—காமகுறாதி வயாதேசம் அஹமகாரணகமாதகயாதே ஸ்வரூப
ஹாசிருபரவந்தகர மெனறபடி. ஆகையான, அவதநுவின வயாதேஷ்டவயனகன்
எனன்று கருத்த. (78)

79. உததாத்ந்தத்தருகு ப்ரமாணம் கரதருகுத் மேக (கரந்தி வய
தேஷ்டவய) என்று.

79. "உததாத்ந்த வயாதேஷ்டவய"

"உததாத்ந்தி வயாதேஷ்டவயாதிகளையனம் காமகுறாதிபி, விஷ்ணுவ வயாதேஷ்ட
வயாத் தனய ஸ்வயம் ஸர்வ ஹி". இததா—பகவதேச பரஸுபிருகருமவன்
க்ராமகுறாதிகளையந்தகரிசயித்திச சொககபடுமவனகன், பகவதஸ்பாததக
பிட்டுச் சொககப்படுமவன், அவனகரு அத காமகுறாதிகளையனம் பகவானே
யெனகிறது. (பரபந்தாவும்) இத்யாதி வாகயத்திச இசேசநனுதய ஸ்வயத்
கிவருத்த்யாதிசன தோறதினபடியானே ஆததருகு கிதகயினனதெனறும், ஏவம்
புதனுதய பரவதகதகயப்ரயோஜ்யம் சேஷத்தாதிப்ரதாசயதேஹ ஆத்ம
ஸ்வரூபதினுதய தாஸ்யாததக கிருகத்தவமென்றும் இப்படியிருகெறிதி
ஸர்வாபாதிசம், ஏதத் கிரோதிசன் ஒளபாதிசமெனறும், தகிவருத்திச ஸர்வாருகு
தாஸயமே கிதய கிருபகமகிருகு மெனகயாதே கிவ்வந்தத்தக குதகித்தம்,
க்ராம குறாதிகள வின வயாதேஷ்டவய எனகெனறும், உததாத்ந்ததிச
ப்ரமாணமுஞ் சொககனுதயானே, ஸ்வயத் கிவருத்தி இத்யாதி வாகயத் தோடக
கிவ்வனவும பரவாதிகம்.

ஆக, இப்ப்ரகாரததக—ப்ரபத்திகரு தேசாதிசமகளிகனை, கிஷ்ண
கியம்மேயுனனதெனனுமிடமும், அவகிஷ்ணகதானினன தெனனுமிடமும் அவகிஷ்
யத்தினுதய வகககணயமும், அதிச ப்ரபதிபணனுமதிகாரிகளுதய த்நா
கிதயமும், ப்ரபதிபணனுபாணகவின வகமகதயமும், ப்ரபத்தினனுதய ஸர்
வாதிசனும், ப்ரபத்தவயனே உபாயமெனனுமிடமும் ப்ரதிபாதிசகப்பட்டத. (79)

80. அமத்தம், அதிகாரி சேதம் பண்ணுகிறது. உபாயம் உபேயாத்ந்த
மாணவமும், (உபேயத்திசயப்பும்) என்றும் (பரபயோஜ்யப்ரவருத்தி ப்ரவதபண

தத்திஷ்யப்ரீதி கைதவ்யம்) என்றும் உபபாதிக்காரமும் சீத ப்ரஸாதமாக வாரும், த்வயவிஷ்டடஞ்ஞானதிகாரிகது உபபரம அபிபதிதமாயகயாலுய, உபா யோபபாதிக்காரவதனிக இரதேதானினவகிதவபடி பிருககிவணு மென்னுமந்தத தத்தகிஷ்டடகார சிதர்கவாககிகெனண டருளிசெயசெருர் (உபபததகரு) இப்பாதி வரவ த்வயததாரிக.

80 உபபததகரு, பிராட்டிகயபும் திரைபதிகயபும் திருக்கண்ணபங்க வண்டாணபுரபோகி பிருககிவணும, உபபததகரு, இவ்வபகு மானபுர பிப்படிதடயானபுர பிவதித்ததையுரையகயபும் தீத வததவபுரபிபகி பிருககிவணும.

(உபபததகரு) என்றத—உபபததகககிகிரியாயிரபிததததபடி. உபா பாதிக்காரத்தக கெனணயுமாம அப்படியிப (உபபததகரு) என்றதயும் (உபபத திக) என்று பாடமாயிரபாத, உபபபதிதயததி கெனதபடி இப்படியிப மததத வதயும். (50)

81 அவர்கிணப்பிராணிகிருக்கிவணுமென்றதிக கருந்தத தர்சிப்பிக கைககாக, அவர்ககதககவபடியிக வகடிகயபருகிரசெயசெருர் மென அதிக பிராட் டிகுதடயபும் திரைபதிபுதடயபும் படியிகயபருகிரசெயககரு குடகாக பாதமததிகே உபபததகரு வாகியை பருகிரசெயசெருர். (பிராடிககரும) என்று திராடகி

81. பிராட்டிககரு திரைபதிககரு வாகி, கதிபும் காகதிபும்.

அதாவத—தத தவய கைதருமபிகம் என்றிருத பிராடிககரும கைத மகம் என்ற திரைபதிககரு தமகிவகரி, கிரிதர பகம் என்று கெருபகப கிரக கிருப்பிராணே ககிரிதர பகம் என்று கிரோதிகககதகை பகமயககத தனிக தகித்தககெனணவகை ககதிபுண்டாககயும், கவயதாததாரிக கிரிதிககிக தனகித் தனிக கோகிகெனணப் பாதததாரும் கோகிகெனணகருமத் திரை ககதி தனகிகெனணமபுமெனகை. (81)

82. கவயதாரணவகக கெவகவதனிக பருகிர செயசெருர் (பிராடிக கவககதிகய கிடகன, திரைபதி கஜகஜகய கிடகன) என்று.

82. பிராட்டிக கவககதிகய கிடகன; திரைபதிக கஜகஜகய கிடகன; திருக்கண்ணமங்கயானடிக கவயதாரண கிடகன.

(கவககதிகய கிடுககயாவத)—கவகாரணபெருமக ககிதகருமத்தனியகைத கமருதடய ககதிகக கமருமககிததககெனணகரு கம பாதததவததகரு ககக மென்று கவககதிகயககெனண ககபம கெனணதிராழிகை ககககிரிததாதத தாமகய தககத் கருபகககாத, க தகவ கருகி தககிகபகை பகமயககத தனிகை என்றுகிரித. (கஜகஜகய கிடுககயாவத)—தககககை கபாமதிகை கககி யுகிரித கவகிக கஜகஜகிதகயகககெனண தககெருககிகிடுகருகை கவகிககே இரண்டிககயும் கிடுககை. பேரணயுதடயககககயாரிக பிராடிககரு 'பெருமகனே

ரக்ஷா' என்று விசுவஸித்த ஸங்கசுதிரைய விடங்குகளைய, அததநியனவன் றிசுடுக
 விருககாசெயித, மஹாபததகாசுடுக 'இவ்வளவில கருணாநீனரக்ஷகன்' என்று
 மஹாவிசவாஹம்பண்ணி மஹாஸபாமத்யே இவன கஜகஜையவிடதிநே அரிது.
 (திருகண்ணமலகையொண்டான ஸங்கம்பாரத்தை விட்டான்) அதாவது—ஸங்க
 கண்ணிற்றதவான ஸங்கம்பாரகண்ண விட்டானென்றபடி. ஒரு ஸங்கஜகைய
 காண! ஒரு ஸங்ககனடிகை அவன் அது பொருமான அடித்தவரினிடே எதிர்த்தப்
 பொருது அவனை உங்கொன்று தாஹம் குத்திகொளவதாகிருக்கிறபடியாகவென்று,
 ஒரு கூர்ந்தோர்தான் தன்னபிமாசத்தினைவாதுகொண்டெனதுவிவவனவுகாகத்
 தனனை யதிரயசுதிரையடி கண்டாகப் பரமிசதானபிமாசத்தினை யொதுகவினாக
 அவனைப்படுமே! என்று, ஸங்ககண்ணவம்பாரகண்ணவையவிட்டு அந்தகாயோ
 பாதிபாகத தமைய யதுகவித்தகொண்டி அபிபிராதிதவாது திருகண்ணமலகை
 கில பததாவிதிருவாசலில் கைப்புகுவிடுகே புருஷ கணவகாசுதிரென்று ப்ரஸித்
 தமிடுற (82)

83. இனி உபயாநிகாரிகளில் ப்ரதாரான இளவ பெருமான படியை
 விந்தரேணவருளிசெய்கிது! (பெரிய என்று தொடங்கி.)

83. பரீபாரீதுப்பய அடரீயாது மூகனாவனும் அநிகரீயாது மூகன
 வேணு மெனதுமேப்பேடுகே கட்டிகுடுப்போகீரீயோது இளவபெருமான்
 பின்பே தியாகமைய மூகனிடே, அகமேயெயயவேணும் எகமா
 மகமையும் செய்வேணும் எகிகொளவையும் வேணும் எனரு!
 படைகட்டிகுடுக்குத்த பின்பு, கட்டிகுடுதவிட்டத்தித வாயம் பாகத்தினை
 வபிததரபெருக்கிப்படியாக, ஒப்பூணுணையிட்டிதே, ஒரு திருக்
 கையாநி திருவிளங்கெந்தக் குடைமையும், ஒரு திருக்கையாநி திரு
 வேண்டியத்தையும் தரித்து அகமேயெயதா.

அதாவது—பெரியாரிதுப்பய, தமனை பரிசின் கனத்தாரே, இதுகருமன்
 பாகவின் சோதம இப்போ தாகருதே சோதம கணம கரிம புண்ணவேணும்
 என்று மரியாதிகருமாப்போடுகே! பெருமான கட்டிகுகெழுத தருகுதிறபோது,
 வாகையாத் ப்ரப்குவி ஸுணகிகதரான விளவபெருமான், படைகட்டிகுடு கின்றம புறப்
 பநவததரு முன்னே கூடப்பிராவதாக உத்தேயகிவெற பகவாகவென்று, தீர்விலும்
 என்று விப்பகவித்தருள் * குருகுல மாயுயாந வதநயய நேது வித்யதே, க்ருதவித்
 தோஹம் பவிஷ்யமீ தவார்த்தம் பாகவதே * என்றும், கணக கட்டுதறினவனது
 கீனவிடுகைசு குறுப்பாக அவர் அனைகருவிசெய்யபுது கீதி தவயாநிதா தாஹயி
 நகவ, முறாதேதாயி நீதியை ஜாந மதக்யா விசுந்ததூதிதம் * என்றும் சொகதுணை
 யானே சிரிசின் தாமுதராக மட்டாமையை முன்னிடே * குருகுல மயம் * என்ற
 வகத்தாதத்தினை, உதாராதாய ஸகுணை கவித்ர பிடகாதா, அகாதனை தே கவிஷ்யாயி
 பந்தாச மததர்சயம் ஆஹரிஷ்யாயி தே வித்யம் ஸுணகிச பகாவிச, வத்யாநி பாகி
 சாக்யாநி ஸகாஹாராணி தபஸகிசயம் * என்கையான வக சோகந்தவாதுருணமாக
 அகணம் செய்படுவனுமென்றும், ததகத்தாதத்தினை * பவாமஸது ஸஹ ஸகதேதஹயா
 சிரிஸாதாஷம் * நமஸயித, அஹம் ஸகண கவிஷ்யாயி ஜாகாதனை ஸபதசே தித *

[illegible]

85. உபாயத்துக்கு, உத்பயம் விருத்தியை வந்ததும் குணம் வேண்டும்; உபாயத்துக்கு பழையதும் தன்னைப் பேணுகையுமே தீயனமாயும் வேண்டும்

அதாவது—உபாயத்தாக் கதிகாரியாயிப்போது, தனது உடைய தகைமை தானே பண்ணுகின்றொருகைக் குறுப்பான சக்தியும், தான் பரிசுத்தமாகிற உபாயத்தாகு விநோதினொன்றாகிற விநோதியில் வட்டார் மிரிசுமதகருக் கூடம் கறுகறுப்பும், தன் பாரததர்ம விநோதிபரண ஸம்பந்தமும் கைவிடவேண்டும், உபாயத்துக் கதிகாரியாயிப்போது, வேஷினைப் பிரியாத வினாது கள்ளவகையையும்கொள்கின்றபடி செயல் வேண்டுமென்றும் ப்ரோமமும், அத்தனிகொரு திருவகரின அதான் உதறமுடையதான தனது உடமை புதிப்புகளையும், ததவிகாராதுபவாணபத்திய தீர்த திருக்கமடபாமன முசுடகருமபயகையும வேண்டுமென்றபடி ஆகையானே, அவர் களைப்போடு விருக்கையாவது—திருவதிகாரிகளை புடைபாரகை வென்று வருத்த.

86. விருத்தி: காமம் கருத்திற் பதன தயாவே யது உருது—தன் கருத்திட னானத்பய முகிதா பகதி பாதம் என்று ஆகியேய புரணத்திறும், உத்பவைய பழா யுத்தன் காமம் தத்பய வ பதிப்பித்த—கயாதி விருது கையுறபயப் பாதக கருத் தாம் என்று கவனமடத்திறும், கயத்தோது கயாதித்ப தோதயகம் கிரேதியா—தனா கந்தி பருதான கிடுக காததபாதபத்தகம் கயமம் என்று காமகிபத்திறும், சொல்லுக்கா யாதும், கிரேதியித ஆகவமெதிக பர்வத்திற் கவனமாய தர்ம காததததிக பருச மாத்யாபத்திகம் ககதி ப்ரோமைய கயாதி குருதி காதததததா—க யாத்பதி பாகிரேத கியாதத மயாவய, ப்ரானாக தயத்தி யேய காதியா காம ப்ரபததோ பயதாயே—பாகி காதிய பாகிரேத கிரேத காதத கத கருதியம் என்று பகவானதானே வருகிற் செபு கவையாதும், இப்படி மோகை காததயாகக் கொணப்படுகிற பகவதீத்தமான் கயாத துத்யாகம் அகப்ப காதாகுன கியதகரு தயாஜ்யமனரு, ப்ரபததா கிருகெத பினகி திருக்கைதபூகாய தீதகத பதாதுப்பா கெனனெனன வருகிற் செபகிருத, (இயதுகரு) என்று சொடகமி

86. இவனுக்கு கவதமாய வருத்திற் தயாதிக்கையது, பாகிரபதமாய வருத்த தயாதிக்கையனருத்திற்.

அதாவது, உத்பய குரியாத் என்று குருகிதிபரபுகதமார் வருமதிற் ப்ரப்தா ப்ரப்த விடுவகம் பண்ணி கியதுகருக கைவிடகாவது, அவனானதிகே, தன் கிரேதத்தி காததப் போகாதபடி போகய நனப் பரப்தமாய கியவத்திற் காதத புதமாய வருமது வருத்தியும் கைவிடப் போகாதிற் பெனகை. ... (85)

87. கவதமாய வருமனகி காததபுதாய், காததபதமாயவருமனகி துதத்பஜமாவனெனனெனன வருகிற் செபகிருத். (உபாயத்வ) இத்தயாதியே.

87 உபாயதவாழாதததும் தீவிர்த்தகம்; உபாயதவாழாதததும் ப்ரபததகம்

(உபாயத்வ துதததகம் கிவீததகம்) என்றது—கவதமாய வரும தகாவிக தேதூதயாக ரூப பரவருத்திதி ஆபாயதவாழாதததகம் கடககையானே, அவ்வது காததம் கியகி காதததகம் கயபரதிபகையான இத்திதூதயாக ரூப பரவருத்திதி கிவீதம கீருகிசுமெனதபடி. (உபாயதவாழாதததகம் ப்ரபததகம்) என்று—

ராக ப்ராப்தமாய் வரும் தனையில, இவ்விஷயத்துக்கு ஐராகிவரக கண்டிருப்பதில் முடிவாகியே வந்து என்று தேஹதயாகத்தனின் புருஷார்த்தமாக வதுவாதிகளை யானே, அவ்வதுவாதிகளின் மீதின் பதிகை மூலாகியே மெனறபடி, அன்றிகே, வைதமாய் வரும்போது, பகவத விஷயத்தி ஐபாயதவாதுவாதிகளும் இதற்கு விவர தகமாய்; ராக ப்ராப்தமாய் வரும்போது, அவ்விஷயத்தின் உபேயதவாதுவாதிகளும் மிகுக்கு ப்ரவர்த்தகமாய் மெனறவாயும் (57)

88. இப்படியொரு ஸாதக புததயா வன்றிகே, தத விஷய ப்ராவணயாதி சயத்தானே வைதேஹததை விஷயபடியான கீழ் விவரகடாதுமேவென வருளிக் செய்குர (அப்ராப்த) இப்பாதிபானே.

88. அபராப்த விஷயங்களைக் கத்தனான அது கயீக்கவேணும் வெற்றி
தீங்கு, ப்ராப்தவிஷயங்களுக்கும் வேண்டுமென்கிறே.

அதாவது—வைதய ப்ராப்தமனைத் தேஹவிஷயங்களினே ப்ரவணனவன், தன்னை பழியமாறி யாகிதும் அவ்விஷயத்தை கயீக்கவேணும்மென்று ஸகிதஹ த்யாகத்தினே ப்ரவர்த்தியாகினதும், வைதயப்ராப்தமான விவகணவிஷயத்தினே ப்ரவணனவனாகு, அவ்விஷயத்தைப் பற்றத் தன்னைப்பழியாதுவாதுவாதிகளும் உருமெனனுமிடம் கிமபுரீத்யாவதிததமனேவேனகை ஒரு வேகையபனகினே யொருவன் அதிஸகதனாககொண்டு போகும்வரும், அவருக்கு வயாதி கனகவகத வனகினே + இவன் கூற்றெய்யுத்தனே நான் கெதகையபிதது துருகிதேக + என்குரு தேவகதக்கு ப்ராப்தத்தித்த, பின்பு தகையபிதகொடுப்பதும் செய்தானென்று ப்ரவர்த்தியே.

(8)

89. உபாயோபயாதிகாரங்களுக்கும் மறந்து சொன்ன அதுஷ்டா கங்கன்போனதிகே, உபாயதயா காரத்தலிததமாகையானே, அவைய ஸாத கதாக்கு அதுஷ்டாகமான் கிதத தேஹதயாகம் ராகப்ராப்தமாகையானே துந்த வதுமா கிருத்ததே யாகிதும், உபாய கோடினே யாவதிததனதி கிலாதே யென வருளிக் செய்குர (அதுஷ்டாகமம்) என்று தொடங்கி.

89. அதுஷ்டாகமம் அதுஷ்டாகமம் உபாயகோடியிதவப்பாயு

அதாவது—அதுஷ்டாகமம் சொன்ன ஸககதித்யாகத்தினும் ப்ரேமபதி கனும் உபாயோபயாதிகாரங்கதப்பூதமாகையானே உபாயகோடியிதவையிதாப் போனே, அதுஷ்டாகமம் சொன்ன ஸகிதஹத்யாகமும், உபாய புததயா அதுஷ்டாகமன்திகே ராகப்ராப்தமாகையானே உபாயகோடியி கவையிதா, உபே யாதிகாரத்தினே யகதப்பவிகரும்ததனை எனகை, உபாயதயா காரத்தலிததமே யாகிதும், உபாயபுத்தயா வதுஷ்டாகமானககேகிறே உபாயதவமனவது அவை னன்குருகி ப்ரவணனவ ஐபாயபுத்தியத உபேயபுத்தயாபண்ணுகிற புணபதேச வானகிகு முபாயகோடினே அவையிகக வேணுகிறே.

(89)

90. அன்றிகே, இத்த ப்ரவருத்திதான உபாயகோடினேயவதிதததானி னும் அகம்பேயாபாயதததாக்கு கிரிதக கருமிக்கனகிறே, அது ப்ரேமபவகரு

கோயிலே 36 கணிகள் என்றும்—சமீபந்த ப்ரவருத்தி நேரத்தான் பகல்கு உதயாதகனும் வந்ததனு மகினைநிற, ஆகையானே, பகற்பாசைய சிபகதையன் இப்பரவருத்திய புராயபக மென்கிறத. (உபயாசைநீபுதமா சிருகருமத) என்றத —ப்ராய த்வனாபின் முறகுதனானே கண்ணுகுழலிடே இதநிபகிற அமைய பெண்ணு மமை யாசைப்படப்படி படப்பெறுவதே என்ற அவன் முகமகருகக குறப்பாசையானே, மடமென்கை தொடகமன் னிற ப்ரவருத்திகள அவன் முகமந்தநிகளாகப் பன்னும் ககைவத்திதாபாநியயககொன்ற உபயதநினை அநிதீநீபுதமசிருகருமென்கை. (உபாய ப்ரதிபகதகோகத) என்றத—சமீபந்த மானத உபாயத்தினுடைய கைவரத்ததகரு கிகககை தென்றபடி. (93)

93. இப்படி நடவடிக்கை எடுக்கக்கூடிய விதத்தோடாவது பரிசீலனையாகக் கொண்டுவர வேண்டும். அப்படி நடவடிக்கை எடுக்கக்கூடிய விதத்தோடாவது பரிசீலனையாகக் கொண்டுவர வேண்டும். அப்படி நடவடிக்கை எடுக்கக்கூடிய விதத்தோடாவது பரிசீலனையாகக் கொண்டுவர வேண்டும்.

99. **மாநிலமொத்த விவசாயவெறியைக்கூடிக் கொடுப்ப; மாநிலப்பாண்டியப் படியைக்கூடிக் கொடுத்திருக்கிறது.**

[illegible]

ஆக, இவர்களுக்கு வைதாய வரும்பிறை தயங்குகாதது என்ற தொடர்ச்சி இவ்வளவும் வர, பின்னர் திருவற்றாம்புரையார் ப்ரவருத்தி வ்யாஜததாரை, பகவத ப்ரபகவகு திருவதாரைபாடுதும் உபேயபாடுதவர்களுக்கு தத்திஷ்டப பரவணபததாரை வரும் வகதேஜி தயாகம் துணதவஜ்ய, உபாய புததயாவதநுத மண்ணதயாரை அதுதானுபாய கோடியிலகையியாத, வந்தததயா அங்கிதததாரைதும் ப்ரேம பரவசர்க்கு தோஷாயவனது. புததி பூங்கமோக வகையாபரவததாரைதின் குரையும் படியான ப்ரவருத்திகள் தெவ்யக கண்டவர்களை பக்கிதம் காணதவாரி; இவை தான் அஜ்ஞாந மூலியையாடுதும் ப்ரேம கர்யவாந வஜ்ஞாநத்தாரை வகதவ பரவணபாய அநிசகாயவகளை, விதிததாய ப்ரதிபாதகயகாத, அவகவவநிசாரை அத்தோடொகக சொககமயாடியவநித விவதநிந பெருமைபெனது சொந்து கவயாரை உபேயதிகாரத்திம் துணைப பேணுதய என்ற சொகக வித அகவ வாததத்தவத்தகைச் சொடியே வெனது மதிசகக பரிணாய பண்பபபட்டது. (93)

94. ஏகம்பூதமான பராக்ஷணம் விஷய சம்பந்தநாயாநிசமத்தனையனரே, சமதமாதி யாதமகுணகனையரே அதிவரத்தத மிணுகவிப்பதெனன; அவை தனநிபு மிததான பண்டாகது மெனகிநர் மேன (திவனாகது) எனறு தெரடங்கி.

94. இவ்வுத்தரப் பிரதமராதரங்கம் செவ்வாரத்தும் பரதந் தெரு
இந்த பரவலாயும்.

செய்தம் பித்தாயி *செய்திதம்ப* இத்தயாதிற சொத்துதெயுயி—இச்
சேதனாக ஞானாகததக வாத்மநுணாகன தா னனைக முணாகிற; அவை
யெனாவதற்கும இத்த பராவண்யம்—(பரதா நேதவாகவாவத)—அத
உணாவதான சாததாயபா னாசாயோபதேசதிகாண நேதவத்தாத்களிற
காடகல் முகவதிறதவாகிகககை .. .. (94)

95. இலவ்ந்தததிக ப்ரமரீனூபாதாரம் பரணுதேச. (மாறபாக) என்று
தொடங்கி

96. *காற்பாசை மனது கழிப்பது *பரமாத்ம சேவாத்தா *கனாநு சேட்டுத்தலையாத்தது *

•பாதுபாதி மனஞ்சூழிய பங்குயிதான் கவித—பூதபாதி மனமெனக்க
நெய்விதாய்• என்று—ஸர்வேசுவரன் பகவதிக ஹ்ருதயப்பரமணமாக, பொருண்
களான ஸதீக்ருதய தோஷாதிட பன்னகவிக கௌமரது, பாமாணவகவிகே
மாணவன வகவெனினத சென்று, •பாதுபாதி பௌ நதிந விசுத்தோபாதுபாதி
என்று—பாதுபாதி பகவதிக கதருய அகதான பாதாதிமதர் விஷயத்தில்
கிரகதனுய சென்று, •ஒவிடலாயுத நீருகருய நீயுமே தினத்தாக் கண்ட கதி
கண்டு—கண்டு கேட்டுந் தோதுயுது அபகருவி கண்ட வினயம் தெரிவின வ
வினய சித்தினயம் ஒழித்தேன்• என்று—பெரிய பிரதாயுத நேயருய யோசு
தேசவிசேஷத்திய பெருகதருயிசுக்கிற சேத்தினயகண்டு அமிக ப்ரமணனய,
ஐசுவரய கௌமயகவிக கிரகதனுய சென்று, பகவத பரமணய விதாவினய
கிரகதி ஹேதுயகச சொகஸ்பபட தீதே. -- ... .. (95)

98. பகலத்ப்ரவண்ப மாதம சூன்மகமெனவறறுகலும் ப்ரதாஹேது வென்ற பரஸதாபிதத, இதரவிஷய விாகதி ஹேதுதவமாத்ரததிஸ் ப்ரமான்மகதி

(சீவரன் எனப் புகுத்தவாரித, *வெகுத்தமாதல் மந்தந் தவையுமே* என்கிறபடியே—
ப்ராப்ய பூமி கைபுகுளுகையாகது)—*தெளித்தம் துகல் ஈரமும்* எனது-உபய விழிபு
மீசுவரனிட வழுக்காகையாலே, அவன் ப்ராபகரூப் கைபுகுத்தவாரிதே, ப்ராபய
பூமிவான் ஸ்ரீவைகுண்ட மிகதுக தெய்வத் தனாபாரகை. (97)

அதாவது—சுபதாதி போகப்பாளுன் ஸ்வகவ்யகாமனுக்கும், ஸாதாரணதரபா னுன் உபாஸகனுக்கும், சாதார விஷித விஷயமான பாதாராதியின் விவருத்தி மாத்ர மையமும், தத்பய வபாஹுததனு விருகதி பரபகலுக்கு, சாதார விஷித விஷயமான ஸ்வதாராதிக விவருத்தி அவாகாபபற்ற வேறறமென்கை. அவாக விருவசீகம, ஐசுவர்யகாமனுக்கு, ஸ்வதாராதிக ஸாதார தஸையித் தம்முத்தயா ப்ரவருத்தியும், பற தஸையித் போக்பதா புத்தயாப்ரவருத்தியமவிருகதும், உபாஸ கனுக்கு பற பகலததபவாகையாகே, அவகாபிப்பாகே பகதஸையித் அவய மிகலியே யாதிகம், உபாஸாதஸையித் தம்முத்தயா பரவருத்தி வேணும்; ப்ரபக லுக்கு, தம்முத்தயா பரவருத்திகடும் ஸ்வாதிகா பஞ்ஜமையாகையாகே விஷித விஷயத்தியும் விவருத்தி வேணுமென்ற தாயத்த: (101)

102. தம்முத்தயா பரவருத்திகு பரீஹாரம பண்ணுவத போகயதா புத்தயா ப்ரவருத்திகான தவிததானதே, அவதிகாஸம் வாகாஸம் பண்ணிப்போகத் விஷயமகளிக விவருத்திகான பிறகரும்படி மெய்யின மெய்தெ சகலகலிகே பருளிசெய்கிற (இததான சில்கு) எனறு தொடங்கி.

102. இவதான கலிகலுளிகே பிறகும், கலிகலுளிகே பிறகும்;
கலிகலுளிகே பிறகும்.

(சில்கலுளிகே பிறகும்) எனறது—ஸாதாரத்தகுத பகலத் ததவான பகதிபாவாய ப்ரபாஸக்கு, ஸாஜமியாஹமகான ததவிகாஹ ஸௌதரயாத பகத்திகே பிறக்கு மெய்தபடி. (சில்கலுளிகே பிறகும்) எனறது—ததவ யாதரமய தாகினான ஐஞாஸதிகய ப்ரபாஸக்கு, "ஸகல மதபாகிக இடபுப் பிறத்த வகா இப்படி அவயவிகய ப்ரவணமா பர்ததப்பாவிகே" எனறு அவய விஷய ஸகலமும்படி யவன பண்ணும் பரம கருகாயாகே பிறக்குமென்றபடி. (சில்கலுளிகே பிறகும்) எனறது—அவயவிகான அஜ்ஞாஸ ப்ரபாஸக்கு, அவகாஸகளிக மாயாதிகு கலிகலுளிகே கதிக கலிகலுளிகே எனமிறபடியி—அதிகாரதருணமாக வவஞ்சரித்தம் ஆசரிப்பததம் போத்தபடிகளையும், அவயுட யான ஸ்வகாஸபக வாகரித்தம் போத்தபடிகளையும், சாதாரமாதத்தாது மாகா போபதேச காமத்தாதுமறிகையாகே, அவயவகாஸகலிக மதஸாதிக வதஸாதிககப் பிறக்கு மென்றபடி. (102)

103. இவகலுளிகே தகவாக பிறகும் காமதகை, தஜ்ஜிஜ்ஞாஸ ப்ரப கத்த மதவதிகதகலுளிகே செய்கிற (பிறகும் காமம்) எனறு தொடங்கி.

103. பிறகும் காமமகை என்கை; அபுது அஜ்ஞாதகை கலிகலும், அருக்
அருகலுளிகே கலிகலும்; காமம் அசத்தகை கலிகலும்

(அபுது அஜ்ஞாதகை கலிகலுளிகே யாவது)—சுத்தபஹாரிபாகையாகே, விஷ யாதாரதகலிக மெய்யுள வறியாதபடி யாகருகை. (அருக அருகலுளிகே கலிகலுளிகே யாவது)—விஷயாதாரதகலிக கலுளியோத அருவருத்தக் காரிததமிழகதபோம் படி பண்ணுகை. (காமம் அசத்தகை கலிகலுளிகே யாவது)—ருகிசெய்கசெய்தே, அவகவாகரித்தபடி செயயாதபோது கலிக கலிகததிக பகிகரும் எனறு; விஷயஸார

சத்தியஸிரிய கலெக்டர்படி, பண்ணுமை, சூலகயாக இக்காமத்தினை பிறகு தமையாது
கருத்து 100 100 100 100 100 100 (10)

104. இதைத் தீவிரப் பரப்பாகவும் கொண்டதேயாதி நாயத்தினாலேயேயானே விசதி நேரத்தையாகச் சொல்லுகிறதாய் விதானத்தை வகுப்பின்போது 'நீதாயும் வகுப்புகளையெல்லாம் சொல்லுகிறது' என்று.

104 **உணவுச் சத்துக்கள், சிவஞானம்**

அதாவது — (அஜ்ஞாபந்தாரே ப்ரபஞ்சி) இப்பாதிபாசம் — ஸ்ரீரங்கேசுரத்
 சொன்ன ப்ரபத்தி றேறதகனானவைய ஒரோனறி னுறறதகதப்பற்றை சொன்
 னுப்போலே, (அழகாரே பிறகரும்) எனது தொடசெசொன்ன விசுதி றேறதக்
 கனான விசுவபும ஒரோனறி னுறறதகதப பதற்சொனதுமெதென்னை. இத்தக
 — பகதிபாரவைய ப்ரபஞ்சங்கு, அநுசெகடியான கருவபும அசைதகதகடியான
 ஆராரதவாதாரமு ஸுண்டா கிருகசசெய்தி, பகத க்காற கவகதகன்
 மத்தக கவகதகக்கீத ததபகிகுமக்சககையேன வடிவநீகிள எப்பிரதம
 கெஞ்சு பதறிகெடகையாக விஷயாந்தரக்கிள வறியாதபு பன்னாடியவநீகி
 அவர்க்க பகதகதகத்திருகரும், இஞ்ஞாபந்தேய ப்ரபஞ்சங்கு, அஜ்ஞாபந்தவான
 விசுதற கெனாதகதகதக அரோவதாரத்திள கண்டதபகிகையும பயிற்றத
 வான ப்ராகதக கெடசாராத கவதகமு ஸுண்டா கிருகசசெய்தி, அவன் தன்
 கருவபவய முழுமண்டசெய கெடுத்த விஷயகனாகையேன அநுசெகடியான
 கருவ பவகதகபகா துறறதகிருகரும், அஜ்ஞாபந்தாரங்கு, அரோவதாரத்
 திள காதகித்கவாக விசுதற கெனாதகத்யாதபவயும அநுசெதிறதவான கருவப
 பும கருவக்பாரகத புண்டா கிருகசசெய்தி, ஸ்ரீரங்க ளாராரவகையேன பககாம
 அநுசாதித்தக கெனாதி போருகவையேன பயிற்றதவான கவகாராரவக அங்
 கன கெஞ்சிள ஸுநறிகிருகரும். இவயுறறதகதப்பற்ற ஒரோனறி விசுதி
 றேறதவாகச சொனதுமெதெனதகதகத்த.

(104)

105 விஷய வைகாசிமாதிரிதத்தானே விஷயமத ராஜ்யம விளைய
கூட கூடம் ஆப்தரான கிஷ்டசமூகம வாராநாநகரத்தானே அவிதரித
விதரித விஷய வபர்சதரி வசம விளையகூட கூடம், அகநிகர வாராநாநகர
விதரித வபர்சத விஷயமகளினே வருகிறதனை அகநகரித, அபர்சதப்படி
அருகிதவனவருகானே பிறகும்பொததகு அபர்சதமாதத வருகிசசெய்
கெர் (அருகி) எனது தெடமகி.

106. அகல் பீர்த்தபெயாறத்த நோகாநா மபெந்தமாப்தகம்.

(நேரடி தர்சனவாதம்)—போகயநா புத்தியா பரீஷகவகிஷெற போஷித்திறை
 *மாமனாங்குக் பூபிண ஓநர் ிந்நாய நனநாநத் னமுநாயமாய் சர்வாவத்தமாய
 தர்சகதிரபலிருகசூயபகஸபகம், போகநதானஸபமாய அஸதிரமாய தாக யிரமாய
 அகர்த்தவதறமாய திருகசூயபகஸபகம் ப்ரந்நஸதாதி ப்ரநாஸனங்காரதே தர்சகவக.

106. துணை அறியோ பின்னை அருளிநேறத் தோன அருளிச்செய்துத்
(அத) இத்தாநியாக.

106. அது ப்ரதானதேஹதய வக்து

(ப்ரதான தேஹதயவக்து) எனந்த—அதவுபெரு தேஹத, முகாயதேஹதயன்
தென்றபடி. .. .. (106)

107. ஆனும் ப்ரதான தேஹதா வேதெனன (அப்ரபந்ததயே ப்ரதான
தேஹத என்குநீர்.

107. அப்ரபந்ததயே ப்ரதானதேஹத.

(அப்ரபந்ததயாவத)—பவ தோபோகமன ஸவருபத்துக்குச் சோதநா
விருககை. இத்தான—அருவருகியை வினைகருமிடத்தினை தோஷ தர்சனாநிகிளப்
பண்ணுமித்த வினைப்பேகையாக, தோஷ தர்சனமும் அப்ரபதி தர்சனமும் தவயித்
தகனனாகைய அருகிகரு கௌனனாகைய தேஹதகனனா விருகரு மௌநதயவத்த.

108. ஸாந்பாந் மனகு க்ரீப்பம் இத்தயாதிப்படியே ப்ரவண்ப விஷயவகைச்
சொன்ன பவத் விஷயத்தினை குணக்கணாநிதிதேவோபாதி, இதுவும் தோஷம்
கண்டே விடுதெதானானே சொன்ன (பவத் விஷயத்தி விதிதேஹதம் குணம் கன
டனது) என்குநீர்.

108. பவத்திஷயத்தி க்ரீக்ததும் குணகண்டக்து, ஸவருபப்ரபந்த மேக்து.

ஆகமெத்தானேபென்ன (ஸவருப ப்ரபந்த மௌது) என்குநீர். அதாவது—
பவத் விஷயத்தைப் பற்றுதெத அத்தனைகில் கையான குணகணாநிபாக வனது.
இவனாத்யாகரு வகுத்த விஷயமௌ நுமத்தானே எனகை. .. .. (108)

109. சீழ தாமருகிச் செய்தபடியே வர்த்தத்தை வங்கேசியாதபோகதக்கு
விரோதம் காட்குநீர் (இப்படி) எனது சொட்கி.

109. இப்படி கோகனாதபோது, குணநிபெக்து நினைத்த தகாய்க் பவத்திஷய
பாங்குத்தியும் தோஷாநுதநாததகவிக் ஸவனாத்தி பாவகுத்தியும் கூடாது.

(இப்படி கோகனாதபோது) எனந்த—இதா விஷயவகை விருகிகரு தேஹத
அப்ரபந்தத; பவத் விஷயத்தினை குகிகரு தேஹத ப்ரபந்தத எனது கோகனாதே,
தோஷ தர்சனத்தையும் குண தர்சனத்தையும் இவற்றுக்கு தேஹதகை கோகனாம்
போதெனறபடி. (குண ஓர்சமௌது நினைத்த தகையில் பவத் விஷய ப்ரவருத்தி
வாவது)—பிரிவாந்ருகம் கையுரண்டு பெருகிடாய்ப்படாத துத்த அமயாநித
கடகௌ வக்து முகக்காட்டாயவானே குண ஓர்சமௌது நினைத்த தகையினை,
பிண்டாயும் ஸவன வக்து நினைவன் எனது அவன் பகையினை அதயிசியேசத
கைப் பண்ணுகை. தோஷாத ஸந்தாந தகையில் ஸவனாந்நிதி ப்ரவருத்தியாவது)
—மாதா பிரிவாநிதையும் பாயா புத்ரநிதையும் ஜனாநிதையும் பகைகளும் க்ருஹ
கோதநாநிதையாய் சந்தாநி போககை வதபவித்திருககையாதெ ஸவனாந்நிதி
தகை பஹு-வதவாநி தோஷத்தத ப்ரதபகாநிதையானே யதிக் ததஸைநிபா கிறகச்
செய்தியும் அதினை அபிவிசேசம் கடகது சொறுகை. இவை பிரணாநம் கூட
தென்றபடி. அன்றிகுநே, (தோஷாத ஸந்தாந தகையில் ஸவனாந்நிதி ப்ரவருத்தி
வாவது)—தவ வித்துகையான மஹர்ஷிகை தொடகையானுர் ஸாராஸா விசேச
வத்தயா விஷய தோஷாதஸந்தாந முண்டாநிசுக்கசெய்தே, சாந்தா விஸித

தயா ப்ராப்தமென்றெ புத்தியாதே பண்ணுமெ ப்ராஜோத்யாதாநிருப ஸம்ஸாரத்தில் ப்ரவருத்தியாகையாம். இப்படி கொளனாதபோதிலை கூடாதென்று கிரோதம் காட்டுகையாதே இப்படி கொளனவேண்டுமென்றுமீடல் ஸதாபிகையப்பட்டது. (109)

110. குண ஹீனமென்று கிளைத்த தவசியை பகவத் விஷய ப்ரவருத்தி எங்கே கொண்டதென்னவருளிச்செய்தென (கொடியமெனனெஞ்சும்) என்று தொடங்கி.

110. *கொடிய வெண்ணெஞ்சு மயனெகிறீர் கிடத்தும்* *அடியென நான் பிடுங்கு
மூன்றாவது யுகித் தயமென்* என்றுத்தொடங்கி.

அதாவது—*கொடியம்* என்று தொடங்கி *அநீனது யேனீ பரமத்தம்* என்று மனவும்—*ஸவகார்ப்பரண, பிறர்மேல் வறியாதவன், ஒருவர்க்கு மெட்டாதவன், வஞ்சகன், துர்ஜயேன ஸவபாவன் என்று அவன் குண நொகியவர்களே, இப்படி விருத்தானுமெனும், அநீனமாக க்ருஷான வெண்ணெஞ்சு அகணியை நறியாத விருத்தமெனும். வேம்புக மெட்டுப்பிறத்த புழு அந்த வேம்புபலே புழிக்குமதொழிய கருமைப் கண்டாலும் விருமபாத, அப்படியே, *கிடக்கிறீர் கிடத்த கரும்பு* என்றுமபடி கிரதிரபிரக்யானுகீதானே வேம்புபலே கிரமஞானவனும், தவத கம்பாற்ற சேஷ பூதனான் கான என்ரு வகுத்தசேஷியான உன் திருவடிகளை யொழிய வாகைப் படுமெனும் *மயர்வற மறிகை மருணப் பெறவர்களை அருளிச் செய்பா கினருக்கிறீரே என்கை. .... (110)

111. *குணீர் நாகிய மூயாகதம்* என்றரு கிளைபோவென்ன வருளிச்செய்தென (குணக்குத தானயத்திலும்) என்று தொடங்கி.

111. குணக்குத தானயத்திலுங்கிடக்கி கவருப்பாயுதவான தானயமீத ப்ராப்தம்.

(குணக்குத தானயாவது)—அவன் குணங்களுகுத் தோற்றநயமாய் விருக்கை. (ஸவருப ப்ரபுதவான தானயாவது)—சேஷத்தை கிருபணீலமான தன் ஸவருபத்தைப் பார்த்த தடிமையாகிருக்கை. ஸவருப மிப்படி விருத்தானும், குணநில விஷயமாகையாதே குண குருத தானயம் கிம்விஷயத்திலே மதுவத்தியா கிறமும்; ஆகையிதே, சேஷத்தை கிருபகரான கிரமபெருமான தாமப்படி அருளிச் செய்ததும். ஆனதும், குணக்குதவானது ஸவாதிக ஸாகையாதே அப்ர தானயம், மந்தறயது கிருபாதிகமாகையாதே ப்ரதானய கிருகமும்; அதைதப்பற்ற கிரதே தத் ப்ராதானய பாலித்தி தோற்ற வருளிச்செய்தது. .... (111)

112. இவ்வத்தத்தக்கு ஸமவதவான பிராட்டிணர்த்தகதவை க்மரிப்பிக் கெனீர் மேல (அனாலையகரு) என்று தொடங்கி.

112. அநாதையக்குப் பிராட்டியகுணீரேய்த வர்த்தகதவை க்மரிப்பது.

அதாவது—அநீரி பகவா ஐந்தாமத்திலே பெருமனெழுந்தருளி மஹாவிஷயப் மதுவத்தித்திருத்த வாகதாம், தத்பத்தியான அனாலையையப் பிராட்டி சென்று அதுவத்தித்திருக்கிற வானிலே அவன் பிராட்டியைப் பார்த்து. பெத்தஐந்தாமதும் அபிரமாதகதையும் ஐசுவர்யத்தையும் கிடகப் பெருமான பினனே காட்டினேபோத்த கிற கதவபோகத்தானேயுமகரு எனருகக் கூறறு, காரணதனெனும்மாய், வகைதரு கிறுமாம் கவனவனெனும்மாம் தியவனெனும்மாம், ஸதீகளுகரு கதமை பர்த்தானேயெனீர்,

நீரிப்படி எப்போதும் பெருமான விஷயமாக வறுக்கிதறுப போதும் என்ன; பிராடடி, ஹஜ்ஜித்துக் கவிமுதலி விடருத்த, எனக்குப் பெருமான பகவத பாவபாதம் ஸ்வதா உண்டாமிருக்கச்செய்தே, அவர்தம் குணநிகரா விருக்கையாகே, என்னுடைய பாவபாதத்தை குணசிபததமே பென்றிருப்பார்கள் காடார், அவ்வாசர்யத்தை குணகவினாடி வயதிரேதெறுககாட்ட கொணனாகுமபாகே கானவர்பக விருக்கு மிருபுபய யறிவிக்கப் பெறுகிறீனென், அவர் குணநீருமாய விருபருமனவன்றும் கானவர்பக விப்படி காணு மிருப்பது என்றருளிச்செய்த வார்த்தை. .... (112)

113. இப்படி ஸ்வரூபப்ரபுகதமான தானமே ப்ரதாகமாவே, சேஷி செய்த படி கணக்குகருமதொழிய, அசம்போபாலத்தவநிகள குணபடி பவவிஷயத்தக குறித்துப் பண்ணுகிற ஸ்வபரவருத்தி சேருமே வெனகிற சைகையை உதவதிக் குரீ (பகவதவிஷய பரவருத்தி) இத்தாநியாக. அத்தைப் பரிஹரிக்கெனா (அதக்கப் ப்ரவணயம்) என்று தொடங்கி.

113. பகவதவிஷயப்ரபுகத பிங்கிர் சேருமே வெனகிற, அதுக்கடி
ப்ரவணயம்; அதுக்கடி ஸ்வபதம்; அதுதான் ஓவபாதிக்க மன்ற;
அத்தப்ரபுகதம்

ப்ரவணயமாவது—அநியாத்ர ஸகேதம். அந்த ப்ரவணயத்தக்கடி விஷய ஸ்வகருணயமானதே வெனன, (அதக்கடி ஸ்வபத்தம்) என்குரீ (ஸ்வபத்தமாவது)—சேஷிசேஷிபாவம். அதுதான் குணகருதமாயும் வாராதே வெனன, (அதுதான் ஓவபாதிக்கமன்ற, அததா ப்ரபுகதம்) என்குரீ. (அத்தா ப்ரபுகதம்) என்றது—இவ்வாத்மாவிறுடைய ஸத்தையே சித்தத்தானதொன்றெனகை. .... (113)

114. இத்தக ஶ்ரூப பன்னினை சக்ககக்குப் பரிஹரியானதே தென்ன வருளிச்செய்கெனா மேல வாகவத்தரத்தாகே.

114. அந்த அத்தை ப்ரவணயகர்யமான அதுபவமீகவத்யோது குணயும்,
அது குணயாமையாக வகுமன பெனகை அனாஜத்யபகருமாப்
ப்ரபதங்கருமாயித்தாது; ஆகையினே பகவதவிஷயபரபுகத்யோகும்.

(அத்த ஸத்தை ப்ரவணய கர்யமான உதபவ மிகாதபோது குணயும்) என்றது—அப்படிப்பட்ட ஸத்தததான், ஸ்வப்ரபுகத ஸ்வபத்தமாயும் வருகிற ப்ரவணய கர்யமான பகவதரூபவ மிகாதபோது கணகாரும் கிணக தென்ற படி. (அது குணயாமையாக வகுமன பெனகை அனாஜத்யபகருமாய் ப்ரபத்தம் கருமா விருகரும்) என்றது—அத்தஸத்தை வழியாமையாகுறப்பாக வருகிற மடனெ குகை முதலான ஸகை ப்ரவருத்திகளும், பகவதரூபவமீகவதத் தரிப்பிகையாம யாகே தவிருவாமெனகுறும் தவிப்போகாதணயாயும், கணகை சேஷிக கதிர்ப கரங்கணகையாகே ஸ்வரூப ப்ரபத்தங்கருமா விருகருமென்றபடி. ஆகையினே பகவதவிஷயப்ரபுகததி சேரும்) என்று—உகதத்தை நேறுவாககிக்கெனாந் ப்ரபுகத சைகையப் பரிஹரித்தத தனிககட்டுகெனா. .... (114)

பிங்கினோகாசர்யத் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீயத் திருவடிகளே சரணம். ப்ரதம் ப்ரகரணம் ஸம்பூர்ணம்.

த்விதீயப் பரகரணம்

ப்ராபகாரதரபரித்யாக விவரணம்

115. இதானிஷயபரித்யாகத்துகளும் பகவத்கிஷய பரிகாரஹத்துக்கும் ப்ரதாஸேஹதககவினனதெனஞர் மேற்; இஃத ப்ரதாஸகத்தினே, இதரோபாய பரித்யாகத்துக்கு ப்ரதாஸேஹதகவினனதெனஞர் மேல ப்ராபகாரதர பரித்யாகத்துகளும்) எனது தெரடவதி.

115. ப்ரவசேதர பரித்யாகத்துக்கு அஜதுத்யாகத்தினத, ஸ்வரூப கிரோதமே ப்ரதாஸேஹது.

ப்ராபகாரதரக்களாவன—ப்ரபதத்ப்பாயததை பொழித உபாயங்கள். (அஜ்ஞாஸகதிகளவது) எனது—அவறறையறிக்ககரும் அதுஷ்டிக்கககருமீபான ஐஞாஸகதிகளினகாமை தத்த்யாகத்துக்கு ப்ரதாஸேஹதவனது என்றபடி. ஸ்வரூப கிரோதமே ப்ரதாஸேஹது எனது—பகவததயகத்ப்ரதாஸததர்யமாத்தே ஸ்வரூபத்துஞ்சுச் சேராதெனதுமதிக முககயிஹதவென்றபடி. இததால்—"அஜ்ஞாஸகதிகே ப்ரபகாஸ" என்கிறகிடத்தின சொன்ன அஜ்ஞாஸகதிகள முககயிஹதவனதெனதுமிடம் சொகதுகிறது. அஜ்ஞாஸகதிகள ஈடியாக கிடில் ஐஞாஸகதிகள ஸ்ணடாகில பரிகாரஹயமாமிதே, ஸ்வரூபகிரோதமென்று கிடபாகிதே மதுவகிடா தெழிவது. ... .. (115)

116. இப்படி ப்ராபகாரதரத்தை கிரோதிதவனது தகவலாமோ, அதுவும் மேலேஷாபாயமாயனதே போருகிறது, அது பின்கை யர்ககு உபாயமெனன வஞனிசசெயதெஞர் (ப்ராபகாரதரம்) எனது தெரடவதி.

116. ப்ராபகாரதரம் அஜதுதிக்கு உபாயம்.

(அஜ்ஞாஸ்க் ரூபாயம்) எனது—ஸவாகுதின ஸவயத கத்தாஸஹமான ஸ்வரூபத்தைபுனனபடி தர்சிபகிக்கககிடான ஐஞாஸகதிகளதவர்களுககு உபாயமா கிருக்கு மென்றபடி. ... .. (116)

117. ஆனால், ஐஞாஸகளுககு இது எங்கினபெனன (ஐஞாஸகளுககபாயம்) எனகிருர்.

117. ஐஞாஸகளுக்கு அபாயம்.

அதாவது — ஸ்வரூபயாதா தயபஜ்ஞாஸகமுடயவர்களுககு அபாயமாககிருக்கு மென்கை. ... .. (117)

118. இவர்களுககு அபாயமாவனெனனென்கை (அபாயமாய்த்தது ஸ்வரூப காரக மாகையதே) எனகிருர்.

118. அபாயமாய்த்தது ஸ்வரூபகாரக மாகையதே.

ஸ்வரூபமாவது—அத்யகத ப்ரதாஸததர்யம்; இதக்கு ஸ்வயத்க்ரூபமானவது காரகமிதே. ... .. (118)

119, தபாபத்வததை ஜஞாசிகாமரேணரான வாழுவர் பாசாத்தாலே தரிப்பிகெஞர் (செறிகாட்டி) என்று தொடங்கி.

119. "செதிகாட்டி திருநீயோ" எஞ்சுநீயநீறே.

அதாவது—உன்னைப்பொழிய வேண்டுமாயததை காட்டி உனபக்கலினின்றும் அகற்றப்பார்கெஞ்வேலாகெனகையாலே, பரபகாத்தரபாபத்வம் லித்தமிதே என கை. திருவையாவது—பரதத்தரமான வளமுனை வளததத்தருத்தவமான உபாயா துஷ்ட்டாத்ததினை முட்டித் தனக்கு அசகாசருகைகிறே. ... (119)

120. இதினுடைய ஸவருபகாசகத்வப்பாபததமான துஷணவிசேஷங்களை யருளிசெய்கெஞர் (வர்த்ததே) இப்பாதி வாகப தவயத்தாலே.

120. "வர்த்ததே மே மஹத் பயம்" எக்கையாலே பயஜந்கப; "மா கஸ" எக்கையாலே சோக ஜந்கம்.

அதாவது—காலேஷவபிச ஸர்வேஷா நிஷா ஸர்வாஸாசாயத, சீரோச கதேனசாயி வர்த்ததே மே மஹத் பயம் என்று—உபாயாத்தரதுஷ்ட்டாத்தரு யோசயமான கால தேச தேஹ விஷயமாகவும், உபாயாத்தரகனதன்விஷயமாகவும் எனக்கு மஹாபயம் வர்த்திபாதினறதென்கையாலும்; உபாயாத்தர சாவனூகத்தரம் அர்ஜுனதுக்கு சோகப்பிறக்க, ஸவருபாதுகுபேரபாபததை யுபதேசித்த "மா கஸ" என்று சோகாபிசேதகம் பண்ணியருளுகையாலும் ஸவருப விசேஷிபான ப்ர பகாத்தரம் ஜஞாசிகெஞ்ரு பயஜந்கமுமாய சோகஜந்கமுமாய கிருக்குமென்கை. (120)

121. சேஷசொன்னபடியே அர்த்தத்தை அனுகூலியாதவையில் விசேஷம் காட்டுகெஞர் (இப்படி கொன்னாதிபாது) என்று தொடங்கி.

121. இயயடி கென்னாதிபாது சத்யவருத்தயீம் ப்ராயசீத்ததித் கூடாது.

(இப்படிக்கொன்னாதிபாது) என்றது—ஸவருப காசகமென்று கொன்னா தோதெனறபடி. (சதத் ப்ரவருத்திதிக ப்ராயசசித்தமிதி கூடாது) என்றது— ஸவருதேவஹி சாஸத்தரத்ததி கருதோயம் தாரபேக கரம், உபாயாபாப ஸமயோகே கிஷ்டடயா ஹீயதே அபாய; அபாயஸமயாவே வதயா ப்ராயசசித்தம் ஸமாசரேத். ப்ராயசசித்திரீயம் ஸாத்ர யத்புசச சரணம் வரஜேத்; உபாயாசாமுபாயதவ ஸவிகா ரேப்பேததேவஹி என்று ப்ரபகாஞ்னவதுக்கு ப்ராமாதிகையக உபாயாதர ப்ர வ்ருத்தி வசத காலத்திக, அபாய ப்ரவருத்திசிகபோலே யுஷ்ப்ரபதகருபப்ராயசசித் தததை மிதிககக கூடாதென்கை. யுஷ்ப்ரபதகமாவது—ஸ்ரீவபரபதக ஸமாணம்; யுஷ்ப்ரயோகமனது. ... (121)

122. இப்படி ஸவருப காசகமான உபாயாத்தரத்தினுடைய அநிபந்த விஷித் தத்வத்தை அபேயாத வசத்தாலே தரிப்பிகெஞர் (திருக்குருகைப்பிரான்பிணான்) என்று தொடங்கி.

122. திருக்குருகைப்பிரான் பிணான் பனிக்ருயபடி—சதாபிததுமீரமான சதருய்யம்ய குயபகத் தாததகலிஸம்போலே அறவகாரிர்ரமான அபாயத்தரம்.

திருவருளுடைய பிரான பிள்ளைமேல்—என்பதற்கான பாஷையால் திருவடிகளிலே வைத்த தாயித விஷயமாக எவ்வளவுத் தவறியுமாயினும் தறுதி விட்டிருக்கும்வரையாலே, ஆப்த தமர் விருவருவார்தே. (பன்னிருமபடி) என்றது - அருளிச்செய்யும் பாராட்டுமொழிபடி. (மந்திராயவது) - அத்தந்த விஷிதத் தவாயவ வையவார்சேவையுள்ள வந்தவர்களுடும் தன்னையோடுகி விஷிததமர்க்கு மறிதே; இதனை அறவகாரத்தகரு தருஷ்டரத்த மாகருவையாலே - அறிதவைய அத்தந்த விஷித்தவமும்; ததவாரசேவையுள்ள வந்தவரும் தத்தந்த விஷித்தமென்று மிடமும் தோற்றுவித்தது. (சாதருவாயவது) - ஸுயர்ணம். (தம்மயருமபடி) என்றது - உளரு தவயவதமாய்ப் ஸுயர்ணம் மேகபூசா விருவருவையாலே, அதுதரவே உபாதமவாயப பன்னின் குடமொழிபடி, இத்தக - பார்த்தத்தி சொல்லுகிறது. (தத்தத்தித்த வளியும்) என்னவாலே - அதுவருவார்தேவிற ஜகத்தின் பாவத்தவம் சொல்லுகிறது. (அதுபோலே அறவகார மிசையான உபாயத்தம்) என்னவாலே இவரும் பார்த்த கத்தியும் தத்த பதாரத கத்தியும் சொல்லுகின்றும். அதுவது : ஆதவ ஜனாருவமையாலே : என்கிற வகையே விவகையதமும் பவதவார்த்து சேவையதமும் பரிசுததமையிதே பகத்பாரதமாய் வந்தவனது விருப்பது, தத்த பகதியும் பவதேவகாரதயா பரிசுததமையிதே, அறவகாரம் கவிதறிநிலையாவி நொரு குறையினையே ஆக, இத்தக சொல்லுகிறபுத்த தெனனென்னின; ஸுயர்ணபார்த்தமாய் தீர்த்தஜகம், பார்த்தததயுணடாயத தாணும் பரிசுத்தமையிருகை, ஸுயர் பரிசு மிசையதமையிதே - விஷிததமையபோடுக, வையதவிசுமத்தவாநிலையாலே பரிசுத்தமாய் ஆதவவந்தவையாய பவததவிஷியதயா பரிசுததமையிருகெற பக்திதான், வையதக மூலமாய் வறவகார ஸபத்தாலே ஜனாருகையினையாதபடி விஷித்ததயா விருவருமொழிதமயத்த. (பன்னிருமபடி) என்றதருசேவோ, வாயத்தின் மூலமே, என்று என்கிற விதத்தையுடைய விவதரிப்பது. ... (13x)

123. இன்னும் மிகவும் பகிர்வதற்குத் தகுந்திருக்கிற துணியைப் பிடித்துக் கொடுத்திருக்கிறார்களா என்று சொல்லுங்கள்.

123. நத்ததுக்குப் பக்கறைபாடுவரும் நலபத்துக்கு மதுபிசம்பழம் போடுவதும் படுத்துக்கு கைநாசனது.

[illegible]

124 கருண வினக்குமாள் பகவதையு மெதுமிச்சையுற்றதையு ரூப ஹரமாவையொதையு தஞ்சைத்தபும தாலையத்தபும பெறுதெய்வத்தான பெறுநிற

படியென், அவையொப்பாதி யாமிறதென்ன; அதுதனாகும் போகயதை வினையென விஞர் (தான்) என்று சொட்டமி.

124. தான தித்தொடுக்கையினை தனக்குக் கொடுக்கலெனோன்றிவீடு.

அதாவது—அவரு தானும் தனக்குரியனாய் தனக்கென வொரு பகையையும் ஏதுமிசைம பழமுமுண்டாகையானே அது செயல்படும், இவரு அப்படியன்றிகளே *யானே தீ எனனுடைமையும தீயே* எனறெற்படியே - ஆத்மாத்மியங்களிரண்டு மனகுத்ததலதாய், தனக்கென ஒருறுயிகளாத வஞ்சுச்சொனையானே, பேறறுகரு நேறறுவாக அவன் விஷயநதிக தனக்கு ஸம்பாபிகளைய சொன்னுயிலிவ என்கை.

125. கோதாசநதிக் பிதாவுகருப புதான தகினை கொடுக்குமாப்போனே, அவன் தத்ததனனை அவனுக்குக் கொடுகநாலெனென வுருளிசெய்கிறார் (அவன்) என்று சொட்டமி.

125. அவன் தத்தத்தக் கொடுக்குமீடத்தம், அடைவீடு கொடுக்கீடு அபுபாயமம், அடைவுகெடக் கொடுக்கீடு கவவு வெளிப்படும.

(அவன் தத்தத்தக் கொடுக்கையாவது) *வித்திர தேறறு ஸம்பத்தி சீசவராய சிலேதிதம், பூர்வமெவ குருதா பரஹம ஹனத பாதாதி ஸம்புதா* என்றும், *அக் கான தீ தத்த வாகை* என்றும் சொல்லுறெற்படியே—அடியினே அவன் தத்த கரணகளெப்பாக்கீடு ஸம்பவபவ மத்பகதிர மத்பாஜி மாய மனகுரு* என்றும் ஸைததம் தீர்த்தயானிர மாய வதத்தாச த்ருடவாதா* என்றும் சொல்லுறெ படியே த்யாசாச்சை ப்ரணுமாநிகளானே தச்சேஷமாயபடி பண்ணுகை. (அடை வினே கொடுக்கையாவது)—ததீயமெனனும் புத்தியானே ஸம்பாபிகளாக. இப்படி கொடுக்கெ (அபுபாயமம்) என்றது—அவனதகை வவனுக்கே கொடுத்தவிததனை, யொழியத் தானென்று கொடுத்ததாகாமையானே, அது பேறறுகரு ஸாதகமகா தென்றபடி. (அடைவுகெடக் கொடுக்கையாவது)—மதீயமெனனும் புத்தியானே ஸம்பா பிகளாக. இப்படி செய்கை (கவவு வெளிப்படும) என்றது—பகவத் தாய்வாபஹாசம் ப்ரகாசிகரு மென்றபடி. *சாஸுபிறைத்திரான்படியாய தஹஸைத்திரே கவவுகண்டு ஒக்கநதிரே கொடுக்குமாப்போனேவிற இவன் கொடை. .... (125)

126. இன்னமு முபாயத்தாததகவொரு ஸுஷணம் சொல்லுகிறார் (பர்த்ரு போக) இத்தயாதியானே.

126. பர்த்ருபோகத்தை வயிறு வளக்கெக்கு உறப்பாக்குமாபோனே இதுவர்க்கு மவதயம்.

அதாவது—பார்வையானவன் ஸவயம் பரபோஜனமான பர்த்ருபோகத்தை ஸ்வோதா போஷணத்துக்கு வாதகமாகக்கொள்ளுமவனாக, தனனை பார்வையாக விரும்பின பர்த்தாவுகரும் தத்பாஸையென்று பேரிடங்குகிற தனக்கு மவதயமா மாப்போனே, பகவத் ஸவகஷணயாதுவத்தான வினத்த போக சூஹயான பகதினைய நோக்கலாதகமகருமவனாக தனனை சேஷபூதனாக விரும்பித் தன்னோடே ஸுத்த பரிமாறின விசுவானுகரும் தச்சேஷபூதனென்று பேரிடங்குகிற தனக்கு

மலத்யமாய்த் தலைகூட்டுமெனவை. சரதரி பர்த்தாபியாடே ஸாசிரிசுபித்த விடி யோறே கைகூடலி தரவேணும் என்று விரைகருமாப்போனே, பகதியை யபாயமாகக் கொள்ளுதலை என்றிறேயினனாறு மருவிக் செய்தது. ... (126)

127. இப்படி உயர்பாவிநாதரதி நேரவு துஷ்டமான வித்தை, ஓயிரை சாஸனம் பண்ணுகிற வேதாந்தங்கள் கூறிய யாத்மாமை த்யாயத + ஆத்மாநேவ கோம முபாஸீத + ஆத்மாவா அநே த்ரஷ்டவயச் சிநாதவியா மந்தவியா சித்தி யாலிதவயா என்று இச்சேதனாகரு மோகோபாயமாக விதிக்கிறதற்கு தீராத மருவிக் செய்வதாக, தஜ்ஜிஜ்ஜுரூகை ப்ரகாந்தை யதவதிகெரூர் (வேதாந்தங்கள்) என்று சொடங்கி.

127. வேதாந்தக்கல் உபாயமாக விதிக்கற்படியான வன்மை;

128. தக்கிரகத்தன்னை யருவிக் செய்கிறார் (ஞானதரிசனவை) இத்தாதிபாநே.

128. ஓவருநேரவை பண்ணுதல்களுக்கு அபிமதவத்துக்களினே அத்வைத கலியிடுவாறுப்போனே வையுடிக் கெடுத்து விதிக்கிறதிலை.

அதாவது—அத்யந்தருகணராயத் திரியாதிறகேசெய்த அத்வைத அபிமதபா போக்குமாத்தமான மஹைசுகைததை ஸேவிகைச்சொன்னு கதைகொளையாக பாக புத்தாதிசுளுகரு அவர்களுமாசெய்ப்பட்டு விடுமோகைச்சொன்னு வந்துகொளினே அத் ஓவருநேரத்தைக் கலெதிநிதி வதனகாரை மாத்தாதிசுளப்போனே, சிவமாக ஸ்ரீஸா வயாதிசைத் திர்க்கும் ஸித்திதரபாயமாகிற ஓவர்குமருக்கை ஸ்வப்பவருத்தி கெருத்தி பூர்வகமாக ஸேவிகைச்சொனலி முதலினை புத்தேசித்தால், அவாதிவாய் வருகிற ஸ்வயதக வரணகையான அதகவிதசமாத சேதகாரபுர விடமாடாமையானே அவர்களுக அபிமதமான ஸ்வயதகையுமாவிருக்கிற உபாஸனத்தினே ததந்தேவக ஸித்திதரபாயமான விவகாரை கலந்த தாத்திரகமான உபாஸனத்தை வல்கருகரு மோகோபாயமாக விதிக்கிற விதனைபென்னை. த்ருஷ்டாந்தத்திக் அபிமத வந்து வ்யாதிஹாமன்திரிய தவகிரகான ப்ரதியாதிதத ஓவருநேம வயாதி ஹாமகிருப்போனே, தாத்திரகவிதத்திலும், உபாஸனமன்றிக்கே தக் கிசரனான விவகாரனே புராயமென்னுமிடம் ஸம்பாதிபங்கம். ஆவயருதாநேக ஸேவிகைமுறையில் அபிமதபை வயாதிசைப்போகரும் ஓவருநேம அபிமத வந்து கிசரமனையிபாது வினமபை காவகராமகிருப்போனே யாய்த்து, உபாஸன கிசரனனபோது காவகன் வினமப்ப பகப்பதனுகிறதும். ... (128)

129. இனி இப்படி விததன்னை விதித்தத நிகழின்ற கிரகையைக் குலைத்த மேகை கொண்டு போகைககாக வித்தனை பென்கெரூர் (இத்ததை) என்று சொடங்கி.

129. இத்ததை ப்ரவர்த்தப்பித்தது பரவிக்கெனவை திவித்தப்பிக்கக்ககை.

அதாவது—சாஸ்த்ரமாகிறதது, கைகருகாய விஷயா நேதாலை என்கிறபடியே பெற்ற தாய் அதை பதிராதிசுளான விசைகாரணிராநி பதிராணிராநி வாகியற வதன கியா கிருகருமாப்போனே, மாத்தாதித்து ஸ்ரீஸாநகககிற காட்டிலும் வதனகதா யாகையானே, தமய்ரகாரிராநி தலுய்ரகாரிராநி ஸதவ்யகாரிராநி வாகியற அவர்கன் அபிமதப்பவருத்தராய் கெககவிட கருமகனகையானே, அவ்வயாநுடைய குணத குணமாக புருஷர்த்தத்தகிரையும் தந்நாதகககையு முபிதெத்து, கொன்கொம்பிரே

யெற்றுக்கூசு அன்னிகளை விட்டுவார்பாதி இவ்வொழுக்கங்கள் தனது உய தாதபர்யம்வந்திடுமென வாரீசுபிகைகளாகப் பாவந்தறிபடுகிறதாயினும், சேயை விதி தொடங்கிப் பரபதறிப் பர்யாதமாக வந்துவரும், சேதம் விளரவிளரவனவுக டீடாக உததரோதத புருஷார்த்த ஸாதார்ப் பாவந்தறிபடுதது பூவழிவகையினை விவர திபிகைக டெவதாமிருகம; ஆகையானே இவ்வுபாஸாதத பாவந்தறிபடுததது பரதரிமணைய விவரதிப பிகைகளாக (பரதரிமண) எனறது—மேலான தரிமண பென்றபடி, பரதேவதை, பரவி எனவிற விடவகையினை—மேலான தேவதை, மேலான கதி எனறாததவகுதுப்பாரினே. அதாவது—சேயை விதிசுரு மேலாக விதிசெப்பட்ட பசுவாகவாதிவகையினை சொன்னபடி. அதாவது தரிமணபென்னவாயினெனவில, விவரித தரிமண பென்னவகடவதிடு. *அகலீ கோமீயம் பவமாஸபேதம் எனவிற விடத்திடு, ஆஸபசப்தம், *ஆஸபா ஸபாஸ தரிமணியை எனவகவாரினே தரிமண வகிவிடு. இத்தான்—சாயவசம்மததத சொன்னபடி. (பூவ விவரித தரிமண) எனற சேயை விதிசுரு சொன்னவகையினும், ததபரி விவரிதமான் காமயமே இவ் விடத்திடு விவதிதம்.

அன்றிக்இ, விவரிதமேவாதிதம், பசுவசேஷத்வ ஐஞ்சுபூர்வமான் அகல் பரபியைஐஞ்சுபூவகொண்டு அகலீசந்தாரி தேவதாஸந்யாமி ஸமாராதவாகவின பண்ணும் பசுவாகவாதிவகையினை பாவதி காமத்ததபபற்ற, காமத்ததாஐஞ்சுபூவகொண்டு ஸவந்தி பண்ணாதவான் அகலீசந்தாரி தேவதாஸந்யாமி பததெதிததப பண்ணும் பசுவாகவாதி வகைய காம காம விசேஷஞ்சுபூவ பரதரிமணபரப மேன்னவம் படி பத்யத விசுருகடமா கிருககையினே, இவ்வகாரதத விட அத்தனக பர தரிமண பென்றருகிசெவதா தாவுமாம். காமதாவிவரிதமாய பசுவதேக விஷ பறமா கிருகவிற பரபகாதததத ஐஞ்சுபூவக காம மேன்றவார்பாதி, இதுவு மிவாரி விசேஷத்ததவிடதம் சொன்னவதிடு. *அத பாதகபீதம் தவம் எனற— உபாஸாதததத பாதகயக சொன்னவதிடு தாமதேவதததம், புபுஷுவுக ரூப தேவமான் புஸபதாரினே முபுஷுவுக பரபபத காமயக விளரதிடு. ஆக, காமவந்தததம்—இவ்விடத்திடு காம காமத்தததத சொன்னவதிடு இப்படி தான் யோஜிசெவத—உபாஸ விதிசுரு கிவாத்தம் காம காம விவரிதமே பரத்த [படி] ததவையத்திடு பருகிசெவகையினே (129)

129. ஆகும் இப்படி விதிததததப் பினை விசேஷிசெவ தென்னென்ன கருகிசெவகிரு (இத்தான்) எனற தொடங்கி.

130. இத்தான் பூவவிவரிதமேவாரினே; கதி திகையகிளடுக்கும் குறியினை.

(இத்தான்) எனவிறது—மேல்கொன்ன உபாஸத்தத. (பூவ விவரித தரிமணயவதம்)—சேயைகொசேதம் பிஜதம் எனற பாதமத்திடு விதிசெப்பட்ட அசேத கம்ம, அது, தமபரதாரப வகதிசேயகிருபாஸாப்பற்ற விதிசெப்பட்டு ஆஸ்திவாரம் வாரீயாதி காம காமகையினே கிருககையே யோகவான தனுபாஸ வரபபற்ற விசேஷிசெப்படுகுதுப்பாரினே, உபாஸமும் காமத்தத பாவசேஷத்வ கிவருத்திபூர்வமான் பசுவசேஷத்வத்திடு பூவருகிசெவகையே யோகவான கதி ததபரதாரபபற்ற விதிசெப்பட்டு, பரகதததததததத பிறத்த பசுவதேவாரபத்

தத்திலே பூண்டுகைகரு யோக்யான பரமஸ்தவ கிஷ்ட்டரைப்பற்ற சிஷ்டிகைப் படவும் குறையிலை. ... (130)

131. இப்படி கிஷ்டிகைப்படுமவையான விவதன்னை அடிசிலே பெறுக என விதித்ததென்ன வகுளிச்செய்கிறார் (அதனை) என்று தொடங்கி.

131. அதனை எல்தரவீரவானத்துக்காக விதித்தது. இதை ம்வருபவீரவானத்துக்காக விதித்தது.

அநாவது—எடமித்த எலந்தர வசதோபா யோபிசார ச்ருதிஃ என்கிறபடியே அபிசாரகர்மத்தை விதித்தது, எலந்தரத்தை மிகையென்றிருக்கும் காரணிகளுகரு எலந்தர விச்வரணம் பிறக்கக்காரக; உபரணத்தை விதித்தது, தன்னை ம்வதந்தர னென்றும் அமயசேஷபூதனென்றும் ப்ரயித்தப் போந்த சேதனகரு, அவை மிரண்மம் வந்தேறி, பகவசேஷந்வமே மிவமின்ற வேஷமென்று தன் ம்வருபத்தில் விச்வரணம் பிறக்கக்காரக லென்னக. ... (131)

132. இப்படி யோரோ விச்வரணத்துக்காக விதித்த கிஷ்டித்தமை யொத்திருத்ததானிலும், இவ்வுபரணத்தை கிடாமல்பற்றி மின்ருக அபிசார கர்மயபோலே கருமனறே விதுலென்ன; அதிலும்எட்டிக் க்ருமென்கிறார் (அது) என்று தொடங்கி.

132. அது தோக்புறாயே போம்; இது ம்மல்பாதி.

பரமயிமண ரூபமான அந்த அபிசார கர்மம், தேஹாத்மாபிரமாரி செயலாய் விடுஷ்ட வேஷ கிரோதியாய் அத்தாக் வரும் பழமம் மிக தக்காறுபல மாந்தரமாய்க் கொண்டு மேலெழப் போகையாலே, (தோக்புறாயே போம்) என்கிறது; அஹங்கார கர்மமான கித்த வுபரணம், ஆத்ம ஜ்ஞாநம் பிறத்தவன் செயலாய் விஷகருஷ்டவேஷ கிரோதியாய் பகவதேக பாரதந்தர்யரூப ம்வருபகாசக மாகையாலே (ம்ம் ம்மல்பாதி) என்கிறது. ... (132)

133. இவ்வளவே யன்று, இதுதான் தஷ்காமென்கிறார் (இதுதான்) இத்தயாதியாலே.

133. இதுதான் கர்மனாத்ய மாகையாலே துஷ்காமம் பித்தும்.

இப்படி ம்வருபகிரோதியாகிருக்கிற விவ்வுபரணாதான், *யஜ்ஞேஃ தாதேஃ தபஸா அகாசகேஃ ப்ராஹ்மணா விவிதிஷந்தி* *அவித்யபா மருத்யம் தீர்தவா கித்ய யாம்ருத மத்ததேஃ* *ஸர்வரபேஷகாச வஜ்ஞாதி ச்ருதேதாசவவத்* *கஷாய பகதே கர்மானி ஜ்ஞாநத்து பரமா கதிஃ* *கஷாயே கர்மபி: பகவே ததேத ஜ்ஞாநம் ப்ர வத்தததே* *ஜக்மாத்தர ஸஹஸரேஷு* *தபோ ஜ்ஞாந மமாதிபி, காரணம் கதினை பரபாநாம க்ருஷ்ணை பகதி: ப்ராஜாயதே* இத்தயாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே காய க்வேசகரமான கர்மாதஷ்ட்டாகத்தானே ஸாதிகைப்படுமதாகையாலே, அசுத்தனான கிவனல் செயது தலைக்கட்ட அரிதாமிருக்குமென்னக. ஆக, (ப்ராபகாந்தர பரித் வாகத்துக்கும்) என்று தொடங்கி இவ்வளவாக உபாயந்தர தோஷம் விஸ்தரண ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டது. ... (133)

III ப்ரஸங்காத் பரபத்தி வைஸ்காஸ்ய கதநம் III

131. இப்படி ப்ராபகாதாத்தாகு அநேகம் குறறகளை ப்ரதிபாதிதநிர், பரபத்த் புபாயததாகு ஒரு குறறமுதநானிஹியோவெனன வகுளிசெயெருர் (ப்ரபதத்யுபாயததாகு) எனது தெரடனெ.

134. ப்ரபதத்யுபாயததகது இக்ருதறகளைவென்றுயீர்க்க.

(இக்ருதறகளை) என்று—வைகுப வி்ரோதம் முதலாக துஷ்கரத்வ ப்ரயாத மாகச சொன்னவை பெய்காவற்றையும் பராமர்சிகெறது. (ஒன்றுயீர்க்க) என்றது—ஒரு தோஷமும் இதினபகவிலிஹி என்றபடி. (இக்ருதறகை சொன்னுயீர்க்க) என வைகாஸீ மறசெரு குறற முண்டெனதுயீடம் தோற்றுகெறது. அதாவது—வஸுதத உபாயததம் தனகெனறிகிகி கிருககசெய்நித ஆபாதப்ரதிதிநிகே உபாய ப்ரதிபத்த் ப்ரஹ்மாயபடி கிருககை (134)

135. இக்ருதறகை விதகெய்க்கெனனுமத்தை ப்ரகாசிபகைகககை இதி னுடைய வைகுபிபாதிததவ ஸுக்ரதவகளை ப்ரூளிச செயெருர் (ஆதம் யாதாநிய) இதுயாதியாவே.

136. ஆதயவாத்நியப்ரூநகைய மாகையானே வைகுபததகது உகீதமுமாய், "சிதந்ஸெண்டா" என்கிறபடியே த்வகுதந்நிய மாகையானே ஸுபமுமாயீக்கும்.

இப்ப்ரபத்தி (ஆதம் யாதாநியப்ரூந கார்பமாகையாவது)—திருமாதாததிக மத்யம் பதததிக சொன்னுகெறபடி ஆதமவிதுடைய பதாவஸித வேஷமான பகவதத்யக்த பாதகதத்யததை புணருகையானே வக்ததாநிகுக்கை. (வைகுபததக குசிதமாகையாவது)—அந்த பாதகதத்யாவதி வைகுபத்தக கதுபாமாயிகுக்கை. (சிதந்ஸெண்டா) என்கெறது, சிதந்நதம்—சிதந்நதகைய, பாககவேண்டாவெனனை அதாவது ஒரு வயபாரமும் பண்ணவேண்டா வென்றபடி. (விவருதநி ஸாதயமாகை யானே ஸுக்ரமுமாய் கிருககது) என்றது—பகவத பாவகுதநிநி்ரோதி ஸைப்ரவகுத்தி விவருதநி பரபததிகை என்கெறபடியே—வைபரவ்ருத்தி விவருதநிபானே ஸாதிசகப பகம் தாகையானே எளிதாகச செயவதுமாய் கிருககுமெனனை

இவை பிரஸங்காடம் சொன்னவே, மேற்சொன்ன தோஷககெனனது யிதக் கெய்க்கென பென்னுயீடம் விததிததபடி பென்னென்னினி; அ ராயதவ பயஜுகத்வ சோக ஜுகத்வ அஹங்கா மீர்தவ விதிதததவ அவத்பகாத்வகை வைகுபவி்ரோதித் வததைப் பறநி வகுதெவை பாகையாஹம் பகவீதைருதவம். இது பண்ணாத மனறிகிகே விததோபாயம பண்ணாதமாய் இது ததவாணமாத்ரமாய் அதிகாரி வி்ரோஷணமாயிருப்ப தெனருகையானே இதின பககை வகுக்கை வககாசயிணமை யாதமாய் இவவது தோஷமுயிதகெனனை (வைகுபத்தக குசிதம்) என்றதிகே விததமாயிதே. கீர்தஸாதயதய வரும் துஷ்கரத்வயிலிஹி பென்னுயீடம் (விவருத்தி ஸாதயமாகையானே ஸுக்ரம்) என்றதிகே ஸுபவஷடயிதே. ஆகையாக, வைகுபென சிதய ஸுக்ரதவககெனநி விவவி்ரோதி யிதகருண்டென்னவே, மேற்சொன்ன தோஷககெனனது யிதகெய்க்கென பென்னுயீடம் பாகாசிதமாய்த்து. .... (135)

136. இப்படி உபாயமவனென தப்பவளித்த ஸைப்ரவருத்திவின விவருத்தனா யிருத்தவிட வணமுடிகா, தநனைதோஷாததமாக விவன சிவ பாகைவிடவேண்டா லோவென வருளிச்செய்திருர் (பூர்ணவிஷயம்) என்று தொடங்கி.

136. பூர்ணவிஷய மாகையாஃ பெருமகக்ஷீடாகப் பாகையிட வேன்னுது.

அதாவது—கோகததிக பாகைவிஷயம் அவலோகிஷயங்களின் தாத்தா டோகவிதேயிவது, இவரும் பாகைவிடப்பார்க்கெ லபாடிவிடவேணுமிதே, அவன் அவாப்தஸமஸதகாமதய பரிபூரணா யிருக்கையனாகையாஃ, அவனுடைய கைப வத்தா கறுகணமாக விவருகொரு பாகைவிடப்பாசா தெனகை. ... (136)

137. ஆளும் அவனுவிவனனவின ஸைதோஷம் விவனமுபடி பெனன வருளிச்செய்திருர் (ஆபி முகைய) இதயாதியாஃ.

137. ஆபிமுகையாஃ யாதிர்த்திஃ ஸைதோஷம் விவனமு.

அதாவது—அவதிகாஃ ஸாதாஹமபதரி கீவரும் விததகத யேறிடகூக கொண்டு தனபகை விமுனையப்பாசாத விவன, அவலோகிஷ ருக்காத தன பாகையி லுக்கணஸமகரு ஸலிகையானதொரு வயாபாசமபெறற வனகவே, * இத்தனை காஃ விமுனையப்பாசாதவன இனதபிமுக்கூப பெறுவதே என்று அவன் திருவுன்னம் மிகவுருக்கரு மெனதபடி. ... (137)

138. அவனப்படி திருநாஹம்; அவன் பூர்த்தியானது, அகிருகாரான ஸ யாவனை புலப்பித் தணுப்பாசாத என்று இவன் கைவாஹமுபடி பன்னுதோ வென்ன வருளிச்செய்திருர் (பூர்த்தி) என்று தொடங்கி.

138. பூர்த்தி கைவாஹமேத மேமகீயுக்கூடு நேது பித்திஃ.

அதாவது—அவனுடைய அவாப்தஸமஸதகாமதயம், ஆராயினுக்கூடுகளுள் விவன * ஸமஸவனை யொருபடியாஹம் ஸைதோஷிப்பிக்கப்பாசாத * என்று ததராயணத்தினின்றும் மீளுகையானகவே, கையிடகொண்டு திருப்பனாக வேணு பாத பரிபூரணாகையாஃ, ஸபகை பெறறுகொண்டு ஸைதோஷிகருமென்று அபிவிவேசிததப பறறுகைகருடகாமிதநனை யெனகை.

அன்றிகவே, அவன் பூர்த்தி அவனை விப்படி ஸைதோஷிகை வெட்டுமோ, உபேகித்தக கைவாஹப்பணனுதோவெனன; (பூர்த்தி) இதயாதியாஃ வருளிச் செய்கிருராகவுமாம். அதாவது—அவனுடைய பூர்த்தியானது, * இவன் பாகைவிட் டுக்கள் * என்று அவாதரித்த அவகோரத்தினின்றும் கைவாஹாதே, * ஆபிமுக்கைய ஸலிகையாத்ரத்தகரு மேறபட ஸமகவிவன சிவ செயலிவனருவதுண்டே * என்று விருமபிக கைகொன்னுக்கை சூடனமித்தனை யெனகை. ... (138)

139. இப்படியவன அஸபனத்தஷ்ட னெனதுமதகரு ப்ரமான்முண்டோ வென்ன வருளிச்செய்திருர் மேக (பத்ரம் புஷ்யம்) என்று தொடங்கி.

139. "பத்ரம் புஷ்யம்" "அத்யத் பூரணத்" "பூர்ணமும்குபக பூவே".

பத்ரம் புஷ்யம் பஸம தோயம் யோ மே பகத்ய ப்ரயசைதி, ததஹம் பகத்யு ப்ரஹுத மகையி ப்ரயதாத்ரமகை என்று—பதார்த்ததயாகவுமாம், பகத்தையாகவுமாம்,

[illegible][illegible]

உயர்வதெனின உன்னு டொடமது உயர்வதும் புனகழிவு உன்னு- [நெய்
 ப்ரத்பலேனா ஸர்வேசுவரீன ஸ்வராஜமேனா பதபலிதது, அவததபவஸ்தித
 ப்ரீதியின உதததனாமரம உனத உன்னிதபுடபாது, வினதநதரகைகைப்
 பெறவேனாதுகிதபலீச, உபகரணமனின துறவுபாத தததகை தயிரதது, அனமன
 கருதமன ஐவததத மேததது மொருபு பரவேததது, பினன வவததரு அருந
 டொடமரக கொடுபதது மேதததுமொரு புனகழிவ மதததமொரு பூவு, திவ்
 வனது மனமயும் கிடுகிடு உவதுகொ) உன்னு அவதததத ஸ்வராஜதததத
 ஸ்வராஜமன ஆமுன ருனிக்மெததரித.

(139)

14). (பூண விஷய) என்று தொடங்கி இவ்வளவும்—பாணசுதாபாணசுத
மாக வந்தவிதந்திவிடிற ப்ரபந்தி வலகாஷணயம்மீற சீழ்ச்செய்யப்படது,
ஆகையான அதுவினையுமென்று வலகாஷணயம் செய்துவிடுகதான் வித்திர
பாயத்தாகவும் பரததகநு முண்டான ஐயநகர முதலற வகுவிசெய்கிறா (பூண
செய்து) என்று தொடங்கி

[40. புகழ்ச்சாடல், யாழ்ப்பாணப் புகழ்ச்சித் திருவிழா, பன்னாத்தங்களுக்கும் வேதப்பிக்கம்.

அதாவது—கோவை வரலாற்றுப் பின்புலமாக நாராஜிவிடமிரு
கோவை கிளிப்பூர் தற்போதைய புதுதலையையே தற்போது வந்தவாறு

முன்னிட்டழைத்துக்கொண்டு, அதுதன்னையே மேலுயிமனலில் பண்ணாதற்களுக்கரு பேதயில்லாதாப்போலே, விவகூணருண விசுரஹ விசிஷ்டஞானதானே முக்துற விவகூண் சேர்த்துக்கொள்ளுகைக குபாயமாய், பின்னை பென்றுமொக்க விவகூண குபேயமாவிகுக்கையாலே பண்ணாதற்களிரண்டும் ஏகவஸதுவா யிருக்குமென்கை. (140)

141. இத்தான ப்ரபத்திகரு வைகணியம் பலிததபடிபை யருளிச்செய்திருர் (ஆவையாலே) என்று தொடங்கி.

141. ஆவையாலே ஸுருபமாயிருக்கும்.

அதாவது—ஸாத்ய வஸதுதானே ஸாதமாய்கையாலே, தத் வரணரூபமான விது தேவையாயிராதே ஸுருபமாவிருக்கு மென தபடி.

அன்றிககே, இன்னமும் ப்ரபத்திககொரு வைகணியம் மருளிச்செய்திருர்.

(புலகி) இத்யாதியாலே. அதாவது—புலகிககாடடி தேதவை அழைத்துக் கொண்டு பின்னை அபபுலகியே விமனலில் பண்ணாதற்களுக்கு பேதயில்லாதாப் போலே, «ஸகருத கருதிதாஞ்ஜலி» «மச கருர் ஜார்தம» இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே அஞ்ஜலியாதி ரூபமான ப்ரபத்தியை முன்னிட்டி ஈவரனை வசிகரித்தால் பின்னை யவனுக்குப்பாக்கசெய்ய மடிமையும், «பத்தாஞ்ஜலி புடா ஹ்ருஷ்டா ம இத்தேயவ வாதிக» «கககககாதத் தொமுத தொமுதனனை» இத யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே தன ஸைரூபரூபமான அஞ்ஜலியாதி வருத்தி விசேஷங்கனாகையாலே பண்ணாதற்களுக்கரு பேதயில்லை. இப்படி பணமானது தானே ஸாதமாய்கையாலே, இப்ப்ரபத்திதான தேவையாயிராதே இவனுக்கு ஸுருபமாவிருக்குமென்கை.

ஆக, (ப்ரபத்த யுபாயத்துக்கு) என்று தொடங்கி, இவ்வளவாக—ப்ரபத்திவி னுடைய தேரஷாஸித்யமும் குணஸாஸித்யமும் சொல்லப்பட்டது. .... (141)

III ஸித்தோபாய நிஷ்டர் வைபவம் III

142. இப்படி ப்ரஸ்துதையான ப்ரபத்திவினுடைய அதுபாயத்வத்தையும், தத்ப்ரதிசேஷியான பாகத ஸ்விகாரோபாயத்வத்தையும், (இதுதன்னைப் பார்த்தால்) இத்யாதியாதும், (ப்ரபத்திககுபாயம் அவன் கினைவு) இத்யாதியாதும் மேருளிச்செய்த படி யன்றியே, முகாரந்தரோண வருளிச்செய்திருர்மேல. அதில், இப்படி ஸைரூபரூபமான வித்தை ஸாதமாய்ககொண்டு ஸவதந்தானை வவனை விவன் பெறப் பார்க்குமன்று, அவன் கினைவு கூடாதாகில் இது விபவிகருமென்கிருர் (இவ்வளவனை) என்று தொடங்கி.

142. இவன் அவனைப்பெற நினைக்கும்போது இந்த ப்ரபத்தியு குபாயமன்று.

அதாவது—உடையவைய உடையவன்சென்று ககககொள்ளுமாப்போலே, ஸ்வாயியான அவன்ருளே வந்து அங்கீகரிக்கக்கண்டிருக்கக்கடவ பாதந்தானை விசேசநான், நான் பவியாய் தன ஸ்விகாரததாலே ஸ்வதந்தானை வவனைப்பெற கினைகருமளவில் அவன் கினைவு கூடாதாகில். இப்படி விவகூணையாவிருக்கிற ப்ரபத்தியும் தல்ஸாப ஸாதமாய்கதென்றபடி. .... (142)

143. இனி அவனை விவரிக்கும்மனதில் உள்ள வாகி சொல்லுகிறார் (அவனிடம்) என்று தொடங்கி.

143. அவன் இவனுப்பிரத நீண்டதூரம் பாத்தலும் விடுக்கிறது.

அதாவது—ஸகாமிபாய ஸ்வதந்தரஞானவன் ஸகாமாய பாதாந்தரம் விருகிற விவரின ஸிவசையானே பெறக்கிண்குமனதில், பாபகனின் பாதாந்தரம் வெண ஸப்பதும் பாதகமும் பாதிபாதகம்கூடாததென்கை இவை சிரண்டாலும் ஸ்வத ஸகிராதுபாயதவமும், பாதத விவரினிராபாததவமும் காட்டப்பட்டது. *சித பரம சிவரூப பாதநிரதி ரோபதி, விசம்பியத ஸகாமாய பாதிஷதாயபாதகம்* என்னகடவதிறே. .... (143)

144. இப்படி மனை பிராணம் காண்கமிடமுண்டோ வென்ன வருளிச் செய் திருர் (இவை) என்று தொடங்கி.

144. இவை பிராணம் ஸ்ரீ பாதமுனைபக்கிறும் ஸ்ரீ குறப்பெருமான பக்கிறும் காண்கை.

145. அவர்களைதவன்பக மனைகண்டபடி என்னென்ன வருளிச்செய்திருர் (ஸ்ரீபாதமுனைகரு) இப்பதி வாகை தவந்தரானே

145. ஸ்ரீ பாதமுனைகரு தவந்தரானே தவையிற்ற; ஸ்ரீ குறப்பெரு மானுக்குத் தவந்தரானே தவையிற்ற.

அதாவது—பெருமான மீட்டுகொண்டேவத திருவடிகேகம் பண்ணுகித்தத் தன ஸ்வரூபாதருபமானவகமையப்பெற்று வரமுக்கககை, *சுபிசை ஸிவனை ஸார்ததம் இப்பதிப்படியே-வழியேபித்த மனோதிததகொண்ட சென்று பெரிய வாத்தியோடேயுத் திருவடிகளினே பாதத்திபணனின் ஸ்ரீ பாதாழகானகரு, அப்படி பணனின் பாதநதியாற்ற என்கைதானே, சரணயரான பெருமான திருவடிக ளத்தக ககிஷ்டமாணையானே தவையாய்விட்டது. *சுமே யேதனை* இப்பதிப் படியே பெருமான தாமேவந்தகேகிகப்பெற்ற ஸ்ரீ குறப்பெருமானகரு, தோஷமே பசையாத வகிகேகிககையானே பாதகமாற்ற தவந்தரானே என்னையாய்விட்ட தென்கை. *யத தவத்பிரியம் கதிஹ புணயம் புணய மகயத்* என்றிறே புணயபாப கருணம், ஆகையா விவர்கை பகமியே காண்கமென்கை. .... (145)

146. இவன் பண்ணும் பாததம் சரணம் ஹ்ருதயாதாரி பகாதபோது அபராதகேடி கததமாமென்னுமிட வருளிச்செய்தார் ஜே; இதன விவரமுடைய ஸ்ரீவருததததைப் பாதததாலும் அபராதகேடிமியேயா விருகருமென்னு மிடத்தை பாதாசிப்பிகைகககை பாஷபகாரமுடைய வறஷ்டா பாதாததை வருளிச் செய் திருர் மேல (ஸர்வபாதககருகரு) என்று தொடங்கி.

146. ஸர்வபாதங்குக்குப் பாய்சித்தனை பாததி தாலும் அபராத கோடியேயாய காமனம் பன்ன வேண்டுமபடி நீக்கிநின்றதிறே.

அதாவது—*அஹமஸ்யபாதாந மாயை* என்கிறபடியே—அபராதகருக் கெகமை, கொகமை விருகிற விசேதனை பாததி பண்ணவே, *ஸர்வ

பாபேப்யோ மோகஸிஷ்யாயி: என்றும்படி இவனான ஸ்ரீவசவரன் திருவுள்ளம் பரஸந்தமாய் விடுகையானே, ஸர்வபராதமங்களுக்கும் பராயசித்தமாகிற்றே ப்ரபத்திதா விருப்பது; இப்படி விருத்தான ப்ரபத்திதா, *தவத் பாதாரஸித் யுதனம் சரணமஹம் ப்ரபாத்யே* என்று பண்ணியருளின பாஷபகாரர்களு, ஸவபூர்வ வ்ருத்தத்தை யதுஸாதி, வாதேற அதுதாதும் அபராத கோடிரியையே *தவமேவ மாதாச* என்று தொடங்கி இதநிலைபராதத்தைப் பொறுக்கக்க குறுப்பான பந்தவிசேஷங்களை யெவகாம விண்ணப்பஞ் செயதுகொண்டு, *தஸமாத் பரணம்ப* இத்யாதியானே இப்படி திருமுனைப் கூசாமல் வந்துவினது ப்ரபத்தி பண்ணின இவவபராதத்தைப் பொறுத்தருளவேணுமென்று கூசாமணம் பண்ணவேண்டியபடி வில்லாவினறநிறே பெனக்க; ஆகையாக, இவவழியாறுமிது அபராதிகாடி கடதமா விருகரு மென்கை. அசாதிகாடி மாராதத்தைப்பண்ணிப் பின்பொருகாவினே ஆபி மூக்கயம் பண்ணினுனையாதெனும், *சீபூஸூமபி வத்ஸகி* யதிகா ரகணஸ ஸவயம்* எனறிருகரு மீச்வர ஹ்ருதயத்தைப் பார்த்தாக, அவன்கைகொள்ள ஒரு குறை யினகை. அவனப்படி விருகநானே யாதெனும், தன் பூர்வவ்ருத்தத்தை புணர்ச்சாக இவனித்தாத அபராதமாகவே வினைத்த கூசாமணம் பண்ணவேண்டியபடியாவிற்றே விருப்பது. ... .. (146)

147. இவன் பண்ணும் ப்ரபத்தி, ஸவபூர்வ வ்ருத்தத்தை யதுஸாதித்தாக அபராதிகாடியினேயா விருகருமென்னுமத்தை தருஷ்டாந்தமுனா தர்சிப்பிகெருர் மேல் (கொடுகான்) என்று தொடங்கி.

147. நேருநான் அத்யபவையாய்ப் போத்த பாதைய கஜ்ஜுபயங்கென்றிடுக
பாதிருகாசத்திதே திந்து கெனை யங்கெடுக்கெனுமென்ற அபாஷிக்குமா
போமே வீருப்பதொத்திதே யிவன் பண்ணும் ப்ரபத்தி.

அதாவது—கொடுகாணம் பர்த்தாவிவாதி ஒட்டறது ப்ரபுருஷகாரியியாய் தம் கித்ரஹ பாத்ரமாய்ப்போத்தா கொருபார்வைய, *இப்படிப்பட்டார் மவன் ஸக்கிதி விலே கூசாமல்சென்று கிற்றும்படியென* எனகிற கஜ்ஜுபயம், *இக்களை கால மும் காம செயதுதிரித்ததென்காம கண்டிருகெறவன், இப்போது காமமவத்திப்படி யபேகிப்பதே! என்று தண்டுகென செய்வதென்* என்னும் பயமுயினறிககே, அவன் முன்னெசென்று வினது என்னை யகெடுக்கவேணும் என்றபேகிகரு மானில் எதநனை யபராதமுண்டு; அப்படியே விருப்பதொன்றிறே, பகவதகன்பார்ஹ னாய்வத்து அசாதிகாணம் அவனுடன் பற்றினறிககே அபவபானாய்ப்போத்த விவன், ஸவபூர்வவ்ருத்தாத்நாதுஸாதாதாத்நாக் வரும் கஜ்ஜுபயம் ஸ்வதகந்தான வவன் தண்டுகென செய்வதென் என்னும் பயமுயினறிககே, தந்ஸகிதிவிலே சென்று வின்று தன்னை யங்கெடுக்கவேணுமென்று பண்ணுகிற சரண வரண மென்கை, ஆக இவ்வளவுமே ஸ்வதக ஸ்விதாராதுபாயத்வமும், பரகத ஸவிகாரோபாயத்வமும் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டது. ... .. (147)

148. இனி, இவன் ஸ்விகாரங்கண்டாக் பவனிவனுகரு பாதகந்தானாவதிலும் தன் ஸ்வாதகந்த்யத்தாவவத்த பாதகந்தானாதே ப்ரபலமென்கிசர். (கருணபயானே) என்று தொடங்கி.

148. க்ருவயயிஸை வரும் பரத்தாபத்திற்காட்டிக் கனாததாயத்தாஸை வரும்
பரத்தாயம் பரபம.

அதாவது—ஆர்த்தராய அகம்ப சரணராய தன சீருவடிகளிலே வந்து சரணம்
புகுந்தவர்களினதில் தனகருணாபவன் * * * யாஸை அவாகா சொன்னதே செய்யும்
படி பரதந்தரணாகையும் பட்டத்துகருபியவாணைப் பரகம்பேரஸை தனகிரங்குச ஸவா
தந்தர்யத்தாஸை கிரீஹேதுகமாகச் சிவனா பங்கேகரித்துத் தனனை யவர்களிட்டது
வழக்காகக் கைவகையையும், இரண்டு மீசவாணைக் குணனதொன்று; இவ்வ மூற்பட்டது,
ஓரேர தனகாஸிலே ஸவாதந்தர்ய கிருத்தமாய விபலிகாவய கூறும்; பிற்பட்டது,
அபரதிறுதமாயகையாஸை ஒருகாலும் கண்ணதிலில்லை. ஆகையாஸை, அதிலும்
காட்டி விதுபரபமெனவை. — (148)

149 இவ்வர்த்தத்தான் வேதாபிமதமென்கிருர்மேன (இவ்வர்த்தத்தை) என்று
தொடங்கி.

149. இவ்வர்த்தத்தை வேதபுகுடி அபேகித்தான்.

(இவ்வர்த்தம்) என்கிறத—சீரு பரபமாயச சொகபபட்ட பரகதஸ்கிகா
ரத்தை. (வேதபுகுடினிக்கை பபேகித்தான்) என்றது—*மாயமாத்மா ப்ரவசுதெக
ஸ்ப்ய கிமேதயா பபஹு* * * சருதேதா—யமேவைஷ வகுணுகே தேக ஸபய தஸ
ஸைஷ ஆத்மா விவகுணுகே ததாம் ஸவாயச என்று கடவஸஸிதிலும் முண்டகோப
கிஷத்திலும் சொல்லுகையாஸை யாதரித்தானென்கை. அனகருத சீர்த்தம் பபேகிதா
காரியமிதே. — (149)

150. இத்தஸிஸி அபேகைபிஸ்திரிகுகே கிருகச இவ்விஷிகாரம் வித்திககப
பெற்றவர்க னுண்டோவெனன வருளிச்செய்கிருர் (அபேகை சிரபேகைமாக) என்று
தொடங்கி.

150. அபேகா திரபேகையாகத் திருவடிக்கும் ஸ்ரீகுஹப் பெருமாளுக்கும்
இது உடைபித்த.

அதாவது—தந்தாமபகஸ அபேகைபிஸ்திரிகுகே கிருகசசெபதே, பமயா
நிரத்திலும் கவகாகுணத்திலும் பெருமான தாஸை சென்றவகேகிககபபெற்ற திரு
வடிவமும் ஸ்ரீகுஹப்பெருமானாகும் இந்த பரகதஸ்கிகா முண்டாய்த்தெனவை (150)

151. இப்படி ஸவதந்தரண விவர்களை பங்கேகிககிற விடத்திலும், *தமப்ப
பாஷ னௌமித்திர ஸாகீவ ஸஸிலம் கபிம* * * மாகழமான மடகோககி புனதோழி
பும்பி யெம்பி * என்று இளையபெருமானையும் பிராட்டியையும் முன்னிட்டாப்போஸை,
மற்றும் புகுஷகாரத்தை முன்னிட்டு அவகேகரித்தவிடம் காணாமோவெனன வருளிச
செய்கிருர் (இவன்) என்று தொடங்கி.

151. இவன் முன்னிடுமன்ககை அவன் முன்னிடுமன்னுமிடம் அபய
பரதந்தரணம் காணமை

அதாவது—இச்சேதகன் தன ஆசாபிககிறபோது புகுஷகாரமாக முன்னிடு
மவர்களை, அவனு மங்கேகிகருமபோதும் முன்னிடு மெனதுமிடம், திருவடிவையும்

ஸ்ரீ குறுப்பெருமையையும் அங்கேகரித்த ஸ்தலமனை மாதாமனநிகே, ஸ்ரீ விபிகுணுந்
வாண பங்கேகரித்த ஸ்தலத்திறும் காணாநாமனகை, எவயின பெண்ணிக?
*கேளாறுமபருஷிதஸ்தேத நானகச சரணமரீபா—தயாத்வ புத்ரமகச தாநமச்ச
ராகவம சரணமகதி* என்றுசரணம் புருத்த. வாயினகை சரணாய ராகவாய
மறாநம்மிகே—கிவேதயத மாம கிபிரம் கிபிகுண நுநாதிதம சரண விநற
கிபிகுணுந்வாண அபயரதாசுபூர்வமகை அகேகரிசெறகிடதநிக, *ஆகாயக
திரிசரேஷ்ட ததமஸ்யபயம மயா—கிபிகுணுவா ந *கேகரிச யதிவா ராகவண
ஸவய* என்று முதலிகளுககெனாம மூலபூகான மறாநாதுகா முனனிடபிற
அங்கேகரித்தத திருவடிவயும் ஸ்ரீகிபிகுணுந்வாணய மகேகரிசெற கிடதநிக
பிராடப கங்கிதலிததலககையவாநெ வகன் முனனிடகம தோந்நிறநிகையே
யாதிதும், பிராடபகககக கெமுகருகுநெபாதமறாநாதுகா திருவடிவம் கிறித
கிடதநிக திருவாரபாணககைப பொகடு கடைகித்த கவத்தப பாகையாதும,
கங்ககலிகே எமுகருகினபினபு ஸ்ரீகிபிகுணுந்வாணப பொருவா திருவடிவகிகே
வருமபடி கடைகித்தருககையாதும, பொருவாநிருவகையு மகேகரிசெறகிடதநிக
பிராடபகய முன்னிடகே வகேகரித்தாநெறு கெனகவேணும். பாதகதத
பாண வவளுகரு இதநிகலிக கிணகெழியத் தன்தநெரு பாககத்தி கடைகிற;
ஆகையானேகிறே, பாதக கவிவரம கெனகுகிறகிடதநிக ஸ்ரீகிபிகுணுந்வாண
யங்கேகரித் ததகதபுகிவ் ஸ்தலபுகததத. .... (151)

152. இவன் கிருபாதிக சேஷபூதனும் அவன் கிருபாதிகசேஷிவா கிருகை
யானே அவயவதானே ஆர்விகையம் அகேகரிசெறு மஸகநிககை, இப்படி கிரு
வரும் புருஷகாரதகை முன்னிறித தெதககையெனன வருகிசெயகிநீர் (இருவர்)
என்று தெரடககி.

152. இருவர் முன்னிடுகிறும் தத்தய குறாவகை கிப்பிகைககை.

சேதனுகருக குற்றவவத—அகநிகை மகனபகை கிழகருப அப்ப
கிஷய்பாவணனும் ததாதுநாநிககையெயனனிக கடுபூர்த்த கவதத வபாதம்;
கவாநுகருக குற்றவவத—அகநிபூயான கைபகதமுனடகிருகை அபாதத்
கையே ககககெடுத அகநிகைககிகை வகையதநிகுதகித. இவனறன் குற்
ததகை கமிப்பிகையவத—இதகதப்பார்த்த கவாந கிருதபடி பண்ணுகை;
அவனறன் குற்றத்தகை கமிப்பிகையவத—இதகை கிணதத சேதன வெருவாத
படி பண்ணுகை. .... (152)

153. இவனகையெனது, இவன்முமிதகெரு பாயோஜமுனகெனகிநீர்
(வ்வருப) இப்பாநிலகை.

153. வ்வருபவித்திய கத்தகை.

வ்வருபவத—இவனுகரு ததய பாதகததய; அவனுகரு ஆர்விகையாத்
ததய; *தெவுக தனநிகயும்* என்று ஆர்விக பாதகததயதகதநிகே வவனுகரு
தானு தனமயாக வமுவாருகிசெயதத. இவகபிராநி கிருவாகும் கிதகிப்
பத புருஷகார புனககணத்தானே கனகை. .... (153)

154. தேதூ + ஸைத்யம் + எனது சொன்னதை உபபாதிக்கிறார் (ஒளபாதி கமுமாய) என்று தொடங்கி.

154. ஒளபாதிக்கமுமாய நித்யமுமாய பாரதத்யம் திருவாக்கு முண்டே.

அதாவது—தேதூ என்கிற பெயரில் பாரதத்யம் நித்யம் ப்ரபுத மாகையாலே ஒளபாதிக்கமுமாய, அவுபாதிதான நித்யமாகையாலே நித்யபாதி பகவத் பாரதத்யம் நித்யபாதி நித்யமுமாயிடுகரும்; ஈசவானுமென்கிற பெயரில் பாரதத்யம் ஆசரித்யம் ப்ரபுதமாகையாலே ஒளபாதிக்கமுமாய அவுபாதி நித்யமாகையாலே அதநாம நித்யமாயிடுகருமென்கை (திருவர்கு முண்டி) என்கிறே, (உண்டே) என்றது—இவ்வர்குத்தலைப் ப்ரமாணபாதித்தலைத் தோற்றுவிக்கக்கூடாது. (154)

155. இவ்வளவன்று. இன்னமுமிதக்கொரு ப்ரமையுமுண்டென்கிறார் (அசித்யமாய) என்று தொடங்கி.

155. அசித்யமாய திருவாரத்தத்யம் குணமும் அதநே.

அசித்யமாய பாரதத்யமாயது—அம்பாரதத்யம் அதிலே தேதூகரு கம்பாரதத்யமாயது—அவரால் மறுபேசுதல்பகவதான கபாசுப கம்மகளின் வசத்திலே இருப்பன்று ஸைத்யம், ஈசவானுமே கம்பாரதத்யமாயது—தான் செய்வதன்மே தானதுபுகிறகுணம் கம் செய்வதென? என்று இவன் செய்வ கம்மத்தையே ப்ரதாசமாகி அதை டோகிய விவதறித்தகொண்டு போகுகை. இது உபபாது ஸைத்யபாதிபாதி மோகித்யமாயம் என்குமாயமாகையாலே, இத்தை அசித்யமென்கிறே. இவை புருஷகார புரணகாரர்களே குணமாகையது—இவன் முன்னமுகளில் அதநிகழைத் திருத்தியும், அவன் முன்னமுகளில் இந் தநிகழைத் திருத்தியும், இரண்டு தநிகழை ரக்யரக்யகாரகாலே தேதூமபு. பன்னாமை வாலே இவை தன்னையே சிவகுத்தமாகை. .. .. (155)

156. அநாதியை ஸைத்யத்யம் + பாரதத்யம் பகறி கீழ்க் திரிததிலின் இன்றிறே ஆபிமுக்கையம் பன்னிறது, பாரதத்யமாலே திருக்கையாலே தர்வணை மேலிட ஆசவனாஸகையாலே உத்பூதமான இந்நாதியை ரக்ய பத்தத்தை விவகிசெய்து பகழப்படியே போகப்பார்க்குகை, கிரகதூ ஸைதத்த்யம் கம்மது குணமாக விவகி கீழ்க்கிதே பாரதத்யம் விவகிபாசககொண்டு போகத் தீசவானு ஸிபபத்தத்தை விவகிசெய்து முன்பு போக இவர்க் கம்மதுகுணமாக கிரகதிரிகப் பாரதத்யம் செய்கிறவென்கை வகுவிசெய்கிறார் (ஸைத்யம்) என்று தொடங்கி.

156. ஸைத்யத்யமாலே திருவாரத்தத்யம் திருவாரத்தத்யமாயப்போகது.

அதாவது—இந்த ரக்யரக்ய ஸைத்ய மிரண்டு 'தநிகழறித்ததான வத்த தன்றிகலே புருஷகாரரூப ஸைதி ஸூரிதமாக வசத்தாகையாலே, இத்தை திருவாரதூ மத்யமாயப் போக தென்கை. .... (156)

157. இதுகரு ப்ரமாணம் காட்டுகிறார் மேல (என்றி) என்று தொடங்கி.

157. "என்னை தெரியுமே" "கோமலமாய்ப்பாணங்கொண்பாயே"

உபநிஷத் பிரேரண புருஷகாரமாக வித்ய ஸூத்ரிகள ஸ்ரீமே பென்கை வரவேரித்த பிரபு ஸர்வசத்தியாஸ் தரணு ககவிடமாட்டர ஜெனகையானே, * என்கை செழிகெதும் * என்கிற பாட்டு அவனுமே இப்பாததாத விக்கெசெய்யப் போகாமகரு பரமாமம். பெரிய பிரேரணயாகரு ஸ்ரீமாய்கையானே அவன் பரிசுறறமான என பகவதே அநிகேஷியாய், அரிபன செய்துமாத என னெடுக ககந்த வுன்கைப் பெறறுககத்த இனி மூவக்டிகெடு வெனகையானே, * கோமலமாய்ப்பாணங்கரு * என்கிற பாட்டு புருஷகாரம முன்குககாத இப்பாதத்தாத சேதகருது விக்கெசெய்யப் போகாதெனறுமகரு ப்ரமாமம் ... (157)

158. (ஸனாகநிகமான விபகதத்தாத விக்கெ செய்யப் போகாத) எனறது— ஸனாகநியான புருஷகார விஷயத்தி விநுஷ்கருமுண்டான விதயபாரதத்தீயத்ததப் பறற வகையானே, இநுஷ்கரு விவகிஷயத்திதுண்டான விதய பாரதத்தீயத்தித் பரமாமம் காட்டுகெருர் மேல் (சர்மணி) எனறு தெரடகெ

158. காயகி வயுதபத்தியித் அகருமருககககாத வுக்கி காதருககககார தாந்தபத்த திகப்பது.

(சர்மணி வயுதபத்தி) யாவது—சர்ம—வேகையாய் என்கிறதாதகிக, * ஸ்ரீயதே * என்கிற வயுதபத்தி. இதககாதம்—வேகிககெபடரகெரு ஜெனதீதே இவவயுத் பத்திகிக, (வகருப குணககககாத வுக்கிற காதரு ஸர்ககார தாந்தபயாவது)—சேஷத்தவககெற வகருபததததும் ப்ரணவிதவககெற குணததததும் வுக்கிற சேதம பரமசேதய்ககககெற வேகாதததகககரு ஸர்ககாரமககககக அதாவது—இரண்டே தகிககரு விவக விஷயத்தி துண்டான வேகவ அகிககககககககககககக. இதகாத (கிகப்பபது) எனறது—இவவிஷயத்தி கிரண்டே தகிககரு முண்டான பாரதத் தீயத்தாத ஸமீப்பதெனறபது. ... .. (158)

159. இப்பது விருகககககக இப்புகருகககக ப்ரபத்தயதிககிககெனகககிக் கும் அவசயபேகிகதமெனகெருர் மேல் (அதிகாரி) இதயாதிககிக

159. அதீயதீயதததததத புருஷகார மகாநீயம்.

(அதிகாரி தாயாவது)—அதுகுர், ஸுருகககிகர், பகதி கிவகர் கன்கெற முன தகிககிகககக. இவகககரு (புருஷகார மகர்ஜகீயம்) எனறது—குறறத்ததககிகப் பிககக முதகககவறறுகரு புருஷகாரகககக வேககிககையானே, ஸாவதா கககிட வொனனு தெனகக. அதவ, இப்புகருககககககக அாயபரயோஜககககக பரபத்தி பண்ணுமகர்ககககககக, பரயோஜகககககககக பண்ணுமகககக வேணுகிக வொனன வுக்கிக செயகெருர் (அதிகாரி) இதயாதிககிக. (அதிகாரிதாயம்) என்கிறது ஜக்வர்ய ககககக பகவக சரணுத்ததிககிக. இவ்ககக குணககக (புருஷகார மகர் ஜகீயம்) எனறது—ஸவககககிககிக வித்திககரு சகவகிக புாயமாக ஸகிககிகரு மககிக இகர்ககபாரதககிகப் பெறுதத அவனககிககிககருபது. பண்ணுமகககரு புருஷகார மகசயபேகிகத மெனகக. (சுபூகககககககக புருஷகார பூகககககக

உபாய வரணம் ப்ரயோஜனத்தையுடைய பொதுவாகையாகியதே, உத்தரவாகையத் தாகிய அபாய ப்ரயோஜனத்தையுடைய ப்ரயோஜனமாகியதே, பூர்வ வரணத்தின் ப்ரதிபாதிதமான ஸாதா விசேஷம் பவதஷ்டப ஸாதாரணமாகியதே விருப்பம். அதன் இயல்புகளாகிய அபிவிருத்தியான பவ விசேஷமானதெனனுமிடத்தே ப்ரவ சிப்பிடுகிறது இயல்பாகியது) என்று பரந்தபடிபிறம்; (+தேசசொன்ன ஸாதம் பவ தஷ்டப ஸாதாரணம் விருக்கையாகிய இயல்பு கபிஷிதமான பவ விசே ஷத்ததை சொல்கிறது) என்று சீயிப்படிபிறம்; (+உத்தர வாகையத்தாகிய ப்ரயோஜனம் சொல்கிறது, ப்ரயோஜனத்தாகியது என்று சொல்கிறது) இயல்பாகியது முநு க்ஷப்படிபிறம் இயல்பாகியது யதானிசெய்தாகியது. +திருவாய் கதொழுவர்+ அபயாசார சேத்தல் தீர்க்குத் திருவாய் என்றுபடிபிறம், புருஷாரம் முன்குக் பற்றி ப்ரயோஜனத்தாகியதென்கையாகியது அவதான யொழிந்த (+கூண்டொடியான திருமகனாகியது) என்று தீர்க்கி க்ஷமையாகியது பேறென்று தேசசொன்னபுபாய பவத்தாகிய கதொழிந்த பிறமும்) என்று தீர்க்கி திருத்தமயிபாகியது அருளின செயலாறணயத்தின்குளினசெய்தது. ஆக, (இயல்பாகியது) என்று தொடக்கி இயல்பு வாக—ஸாதா ஸாதாரணமாகியது, பரந்த ஸாதாரணமாகியது, தத்ப்ரயோஜன யதம், அவ்வின ஸாதாரணமாகியது புருஷாரம் முன்குளின ஸாதாரணமாகியது, இயல்பு மிப்புகுஷாரத்தாகியது முன்னிடுகிறது தனக்கு ப்ரயோஜன மின்ன தெனனுமிடமும், பரந்த யதாரணத்தாகியது புருஷார மயின்னுமிடமும் மதமும் சொல்லப்பட்டது

[illegible]

160. இப்பிரகாசத்திசே (உபாயதது) என்ற தொடரில் உபாயநிவாரணம் சிக் சொல்லிற்றேயானாலும் அது ப்ரகாசனில் மீதநீச, இன் உபாயநிவாரணம்

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர்: உத்தரகண்டாபர்த்தத்தின் பகுதியிலேயே இருக்கிற அந்தப் பகுதியை விடத்தான், பாண்டிச்சேரிக்கு உத்தரகண்டாபர்த்தம் மறுபகுதியைத் தருவதில் கவனத்தினை, கவனம் செலுத்தும் முயற்சியை எடுக்கவேண்டும். அந்த இதை மூலமாக மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களின் பரிந்துரைப்படி, உத்தரகண்டாபர்த்தம், பாண்டிச்சேரிக்கு கவனம் செலுத்தும் திட்டம் தீர்மானம் போட்டுக் கொடுக்கவேண்டும் என்று சொல்லுகிறேன்.

160. தனக்குதராத தெய்வ நன்மை தமையாபாதி வினகாரிக்குத் தும்

கீழே (ஸ்ரீ) பாதாபுஷ்பகந்தக கௌகமகாரே நிமையாய்தது என்று - ஸங்கத
 ப்ரபந்தி ஸாணயற்றநுதயாதுணாரி யவஸாதபோது நிமையாயத தலைகட்டுமபடி.
 சொன்ன வித்தாரிகை, உபாய தஸைபிக தனகருத்தான தேமே கௌகம நிமையா
 மென்னுமிட மருளிச்செயதாராய், இப்பாணகத்தினே உபேய தஸைபிதும் தான்
 தனகருத்தேமே கௌகம நிமையாய் கீழ்மென்னுமிட மருளிச்செயசெருளென்று கேழை
 கதுகரு ஸங்கதி. (தனகரு) இப்பாதி அதாவது—சேஷியானவன் போகதஸைபிக
 தன் வயாடுமாறுததாரகே "ஆருசிப்பட்ட தெனதரிப் பட்டது" என்றுஉபடி. தன்
 திறததிக மிகவும் தாழ்வின்று பரிமாறு மனக்க, "காம சேஷபூதானேரு, காமசேஷத்
 வத்தை கோககவேண்டாடுவ" என்று ஸங்கதகபாதுகததாரகததாரகே பிறகாலிதது,
 தனகருத்தான தேமேரு சேஷத்வம்கிற கௌகம, அகநிகாணம் "ஸங்கதகதாரகம"
 என்றிருந்த நிமையோபாதி அவன் போகத்துகரு பாதிபத்தகமா கிருகருமென்கை,
 (நிமே) என்று—அகருதய காலநுதிக்கிச சொக்யுமாம. (160)

161. சேஷியுடைய கிருப்பத்தொடைய ஆத்மாவுக்கு அனந்தராமா கிருத்
தெ சேஷத்வம், பேரகலிதோதியாதிற்படி. பெருமனையென அருளிச்செய்துத்
(அழகுதரு) என்று தொடங்கி.

161. அழகுக்கிட மட்டை அணைக்கத்து விநாயகமேபேரே.

அதாவது—ஸரீரே அமுதகலிடசுடைய வாய்நுழைப்புகள் விஷயமுமாய் அவளுக் கணவராயுமா யிருக்கதேயாதினும், போகதணயின் ஆயிரக்க விரோதி யாமாப்போகே, இதனும் போகவிரோதியா மெனதுய். .... (161)

162. அழகுக்குடமானது அதுபல விநோதபா மெனலுயிபா சேஷி வசத் தானே தனிப்புகெடுத் மேல் (ஹாரோரி) எனது.

162. * 213113 *

*ஹாரோபி கார்ப்பிதா கண்டே ஸ்பர்சணமதோத பீருணா, ஆவயோரந்தரே ஜாதா பர்வதாஸ ஹரிதோ நருமா: என ஹ ஸமாஸேஷதஸைஸிஸ ஸ்பர்ச விதோநிபா மென ஹமாசசந்தானே பிராட்டி நிருக்கஸூதநி மொரு முததஸட முபபப் பூணபநிஸிஸ எனருரிதே பெருமாள். பீருணா: கனநித விவகவயத்பயம் ஆர்ஸம். அனநிககே, அமுருக விட்டத அணைகணககரு விதோநிபாமென ஹமிட நநிககணகயே ப்ரபோஜக மாக்கி, விவகாஹருணமாசப் பெருமாள் தமணவிகே யோஜிககவுமாம். .... (162)

169. ஆனால் பின்னை பாரததத்யமிமீயா சமததென்ன வகுளிச்செயகிருத்
மேல் (புண்யமபேரே) என்று தொடங்கி.

183. புன்னைப்போலே பாரதத்தையும் பரமபுகழ்த்து வினக்கு.

(முன்யம) என்கிறது—கீழ் (சன்கை) என்கிற சொல்லாலே சொன்ன சேஷத்
வத்தை; அது கீழ்ச்சொன்னபடியே ஸவகாசமாக நடைபாதையில் கீழ்க்கைக்
குறுப்பாய்க்கொண்டு யாதொருபடி போகவிடாமையாக அறகும் அப்படியே, போக
தனையில் அவனுக்கு எதிர்ப்புகொடுத்த அடித்துப்போக இடக்கைக் குறுப்பான
சேவலை பாதத்தீயமும் எதிர்ப்புகொடுத்த விசுவானுடைய போகத்துக்கு
மிடறுபிடியாக மென்றபடி.

அன்றிகே. (புண்பம்) என்கிறத—ஸத்த்வத்தையாய், அது யாதொருபடி பாபத்திற்காட்டில் வ்யாவருத்தமா விருத்தச்செய்கை பாவத பரப்பிப் ப்ரதிபத்தகமாகா கிற்கும், அப்படியே, இரயக்கைக் குறுப்பான சேஷதவத்திற்காட்டில் அசித்துப் போலே எதிர்த்தவிடத்து வழக்காடுகளைக் குறுப்பாகையாலே வ்யாவருத்தமான பாரதத்தீயும் எதிர்கிறிகொடுக்கக் குறுப்பாகையாலே பரணுடைய வறுப ளத்துக்குப் ப்ரதிபத்தகமா மெனனவுமாக. இததான—கேவல சேஷத்வமும் கேவல பாரதத்தீயமும் ஒரோ ரகாரங்களாலே போகலிரோதியாகா கிற்கும்; பாரதத்தீயத் தோடே கூடின சேஷதவமே உத்தேசயமென்கை.

... .. (63)

161. இப்படி உபேய தகையில் சேஷத்வ பாரதந்தர்யங்கள் பரதபவத் தகரு நிலக்காம்படியை யருளிச்செய்த அனந்தரம ப்ராப்தி தகையில் இவனுடைய கிர்பந்தமூலமாக வுண்டான தோஷ கிவருநி பரதபவத்தகரு நிலக்காம்படியை யருளிச் செய்கிருள் (ருணமபோலே தோஷ கிவருநி) என்று

184. குணம்போலே தோஷ நிலகுத்தி

(குணம்) என்கிறது—மீழ விநோதிபாகை சொன்ன சேஷத்வ பாரதந்தர்யங்க விரண்டையும், இவையான ஆதமாயுகரு அநாவக குணமாயிறே விருப்பது. இதேபோலே (தோஷ விவருத்தி) என்கிறது—இவையாக் குண தவயும மீழ்ச்சொன்ன படியே யாதொருபடி பரதபவத்துகரு விவககாதிறது. அப்படியே, இவன் கிர்பத்தித்துப் பண்ணுகித்துக்கொள்ளுகிற ப்ரகருதி ஸம்பந்தமாகிற தோஷத்தி னுடைய விவருத்தியும், சரமசரீரமாகையானே இதேதோடே மீறிது தான் வைத்ததுப லிகக விச்சிகிற வவனுடைய வதுபவத்துகரு விவககாமென்கை. (குணம்போலே) என்று—பாரதந்தர்யமொன்றையும் த்ருஷ்டாத்திகிற தாகவுமாம். ... (164)

165. தோஷகிவ்ருத்திபி காதிமனவருபம அதபந்தபரிசுத்தமாய் போம்பமா
 விருக்குமத்தனை யனசுரு, ஆனபின்பு தோஷகிவருத்தி அகபிமதமாய் தோஷமபி
 மதமா விருக்கககூடுமோவென்ன வருளிசசெயகெருர் (ஆபரணம்) என்று தொடங்கி.

105. ஆபரணத் தயாரிப்பதற்கு அனுப்பியிருக்கிற தீர்ப்பு.

அதாவது—கோகத்தில் விஷய பாலனரர் திருப்பார்க்கு, அபிமத விஷயத்தி லுடைய ஒள்துறுவைய நேறதவரன் ஆபரணம் அபிமதமாய், அனென்துறுவைய நேறதவரன் அமுதகு அபிமதம் பிராசினத்திற கனகம். ... (165)

166. இத்தகைய கௌகெத்தி கந்திரே பிராட்டி திறத்திற் அவனநன்கு மிப்படி திருத்தகம்கு னலிசெவன் னாத்தகமய னபரிபரிசெருர்மேல் (ஊரகம் எனது தொடகம்).

166. 'அநாம நாகுநாம' கெட்ட வாததைய னபரிப்பது.

அதாவது—பிராட்டி திருமஞ்ஞம் செயது கந்தத பெருமான்கு கோகஜ் கம கனதாமத்தை பரகரிப்புகெற +நீயே கோத்தாநாயகம் ப்ரதிகளாமி மே த்ருவம் என்கிற னாத்தகமய இவகத்தத்தம் குடகம் னமரிப்பதெனகம். கனபகம் மகனகாரம் இவ்விப்படியே—பத்த காமம் திருமஞ்ஞம் பன்னாம கருகககடதிறுத்த கருககககக கனகப்பிட்டிருத்தன்க்கு, இவன் திருமஞ்ஞம் பன்னாமிவத்திற் கோகஜ் கமகம் கோகரிவன்டாமிநே. ஆகும், நீக்கெழுநாமம் விசுவஸய மேதிக்கரிவாய், உவர மேனககாம கித்குன் ருபஸ்திதம்; திவயககாரகம் கவிததிரி திவயபரன் புகிதக, இவ்வத்தம் கிவககாரக ருபஸ்தபய மாரிகம் எனது இவ்விவன்டாமி திருமஞ்ஞம் பன்னாமி பககரித் துகெனாதி வருபடி ஸ்ரீகித்குநாமகரிப பர்த்தகரித் செயதம்; இப்படி திருககசெயதே பிளரிசேனம் ஜப்பம் கௌகென்க்க; கம் கனகரித்தத கோகரிக்கெடமேல், தாடுன் பறியடுவா எனது கோகரிக்கரித்தரிப் பாரகி, அது கனதுதபயகம் கோகன் னாத்தகமயக, அகனதபாத ருகட ரகம் கூப்பிடு அகன் தன் +அகனத தாநிசெவாமி பர்த்தகம் தாநி னாதிப + கனதிரகம் செயித, + கனதா ராய் பர்த்தகநே ததா தத் கந்த மர்றமி + எனது ஸ்ரீகித்குநாமகரிப பரிபரித்தத் கோகரிபெனபன்டு திரு மஞ்ஞம் பன்னாமிதென்க்கி அவன் பெருமான திருவுகன் கருகக பறியடுவ, அருகரிசெய்த னாத்தகமயகெனா கோகருகரித்தரிக்கிற. கனக கு செய் ததும், பத்தகமய தவன் பகரித்திற் திருக விவன் கனததிருத வெகத் தோடிக் கோது கனதுரித்தரிபகக, திருமஞ்ஞம் பன்னாமி கனதிரக வெனுகிறே, அது செயயடுத, கடகென திருமஞ்ஞம் பன்னாமி கந்தரிநே; அது, அவ் கிருப்புககன் கனகப்பட்டவர்கு கோக நேறதகய்த்த. ஆகையகே, (ஊரகம் கோகஜ் கம்) கனக ருததிரிசெ

அந்திரே, (ஊரகம் கோக ஜம் கௌகெ னாத்தகமயக)—ஸ்ரீகித்கு நாமக திருமஞ்ஞம் செயதருக கோகரிபேத, பெருமான திருவுகன் தத பறியடுவ காகையகே, 'அவர்கெற அபிமத மாகையகே கோக ஜம் கௌக கந்த ருகம்' எனது கித்கத, +அகனத தாநிசெவாமி பர்த்தகம் தாநிசெவாதிப + எனது பிராட்டி பருகரிசெய்த னாத்தகமயகக. கோக ஜம் கௌகமகக ப்ரகரிப்புகெற னாத்தகமயக மேக்செவன் கயமிசெரு மோகும். ... (166)

167. இப்படி யபிமத விஷயத்தி னமுக்கருவோபயோகே, ஆதமஜ்ஞாநம் பிறந்த விவன் + அமுக்கருடம்பு + என்று கழிவிற வித்தேஹததை ஈசவான் விருமப வாகோண்டதென்ன வருளிச்செய்துர் (வஞ்சக ஈசவன்) இப்பாதிப்பாடு.

167. "வஞ்சகஈசவன்" "யங்கொடடு"

அதாவது—வஞ்சக ஈசவன் + என்று தொடங்கி யங்கொடடு என்றுமன லாக—தமமுதைய திருமென்சிறை அதயதாதத்தைப் பன்னிவண்ணதபவிததபடி கணியுடி அவவவவவவவவ, அதிசயபகததரிகை இத்திருமென்யோடு தமமமத் திருவாட்டிகை கொடுப்பாவதாக வவன் அபிவிஷ்டஞ் சிருகவிறபடிவகை கணடி, பிரோடுனி இப்படி செயதருவொண்ணுத + என்று சிப்பந்தித்த, இந்நிலைய தோஷததை யவனுக் குணர்த்தி, இப்படி நேறமமான வித மாகுமபக விசைய வேணும் என்று காக்கடி, அவனிததை விநிதித்தகொணடி போய்படி வருந்தி இசைவித்தகொண்டபடிவயு மருளிச்செய்தாரிறையாருவர். ... (167)

168. அபிமத விஷயத்தி னமுக்கருப்போகே யாதிகிறைமாத் மன்றிகடே இவனுதைய ஜ்ஞாநபரிமம இத்தேஹத்திகே பரவாகிவைகபாலம் இததையாதிகே மெனதுமிடததை ஸத்ருஷடாதமக வருளிச்செய்துர் (வேர்) இப்பாதிப்பாடு.

168. வேஞடுமனடகி யணபதநக் கழந்தாய்போகே ஸஞ்சயை சிப்பந்தித் தோடு ஆதக்கம.

அதாவது—மனததின் வசியதிகை வேர்க்கும் போகெனானவர்கள், மன்றிக் காதிகை மனங்குன்றும என்று மனபதநகை கழந்தோடு குறைய்போகே, பரமபோகி யான ஸர்க்கவான ஜ்ஞாநியானவிவன் விருமபி வதபவிசுருமிடத்திக, + ஆற்றுவாத சிற தோடாம்பு + இப்பாதிப்படியி ஜ்ஞாந காரணமான விசுருதிசுருகெனான வாத்ரமமங்கொண்டு இவனுதைய ஜ்ஞாந பரிமமமெனாக தோற்றுட்படி சிருகவிற விசுருதத்தோடுகூட விருமபிவனதபடி. ... .. 168)

169. இன்னம முகாந்தரத்தாடு இவன் தேஹததிகை விருப்பத்தை தர்சிப்பிகெருர் (பரமார்த்தன்) என்று தொடங்கி.

169. பரமார்த்தஞ் சிவனுதைய சிவந்திக்கு நேறு கேவன பகவத்காரப்பிற.

(பரமார்த்தஞ்செருள்)—இவ்வினத சிவம் யினி யாமுருதம் + என்ன னனுனின் யினி வந்த கூடுவன + எவ்வினித் தரிப்பெய்வன + எனே கறிபெயன் + தரியே யினி + கூவிக்கொண்கும்கான யினனன குறையிற + என்று ஸயனாரத திக் அடிக்கொதிப்பாதுடி, பகவததபவததிக பெருமிடயாதுடி இதகருமே மிலகை எனதுட்படி யார்த்தி விநிந்தவன், சகல பூதஞ்ஞவனுதைய சீர் ஸிதிசுரு நேறது ப்ரகாஸ்தகரீம மெனனவொண்ணுதித, + ஸர்வபாபேப்போ மொகூலிஷ யாமி + எனதத்தோடு கிரோதிகைவானே, + ஆந்ததான மாகபகத ஸக்ருதேவ கருதா ஹயவென, த்ருபதாசாமயி ஜ்ஞாநம தேஹாந்தர சிவாரினி + எனறிறே ப்ரபந்தி ஸைபாவந்தா விருப்பது. ஆகவாக, இவனுதைய சீர் ஸிதிசுரு நேறது, "இன்னமும் சிவனானின் சிவசீர்த்தோடு வயத்ததபகிகெனேணும்" எனகிற

சர்வரேச்சைவெழிய வேறென்றில்லாமையாலே (கேவல பகவதிச்சைநிறே) என்
கிருர். ப்ரகார்ப்த கர்மமடியாக விருககிற த்ருப்த விஷயத்திலும் பகவதிச்சை புண்டா
கையாலே அத்தை வளாவர்த்திகிறது கேவல சப்தத்தாலே. ... (169)

170. இப்படி தன் விருப்பத்துக்கு விஷயமான விவன சரீரத்தை அவன்
விரும்பும் ப்ரகார மருளிச்செய்கிருர் மேல் (நிருமாவிருஞ்சோதியை) என்று தொடங்கி.

170. "நிருமாவிருஞ்சோதி உக்யே" என்கிறபடியே உகத்தருளின தமக்க
மெய்வரத்தும் பண்ணும் விருப்பத்தை இவனுடைய சீராக
தேர்த்திலே பண்ணும்.

அதாவது—தெற்குத் நிருமலமையும நிருப்பாற்கடமையும என் உத்தமர்க்கத்
தையுமொருக விரும்பா வினாளு. ஸ்ரீ வைகுண்டத்தையும் வடக்குத் நிருமலமையும
எனனுடைய சரீரத்தையுமொருக விரும்பாவினாளு எனாசிரிறே ஆழ்வார். இப்படி
யோரோ ரவயவங்களிலே இரண்டிரண்டு நிருப்பத்தினை பண்ணும் விருப்பத்தைப்
பண்ணினுனென்றவிது, எல்லாத் நிருப்பதிகளிலும் பண்ணின விருப்பத்தை ஒரோ
ரவயவங்களிலே பண்ணினிரு எனெனும்பதருபலகனும், ஆகையாலே, அப்
பாட்டிற் சொல்லுகிறபடியே. தனக்கேயிதமான நியம தேசக்கொலலாவற்றிலும்
பண்ணும் விருப்பத்தை ஜ்ஞாவிதான விவனுடைய சீராகதேர்த்திலே பண்ணு
மென்கிருர். ... (170)

171. உகத்தருளின கிலக்களி கொலலாவற்றிலும் பண்ணும் விருப்பத்தை
இவ்விஷயமொன்றிலுமே பண்ணுமெனாசிரீ தே, இவ்விஷயம் மீத்தித்தால் உகத்
தருளின கிலக்களி ஸாதரம அவனுக்கு ஸாகுசிதமா மெனனுமிட மருளிச்செய்கைக்
காக, இரண்டிடத்துக்கு முண்டான வாகியை யருளிச்செய்கிருர் (அவருத்தை) என்று
தொடங்கி.

171. அங்குத்தவானம் ஸாதரம்; இங்குத்தவானம் ஸாத்யம்.

உகத்தருளின கிலக்களில் விரும்பிவர்த்திகிறது உகிதோபாயமாகனாலே
தேதகரையகப்படுத்திக்கொள்ளுகைக காகையாலே (அவருத்தை வானம் ஸாதரம்)
என்கிறது. இச்சேதனை நிருத்தி இவன ஹ்ருதயத்தினுள்ளே தான் வளிக்கப்
பெற்றவிது அங்குவினாறு பண்ணின க்ருஷிபலமாலைகளாலே (இங்குத்தை வானம்
ஸாதரம்) என்கிறது. *காகத்தனைக் குடத்தை* *மலமேல தான் கின்று* *பனிக்
கடலில் பள்ளிகோகா* இப்பாதிகளிலே, இவற்றினுடைய ஸாதஸாதயத்வங்கள்
தோற்றுகின்றநிறே. ... (171)

172. இந்த ஸாதர ஸாத்யத்வ ப்ரபுகதமான ஆதாதாதம்யத்தை யருளிச்
செய்கிருர் (கல்லும்) என்று தொடங்கி.

172. "கல்லும் கிண்குடும்" என்கிறபடியே இது மீத்தித்தால் அனந்திதாதம்
மட்டமாயிருக்கும்.

அதாவது—தன் திருவுள்ளத்தினை புருத்தபினபு, தனக்குப் புறம்பொன்றிது மாதரயிலினை என்று தோற்றமபடி அவனிடிலே அத்வாதாததைப் பண்ணி சித்ப வாலம் பண்ணுகையாலே, திருமலிபு, தன் ஸைந்தாததாலே கோஷிசெற திருப் பாதகடலும், ஒருத்தர்க்குமெடாத பாயபதவன் தோழும் புல்லியவாயத்தினவோ எனருரிதே பாழுவார், இப்படியே, ஸாத்பமான இச்சேதஹ்ருததம் ஸித்தித்தான, இதுகரு ஸாதகமாக முன்பு விருமபிப்போத திவயதேசகன்கனி ஸாதரம் ஸங்கு சிதமாயிருகரு மென்கை. ஸாத்பம் கைபுருகு மவயமிதே ஸாதகத்தி ஸாதரம் மிகிருப்பத. .... (173)

173. ஆதரம் மட்டமாய்ப்புகரு அவதினை தர்சிப்பிசெருர் (இளங்கோயின) இத்தவாதிவாலே.

173. "இளங்கோயிற் கைகிடே" எனநிலைப் பார்த்திர்க்க வேண்டும்
படியாபிடுகும்.

அதாவது—ஸ்ரீபுத்தர்தர், தமையைப் பெறுகை குறப்பாக முன்பு தான் விருமபின திவயதேசகன்கனிக முன்புத்தை யாதரயினதிகே தனதிருவுள்ளத்திலே அத்வாதாததைப்பண்ணிச் செலுத்தெபடியாக கண்டி, அவலோ திவயதேசகன்கனிக கைகிடப்புருகிருவே எனநதிசெகை பண்ணி, என ஹ்ருததததிலே புருகிருக கைகரு பாலாயமாய் திருப்பாதகடலிக கைகிடாதொழிய வேணும் எனருரிதே ஆகையாக, இப்படி விவன் பார்த்திர்க்க வேண்டிமபடியாய்த்த அதவன்கையறநி ஸாதரம் மட்டமாய்ப்புக என்கை. .... (173)

174. இப்படி விவனர்த்தித்தாறும், ஸாத்பம் ஸித்தித்தபினபு அவனுக்கவை அபிமதகன்கனிக கிருகருமோ மென்ன வருளிசெய்கிருர் (ப்ராப்ய) இத்தவாதிவாலே.

174. ப்ராப்யபீதி விஷயத்தவாவது—தனக்கு ப்ராப்யபூதனான விச்சேதஹ்ருததய
வுகப்புக்கரு விஷயமா கிருககை. * கனகபூ ராங்கம மெய்யம் கைகி பேர்மலிகமென்று
மனகமிதே விவனிருப்பத. கருதஜ்ஞததயாவது—இவ்வாதேசவானத்தாலேயெனரு
காமிலினைப் பெற்றத * என்று அத்நேசம் தனக்குப் பண்ணின வுபகாரத்தை யத
கைகிடிகை. இவையிரண்டாலும், ஸாத்பமான விச்சேதஹ்ருத கைபுருகிருககச் செய
தேயும் அவனுக்கு அவ்வாதேசகன்கனிக அபிமதகன்கனிக கிருகரு மென்கை.

ஆக, (ருணம்போலே தோஷகிவருததி) என்று தோஷகென்ன தோஷத்வ பார தகதர்மருப ஆத்மருணம்போலே தோஷ கிவருததியும், (பாறபவத்துகரு கிககரு) என்று ப்ராதிஜ்ஞனது பண்ணி ததப்பாதகார்த்தமாக அபிமதவிஷயத்தினை அமுக்கபி மதமா கிருகருமபடியாவும், இவன் * அமுக்கருமபடி * என்று கழிக்கிறவிதிலே வவன் தயாதாததைப் பண்ணுமபடியாவும், ஜஞாசியான விவனை ஸைகாஹ்ருதமாக வாதிக கைகரு தோஷகிவருததததும், பாலாததனான விவன் தோஷ ஸித்தி கொண்டே இவன் தோஷத்தி வவன் கிருப்பவதியாக மெனனுத்ததததும், அவனிலவனுடைய

தேஹத்தை விருமபும ப்ரகாரத்தையும், ஸாத்மமானவிற வித்தித்தாக் ஸாதஸாதம் மட்டமாமபடியையும், அதி னெலலைணையும, இவன் அவவோதேசவகீனக கைவிடா தொழியவேணும் என்று அர்த்தத்தாக ஸவஸாதம் வித்தித்திருக்கசெய்தேயும் ஹேது த்வயத்தாலே அவனுக் கவை அபிமதனகனா சிருகருமபடியு மருளிச் செய்தாராபிற்று. .... (174)

175. இப்படி தோஷவிவருத்தி பராதபவததுக்கு விவகசென்னுமிடம் ஸூன் பஷ்டமாமபடியான ஹேதுககள் பவவற்றையும் அருளிச்செய்கையாலே அத்தை வித்திப்பித்தாராய், அது தனனை த்ருஷ்டாந்தமாகவி விமலாவலோகக் க்யாயத் தாலே மேல் சொன்ன சேஷத்வபாரதகதர்ப ருபாத்மருணத்தினுடைய பராதபவ விரோதித்வத்தை ஸ்திரீகரிகெஞ்சு (ஆகையாலே) என்று தொடங்கி,

175. ஆகையாலே தோஷிவருத்திப்பாலே ஆந்தர ருணமும் விவாதிப்பாவிருக்கும்.

(ஆகையாலே) என்று—மேல் வித்திப்பித்தவர்த்தத்தை யறுவதிகெஞ்சு. (தோஷ விவருத்திப்பாலே) என்றது—தோஷக் கழிக்க ஸவருபெளஜ்ஜவ்யததுக் குறுப்பா சிருக்கசெய்தேயும் தோஷத்தைப்போகையாக விருமபும பரணவியான வவனுக் கபிமதமாகையாலே யாதொருபடி பராதபவததுக்கு விரோதிப்பாவிற்று, அதுபோலே பென்றபடி. (ஆந்தர ருணம்) என்றதது—சேஷத்வ பாரதத்தர்யங்கீன. இவற்றை (ஆந்தர ருணம்) என்றதது—ஜ்ஞாநசாதவகனிதுங்கடடிகு ஆத்மாவுக்கு அந்தரங்கமாகையாலே. இதினுடைய பராதபவ விரோதித்வப்ரகாரம் மேல் சொல்லப் பட்டதிறே. இவையிடத்திலும் (ஆந்தர ருணம்) என்றதது—பாரதத்தர்ய மொன்றையு மாவுமாய். .... (175)

176. இப்படிச் சொல்லுகைக்கு தோஷ விவருத்தியில் வரும்தோஷமே தென்ன; வேறொரு தோஷமும் வேண்டா, இது தானே தோஷமா மென்கெஞ்சு (தோஷ) இய்யாதிப்பாலே.

176. தோஷிவருத்திப்பாலே தோஷமாயிடு.

அதாவது—காமியியானவன் தன்னுடைய ஸமூகருக் கழற்றி போகத்திலே யவ்வயிக்க இசுகிருமாப்போலே, வைதா பரிசுததமான வாத்மஸவருபத்ததுக் வத்தேறியான தோஷத்தைக் கழித்து ஸ்வசேஷிகரு போகையாக விவியோகப்பட வேணும் என்று ஸ்வசிர்ப்பத்தத்தாலே இவன் பண்ணுவித்தககொள்ளுகிற தோஷ விவருத்திதானே, காமியிபுடைய வமூகருக்கரும் காமுகனைப்போலே தோஷமே யபி மதமாய் இத்தோடே தனனை புழிக்க வாதரிகிற வவனுடைய போகததுக்கு விவக் காகையாலே தோஷமாயிறே யென்கை. அவனுக்கு அசிஷ்டமாமதிறே தோஷ மாவது. (இதே) என்று ப்ரஸித்தி தோற்ற வருளிச்செய்தது மேற்பாதித்தத்தை யெல்லாம் வினைத்து. .... (176)

177. ஆக, (ஸன்மைதானே தீமயவாபிற்று) என்றும், (தனக்குத்தான் தேரும் ஸன்மை தீமைப்பாபாதி விவககாவிருக்கும்) என்றும், (தோஷ விவருத்திதானே தோஷமாயிறே) என்றும்—தான் தனக்குத் தேரும் ஸன்மை ஹேயமென்னுமிடம்

சொல்லுமையானே, அவன் தேமும் ஸன்மையே புராதேயமென்னுமிடம் பரித்ததிறை; இப்படி தான் தனக்குத் தேமும் ஸன்மை ஹேமம் அவன் தேமும் ஸன்மை புராதேய மென்னுமிடத்தை ஆப்த வசைத்தானே தர்சிபபிகஞ்சுர்மேன (தனஞ்சு) என்று தொடங்கி.

177. “தனஞ்சு வஞ்சு தன்மை விஹப்பாகபோனே; அவஞ்சு வஞ்சு தன்மை ஸுஹப்பாகபோனே” என்று பின்னானவாததை.

(தனஞ்சு வஞ்சு ஸன்மையாவது)—ஸவயத்ததானே தான் தனக்குண்டாகவின கொள்ளும் ஸன்மை. (விஹப்பாகபோனே) என்றது—ஒன்பாதிசுமாய், விசுஹஸு மாய், அபாஸ்ப்தமாய் விருகருமெனவை. (அவஞ்சு வஞ்சு ஸன்மையாவது)—விருபாதிக ஸவாமிபான வவனஞ்சு இவனுக்கிது வேணும் என்றுண்டாகும் ஸன்மை. முஹிப் பாக் போனே என்றது—விருபாதிகமாய், ஸாஸுமாய், ப்ராஸ்தமாய் விருகரு மெனவை. ... .. (177)

178. இவவனவனறிகே, சம்பெருமாரீசு பொழியத் தான் தனக்கு ஸன்மை தேட விழித்தான் ஸவயிசைமே பவிசுருமென்னுமிடத்தை ஸகிதர்சமாய்க் அருளிச் செய்குநர் (அவனை என்று தொடங்கி).

178. அவனியொழியத் தான் தனக்கு தன்மை தேடுமையாவது—ததந்தய ப்ரஹ்மைய மாதாபிதாக்கள கைபித்திறம வங்கி கழகஞ்சு கூட்டு வான்பனகைபிகே காட்டிக் கொடுக்குமா போனே பிசுப்பதொன்ற.

அதாவது—ப்ராஸ்தமாய்ப்ரஹ்மையானவன இவனுக்கு ஸன்மை தேடும் தொழிய், அதக்கெதிர்த்தடபான தான் தனக்கு ஸவனஜ்ஜீவனர்த்தமான ஸன்மை ஸம்பாதிக்கையாவது — ஸவாகுநேரூபியோபியான ஸுஞ்சைசைகொன்றறியின றிகே ஸவமாதாதிசு ஞானந்த கோககிவனநுமபடியான ஸதசைதய ப்ரஹ்மைய, சகைகரான மாதாபிதாக்கள கையில் வினதும் வலிய வாகவி, கொடுகருக கூசாதே உயிர்க்கொடுக்கவாக கொன்று மாமனககிசாரே கைபி விற்றறியும் காதுகஞ்சு ஆட்டு வானியன் கைபிகே இததை கோககிசைகொள் என்று காட்டிக் கொடுக்குமாப் போனே பிசுப்பதொன்ற நெனவை. இததான—ஸர்வோவாரனே சகைகன, தான் தனக்கு வாகன வன்னுமிடம் சொல்பபட்டது. ... .. (178)

179. இப்படி இவன் தன்னைத்தானே முடித்தது கொள்ளுமோவென வஞ்சிசெய்குநர் (தன்னைத் தானே) என்று தொடங்கி.

179. தனனைத் தானேயே முடிப்பாங்க.

அதாவது—ஸர்வோவாரனியனை புஜஜ்ஜீவிப்பிக்கைக்கு அவனா ப்ராகிசுஞய்ப் போருமவஞ்சையானே இவனுடைய விசைத்தக்கு ஒருவனான ஹேதவனது, இனி “அவனே” என்றுமபடி தனனை கெப்பித்தக்கொள்ளுவான் தானேயிறே யெனவை. “யானே ஸனனை” என்றே பாடபிகே, “யானே” என்று—என்னியுடி பவத் கருதமலை, அவன் எதிர் குறையுஞ்சுத் திரியாத வான கெப் விசைத் ததச குழத்துக்கொண்டின் வஞ்சுரிதே மாதவார். ... .. (179)

180. இவன் தனனைத் தானே முடிக்கையாவது ஏதென்று மாகாங்கை யிலே யருளிச்செய்கிறார் (தனனைத் தானே) என்று தொடங்கி.

180. தன்னைத் தானே முடிக்கையாவது—அஹங்காரத்தையும் விஷயங்களையும் விருமபுகை.

(அஹங்காரமாவது)—தேஹாத்மாபிமாசமும், ஸ்வாதத்தீர்வாபிமாசமும்; (விஷயங்களாவன)—விஹிதவிஹித விஷயங்கள், இவற்றை (விருமபுகையாவது)—இவற்றிலே யிகவும் ப்ரவணனாகை. ஆதம் ஸைநாத்ரன் பகவதஸ்தாபாஹசேஷமாய் பகவதேகபோகமாயிறே விருப்பது, தாதருசஸ்வருததை கசிப்பிக்கையிறே—இவற்றிலே இவன் ப்ரவணனாகையாவது. உத்தரவாகய மகசைப்தார்த்தஞ் சொல்லுகிறாராகில் இவை எல்லா மென்னென்னவோ, உத்தரவாகயத்தில் மஹாவிலே புருஷார்த்தத்துக விடைசகவரான விரோதிகளெல்லாம் தன்னுண்ணுமென்னுமிடம் தோற்ற விறே "மகோவாச காரணம்" என்று தொடங்கி மூன்று சூத்திரங்களிலே ஸகை விரோதி கிவ்ருதநிலையபும பாஷ்யகார ருளிச்செய்தது. இவ்வாதமும் முழுநூபபடிவிலே இாத மகசைப்தார்த்தம் சொல்லுகிறவனவிக, *இதிலே அகித்பாதிசமும் கழியுண் ணும்* எனவாரிறே. ஆகையாலே இவ்விடத்திலும் தேஹாத்மாபிமாசாதிருபமான அஹங்காரம், தத் கார்யமான விஷயப்ராவண்யம், ததுபபகார்ப்யமான பகவதாப சாரம் முதலான விரோதிகளை மெல்லாம் ப்ரஸந்தாத ப்ரஸகதமாக வருளிச் செய் கிறார்; ஆகையாலே விரோதமிலை.

... (180)

181. இவ்வஹங்காராதிகளின் கொடுமையை விஸகரோணோபபாதிப்பதாகத் திருவுள்ளமபற்றி ப்ரதமம் அஹங்காரத்தின் கொடுமையை அருளிச்செய்கிறார் (அஹங்காரம்) என்று தொடங்கி.

181. அஹங்கார மக்தீர்வம் போலே.

(அகலி ஸபர்சம் போலே) என்றது—அகலி ஸபர்சமானது அக்ஷயித்த விட மெங்கும் கட்டுருவழிகருமாப்போலே, இதவும் ஆர்வாசிபாய் ஸைருபததை கோச வ்ருவழித்துவிடு மென்கை.

... (181)

182. இவ்வஹங்காரத்தினுடைய கரோனியத்துக்கு ப்ரமாணங்கள் காட்டு கிறார் மேல்.

182. "ந காமகனுஷம் சித்தம்" "நனி மே ஜிவிதேதார்த்தம்" "ந தேஹம்" "மெய்விட்டுத் தீரமும்".

அதில் ப்ரதமத்திலே, சூக்ஷேதகிஸமான ஜிதத்தாவசைத்தை யருளிச்செய்கிறார்; *ககாமகனுஷம் சித்தம் மமதே பாதயோஸ்ஸிதம், காமபே ஸைஷ்ணவதவத்து ஸர்வ ஜம்மஸு கேவஸம்* இதுககர்த்தம்—கிருபாதிச சேஷிபாய் கிரதிசய போகயரான தேவரீர் திருவடிகளிலே வ்யவஸதிதமான வென்னெஞ்சானது, ஸ்ரீ வைருண்டாதி களாகிற வேருன்றை ஸவயம் புருஷார்த்தமாக கினைத்துக் கலங்கிவிருக்கிற தன்று, ஸர்வ ஜம்மங்களிலும் தேவர்களை ரஸமாயபடி கிருகிற தாஸயக்ஷதைய யாஸைப்படா டின்ற தென்று. கேவஸபதத்தான்—துத்திகைகருமா கிருகருயிருப்பைக் கழிக்கிறது;

தூசுப்தம் அவதாஸுத்தம். இதநா—மோக்ஷபாபகதமாகத் தன்னுடையவரும் தெலகாம அஹங்கார கீட்பயாகையானே தபாஜ்யமென்னுமிடம் சொல்லப்பட்டது. அஹங்காரம், பிராடபு வசந்தை யருளிச்செய்துத், ஸ்ரீமே ஜீவிதேவாதேவா காவர்த்ததத் சை பூஷணம், வஸந்தபா ராஜகீமதிய விவ ராமம் மஹாததம் இதுகவீந்தம்—மஹாததான பெருமானைப் பிரீதத ராஜகீமனை ஸ்ரீவே வஸியா கிறிதெ வென்கரு ப்ராணனுமெரு பரபொஜ்ய மீகனை. அந்தமனோறுமெரு ப்ர யோஜ்யமீகனை, ஆபாணகனோறு மொருபரியோஜ்யமீகனை என்று இத்தநா—ப்ராணுதிகென்காம அதநிகிச விவிதோகத்தகனா வஸநிகே தன்கனா போத அஹங்கார ஸப்சிபாசகபாநே தபாஜ்யமென்னுமிடம் சொல்லப்பட்டது. அஹங்காரம், பரமசாயரான ஆவகதரீ வசந்தை யருளிச்செய்துத், ஸ்ரீதேவம் கபராணா கனோக மிசஷாபிகஷிதம் சோத்மம் வசயத மிமபி தம் சேஷத்வ விபவாத், பஹிப்பூதம் எதி ஷுணமபிகேதேய பாதுசததா விசைம தத்ததம்மத மதம் விஜ்ஞாபம் மீதம். இதுகவீந்தம்—கன்கரு வருதத சேஷியானவனே, உன் னுடைய சேஷத்வமாதெ வஸவீபத்தகருப் புதமபாந தேநுதததததம் ஷுணமும் ஸ்ரீமேயன், இத்தேவத்வகருதாரகனான ப்ராணகனையும் ஸ்ரீமேயன், கனா ராஜமாசைப்படப்பட்ட ஸுதகததம் ஸ்ரீமேயன், புத்ர மீத்ர கனத்ராநிகனான மற்கென்றும் ஸ்ரீமேயன், இவகிதநிககரும் போகதாவான ஆத்மாதன்கையும் ஸ்ரீமேயன், இதைகா ருருககனவொன்னுதபடி சததாவாக கெத்தப்போக வேணும், இதை விஜ்ஞாபம் எத்யம், இவ்வன்னயகே தேவாகருப் பொப்பனு மதப்பட்டது பருமேதென என்று இதநா—அத்தநிகிச சேஷத்வத்தகருப் புதம் பானதெலகாம அஹங்கார துஷ்டமகையானே தபாஜ்யமென்னுமிடம் சொல்லப் பட்டது.

அஹங்காரம், மயீவத மநிகை மருவபபெற்றவர்களிக தநியானவர் வசந்தை யருளிச்செய்துத் (சமமாவிடதே நிறமும்) என்று அதாவது—‘ஆழவீரீ மோக்ஷ தைக கொவலும்’ என்ன; கன்னுடையவாகத் தருமெ மோக்ஷம் கப்ப்ரகாத் தாதும் விவகனாமா கிருததேவாதேவம், அதன் இடைபாட்டமும் ப்ராணகெகை கடலே வஸதேவமென்கை. இதநா—தன்னுடையவரும் மோக்ஷமும் அஹங்கார கீட்பயாகையானே, ஐசவ்யநிகனோபாநி தபாஜ்யமென்னுமிடம் சொல்லப்பட்டது.

183. ஆக, அஹங்காரதின் கொடுமையை யருளிச் செய்தார் மே; அஹ் தரம் விஷயங்களின் கொடுமையை யருளிச் செய்குத் மேக (ப்ரநிகுவிஷய ஸ்பீ சம்) என்று தொடங்கி.

184. ப்ரநிகுவிஷயவ்யாப கீட்பயாபேயோ, அபூககீட்பயவ்யாப கீட்பயாபேயவ்யாபேயோ.

(ப்ரநிகு விஷயவ்யாப)—கோகவிருத்தமுடைய சாதேநுதததம் கிருத்தகன விஷித்த விஷயம்; ததஸப்சதத விஷஸ்பர்சமபோகே என்றது—ப்ராணபாதகத் வேக ப்ரவித்தமகையானே ப்ராநிகுவிஷயத் தேவநிகென்று ப்ராணநிக ருஷகரும் விஷஸ்பர்சமபோகே, சாததா கிஷித்தததய ப்ரவித்தமகையானே ப்ரநிகுவி

மென்றே தோற்றியிருந்து ஸவரூப காசத்தைப் பண்ணுகையாலே, (அதுகூல விஷயமாகவது)—கோகவிருத்தமு மன்றிகளே கரகஜெறுதுஷமன்றிகளே விசிஷ்ட வேஷாதூகூலமா யிருந்துள்ள விஷிதவிஷயம்; தன்மைச்சத்தை (விஷயச் சர போஜ மம போலே) என்றது—விஷயிச்சாக்க போஜம அதறியாதவனுக்கு அதுகூல மென்றே தோற்றியிருந்து அவன் ப்ராணனை முடித்துவிடுமாப்போலே, சாஸத்ரவிஷி ததயா ப்ரவிதகமாகையாலே அதுகூலமபோலே தோற்றியிருந்து ஆத்மாவினுடைய அகையப்ரகதவரூபமான ஸவரூபத்தை கசிப்பிகைகையாலே விஷய விஷயானஞ்ச தூரமத்யந்த மந்தரம், உபபுகதம் விஷமஹந்தி விஷயம் ஸமாணாதபி என்றது— புஜிகைவம் வேண்டாத ஸமரணமாந்தரத்தாலும் முடிக்கையாலே, விஷததிற்காட்டில் விஷய மதிகராமெனனுவின்றதிதே. .... (183)

183. இப்படி விவாசகமான விஷயங்களிலே ப்ரவணனாய் ஸூகிககினைக்கு மது விபரீதஜ்ஞாந கார்பமென்னுமத்தை பரமான் ப்ரவித்த த்ருஷ்டாந்தமுதே வருளிச்செய்கிறார் (அகதி ஜ்வாலையை) என்று தொடங்கி.

184 அகதிஜ்வாலையை விழுங்கி விடாய் கெட நினைக்குமா போனேயும்
ஆடுகிற பாம்பின் தீழலிலே யொழங்க நினைக்குமாபோனேயும் விஷய
ப்ரவணனாய் ஸூகிககினைக்க.

அதாவது—ஆஸ்வாத்ய தலை ஜ்வாலா முதல்வாசமாம் யதா—ததா விஷய ஸமஸாகாத் ஸூகிககதர சீரிணம் என்றும் விஷயானஞ்சுது ஸமஸாகாத் யோ பிபரீத்தி ஸூகம ரா, க்ருத்யத பவரிச்சாலாம் விச்சமயாசாயேத ஸூ என்றும் சொலதுதெர்படியே—தண்ணீர்க்கு விடாய்ப்பட்டவன், விபரீத ஜ்ஞாநத்தாலே தாப ஜெறுதுவான் அகதி ஜ்வாலையை விழுவித் தனவிடாய் தீர கினைகருமாப்போனேயும்; ஆமிதய கிரணவகளாலே அதிமாத்ர தபதனுவன் அத தாபத்தை யாற்றுக்கைககா கிழலெனவிற மாந்தரத்தககொண்ட, ஆகாமயரீததத்தை விருபியாதே, அத்யந்த ருபிதமாய்ப் படத்தை விரிதது கின்ருடுகிற பாம்பின் கிழலிலே யொழுக கினைகரு மாப்போனேயும் இருப்பதொன்று, பாதகமான விஷயங்களை ஸூகாவதூரமாக ப்ரவித்து அவற்றிலே ப்ரவணனாய் அவற்றை யதாபவித்து ஸூகிகக கினைகரும தென்றபடி. .... (184)

185 விஷய ஸ்பர்சம் ஸவரூப காசகம், விஷய ப்ரவணனாய் ஸூகிகக கினைகருமது விபரீத ஜ்ஞாநகார்ப மென்றிதே ஜெச்சொகலி கின்றது; இவ்விஷய ஸ்பாசம் வேண்டா, பகவத் குணங்களிலே ஸாந்திருகருமவன் இவற்றைக காணவே முடியுமென்கிறார் வேல (அகணமா) என்று தொடங்கி.

185. அகணமா முடியுமாபோலே பகவதபவையாலும் ம்ருதப்ரக்ருத்யா
ம்ருத்குமவன் விஷயநாந்தாலே ஸூகியும்படி.

அதாவது—அகணமாவென்ற பகதி அதிமதாமான காச ச்ரவணத்தாலே கெஞ்ச தீர்ப்பண்டமா யினகின் தகைலிலே அதிகடகமான பதறையபடிககக் கேடருப் பட்டுக்கிடகருமாப்போலே பாய்த்து, பகவதபவமொன்றி ஸூகிம தத்பரனாய தத்ருண

ரஸத்திலே ஸைகத இதர விஷயங்களின் பேர் கேட்கிறும் ஸந்தமபடி மருது ப்ரக்ருதியா விருக்ருமவன் பகவதேதர்பேசுதவருப ஸைகபாசகங்களை விஷயங்களின் கண்ட மாத்ரத்திலே யேங்கி முடிவுமபடி வெண்கை. (186)

186. இவனர்த்தத்தை ஆப்தவசாத்ரிலே விவசவிசெருர் (காட்டி) என்று தொடங்கி.

186 "காட்டிப் பழியயியோ" என்கை கடங்கிதே

அதாவது—அஃப ரஸகசாய அநிக விதவனாபிருகதவன் தர்விஷயங்களின் காட்டி, அவறிருதி பொருதாதாபடியாய் அவறறுகருப் பரங்கான சிலத்திலே விருககைகேடான பரபத்தர்ப பணனின் வெண்கை முடிசகப் பார்க்கிருதியா வெணறபடி. (186)

187. சலம்பூத விஷய தோஷததை யறியாமையிலே விதிலே ப்ரவணகும் வறகரும், இததை யறிகதவைத்தே ப்ரவணகும்வறகரும் வரகெய பருளிசெய்விருர் மேக (அஜ்ஞகூன) என்று தொடங்கி.

187. அஜ்ஞகூன விஷயபுரவணக கேவக நான்தீகைப் பேரிலே, ஜ்ஞாநவான விஷயபரவணக ஆகத்த நான்தீகைமேயிலே

(அஜ்ஞகூன விஷய ப்ரவணகுகிருது)—விஷயங்களினுடைய தோஷ பூயஸ்தைவையும் ஸைகப விருதததைவையும் அறியாத, அவறறை வரகைபபட்டு மேக விழுதிறவன். (கேவக காஸ்திகுகிருது)—தர்மாநாம பரிலைக சேதிரைவரதி கருகரு ப்ரதிபாதகமான சாஸ்தாத்திக பரமான்ய புத்தியொன்று மினறிகே ஸைகர ஸஞ்சாரபரகூபத் திரிதிற கத்த காஸ்திகன். (ஜ்ஞாநவான விஷய ப்ரவணகுகிருது)—விஷயங்களினுடைய தோஷததைவையும் ஸைகப விருதததைவையும் மறிகதவைத்தே, அவறறை விருமபி மேகவிழுதிறவன் (ஆஸ்திக காஸ்திகுகிருது)—தர்மாநாமாதி ஸைக பரதிபாதகமான சாஸ்தாத்திக ப்ரமான் மெனறிகைகையாலே காஸ்திகெனன்று சொலகையபடி விருப்பகூப. அதை சாஸ்தாமர்வாதவி டைகாரித தோறறிற்றுச செயது திரிகையாலே காஸ்திக ஸைக விருககும்வன். (187)

188. நருஷ்டாந்தபூதரான விவிக விருககரும் விசேஷமெனென வருளிச் செய்கிருர் (கேவக) இப்பாறியாலே.

188. கேவக நான்தீகைத் திருதநாய, ஆகத்த நான்தீகைப் பேருநாலும் திருத்த வெணகூறு

அதாவது—சாஸ்தாத்திக விவிகெனன்று, தோறறிற்றுச செயது திரிகையின் சாஸ்தாஸ்திகையம் பிறகைகை குறுப்பான உபதேசககைப் பணனின் விதிவிசேத வந்தமும்படி திருதநாய; சாஸ்தாஸ்திகையமுடையனாய் ததப்ரதிபாந்ய பரமேயங்களையும் அறிகதவைதது, பரப பயமினறியே, காஸ்திகைத ஸைகரம் ஸஞ்சரிகதிற விசேச சொஸி யறிகைகத்தகை தோனறிகையையாலே உபதேச முகதநா கொகு

காலம் திருத்தவொண்ணு தென்னை. இத்தான—அஜ்ஞான விஷய ப்ரவண்கை, விஷயதோஷாத்புதேச முகத்தானே விரகதனூபடி திருத்தலாம்; ஜ்ஞானவானுள் விஷயப்ரவண்கை, விஷயதோஷாதிகளை வயகதமாத வர்த்துவைத்தே ப்ரவர்த்திக் கிறவனாகையாலே ததுபதேசத்தா ஸொருகாரணம் திருத்த வர்த்தெனறதாய்த்து. *அஜ்ஞான் ஸுகமாராதயன் ஸுகதா மாராதபதே விசேஷஜ்ஞா, ஜ்ஞானம் துர்விதக்தம் ப்ரஹ்மாபி கரம் கரஞ்ஜபதி* எனனகடவகிதே ஆகையால், அவ னிலு மிலன் கிகருஷ்டதமனென்று கருத்து. (188)

189. (தன்கிணத்தானே) என்கிற வாகடத்தில வயகுப மாகாங்கனாகச் சொன்ன அஹங்காரத்தினுடையவும் விஷயங்களினுடையவும் கரெளர்யத்தைத் தனித்தனியே வருளிச்செய்தாச் சே; உபயத்தாகரு முன்னொரு கரெளரய விசே ஷத்தை தகதரேண வருளிச்செய்கிறோமென (இவை) என்று தொடங்கி.

189. இவைபிரண்டும் கவகுபென முடித்துவைவற்றிக்கே பாகவத விசேஷத்தையும் விசேஷ முடிக்கும்

அதாவது—உகத தோஷ புகமகான விவவஹமகாரமும் விஷயப்ரவண்பழ மாநிற விரண்டும், தானுனவாகாரத்தானேவின்று கெட்டிகருவ்வன்றிகே, பாகவ தாபசாரமாகிற மஹாசுத்தத்தையும் விளத்த ஸவருபமாகத்தைப பண்ணு மெனனை. (ஸவருபென) என்றது—ஸவேவகுபென வென்றபடி அஹங்காராதி களிலே பரவண்ணானதுள்ள வளவன்றிறே பாகவதாபசாரம் பண்ணினதுள்ள பாகவ கிக்ரஹம். (189)

190. ஆனால் பாகவத விசேஷம விளக்கப்போதே ஸவருப காகம பிதக்கு மாகில், பாகவத விசேஷத்ததைப் பண்ணிப் போராசிறகச்செய்தே ஸவருபாதருப மான காமருபங்களையுடையராயககொண் டிருக்கிறபடி பெவ்வனையென்ன வருளிச் செய்கிறே (காமருபங்களை) என்று தொடங்கி.

190. நாமருபங்களைவுடையராய் பாகவதவிசேஷம் பண்ணிப் போருமவர்க்க் தக்தபடம் போகே.

அதாவது—வைஷ்ணவத்து சிஹ்மமான தாஸை காமததைபும் தததுருணமான ருபத்தையுமுடையராய்ககொண்டு, உனனொரு பகைபின்றிகே அஹங்காராதி வச்யராய் பாகவதர்க்கள திறத்தினே விசேஷத்ததைப்பண்ணிப் போருமவர்க்கள, உருக் குலைய வெவ்விருகச்செய்தே உருவுடைத்துப்போலே தேசற்றிவிருகதும் தகதபடத் தேசு ஸதருசரெனனை (190)

191. தகதபடத்தினபடிதன்னை தர்சிப்பிகெருசீமெம் (மடி) என்று தொடங்கி.

191. மடிபுடவை வெத்தாம் உண்டையும் பாடிமொத்துக் கிடக்கும்; காத்ரத்தவாதே பதத்துபெய்.

அதாவது—தட்டியாடித்திருக்கிற புடவைமாதது தட்டுருவ வெக்கும் வெத்திருக் கச்செய்தே உண்டையும் பாடிமொதுபுபோகே மொத்திருகதும், ஒருகாற்று வந்து

சிதறவடிததவாதே புருககாணமொனனாதுபடி பாதிரிப் பறத்துபோமெனகை. அப்படியே, அபசாராகி தகதாயவைதது காமுபககிளாடே கிருகதெவர்களும பகவத கிசாறு விசேஷகதாலை பாதவடிபுணடி உருமாய்கது போவர்கனென்று கருத்த.

(191)

192. பாகவதாபசாரம பண்ணினால் சசவரன அளநிறமாசெய உசிததணடம் பண்ணுமெனனுமததை ஆபதவசாத்நாலை யருளிச்செய்திருர் (பாகவரன்) என்று தொடங்கி.

192. "சசவரன் வித்திததுப பண்ணின ஆகததெழிககெனகைப் பாகவதபாரம யெசுமை" எனது ஜ்யாருளிச் செயலி

அதாவது—ஓங்கைப் பாதாத்தாலே ஸர்வததததத கிர்வதிககவகை ஸர்வ கெதியான ஸர்வசவரன் தனனைப்பழியமாறி இதர ஸனுநிபரு பவதரித்துக கை தொடருபகின்று செயத ஸ்ரீரணப ராவனாதி கிரணசுபாதபதிமாறுஷ சேஷடிததக கெனகைம, பரஹகாதன மஹர்ஷிகக தொடககமான அவகிள பாகவத விஷயக கலிக அவவவர் பண்ணின அபசாரம ஸ்ரீரணபகைமபாலே யென்று ஆப்ததமரான கருஜ்ய ரருளிச்செயலகெனகை.

(192)

193 இதை பாகவதாபசாரத்தினுடைய கரெளப்பத்திற் பகவ துகதியை தர்சிப்பிகெருர் (அவமரககரியா) என்று.

193 "அவமரகரியா"

யா ப்ரீதிர மதி ஸபவருததா மதபகிதஷ ஸதாஸததே, அவமரக கரியா தேஷாம ஸமதிரதயகிமை ஜகத் சனருளிதே

(193)

194. இப்படிப்பட்ட பாகவதாபசாரத்தினுடைய வைகியததை யருளிச் செய்கிருர் (பாகவதாபசாரத்தான்) என்று தொடங்கி

194 பாகவதாபசாரத்தான அநிகேதம்

(அகேக விதய) என்றது—ஜகம் கிருபணம், ஜகம் கிருபணம், வருதத கிருபணம், ஆகார கிருபணம், பசு கிருபணம், வான கிருபணம் இதயாதிகளாலே பறப்படிபடிருகரு மெனதாடி

(194)

195. அவதறிக் வைத்துககொண்டு, ஜகமகிருபணத்தினுடைய கரெளப் பத்திற் யருளிச்செயலதாக, அததை புரதாசம பண்ணுகிருர் (அதிலே யொன்று அவர்கனபகை ஜகம் கிருபணம்) என்று

196. அதிலே யொன்று அவகனபககல் ஜகமகிருபணம்

(ஜகம் கிருபணமகனது) -கிசுருகட ருணககிளே பவதர்ணரான பாகவதர் கிள, பகவதியதவ பரபுகதமரான மாஹாதமயததைப் பாராதித கிகர்ஷ புத்த்யா தத் தஜ்ஜகம்மககிள கிருபிககை.

(195)

196. இதிலுடைய கரோனாயகதனை வருணிச்செய்கிறார் (இததான்) என்று தொடங்கி.

198. இதுதான் அராவதாரத்தி றுபாதாநம்மருத்யிஹங்காட்டி கருதும்.

(இததான்) என்று—பாகவதஜ்ஞம் கிருபணத்ததைப் பராமர்சிககிறது.

(அர்ச்சாவதாரத்தி றுபாதாக ஸமருதியாவது)—ஆசரிதருகந்ததேதேனு மொரு தீர்வ்யததைத் தனகருத் திருமேனியாகக் கொண்டு அதிலே அபராகருத தீவ்ய விகாஹத்தில் பண்ணும் கிருப்பத்தைப்பண்ணி எழுந்தருளியிருக்கிற வைபவத்தை யறியாதே கிகர்ஷ புத்திபண்ணி விகாஹோபாதாக தீர்வ்ய யினைதன்ருவென்று சித்திகளை, அதிலுய காட்டில கருரமாகவாவது—அத்தைப பற்றவும் ஸர்வேச்வர னுகரு அத்யந்த கிகாஹ ஹேதவாகை (196)

197. அது தன்னிலுடைய கரோனாயகத் தை வெவவனவென்ன வருணிச்செய் கிறார் (அத்தை) இத்யாதியானே

167. அததை மாத்ருயோதிபரீக்ஷயோ டொக்கும் எனது எதைதம் சொல்லும்.

*அர்ச்சாவதாரோபாதாக வைஷ்ணவோத்பத்தி சிந்தனம்—மாத்ருயோதி பரீக்ஷாயாஸை துய்யமாஹ—ர் மஹிஷிணை எனனுகின்றதிறே. இப்படி உபயததையும் மாத்ருயோதி பரீக்ஷா ஸமமாக சாஸ்த்ரஞ் சொல்லிறதேபாதினும், அது அர்ச்சாவ தாரத்தி றுபாதாக ஸமருதிகரு கிதர்ச்சயாயித்தனை; வைஷ்ணவோத்பத்தி சிந்தன மதிலும் கருமென்றிவர்கருக கருத்த. (மாத்ருயோதி பரீக்ஷயாவது)—அத்ய ஸார்யோதி வைகக்ஷண்யாவைகக்ஷண்ய கிருபண வரஸைகயானே தித்தைபுமப்படி கிருபிசனை. (அத்தோடொகரும) என்றது—இப்படி கிருபிததான அதுகரு எத்தனை பாபமுண்டு, அர்ச்சாவதார விகாஹோபாதாக சிந்தைதிது மத்தனைபாப முண் டெனறபடி. (197)

198. தீவ்யபசாரத்தகருப் பணம்-தகதபடமபோலே கஷ்ட கபைனாகிருத்த தேஹாவஸாதத்திலே புருமாய்க்த போமனீவயகை, தீவ்யபசாரம் பண்ணினபோதே கர்ம சண்டாளனாய் விடு மென்கிறார் (தீரிசங்குவைபபோலே) என்று தொடங்கி.

198. தீரிசங்குவைப்போலே காமாண்டாளனாய் மாட்டிலிட்ட யஜ்ஞேயமித்தானே வராய்க்கிடும்.

அதாவது—இத்தவாகரு ஸம்ஸ்பனாகிருக்கிற தீரிசங்குவாகிற ராஜா, தன் குல குருவாகிருக்கிற வனிஷ்ட மஹர்ஷியை, “ஸசீர ஸவர்காவாப்த்யர்த்தமாக வென்கை யஜிப்பிககவேணும்” என்றபேஷிக்க; மஹர்ஷி, “அது உமக்கசக்யம்” என்ன; அவரு கின்றும் தத்புத்ரர்கள் தபஸஸு பண்ணுகிற விடத்திலேசென்று இச்செய்தியைச் சொல்லி அவர்களை மிகவு மறுவர்த்தித்த. “கீயகவென்கை கிப்படி யஜிப்பிக்க வேணும்” என்று கிர்பத்திகை; “கீ துர்புத்தியா கிருத்தாய். மஹர்ஷி ‘போகாத’ என்றத்தை எதகவானே செய்யப்போமோ” என்ன; *தேஷாம தத்வசஸம் ச்ருத்வா க்ரோத பர்யாகுலாக்ஷாம—ஸாஜா புநீரவைதா கிதம் வசக மப்ரஸீத. ப்ரத்வாஜ்

கயாதோ பகவதா குருபுத்தரம் தமதவச—அகயாமகதிம் கயிஷயாமி ஸவஸி
 யோஸத தபோநராய—என்று—அவன் கருத்தனாய், “குருவானவனும் தப்புநர்
 களான கிஷனும் மடபோ மெனதினோளானவன் மறநேரிடத்தினே போகி
 நேன, கிஷன் ஸுகமே விருகிவான்” எனன், “குஷிபுதரான் தசருத்வா
 வாயம் கோராபிஸமஸிதம்—சேபுபரம் ஸகருத்தாசனாடானவம் கயிஷயஸி”
 என்று ஸவாசார்யநாயகம் தப்புநர்க்கான தவகிஷய மிஷன் அஸமதிபன்னஸிச
 சொன்ன வார்த்தையைக் கேட்டு அவர்கள் மிகவும் கருதநாய், ‘கிஷன்டான
 லாக கடவம்’ என்று சேகை; “அத ராத்ரபரம் வபந்தியம் ரஜாசனாடானதவ
 கதி—கிஷஸந்தர் தரோ கிஷ புருஷா தவஸதஸுந்தஜா—சித்ரயாகயாக ரகச
 ஆயஸாபரிஸுபவத்” என்கிறபடியே அகநாய் அவன் கர்மசனாடானகுபஸிபா
 ஸிதே, அபபடியே, பரவதாபராரம் பன்னஸிஸபோதே கர்மசனாடானகுப, ப்ரஹ்ம
 வர்சஸந்தவந்தம் குதபயாக மார்பிவிட பஜுநேரபவீதவதான் சண்டாளவேஷத்
 தவ கடைத வாராயகி மெனகை. அகரு சேப வித்தவாகையானே ப்ரத்யக்ஷ
 மாயதத, இவரு சானதா வித்தவாகையானே, ஜுரூக நருஷு, விஷயமாக விருகரும்,
 “அவாசாரம் தாராசாராஜுரூகருக ஹிஷஜாமக, மத்பகதாச சோரந்ரியோ கிசதக்
 ஸத்யா சண்டாளநாமவரஜேத்” என்கைகடைவதிதே. .... (198)

199—200 சண்டாளநிரூபணத்திலும் இவனுமொரு காலத்தினே பிடுகு
 மென்று கிஷனகைகை கவகாசகிகாநபடி, ஜாதி சண்டாளனிக காமசண்டாளனும்
 குளன் தன்னமைய மருளிசெய்கிறார் [ஜாதி சண்டாளனாகு] என்று சொல்கை.

199. இத்தண்டாளனுக்கு வஸந்தாந்தினே பாகவதருகக்கு யோகயகத
 புனடி, அதுவும்கிஷயனுக்கு

அதாவது—ஜாத்யா சண்டாளனானவனுக்கு தஜஜாமத்தினேயாதக ஜக்மாச
 தாத்தினேயாதக பகவத் கடைநுஷகாநிதாரு காமயிசேஷத்தினே காமருபககி
 புனடபருப பகவத ஸாயகத கிருதிதருககரு யோகயகத புனடி, அந்த யோகய
 கதபுமிஷன பரவதாபராராய கர்மததானே சண்டாளனான இப்பாரிஷ்டபருகரு.

200. குருடபந்தருகையானே.

200. அதுககடி—பாகவததவஸித உயாகத கிஷத்தினே யேறி “பத்மிகோடி
 சேதாபி கஷமயி” என்னுபடி அநிசுரமான் பகவ கிஷஸந்தாரு நேறத
 வான் பாகவதாபராரத்தானே பாறயடிபுனடி அதபந்தவருகையானே பென்கை.

201. இதுதான் ஜக்மாநிகளாலும் ஜுரூகநிகளாலும் அபகருஷ்டானவர்க
 ள் உத்குஷ்ட விஷயத்தின பன்னாமஸிதனேயா, அவறடி துத்குஷ்டானவர்க
 அபகருஷ்ட விஷயத்தின பன்னாமஸித மெகருமெனன வருளிசெய்கிறார்
 (இது தனக்கு) இதயாநியானே.

201. இது தனக்கு அந்நாநியா மிகை.

அதாவது—பாகவதாபராரதருக அபபடி கிருப்பதோ ரதிகாரியதி மிகை
 பென்கை. .... (201)

202. இது தனக்குப் பரமமாயுண்டோ வென்று மகாமகத்திலே வருவிக்
செய்திருத் (தயக்கில) என்று தொடங்கி.

202. "தயக்கில தீவிரா சாத்திரமாயித" என்கையாகி.

அதாவது—மாமகம் என்க வேதமகிதமும் அதன்படி பன்னி தயி
ச்சேஷ்டருமாய் உத்கருஷ்ட ஜயமகமாய் திருநார்க்கினியாகிலும், தேவரீ
திருநார்க்கினி மையத்தாக திருநார்க்கினி ஸ்ரீகங்கையாகிலும் ஜயமகித
விதிப்பாக்களாக, காலத்திர தேவரீயாகிலும் அபிபாதித பங்கிடத்
தன்னிலே யவர்களைத்தான் சாத்திரமும் இவர்களைக் கொஞ் போலிமாந்தரமென்க
படி யவர்களைத் தாடடி தயவந்த சேவையென்று, தந்தையாத்மம் தர்க்களான
தொண்டாடிப்பொடியாழ்வார் தருவிக் செய்கையாகிலும் பெண்கள். .... (202)

203. இவவர்த்தவிகையாக இரண்டு இவ்விற்பத்தி மையிப்பிக்கிருத் (இவ
விடத்திலே) என்று தொடங்கி.

203. இவவிடத்திலே மையிதெய்வத்தாத்திதயும் பீக்கிப்பிக்கையாழ
வாழ்க்கு ஆழ்வாய் பத்தித வாத்மகையாழ்வாய் பத்தி.

(அவரீதய வருததாத்மாவது)—விவையித்தாப்பகலிலே விதவையென்க
மதிக்கித் தாகவென்கிற ப்ரதமமாய், குருநார்க்கினி கொந்தாமென்கிற மகஞ்
இவவித்தயவக விதிவிகையாக என்று பார்த்து, "வாதிதகத்தாக தகிதினியாகத்
தாத்தகத் தேத" என்று கேட்க; "கீ மகமென்கிற செய்கையாக, அவர்களை
கைய சாக்மகையாகும் பகிதயாகும் மிகவும் ப்ரதாரிலும், இவ்வுய்யாகும்
இவ்விடத்திலே போகிற" என்று பகையாகும் கொண்கவகிலும், இவ்வகையெ
யாதே, மாக்ம, மையகலிலே தகிதினியாகும் காமகென்கவகிலும் என்று அநி
விப்பகதம் பன்னுமகையாக, "மென்கிதகத் மையமியா விவையித்திராப்பீ திதம்—
காதகல்யம் கானுமகையாகவகிலுதே தேவரீயே; மையமகம் காத்மகம்
காத்மகம் மாக்ம" என்று—அவன் குயிதகய, தீவிரப்பார்த்து, "உடம்பென்க
காத்மகம் மையமியாகிலும் வென்கிற குருநார்க்கினி பகையாகிலும் என்னுத குயித
மகஞ் கொண்கவகிலுதே தாக்ம" என்று; இத்தகத் கேட்க மகம் மையககய, தித
மென்க செய்கவகிலுதே? என்று பகையாகும் விவர்த்து, மாக்மபகித ப்ரதக
மாக்மகையாகி மையமியாகிலும் என்று உதிவாகென்கவகிலும், மையம
கையாகி வருகிற பெரித்திருநார்க்கினி இவ்வகய காத்ம மையமிக; அவர்க
மாத்மம் பன்னி, திதககையென்க மையமிக? என்று கேட்க, அவர்,
உன்கி மையமியாகிலும் கொண்கவகிலுதே திருநார்க்கினி ஆராய்மக
என்று, இவ்கி இவ்கென்கவகிலுதே திதகவகிலும், திதப்பகையாகி, இவ்க
மையமியாகிப் போககென்கவகிலும் என்று, மகம் மையமிகிலும் குயித
பகையத்தித்கிலும் மையமிகித பகையாகி மையமிகையாகி வருகிற கையாகி
என்கிற பகையத்தயாக்மென்கவகிலும் அபிவாதகிதம் பன்னு; அவர் அத்
தாத்மகம் மிகவும் மாக்ம, மாக்ம, மாக்மகையாகி வருகிற கையாகி
இப்படி மையமிகையாகி வருகிற மையமிக குரு மையமிக தேவகலிலும் மையமிக

பெற்றதெனினியே என்று பெரிய திருவுருவமொர் விசாரித்த, இவனை யிவ்ருகின்றும்
காமொரு நிவ்யநீதசங்கனினே கொணர்ப்பாய் கவகககடவேன் என்று கினைத்தக
கொண்டு கிடககசசெய்த; அந்த பாகவதை கிருத்த தேசத்தைக் குறையகினைத்த
இவ்வபசாரத்தானே சிறகுள முநிர்த்த சிசசேஷடாய்விட, இததைக்கடப்போன
ப்ராஹ்மணன் கண்டு, கெடா தே மகனா தயாத மசபம் பததாமவர—கஹ்யம்
பவதன் க்வகிபா வ்யபிரோரோபவிஷயநி: என்று ஏதேனும்முகைய திருவுள்
கத்தானே திரு கினைத்த துண்டோ தேவர்குஞ் அபபும் வ்யபிரோரம் வரு
ககரு யோக்பகதயினியே எனன்; உண்டாயத்துக்கொன் என்று, தாமத
பாகவதை விஷயத்தின கினைத்த ப்ராசாததை பவனுக்கெனினிசெய்த; அக
தாய் இததைப் பொறுக்கவனும் என்று அவனைச் சென்றதவர்த்தித்த,
அவனதுகாஹத்தானே அவவபசாரம் கிடை முனபுரிபாரெயாகு ரெனகிறத. இது
தான், கருஷணன் ஸ்ரீதாதெழுந்தருளினபோது காரநாதி மஹர்ஷிகள் பலரும்
வாதிகுசெறவனனினே க்ருஷணன் திருவுள்ளக் கருத்தைப் பினசென்றுகக
குறுபபாக த்ருதராஷ்டரின் குறித்தப் பககதகளும் சொக்யிவருகிற ப்ராச
னாதினே, ஸ்ரீகாரதபகவ னதுகாஹிதததாம் உத்போகபர்வத்தினே உத்தமகை
யானே, வேதாந்திதரபப்துஹன் கித்தயிதே, பினகிபபினகியாழவனாக கர்த்
வான பகித்த வர்த்தகதயாவது—பினகிபபினகியாழவனை மங்கேரித்தவானினே,
இவர் ஆபிரோத்யாதிகனானே பதகருஷ்டராகையானே பாகவத விஷயங்களில்
அகியமகை வர்த்தித்தகொண்டு போருகிறபுகையக் கண்டு, கிவர்த்து இப்பாக
வதாபசாரம் இவருகைய ஐஞ்ஞாநாஷ்டரகககெனகாவற்றையும் கீழ்ப்படுத்த
தித் தானே மெகப் கிவசபர்வத்தயாகெய்தம்; அகரு'மேகிவிடகவகெவனும்
என்று திருவுள்ளப்பறதி, ஓரவர்த்தினன்று கிரகிபயினவனனினே, இவரைப்
பார்த்து, கவகரும் தாமப்பன்னுதிரகைத்தினே கீழம் கககொரு தாமப்பன்ன
மாட்டிரா? என்ன; அகிபெனததை தாம பன்னுவது, கவகமக்குத்ததயதா
கிருத்ததே! என்ன; அர்த்தகதிதயன்ருவது, அவ்வளவு போராத, 'காரநாத்ர
யத்ததும் பாகவதாபசாரம் பன்னும் வர்த்திகககடவேன்' என்று கககெயினே
உதகம் பன்னித்தாவேனும்' எனன், அப்பகிபயிவரும் உதகம்பன்னிக
கொடுத்த வகத்தரம், ஒரு பாகவததோகததை ப்ரவகாவகையானே கினைத்த,
'காமினிழகத்தேரம்' என்று பபயபதி முகககொண்டு தன் திருமாளிகையினே
கன்னவன்; இவர் முனபுகருகிறகாததிக வாககாருகையானே, ஆழவா னிவர்
திருமாளிகையினே கழுத்தருளி, 'ஏந்தான், முகிப்பென்' என்று கினகியருன்;
தாய் மான்னாக கினைத்ததை கினகப்பஞ்செயது, கான தாயத்ததாழமபசாரம்
புதாரதபகி கித்தேஹத்திதா? வர்த்திகை யரிதா கிரகினதது, கனசெப்பகட
வேன் என்று திருவுருகினக் கடகககொண்டு கிடத்த கெகிகக; இத்தனை
யததாபயிகாக குண்டாகப்பொறிநீதம்! எனதுககருகி, மகனனானே கினைத்த
தாகு அதுதாபமுண்டாவே காவரனகயித்தருகும், ப்ரத்பகி தண்டபயத்தானே
ககிகமகை வெருகவரபும் ககிககடாத, ஆனபினபு அவகிராண்டு முககருக்
கழித்தத் தந்திரம், இனி வாககொனததையும் கனருகெ குறிக்கொண்டு வர்த்தித்தப்
போகும்—என்றருகினிசெய்தது. .... (203)

204. பகவதஸ்ய ஹேதுவான ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநகரீரண்மும் பரிபூர்ணமாக வுதையா நெருவதுகரு பாகவதாபசாரமுண்டாயத்ததாதேதும், பகவான் அதர்நு கருவானதொரு தண்டங்களைப்பண்ணிக கூடிககொண்டுகிடாதே, அவைவிரண்டு மஸத்ஸமமாய் அபசாரமே ப்ரபலமாய எமபெருமான சிழுவதேபோய்கிறு மென்ன ஸாமோவென்ன வருளிச்செய்திருர் (ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநகரீரண்ம) என்று தொடங்கி.

204. ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநகரீரண்ம யோஜித்தாநுமீ யேந்தத்து அவர்களைப்பக்கம் எம்பக்கமே யமைக்குப்போமே அவைவுண்டானது பிழவுக் கவிக்கப்பக்கம் அபசாரமே போரும்.

அதாவது—உபாப்பவாமேவ பகூதப்பா மாகாசே பகவிந்நும சதி, ததைவ ஜ்ஞாந கர்மப்பாம ப்ராப்பதே பகவாத் ஹரி: என்றும், *கீசஞ் சிறகாந் பறத்திர் விண்ணுந் தங்கட கெளிது* என்றும் சொன்னுதற்படியே—பகவதஸ்ய ஹேதுவான தத்வஜ்ஞாநம தததுருபாநுஷ்டாந மினதிகதே யொழிந்தாதாய்; பகவதஸ்யத் தத்கு, *பகர் மதுஷயா பகதிவா யேச கவஷணவ ஸமசரயா, தேகாவதே பரயாஸ யத்தி தத்விஷ்டேநா பரமமபதம்* என்றும், *யம் யம் ஸ்ப்ருசதி பாணிப்பாம் யமயம் பச்யதி சகூஷா ஸதாவரண்யதே முர்யந்தே மிம் புலர் பாக்தவா ஜகா: என்றும் சொன்னுதற்படியே—பாகவத ஸப்பகதமே கிரபேகா ஸாதகமாநித்யப்போதே, அந்த ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநகரீரண்மும் குறைவற வுண்டாயத்ததாதேதும் பகவத் விஷயத்தை யிழந்துபோகக்கரு பகவதபிமதரான அந்த பாகவத விஷயத்தில் பண்ணுமபசாரமே கிரபேகா ஸாதகமாகப் போருமென்றபடி. ... .. (204)

205. இநித ஜம்மவருத்தரதி கியமமுண்டோ வென்றுமாகாந்ஸகாநிதே யருளிச்செய்திருர் (இநித) என்று தொடங்கி.

205 இநித ஜம்ம வ்ருத்தாதி கியமயிங்கி.

(இநித) என்றது—'பேற்றுக்கு பாகவத ஸம்பந்தமே யமைபும். இழவுக்கு அவர்களைப்பக்கம் அபசாரமே போரும்' என்று சொன்ன கிவைவிரண்டிது மென்றபடி. [ஜம்ம வ்ருத்தாதி கியமயிங்கி] என்றது—ஜம்ம வ்ருத்தாதிகளாதுக்கருஷ்டரான பாகவதர்களைவிடாந் ஸம்பந்தமே பேற்றுக்கு ஹேதுவாகவது, அவற்றுக் அபகருஷ்டரானவர்களைவிடாந் ஸம்பந்தமே பேற்றுக்கு ஹேதுவாகவது என்றித கியமமும் ஜம்மவ்ருத்தாதிகளா துக்கருஷ்டரானவர்களை நிறத்தில் பண்ணுமபசாரமே பிழவுக்குடனாவது; அவற்று கைக்குஷ்டரானவர்களை நிறத்தில் பண்ணும் அபசாரம் அப்படி பிழவுக் குடனாகாதென்றித கியமயிங்கி பென்றபடி. ... .. (205)

206 இவ்வர்த்தம் காரணமயிட முண்டோவென்ன வருளிச்செய்திருர் (இவ் வர்த்தம்) என்று தொடங்கி

206 இவ்வர்த்தம் கைகிக்குத்தாத்தத்திலும், உபகார வனுவருத் தாத்தத்திலும் காரணம்.

அதாவது—சாத குணோதபவனுன ஸோமசர்மாவாநித ப்ராஹ்மணன், யாகத் தைச செவ்வதாக வுபகாமித்த யதாகரம மதுஷயமக அது ஸமாபிப்பதக்கு

முன்னே மரிப்பதும் செங்கையானே ப்ரஹ்மராஷ்டிரமாய் பிறந்த திரிபாகிதம்,
 * மற்பகதம் சம்பகம் வாயி * என்கிறபடியே—ஜும்புனித்தமான கையத்தை புண்டய
 ராய பகவத்பகதியே சிசுபகமாயபடி சிசுபாசொரு பகவதர், * உத்தர சகாதசி
 யினன்று ராதர் வித்தசாயமான திருஞெறுமருகியினே கம்பியைப் பாகப் பதற
 கொள்வதாக வினாபாணியாய்க்கொண்டு போகாதிதகச் செய்தே, அவரை பகதிப்ப
 தாக வந்தடக்க, அவர் மீண்டு வருகக்கருதுப்பான அநேக சபதங்களைப் பண்ணிக
 கொடுத்த தததமதிக்கொண்டியாய் பதையினாரதம் வேகித்த ஹ்ருஷ்டராய,
 அதை ப்ரஹ்மராஷ்டிரம் சிறந்தெனிடத்தினே மீளவும் விவாதம் வந்த, * மதேஷ்டம்
 இனி வெளசீர்த்தகை சி புஜி * எனன், அவன், திருஞகடய ஸதயவாதித்தாதி ஸயப
 வத்தகை கண்டு, * சி இன்ன பாகுனபாட்டின பகத்தைத்தா காலுன்ன ப்ரண
 ஞேடே போகவிந்மபடி * எனன்; அவாதகெசயாதொழிய, அதததாதாததிக
 பகம், கையாமத்திக பகம் என்ருப்பிரானே கொல்லிக்கொண்டு வந்தவனவிதம்,
 * காலத செய்வதிலை, முன்பு சி கொன்னபடியே என்னை பகதிஞெருமத்தின *
 என்று ஒரு கிளைகிளறபடியானே * தம்மை வை தேப்பிரானே கிள்தாராதித மாஹஸி,
 சவமுத்தவாத கண்டாஸம் ராகுலச சாணம் கதம் என்கிறபடியே—* சி புன்ன
 ஸடய தே ப்ரபாவத்தானே என்னை கிப்பாபத்தினினதும் கரை வேறறிகணும் *
 என்று சாணம் புருர; அதை பகவதர், * மகம்பா பசெய்ம தேம் ஸவரம் ககசெழுத்
 தம்ம * இத்தாதிப்படியே—தம்ம பின்புபாகுன ககசெய்வதெ பண்ணின பகத்தைக
 கொடுத்த, காமதேஷ்டததால் வந்த ராகுல வேஷத்தகை கழித்த, முன்புபிரானே
 ப்ரஹ்மணாய் அதுகருமேனே பகவததாய் புஜுஜீகிருபடி பணாளிகர் என்கிற
 ககசெ ஸ்ருத்தரத்தத்தினே—ஜும்புநிலை துத்தருஷ்டரான பகவதர்கொடகட
 ஸம்பத்தமேபுஜுஜீகசெடுறதுவவத, அவர்சு கபகருஷ்டரானவர்க் கொடகட
 ஸம்பத்த முஜுஜீகசெடுறதுவவாத என்கிற சிபயமிலை வெளதுமத கானகம்.

ருஷிகளும் தேவர்களும் தன்பகையினே தர்கனசதேஹம் கேட்கும்படி வித்
 யாதிகளும்பாய, எவ வன்னுதருப வருத்தி மாத்ரமனநிகினே ஸாத்வததத்தர் கிஷ்ணு
 தளும், பகவதாராத தத்பரளும்க்கொண்டு போருகையானேவந்த வருததாதிகளும்பாய,
 ஸவதிரா பகத்தானே ஸவாஹம் பரிவாரளயக்கொண்டு அத்தரிசுசரளயத் திரிபும்
 உபரிசரவன் என்கிற மஹாராஜாவானவன், பகவத்ததமான பக சிமித்தமாக ருஷி
 களும் தேவர்களும் தககனிக விவாதம் பண்ணுகிறவனவினே, * மார்கொத்தே கருப
 ச்ரேஷ்டஸ தமதேசம் ப்ரப்தவாக வன் * அததரிசு சரத்ஸ்ரீமக ஸமகரபலவாஹஸ,
 தம் த்ருஷ்டவா ஸஹஸாயாததம் வன் * தேதவாதரிசுகம், வகர் தவிஜாதயோ
 தேவா ஏஷசசேஸ்யதி ஸமசயம் * என்று ஆகாதத்தினே போகாசினற விவகிச
 கண்டு, துவன் கம்புண்டய ஸமாயத்தத யதகை வக்கன் என்றறுநிமிடதி, துவகிச
 சென்று கிடடி, * செய்வ வடுபதேத * என்று கேடக, அவன் * உத்தரமுண்டய மதவ
 கிளச் சொலதுக்கொன் * என்ன, * தாகவாய் வட்டஸயிதயேஷ படுகா ஸமகம் கரா
 நிப, தேவதாஸ்யஸி பகயி: படுகா ராஜ் கதவவன் * என்று—* தாப்பகவானே
 ஸஜிகெப்படிமென்று எக்களுசு பகதம், பகவதாரனே ஸஜிகெடுவனுமென்று தேவ

கருகரு பகிழ்வு, எம்மன செய்யுதென்? சொல் + எனது குழிகள் கேட்க, + தேவர
எனது மதம் சூத்திர வண்பு பகி ஸ்வரவாத—சரகோஜிஸ் பஞ்சபலியை
முத்தம் வசம் ததா + எனபெய்யுயை—அவன தேவர்களைவிட பகிபாதத்தான
+ சாதததானே பஜிசெய்யுயை + என்ன, + குபிதான் தே ததா ஸர்வே முயல்
ஹிர்வசர்சனா—ஹிர்வசும் விமலஸத்தம் தேவ பகிபாத வாதியை—ஸா
பகிபாத சூத்திரனை தே வண்பாத தண்பாத திவ பத—அத்பபாதபகுதி தே ததா
ஆகாரே விதந்தா சதி—அணகசசபாபிசாதேத மத்யம் பித்தம் ப்ரவேசுபலி—
விருத்தம் வேதனலித்ராண முகதம் பதிபலிஸ் சூப—வயம் விருத்த வசா பதி ததா
பதாமிறம் + எனது—குழிகளெனவரும் குபிதான, தேவ பகிபாத வாதியை
விமலஸத்தகுதிருகிவி விவகிப்பார்த்த, + சி சொன்னது வேதனலித்ரங்கரு
விருத்தமாகிவி, தேவபகிபாதியை வாதத்த சொன்ன சி + தவெனவிவகிதம
அத்பபதியாய், இப்போது தொடங்கி புனதுகடய வசாச கமாரும் மதரி பாதானத்
திவே விழகடகவ,வகவ தான விருத்தவசம் சொகருமகிவி அபபடிய
பாதானத்திவி விழகடகியை + எனது சொகவி சபிசா, + ததன ததரிசூத்திரலி
தேதா சரேஜாபரிசாச ததா—அதேதான வயபுலக பூமிய விவாரே சூப+
எனபெய்யு அப்பிரித பாதானத்திவி விழகதானெனவி உபரிசாவன வகுத்
தாதத்திவி, குழிகளும் தண்பாதேதன்கள தன்கள கேடகவகி வித்பாதிகள
வசர்சனி துதகருகடகானவன அவகன திறத்தி வசாதத்தானே வதபதித்தம்
வசனகவாரிவி, ஜம்வகுத்தாதிகள துத்கருகடகானவன் அபகருகடகான
மபசாரிவி விழகருகடகவத, அவதது துத்கருகடகானவன் அபகருகடகி
திறத்தி பன்னுமபசார விழகருகடகானவனெனவி விவகிவிவிய பெனதுமத வான
வாமெனக, ஜவாதியை குழிகளுகருகடகான ஜவாதியை விவத
கருகடகவாரிவி அவர்சனி விவதகேததம் சொகக கருககிவி, ஜவமம
ஜவாதிகரு மொகருகடகான ஜவாதிகள ப்ரபகவகவிதிரகிபபத.

வகிவகருத்தாதம் ஸ்ரீவாரண புரணத்திவி ஸ்ரீபூமிப் பிரபுக்கு
ஸ்ரீவாரணவகு சூகிசெவததகவதும் உபரிசாவன வகுத்தாதம் பஞ்சு
வேதமான மதாபாதத்திவி மொக தகத்திவி தம்புதர்கரு ஸ்ரீபூமியானே
சொகவபபட தகவதும் இவதான ஆப ப்ரவான விததமித ... (206)

207. இப்படி ஜம்வாதிகளவகு முத்கருகத்திப் பகவகிவிவெனது சொக்
வாரியை சாதத்தகவகவம் ப்ரவாமவபகத அத்பாதாமவனகிச் சொக
கிதகசெவதே பெனன வகுசெவகிசுர் மேக (ப்ரவாமவம்) எனது தொடங்கி.

207. ப்ரவாமவம் கிசெசெவகிதது வேதாபவாதத் முகத்தானே பகவகிவி
தேது கேதது, அதானே ப்ரவாமவம் ப்ரவாமவம்.

(கிசெ சொகருகவவத)—விருப்பத்தகரு விதவவம்ச் சொகருக, 'வேதா
த்பவாதிமுததானே பகவகிவி வேதவகவவத)—+ ஸர்வே வேதா வத்ப
மாமாதி + எனது, + வேதகச ஸர்வா ஸ்ரீமத வேதா + எனது சொகருக
படியி—ஆதா வகுபத்ததும் ஆதா வகுபத்ததும் ப்ரவாதத்த பாக

களாலே ப்ரதிபாதிபா வினாறுகொண்டு, பகவதேகபாயா விருககிற வேதந்தை, * ஸ்வா தயாயோ உத்ஸேதவயி* எனகிற விதிபாதகந்தரனாய் அதயயமபண்ணி, மீமம் ஸாதி களாலே ததாதத விர்ணயம் செயது, பகவதபாணாதிக்களிகே விழித்து பகவத விஷயத்தைப் பெறுவதை குறுப்பாகை. (அததானே விழவுக குறுப்பானே) எனறது — அந்த பரஹ்மணயமதானே அறறகார நேறதவாயககொண்டு, * மத்பகதாச ச்ரோதரியோ விதத் ஸத்பச சண்டவதாய வரீஜத* எனகிறபடியே—பகவதத் வத விசாஹநேறதவான பாகவதாபராததைப்பண்ணி பகவத விஷயத்தகரு அசகாயப்போலகை குறுப்பாகி மெனறபடி.

(தயாஜயமாயிறே) எனறு ப்ரஸித்திதேறற வருளிச்செய்தது—யாதொன்று பகவலகாபத்தக குறுப்பு அத உபாதிதயம், யாதொன்று ததலாபத்தக குறுப்பு அத தயாஜயமாயதத பின்பு, இதுவு விழவுக குறுப்பானபோதே அபபடியாகக் குறைகிலிய எனகிற விசையததானே (107)

208. இப்படி உத்கருஷ்ட ஜம்மாதிச விழவுக குறுப்பானானே அபகருஷ்ட ஜம்மாதிசெந்தான பேறறக குடகாயினவெனன வருளிச்செய்திரர் (ஜம வகுத்தக களிணுடைப) எனறு தொடங்கி.

208 ஜம்ம வகுத்தக்கிணுடைப உத்காஷ்டம் அபகாஷ்டம் பேறறகது மீழவுக்கு மப்ரியோஜயம்.

அதாவது—ஜம வகுத்தககளிணுடைப உத்காஷ்டம் பேறறகது விழவுகம பரியோஜமனறு, அவறறிணுடைப அபகாஷ்ட மிவவிரணடுகம பரியோஜ மனறெனகை.

அளறிககே, (இதில ஜம வகுத்தாதி விமயிலிக) எனபது (இழவுக குறுப் பானான தயாஜயமாயிறே) எனபதகா வினறிர்; இவகின கொலலையிமா, வேதாத யடாதி முகத்தானே பகவலகாப நேறதவாயககாயின ஜம வகுத்தககளிணுடைப உத்காஷ்டம் பேறறககுடகாஷ்டம், அவறறிணுடைப அபகாஷ்டம் அதயயாதிகளாகரு அகர்ஹமாயகாயின இழவுக குடகாஷ்டம் கொலலையினடாயோவெனன வருளிச் செய்திரர். (ஜம வகுத்தககளிணுடைப) எனறு தொடங்கி. அதாவது ஜம வகுத் தககளிணுடைப உத்காஷ்டம் பேறறககு ப்ரியோஜமனறு அவறறிணுடைப அபகா ஷ்டம் இழவுககு ப்ரியோஜம மனறெனகை. பேறிழவுகளாவன—பகவலகாப தத ஸடககன, ப்ரியோஜமாவது பரிப்பிகமறது. உத்கருஷ்ட ஜம்ம வகுத்தககளு டையவர்களில சிலரிழப்பாகும் சிலர் பெறுவாகுமகக கானகைபாலும், அபக ருஷ்ட ஜம்ம வகுத்தககளுடையவர்களினு மப்படியே திரணலிககையு முண்டாகக கானகையாலும் இவவிரணடும் திரணடுகம ப்ரியோஜம மனறெனனுயிடம் ப்ரதயககவித்தமிதே. (208)

209. ஆலம் பேறிழவுகளுககு பரியோஜமாவதேதெனன வருளிச்செய் திரா (ப்ரியோஜம) எனறு தொடங்கி.

209. பரயோஜகம் பகவதம்பந்தமும் தத்மயபந்தமும்.

அதாவது—பகவதரை பமாமித. பேறறுகரு பரயோஜகம்—மரம பகவ தம் யர்ஹ சேஷபூதரென்றிருக்கலாகிறது பகவத மயபந்தம்; ததவைபமாமித கிறவுக்கு பரயோஜகம்—ததவையர்ஹ சேஷத்வ ஜ்ஞாநபாவமாகிறது தத்மயபந்தராவ மென்றபடி. .... (209)

210. உத்கருஷ்டரபகருஷ்ட ஜும்மககனிருவர்க்கும் பகவத் மைபந்தமுண்டானாக பகவதத்வ ஸாமயமன்றே வுளளது, அத்நோடே ஜும்மாத்கர்ஷ முடைய வன மறறையவனைப்பற்ற விசேஷுடனனதேவென்று மினைத்தப் பண்ணுகிற ப்ரச தத்தை பதுவதிக்ஞர்.

210. பகவதம்பந்த முண்டாகு மிரண்டு மோக்குமோ எக்னிக்.

(பகவத் மைபந்தமுண்டாகு மிரண்டுமோகருமோ வென்னில) என்று. (இரண் டாம்) என்று உத்கருஷ்டரபகருஷ்ட ஜகமக்கிளச சொகதுமிறது. .... (210)

211. ப்ரஷ்டாவானவன் உத்கருஷ்டமாக மினைத்தத்தை அபகருஷ்டமாக வும், அபகருஷ்டமாக மினைத்தத்தை உத்கருஷ்டமாகவும் திருவுளளப்பற்றி, அதை குத்தர மருளிச்செய்கிறார்.

211. ஒவ்வாது.

(ஒவ்வாது) என்று. .... (211)

212. அத்தை உபபாதிக்கிறார் (உத்கருஷ்டமாக) என்று தொடங்கி.

212. உத்கருஷ்டமாக ப்ரயித்த ஜும்மம் ப்ரயமம்பாவனியாவே "சீரே ச" எக்திபடியே பயஜநம்.

ஆபிஜாதயாதிகளாலே அஹங்கரித்து கசிகைக குறுப்பாகையாலே அபகருஷ்ட மாகிருக்கிறவித்தை உத்கருஷ்டமாக மினைத்த ப்ரசம் பண்ணிற்று * அதனயித் தப்புததியாலே என்னுமிடந்தோற (உத்கருஷ்டமாக ப்ரயித்த ஜும்மம்) என்கிறார். (ப்ரசம் மைபாவகையாகது)—உபயாத்நாத்கரி கவ்வத்தாலே அமயோபாயத்வ மாகிற வதிகாரத்தினின்றும் கழுவுதல் வருகைக்கு யோகயமா திருக்கை. (சீரேச என்கிறபடியே பய ஜகம்) என்றது. *காலேஷ்வபிச ஸர்வேஷ* என்று தொடங்கி, உபயாத்நாத்ஷ்டாதத்தகரு யோகயமகனாகையாலே பயஜேதககனானவற்றைச் சொல்லிவருகிற வடைவிகே அனை யென்கிறதிறும் ப்ரதாமமாக, *சீரேச வர்த் ததே மே மஹாபயம* என்று சொல்லுகிறபடியே ம்வருப யாத்நம்வ வித்துக ளளாய் உபயாத்நாத்கத்தாஹார திருக்கு மதிகாரிகளுக்கும் இது திருக்கிறுக்க என்செய்யத் தேடுகிறதோ! என்னும் பயத்தை மினைக்கும்தர திருக்குமென்றபடி.

213. இன்னமு மிதக கொருதோஷ மருளிச்செய்கிறார் (அதுகரு) என்று தொடங்கி.

213. அதுக்கு ம்வருப்ப்ரப்தமான கதர்பம் பாதிக்க வேணும்.

(அதுகரு) என்று—மேலுமொன்ற ஜகமதகதப பரமர்சிகிறது. (வைகுப ப்ராபதமான ஸைபம் பரிகசேவணு) என்றது—பாகவதாநவர்த்தகாநிகளில் வந்தால் சேஷத்வமாதிற வைகுபததுகருத் தருதியான தாழ்சரி, பிறர்செய்கிறத கண்டுகரித்துக் கதசேவணு மென்றபடி. ... (213)

214. ஏதத்ப்ராநிகோபயான ஜகமத்தினுடைய தோஷபாவத்தை வருளிச செய்கிருர் (அபகருஷடமாக) என்று தொடங்கி.

214. அபகருஷடமாக பரித்த உத்கருஷட ஜநமதுக்கு இரண்டு தோஷமும்கூட.

ஆரீஜாந்பாநிகளாவரு மஹாகார போயதை வினதிகளே சேஷத்வது உமாவிருகைப்பாடு, உத்கருஷடமாவிருகை வித்தை அபகருஷடமாக கிளைத் ததம் அதஸமீபஸாத புத்திபெனதுமிட தோற (அபகருஷடமாக ப்ராமித்த உத்கருஷட ஜகமம்) என்கிருர். (இரண்டு தோஷமு மிகும்) என்றது ப்ரமசஸம் பாவகைப்பாடு வரும் பவஜகதவமும் வைகுப ப்ராபதமான ஸைபம் பரிகச வேணுகைப்பாடு தோஷ தவமுமிகும் மென்றபடி. ... (214)

215. ப்ரமசஸம்பாவகையனரு இவ்வாதது ஸைப பாவகை மிகுமியோ வென்ன வருளிசெய்கிருர் (ஸைபம் ஜகம வித்தம்) என்று தொடங்கி.

215. ஸாயம் ஜகமவித்தம்.

அதாவது—பாகவதாநவர்த்தகாநிகளுக் குறுப்பான தாழ்சரி பிறந்துடைமை பாவிருகைப்பாடு பரிகசவேணுபாதே பரமமதயா விருகருமென்றபடி. (215)

216. இவ்வர்த்ததகரு கிகமிகெயர் (ஆகையால்) என்று தொடங்கி.

216 ஆகையால் உத்கருஷட ஜநமே த்ரிகடம்.

(ஆகையால்) என்றது—இப்படி அதனீதாஷமும் இது கித்தோஷமுமாகை யானென்றபடி. (உத்கருஷடஜகமே சரோஷடம்) என்றது—சேஷத்வோசிடமாய்ச் சொண்டு உத்கருஷடமாவிருகை விதை ஜகமமே ததவித ஜகமத்தைப்பற சரோஷடமென்றபடி. ... (216)

217. இவ்வர்த்ததகரு ப்ரமசஸம் காட்டுகிருர் (ஸபசோபி மஹீபால என்று தொடங்கி.

217. "ஸபசோபி மஹீபால"

ஸபசோபி மஹீபால விஷணு பகதோ தவிஜாநிக—விஷணு பகதி விஷி கண்டு பதிசை சபபசாதம்—ஏததீனயேனும் கிகருஷட ஜகமாவ விருத்தானே யாகிறும், பகவத் பகதருணவன் தவிஜுனிதகாடிக அநிகன்; உத்கருஷட ஜகமாவனவனவன்றிகே உததமாரோரிபும விருத்தானேயாகிறும், பகவத்பகதி ஸ்ரீகருணவன் சபபசனீற காடிக அநமனென்று, காஞ்சாமங்களில் சாககறுத்த பகவதீஸம்பகதமே உதகர்ஷ தோதுவாகச சொமதுகைப்பாடு, ப்ரமசஸம்பாவகதி

கனாதே தன்ஸபத்த விநோதியான ஜாமததிதாடகம் ததநுருபமான ஜாமமே
சரோஷமென்று கருதது. இவ்வன்னகுமிக, சீழ்சொன்ன வந்தத்தகரு இது
ப்ரமாணமாக மாட்டாதீதே. .... (217)

218. ஆக, விசுஷ்டேதாத்ருஷ்ட ஜாமகனின்னதென்று விச்சலிகைப்
பட்டது மே; அதில விசுஷ்ட ஜம்மத்தாமவத்ததோஷம் சமீபப தெத்தாதேயென்ன
வருளிச்செய்திருர் மேல (விசுஷ்ட) இதயாதியாதே.

218. திருஷ்ட ஜம்மத்தாம் வந்த தோஷம் சமீபப விசுஷ்ட அம்பத்தத்தாதே.

அதாவது—அஹங்கார நோததய விசுஷ்டமான ஜாமமடியாவலத்த சை
யம் பாலிகை வேண்டுக முத்தான தோஷம் மறுவதிடாதபடி மாறுவது, ஜாம
வந்ததமான சைபதததபுடையதாய உபாயவந்ததாமையியாகவந்த சைத ரஜிதா
விருகரும விசுஷ்டாதிசாரிசினோண்டான சேஷத்தருப ஸம்பந்தத்தாதே பென்னக.

219. ததஸம்பத்தயாகவந்த ஸம்பலிகருமபடி பென்னென்ன வருளிச்
செய்திருர் (ஸம்பத்தத்தகரு) என்று தெரடவதி.

219. ஸம்பந்தத்தத்து வேட்பகத யுண்டாய்யாது ஜாமக்கேத்த
வேட்கெனது.

அதாவது—அதை விசுஷ்டாரோட்டை ஸம்பத்தத்தகரு அஹங்கார விவஸுக்
ருண்டாமபோது, தன்னுடைய ஜாமகதமான கொத்தக கழிப்பெனாமென்றபடி. (219)

220. ஜம்மத்தகருக கொத்தகயேது? தத்பரிஹாரமென்னது மாகாணக
விறே வருளிச்செய்திருர் (ஜம்மத்தகரு) என்று தெரடவதி.

220. ஜம்மத்தத்துக் கொத்தகயும் அதுக்குப் பரிஹாரம் “பயூதீன
யோபுதிக” வகிந்த பாட்டிகே வருளிச் செய்தா.

அதாவது—மயர்வற மதிலை மருளப்பெற்று ததவிகதாரணாராய் ததிய
சேஷத்த ஸீமாயூதியான ஸ்ரீதேவாண்டாபபொடியாழ்வார், “பயூதீன யோபுதிக”
இதயாதியாதே—ப்ரஹ்ம தெரடவதி தமகனனயம் வர செஷபபோருமெ ஸை
ப்ரவாஸத்தி கொருதோஷமினறிககே விருகருமவ்கனாய் பகாவிருகமெ சைத்
வேதிகாவி இதின சீழ்ப்பட்டதிகின பென்னும விநீச குகத்திதே பிறத்தர்கனே
யாதிலும், வன்னோண்டான வனாதாரண ஸம்பந்தத்தயறித்த அதே ஜ்ஞாஸு
ருபமான ஸ்வாசாரத்ததபுடையாதிகே, சைவவக்க வாலிதே விழும் ஆசாதிபு
கோன, அவர்களுமக பகலிதே ஜ்ஞாஸபேகை பன்னித சைகனாதரித்த
செவதுவகோன. அவ்கன பகவத் ஜ்ஞாஸத்த யுக்களுக்கு பானாதிகெ கேட
கருதார்த்தகருகோன, எனகரு மேல பூஜயரிணாமையாதே எனமாதரயாதி
மகர்கினவாதித்த கவயி போருவிகோன என்று இந்த பாமாஹஸ்பத்த
பகதி ரஷ்டலிதாஸ் வேஷ பவயித் மதெசசேபி வந்ததித, தணை தேயம் ததோ
காஹ்யம் சை பூஜியா வதாஹவஹம் என்று—பாமாந்தான தேவகருளிச்
செயதயினபு இதிகொரு ஸைவயுண்டோ? இப்படி புாதேச மாந்ரமாய்ப்போகாதே

கோயிலிலே வந்தருளி லோகஸாரகமஹாமுனிகள் தலைமீலே நிருப்பாணமுதவாரை வைத்து இவவர்த்தத்தை வ்யாபரிப்பித்துக் காட்டிற்றிலீரோவெனன, இப்பாட்டிலே அபிஜகாத்யபிமாஸ ஜம்மககொத்தை அந்த ஹாபிமாஸமில்லாத விலகுகுணரான ததீயர்களளையில் பண்ணுமதவந்தத விசேஷ மதுகருப் பரிஹாரமென்று ஸ்வயந்தமாக வருளிசசெய்தாரென்கை. .... (220)

221. ஏவமபூதமான ஜம்மககொத்தை கழித்து விலகுகுணரோடே ஸம்பந்த முண்டாகவே விவணும விலகுகுணனுய விஜீமாவெனன வருளிசசெய்திருர் (வேதகப் பொன்) என்று தொடங்கி.

221. வேதகப்பொன் போகே பீவர்க்கினிடடை ஸம்பந்தம்.

வேதகமென்ற வித்தை—வேதகமென்று த்ராகிடோத்தியாலே வருளிச செய்திருர். (வேதகப்பொன்னுவது) — அநேக வித்தெனவுதங்களைவிட்டுப் பலகா வுருகி ருளிகையாகப் பண்ணி ரணவாதிகள கைவிவிருகரும் ஸ்பர்சவேதியான பொன். அது ஸ்பர்சமாதார்த்தாலே இருமலுப் பொன்னுருளுரப்போலே வாய்த்து, ஜம்மஸித்தமான கைசபாதிகளைபுடைய விலகுகுணரான விவர்களைாட்டை ஸம்பந்தம் விகருஷ்ட ஜம்மத்தால் வாத தோஷத்தைப்போகி இணையும் விலகுகுணனுக்கி விடுமபடி. .... (221)

222. இப்படி ஸ்வஸம்பந்தததாலே வித்தலையில் தோஷத்தைக் கழித்து ஸ்வஸாயாபத்தியைத் தரும் விலகுகுணரானவர்களை எவ்வளவு ப்ரதிபத்தி பண்ணி விருகக வேணுமென்ன வருளிசசெய்திருர்

222. இவர்க்கு பக்கக் காம்யபுத்திய மாதீக்யபுத்தியும் நடக்கவேணும்.

(இவர்களுபககல ஸாம்புததியும் சூதிகய புத்தியும் நடக்கவேணும்) என்று.

223. இத்தை விவரிக்கிருர் (அதாவது) என்று தொடங்கி. .... (222)

223. அதாவது—ஆசார்யபுத்யபிராப்தம் ஸம்மார்க்கீஹம் தன்னிஹ மீவ்ரவிஹம் அதிகபிராப்தம் தீர்க்ககை.

(ஆசார்ய துயமென்று கினைககையாவது) கருருவே பரம்ப்ரஹ்ம* இத்தயாதிப் படியே தனக்கு ஸ்வப்ரகாரோத்தேதயானு ஆசார்யனோடு இவர்களை ஸமராக ப்ரதிபத்தி பண்ணுவை.

(ஸமஸாரிகளி ஸதிகராக கினைககையாவது)—ஜாதபாதிகளை விட்டு ஸமஸாரி கினைக ஸம்புத்தி பண்ணாதே, ஜனாநாதிகளாக வாத வயாவருத்தியாலே தததிக ரென்று ப்ரதிபத்திபண்ணுகை. (தனவி ஸதிகரென்று கினைககையாவது) ஸமஸாரி களில் வயாவருத்தி தனக்கு முண்டாகையாலே அத்நைவிட்டுத் தன்னோடொக்க கினைத்திருககையன்றிக்கே, தனக்கு சேஷிகளான ஆகாரத்தாலே தனவிஸதிக ரென்று ப்ரதிபத்தி பண்ணுகை. (சுவரவிஸதிகரென்று கினைககையாவது)—சேஷித் வத்தை விட்டு கமக்கவனு மிவர்களு பெர்க்குமென்றிராதே கர்மாநுருணமாகடீகையி லும் விவியோகம் கொள்ளக்கடவனுப் ஸ்வசாரணகமல ஸமசாரண தசையில் புருஷ

காரண வேண்டியபடியால் உகத்தருளின விவகாரமே வாய்விழித்தன விரககச்செய்
தேயம் அச்சாவதார மையநியாமே வாய்விழித்தொருவார்த்தை சொல்லக்கடவது
மன்றிகளே விரகமுகூடப்போனதிலே, வைகுபாதகுணங்களே விசிபோகம்
கொள்ளுமவர்களாய், வைசாபணாத்ம புருஷனா பிரபேஷாய, வாய்விழித்த
த்யாஜ்யேயபாதேயங்களை உபதேசித்த வேகமெகொண்டு போகும்வர்களாகையாலே,
ததநிவரென்று ப்ரதிபத்தி பண்ணுக. .... (223)

224. ஆசார்யனோ டொருவிஷயத்தையும் மெய்யுத்தி பண்ணுக அபுத்தம
விரகம், ஆசார்ய ஸாய்வுத்திகையே யெதெனது மாகாங்கையிலே வகுளிச்செய்திரு
(ஆசார்ய) இத்தயநியாமே.

224. ஆசார்யவ்யாபத்திகையே ஆசார்யமானம்.

அதாவது—ஆசார்ய ஸாய்வு ப்ரதிபத்திகையே மூலம்—ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களின்
கண்டால் மஹாமகாண்டப்போனே வானும், என்று உபதேச மையததிலே ஆசார்ய
னகுளிச்செய்த வசைமெனுக. .... (224)

225. இப்படி வினைபாதபோது வகுமலத்த முன்போ வென்ற வகுவிச்
செய்திரு (இப்படி) என்று தொடங்கி.

225. இப்படி வினைபாதபோது வகுமலத்த முன்போ வென்ற வகுவிச்

அதாவது—இவ்வாறான விட்டு விசேஷபுத்தி பண்ணுக அபசாரமானப்
போனே, இப்படி கொள்கின்ற வினைபாதபோது அபசாரமானத் தனிகையே
மென்றபடி. .... (225)

226. இப்படி விந்த பாகவதவைபவம் ஆப்தவசங்களில் விசதமாகக்
காணாமிடக்க குண்டோவென்ற வகுவிச்செய்திரு (இவ்வார்த்த மிதிமாரை புர
ணங்களிலும்) என்று தொடங்கி.

226. இவ்வார்த்தம் இத்தனை புரணங்களிலும் எய்திற்று உடனேயே நெடுமாத்
கையபிறம் கண்டோரே செங்குத்திதும் தன்னுதனவன்களும்
நேட்டருத் திறத்தென்றும், மேம்பொருளுக்கு மேலில் பாட்டுக்களிலும்
விதமாகக் காணாம.

(இவ்வார்த்தம்) என்று—மே விசைதரோருகதமான பாகவத வைபவத்தையப் பராமர்
கெடுத்த. மறுபாரதத்திலே, மத பாகவத குந்தனாமாய் தவமகயத்தி யே காரண-
காரணவயதிஷ்டகதி வர்ஷிகையர் காரணம்; கண்டாளமயி மதபாகதம் காலம்
யேத புத்தியாக, அவையாகத் பதந்யேவ காரணே காரணே ஸை இத்தயநியாமும்,
கருத்தார பாகவதப்பதா விபார பாகவதனை மெருதா, ஸ்வவர்க்கணைத் தே குந்தா
யென்ற வபத்தா ஜகார்த்தே இத்தயநியாமும், மதபாகத ஜகார்த்தமையம் பூஜ்யவாஞ்
சாதுமோதகம், வைபவப்பர்சைஞ்சைக மதத்ததே உய வர்ஜகம், மத கதா சா
வணை பக்திஸ் ஸ்வர வேந்தாக விசரீய, மயாதுமையானம் வித்யம் வசை மாரம்
வேபஜீயம்; பகதி ரஷ்டவிதாதுயேஷா வஸயித் மகேசேசயி வர்த்ததே—ஸகிப்

[illegible]

இப்படிப் ப்ரணாதித்த வர்த்தகனை ஸம்பவிக்ருமெனதுமிடம் ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் ஸம்பமான பேறனை தீர்பக ஜாதியினை பிறகதானெருவன் பெறற்பினபு சொகை வேணுமோ வென்று வருளிசசெய்த ஆறு பாடல்களினும், (கீர்த்தமூர்த்தி காரணம்) எனறது—ஸம்பவ விபரணமற தான்களை மெனறபடி. .... (226)

227. இப்படி இதிறாணாதிகளினே பாகவத வைபவம் சொகைப்பட்டதே யாதெனும், *கருதர பாகவதபதா விப்ரா பாகவதான ஸமருதர* ஸவிபரேத்திரோ முகிச ஸ்ரீமாத ஸயநின் ஸச பண்பத: என்று சொன்ன விப்ரதவநின் அர்த்த வாதமா மித்தநியங்குது, அபகருஷ்ட ஜகமாவானவன் அந்த சீர்த்தனனிக உத்கருஷ்டகூககெடுமோ வென்ன; உத்கமெனதுமிடத்தகரு உத்கருதானதய வருளிச செய்கிருர் (கந்திரியன) என்று தொடங்கி.

227. கந்திரியன காவமிதான் ப்ரணாதிபாகும்.

அதாவது—கந்திரிய குருதாதவனான கீர்த்தமூர்த்தி, அதுஜகமத்திரே தான பண்ணின தயோ விசேஷபடியாக, வகிஷ்ட வாகவததானே கந்திரியதவம் *பினசூட டாதபடி ப்ரஹ்மர்ஷியாய விட்டானிற; ஆகையானே, அத்யகதாபகருஷ்ட குருதாத் பவராகுதும் அந்த சீர்த்தனனிகேடு அவதிகசெதிக பகவத ஸம்பகதருப ஸம்பகார விசேஷத்தானே, அத்யகதேத்தகருஷ்ட குருதாதவாதந்திரியராமபடி உத்கருஷ்டதம ராகக குருததிரிய யென்கை. அஸப சகதிக வகிஷ்டவாகவம் செய்தபடி கண்டாக, ஸாவசகதி ஸம்பகத் விசேஷ மெனசெய்ய மாட்டாது. (227)

228. இதிறாணாதி ப்ரமான் முகத்தானே பாகவத வைபவத்தை த்ரிபெதித் தார் சீழ; கெட்டர்களுடைய ஸார முகத்தானும் பாகவத வைபவத்தை த்ரிபெதிசெருர்மேல், *தர்மஜனனய பரமணம் .....* என்று—ஆபத பரமணமான யெதத்தகரு முன்னே எடுகருமபடியிறே கெட்டாரததிறுடைய பரமணம் மிருப் பது; அதில் ப்ரதமத்திரே, அபகருஷ்ட ஜாதியானவனை அந்த சீர்த்தனனிகேடு ஸஜாதிய வ்யவருததராய உத்கருஷ்டதமராகவர்கென்று சீழ்சொன்ன வர்த்த தந்தை ஸதிரிகரிகைகககை, ராகனாதுஜினக குறித்தப் பெரும வருளிசசெய்த வர்த்தகவய வருளிசசெய்கிருர் (கந்திரியன) என்று தொடங்கி.

228. ஸ்ரீகீர்த்தனன் ராவணன் குலபுருஷ மெனருது, பெருமான் இக்கவாகு வம்பகரு நினைத்து வாதகத பகுவிர ராய்தான்.

அதாவது—ப்ரதிரதான தாரதாய ஸமநிலை * என்று தனகரு ஸித்தந்தைச் சொன்ன தர்மதமாவான ஸ்ரீகீர்த்தனனான பாரிகேடான ராவணன் குபி தனும், * த்வார்த்த திக குலபுருஷம் * என்று—திகருத்தகரு திருககாகப் பிறகத வுனின் வேண்டேன் என்று பருஷித்தத் தகனிகிட்டான், திக்கவாகுருக வாதான பெருமான் துவின் ஆதரபூர்வகமாக வகிகரித்தவகத்தரம், * ஆகையானே மம ததவேக ராகுணாகரம் பஸபணம் * என்று—"ராகுணருடைய பஸபகயிருகருமபடியை ஸமந் குச் சொல்லும்" என்கையானே, துவின் ராகுண ஜாதியனாக கிணயாதே, திருத்தம்பி மாரோபாதிபாக வயிமாகிதது வர்த்தக வருளிசசெய்தாரென்கை, துவ்வாகவத் திரே ராவணன் பரித்யஜித்தவயபு பெருமான் பரித்யஜித்தவயபு சொல்லுகை

யானே, பகவதாதுகமயமுண்டாகவே ப்ராக்குதர் “இவன் மகன் குடலம்மன்” என்று கைவிடுவர்களை ன்னுமிடமும், பகவான் விரும்பி மேன் விழுந்த பரிசுரதிற்கு மென் னுமிடமும் சொல்லப்பட்டது. .... (228)

229. இப்படி உகநிமாத்ரத்தாகின்றிகளே, பகவத வைபவத்தை வ்ருத்தி யாலும் பெருமான் வெளிவிடப்படுகைய வகுவிச்செய்கிறார் (பெரியவுடைமாரக்கு) என்று தொடங்கி.

229. பெரிய வுடைமாரக்குப் பெருமான் ப்ரஹ்மமேத மைன்காரம் பன்னியடுக்கிறார்.

* மய்யாதாநாஞ்ச கோகஸ்ய கர்த்தா காரிதாச னா எனநிறபடியே—கோக மய்யாதாநாபகார்த்தமாக வவதரித்த, பித்ருவாக பரிபாஸாதிகளாகவே ஸாமான்ய தர்மஸநாபக சீகர விசுப்பா சொருவரிதே பெருமான்; சமம்பூதரானவர், பிராட்டி பிரிவுகண்டு பொறுகமமாட்டாமல் தம்மை வழியமாறின பெரியவுடைமாரக்கு, ஜம்ம வ்ருத்தாதிகளா னுத்க்ருஷ்டரானவர்களுககு தத்புத்ர கெடியர்கள் பன்னும பரஹ்மமேத மைன்காரத்தை, அவருடைய ப்ரோயாதிகையே நேறதுவாக, திருத்தம்பியாரும் கூட சிற்செய்தே தாமே ஸாதாமாகப் பன்னியருளினாரிதே. இததாம்—ஜம்மாத் புத்க்ருஷ்டரானவர்கள், அபத்தர குறத்திருகரும் விவகூண பகவத விஷயத்தில புதரகருத்ய மதுஷ்டுககலாமென் னுமிடம் காடப்பட்டது. .... (229)

230. இவ்வர்த்தத்தை தர்மபுத்ர ரதுஷ்டாகத்தாலும் தெனிக்கெருர் (தர்ம புத்ரர்) என்று தொடங்கி.

230. த்மபுத்ரர் காரியவ்யத்தையும் ஜ்ஞாநாதிவ்யத்தையும் கேண்டு ஸ்ருதிவாச ப்ரஹ்மமேதத்தாகே ஸமஸகரித்தார்.

பெருமான் பார்த்தமாக ஸாமான்ய தர்மத்தைப்பன்னிப் போத்தாரேயாவி லும், விசேஷ தர்மத்திலே திருவுள்ளம் ஊற்றிருக்கையாகே அவர்களுச் செய்ய ஸாம்; இவர் செய்ததிலே யரிது. ஸவவ்ணதர்மத்தைபே உகநேசயமாக கிளைத்த ஸர்வாவஸ்தைதிலும் அதுக்கொரு கழுவுதல் வாராதபடி ஸாதாமாக கடத்திக் கொண்டு போருமவரிதேவிவர், இப்படி விருகிறவர், ஸ்ரீவிதாநா ஸம்ஸாரிகிற தகையிற், அவருடைய வர்ணத்தைப் பார்ப்பது, ஜ்ஞாநாதிகையதைப் பார்ப்பதாய், ‘என் செய்யாகடலோம்’ என்று வயாருஷபபடகிறகச் செய்தே, ‘தர்மஜ்ஞஸ்த தந்தராம் ஸஞ்சிஸகாரபிஷு’ஸ ததா—தகது காமோபவத் வித்வாம் அதகாரே வசோபவீத்; போபோ ராஜத் தகதவ்யமேதத் விதா ஸமஜ்ஞிதம்—கனோபா மிதஹதத் தே ஸகததர்மஸ் ஸகதஸ—கோக ஸவகஸ்த்னோ ஸம பவிஷ்யத்யஸ்ய பார்த்திவ—பதிதர்ம மண்ப்தோனோ க சோச பாதர்ஷப’ என்று—இவர் ப்ரஹ்மமேத மைன்காரத்தார் என்று சொன்ன அரீரி வகவத்தாலும் மைப்பதிபக் கமான விவருடைய ஜ்ஞாநாதிகப்பத்தாலும் ஸந்தேஹமற்று வைதிகாரோஸர்களுச் செய்வக்கடல பரஹ்மமே மைன்காரத்தாகே ஸம்ஸகரித்தாரிதே. .... (230)

231. அகத்தாம், ஜம்மாத் புத்க்ருஷ்டரான குறிகள் ததபக்ருஷ்டன் பக்கலிகே நர்மச்தவணம் பன்னிப்படுகைய அருவிச்செய்கிறார் (குறிகள்) என்று தொடங்கி.

உம்முடைய ரோஷத்தாலே அந்தக் கொஞ்சு யாதொரு நக்தமாய்ப்பந்த அதுவுமெனக்கு விதிநக் காணும்" என்று சொல்லி, "கரோதச் சத்ருச் சரீர ஸத்தோ மதாஸ்யானும் த்விஜோததம், யா கரோத மோஹோ த்பனுமி தம் தேவா ப்ராஜ்ஞ மணம் விதம் எனது தொடங்கி—"காமக்ரோதாதிகள ப்ராஜ்ஞமணமும் காசாத, ஸத்பாஜ்ஞவாதிக ளுண்டாக வேணும்" என்று விவதரோண தான பரதிபாதித்த, பவராஸிச தர்மஜ்ஞஞ ஸ்வாத்பாப பிரதாசகரி, உத ததவித பவா தர்மாத் வேத ஸீதி மே மதி; மாதாபித்ருப்பாய சஞ்ஞாண ஸத்யவாதி ஜிதெத்தீயா, மிதிஸாயம் வஸத் வ்யாதன் ன தே தர்மாத் பாவக்பபதி, ததர சாஸன்வ பத்ரம தே யதா காமம் த்விஜோததம்—வ்யாதி பரமதர்மாத்ம ஸிதாஜிதெனயதி ஸமசயான எனது "சீருத் தர்மஜ்ஞத், வேதாதபயா பிரதர், சத்தர், ஆபிருத்தசெயிதபும், தர்மகணிக் புன்சபடி யதிரீர் எனதெனக்கு வினைவு, மாதாபிதருகஞ்ஞாண ஸத்யவாதிவாய் ஜிதெத்தீயனாய்க்கொண்டு மிதிஸையிலே மிருகமெற வ்யாதன் உமக்கு தர்மகணிக் கொக்ககடவன், அங்கே போம், உமக்கு காணம் புண்டாவதாம், பரமதர்மாத்மாவா மிருகமெற அந்த வ்யாதன் வேண்டுகளபடி புமமுடைய ஸமசயன்களை பெல்லாம் போக கக்கடவன்" என்ன; அவன் ப்ரீதஞய இவர்க கணக ஸிதாதாம் பண்ணி, அங்கு கின்றும் மிதிஸையிலே சென்று, "பஞ்ச காசி பவித்ராணி சிஷ்டாசாரோஷு சித்பதா, ஏதம் மறாமதே வ்யாத பர்ப்ராவிதிரி யதாததம் என்று "சிஷ்டாசாரங்களிலே பெப்போதமுண்டவாமிருக்கிற பவிதரகளைஞ்சமெகவி மறாமதியானவனே இத்தகத் சொல்லவேணும்" என்ன; வஜ்ஜிஞா தாம தபோ வேதான் ஸத்பஞ்ச த்விஜு ஸத்தம், பஞ்சசதாசி பவித்ராணி சிஷ்டாசாரோஷு சித்பதா" என்று—"வஜ்ஜுமும் தாமமும் தபணமும் வேதங்களும் ஸத்பமுமாதெ பவிதரகளைனகிவை வயத்தம் சிஷ்டாசாரங்களிலே பெப்போத முண்டவாமிருக்கும்" என்று இப்பாதிபாலே அவ னித்தை புபதெகிசை, இப்படி மேன்மேலும் தனக்கு ஸமசயமானவை பெல்லா மிவன கேட்ககேட்க, உபதெசமுததரான ஸாததர்ம ஸமசயன்களையும் தர்மவ்யாத னதுத்த ப்ராசாரத்தத தர்மபுத்தர்கு மார்க்கண்டேய னதுசாஸித்ததாச ஆரன்ய பர்வதிலே இருந்து மத்யாயம் தொடங்கிப் பதினாறு நத்யாயத்தான பாகக் கொக்கப்படதிதே. இன்னமு மிப்படி பருமியன் வசலிலே தவண்டு தர்ம ஸத் தேஹங்கள் சமிப்பீத்தக் கொண்டனம் பகமிடகனிறு முண்டு.

இத்தான்-ஜம்மதபுத்க்ருஷ்டானவர்களுக்கு ததபக்ருஷ்டானவர்கள் ஜ்ஞா ஸதிராமிருக்கிற அவர்கள் வசலிலே தவண்டு ஜ்ஞாதவ்யாததன்னை கேட்கக் குறையில்கு வெண்ணுமிடம் காட்டப்பட்டது. .... (231)

231. அஸ்தாம், வத்பதாசாதி ச்ரேஷ்டம் என்று க்ருஷ்ண குசரித்த படிவய யருவிச்செயெருத் (சுருஷ்ணன்) எனது தொடங்கி.

232. க்ருஷ்ணம் பீஷ்மத்ரோணுத்கம் க்ருஷ்ணம் விட்டு ஸ்ரீவிதூர் திருமாவிலையிலே அழுது செயதம்.

தர்ம ஸம்ஸ்தாபகார்த்தமாத வவதரித்தருளி, "கோக ஸம்ஸ்தாஸ்திமவாபி ஸப் பர்யச் சித்த மர்ஹஸி" என்று—ஜ்ஞாசியாளுமும் கோக ஸம்ஸ்தாஸ்திமபர் பர்த்த

வன்னுசைம் தர்மமகளை உனஞ்சு உறுஷ்டிககிவனும உனறு உபதேசித்தும், உலகிற்
 பற்றம் உவர்ததேயம் ஜாறு காமஸ்பதகந்தீதி, மம் வந்தமாதவர்ததக்தே மதுஷயம்
 பார்த்த வைவசம் எனறு—“ஒருகாம காமத்திசு சோமபாதே கான பரவர்த்தியே
 னுலகி மதுஷயசோகை மெனவறிகையபிசுசெனறும்” எனறபடியே பரார்த்தமகத்
 தான குறிக்கொண் டறுஷ்டிததப போரும் வைபாவனிறே கருஷணன்; ஏவம்
 புதனுவன ஸ்ரீதுதெழுதருளினபொது, தேஷமதரோனா வதிகரமய மங்குசைவ
 மதுஸூதக, மெய்த்தம் புணடீகாகு புதம வருஷை போஜலம் அன்னம்படி—
 உத்கருஷ்ட வர்ண வருததரய இயகே பெழுதருளுவனெனறு பார்த்தகொண்
 டருத்த பீஷமாதிசுளுடய கருணமகிள புபெகவிதது, வர்ணுத் புத்கர்ஷ ரஸிதரய
 அத்தரிகே இயகே பெழுதருளுவனெனறும் கினைவுமற்றிருத ஸ்ரீவிதரீ திருமாலி
 கையிறே ஸாதாமகசு செனறு புசுது, ஸமய்ரமகை துஷய கோவிந்த ஏதம்
 பரமம் தமம் எனறு—பகதிரவசரண வவர் பண்ணின ஸமய்ரமகளை பெருமை
 கண்டுகூது, விதராக்ஷரி புபுஜி கரீசி குணவசதிக் எனறபடியே—அஹமகா
 ரோபஹத மகாமையாரே பரமபாவமாய, பகதபுலஹ்ருத மாகையாரே பரம
 போகயமயிருகிறே அக்கந்தை, அகத பாவத்த போகயத்தம அடியாக அத்தா
 தரம பண்ணி யமுதுசெய்தானிறே. ... .. (232)

233. ஏதப்புர்வாவதாரத்திலும் துப்படி யறுஷ்டிதத பரகாரத்தத யருளிசு
 செய்கிறே (பெருமான) எனறு தொடங்கி.

233 பெருமான சூயர்கையினே அமுது செய்துகூது.

அதாவது—ரகுநக நிகராய் சூசார ப்ரதாரண பெருமான், சைபியா பூஜி
 தன ஸையக ராமோ தாரதாமதமும் அன்னம்படி—வேறவிசியாயவைத்தே ரு
 கையகூழிறேபழுதது ஜஞாநதிகையாய், தனனுகு கெளயதாமிருத்த பம் மூலாதிக
 கெளகா மிததததகது எனறு னஞ்சிததககென்கி வரவுபார்த்திருத ஸ்ரீசபரி,
 தனனூதாரதருணமாகத் தன கையாரே யமுதுசெய்யப்பண்ண, அகி ஸந்தஷ்டார
 யமுதுசெய்தா ரெனகை. இததாம்—அபிஜாநிகளாவரு மயிமககதமற்ற ஜஞா
 ப்ரோமதிகருடய அபிமா உபாசமுதனவை ஆத்மருகிக கர்சிகளான விசேஷஜ
 னுக்கே அநிவ பாவக போகயகனையிருகரு மெனறாமிடம் காட்டப்பட்டது. ... (233)

234. துப்படி ஸ்ரீராமபண உறாபாரத வித்தமான் விஷடாரமகையாரே
 பாகவத வைபவத்தை ப்ரகாசிப்பித்தரீ மே; இன்னமு மிவவர்த்தவிஷயமக பூர்வா
 சரீய வகததை ஸமரிபயிகிறா (மாறனேரி கமயி) எனறு தொடங்கி

234. மாறனேரிதம்பி விஷயமாகப் பேரீயநயி உடையவர்க்குவிசேஷத்
 வர்த்தகைய ஸமரிப்பது.

அதாவது—அபிமா உறையவான ஜம வருததாதிகளின்றிகே ஆனவத்
 தரீ ஸ்ரீ பாதத்ததபுடயராய் அத்யாதமஜஞான பரிபூர்ணர சிருககிற மாறனேரி
 கமயி, தமருடய அநிம தகையிறே, “ஆனவகதா ரபிமகிததருளின வித
 தேஹததை ப்ரகருதிபகதககை ஸார்சிககிச் செய்வதென்!” எனறு அநிவகை

புண்ணி, ஸப்ரஹ்மசாரிகளான பெரியமயினைப் பார்த்து, * புரோடாசத்தை காய்க
கிடாதேகிடர் * என்றருளிச்செய்த திருவாடிகைமூத்தருள், பெரிய கம்பியும் அப்
படியே பிறர்க்குரிய கரடிகுகொடர்த நாமே பன்னி படுத்துவத் தெழுந்தருளி
விருகக்; இதனை உடையவர் கேட்டருளி, பெரியமயி ஸ்ரீபாதத்திலே வந்து, " ஜீயா,
மரியாதை கிடக்கக் காரியஞ் செயயவேண்டாவோ, தேவரீர் செயதருள் வேண்டி
கிறீரு " என்ன, " ஆளிப்பத்தி தொழுவோ? நான் பெருமானிற்காட்டி லுக்கருஷ்
படுனே, இவர் பெரியவுடையாரிறகாட்டி லாகருஷ்டரோ, * பரிஹஞ்சுடரோளி கொடு
மாற்கடிமை கடனோசைபோபாநியோ, ஆழவாரருளிச்செய்த வர்த்தத்தைச் சிறிது
குறைபவாதிது மாகசிகைவண்டாவோ " என்றருளிச்செய்த வர்த்ததை. .... (234)

235. இனி, பாகவத ஜம்மாதி சைகபநா கதர்பூர்வகமாக, அபாகவதோத்
கர்ஷ கிந்தயதைவய ப்ரகாசிப்பிகெருர் (ப்ரகாதுப் பாகவத) இப்பாதி என்று.

236. 'ப்ரபூப்யாவண:' இப்பாதி.

* ப்ரபூப்யாவண ஸுரநா ஸிம தேவநிதவன் ததியா ஜாதயா வருத்தை
ரபிச குணதன் தாந்ருரோ காதர் கர்ஷா, கிந்த ஸ்ரீமத், புவர்பவர த்ரணாதர்
யேஷு கிந்தய வருத்த பராதியர் பவதி விதவா சகாகரபப்ரகர்ஷா; இத்தரண-
அயர்வறு மமரர்கனதிபதியானவன் ப்ரபூப்யாவணகளாலே ஸுரநா ஸஜாதியனாக
கிற்கும், ததியரும ஜாதியா லும க்ருத்தவனா லும் குணத்தாலு மப்படியே இதர ஸமார
கிடுப்பர்கன், இதில் கர்ஷாஸிஸை, சகாகரையே புன்னது, உபயரு'யிப்படி கிறகிறது
இவத நோகரணை விசித்தமாக, இனி அபாகவதர் பாக லுண்டான கிந்தய வருத்த
பாஹு'ய குபமான உத்கர்ஷம் விதவாலகாரம்போலே கிந்தயமாக கின்ற
தென்கிறது. .... (235)

237. பாகவதர்களன்றொன லு அவர்களுள் குண்டான வேதவித்யாதிகள்
வ்யுத்தமாமோவென்ன; அப்படி ப்ரமாணம் சொல்லுகின்றதிற யென்கிருர்
(பாகவத னன்றிக்) என்று தொடங்கி.

238. பாகவதவந்திக்வேதவித்தருகுநாதிகைபுடைபவக் குபநயம் கெத்த
கூறுதையபாதிபவது சொல்லித்தந்தி.

அதாவது—சுதர்வேத தரோ விப்ரோ வானு-தேவம் களிக்கதி, வேத பார
பராக்ராதன் ஸைவ பரஹ்மண கர்தபா; என்று—வேத தர்பர்யமான பகவத்
ஜஞாநாதிகளிக்ஷாமையாலே, பாகவதனன்றிக்வேத வேதாத்யபகத்தோடே அதில்
ஸதுஸார்த்த ஜஞாநாதிகைபுடைபவ குருகருமவன், போஷாநாதிருப்பார் கிருமபும்
பரிமன தாவயமான குஞ்முத்ததை சமக்து திரியகிறகச்செய்தே அதின் வாகி
யறியாத கழுதைபோலே, பூர்வோத்தர பாகவர்களாலே ஆராதனவருபத்தையும்
ஆராத்ய ஸ்வருபத்தையும் பாதிபாதிவாகின்று கொண்டு பகவதேகபரமாதிருக்கிற
வேதமாகிற கிண்குண வந்து பார்த்தைக் கினிபச் சுமக்துகொண்டிருக்கச்செய்தே
அதின் கவடறியாத ப்ரஹ்மணக்கழுதை யென்று வேதோபக்ருஹணமான ப்ர
மாணம் சொல்லுகின்றதிற யென்கை, ... (236)

237. பகவத் ஸம்பந்த ஈழிதமான ஜக்மாதிகள னத்கர்ஜிதமென ஹமத்தத தர்சிப்பிததார்ஜே; தத் ஸம்பந்த ஈழிதமான திர்வகாதி ஜகமமும் னத்பரார்த்தய மென ஹமத்தத தர்சிப்பிகெஞ்சா மேல (ரஹ்யான) னன்று தொடங்கி.

237. ரஹ்யான ஸ்ரீகுமாரேஷ்வரபெருமான் தீயகந்தாது ஜகமமகன்
வாசப்பட்டா.

அதாவது—தீயிதயவ்னரான ஏறதகததயுடைய ஸ்ரீகுமாரேஷ்வரப்பெருமான், திர்வகந்தாவா ஜகமமகனானவன், + வாகிதக: பகதி மருகதாய: + இத்யாதிகளாகே பாபயோகிகளாகச் சொகதப்படாதிதகசெய்தி, + வேககததக கோசேரி வாகும ருருகாயப பிறப்பின + + மிகுப்ப பிறகரும் விதிபுகடயே குகினே + + சொகப கமாய கிறகும் திருவுகடயே குகினே + தயபகமாய கிறகும் தகமுகடயே குகினே + னன்று — திருமகிவாகுமாரேடு ஸம்பந்தமுடைய தீயக னதாவா ஜக்மகனைப் பெருப்பெருக வாசப்பட்டா ஜெனறபு. .... (237)

238 இப்படி வாசப்பட்டவனவனதிகே, தாழக ஜகமத்தத யாத்ந்தர கம பண்ணினவர்களை வருளிசெய்கிறார் (ப்ராஹ்மிஞாததமரான) னன்று தொடங்கி.

238. ப்ராஹ்மிஞாததயான பெரியவாகும தீயகனாகுமவேஜ்ஜந்தந்த
கூனதாநக பண்ணினாக.

அதாவது—+ இனி இதகருமிகிதக: + னனஹமபடியான வ்னததிக யவதரிதத வித்யா மாஹாத்ம்யாதிகளாக தஜஜாதிய னகவேத்தமரான பெரியாழ வாகும, வேதப்பயன கொளவகக அகத்தயனயர்பாகே பேகதப் பருவத்திகே வேத னாராரததகிததமமய கிருகரும் அவர் திருமகனான வானடாகும், ஸ்ரீகருஷ ன்ருவதாராஹபவத்திகாதிவிவகாசெய்ததாகே, + மிகெவகமமயாக னான மெகிச தேன ககராய: + னன மகன கோகிதன: + + பண்ணிரு திகக வகிறறிற்கொண்ட வபரகெஞக + இத்யாதியஹம், + ஆயப்பாடிச செவக சிறுமீகான + + காமும கம பாகவகரு + ஆயகருத்த உன தனகாப பிறவி பெறுதக புண்ணியம் யாழகட யோக + இதயாபொஹம் தானவனாகப் பேசுயபடி, தாகவனவதரித்த வானத்தகரு ஸ்ரானகும் வானமகவாகிகே தனனரிதா கிருத்தனன் + அறிவொன்று மிகவாத கோபஹ்மத்தததப் புதரயறவேறிடகெகொண்டாகெனகக. (238)

239. இப்படி வாசப்படுகககும் கூனதாமபண்ணுககபெரிமாதிய. கதகக கறித்தாக னவருயகிருகாயபடிதா ஜெனஜெனன வருளிசெய்கிறார் (கதகககறித் தாக) னன்று தொடங்கி. அனதிகே, இப்படி விசிகுடவேஷ்ப்ரபகதமான தாரதம் வாகவனககனினதிகே கதக கறித்தாக னகனதமககஞகரும் வருமவனததா ஜெதெனன வருளிசெய்கிற ராகவுமாய (கதக கறித்தாக) இதயாதி

239. கதக கறித்தாக வானகும் + தர்ஜுமுத்தகயபுடைய அவகதத
வாகெவதாயிக்கும.

அதாவது—ஆக்மவகாயபதகத புனயபடிப்ரகாசிவாதபடி அகாதிகள மயே வித்தப போகத வாதேறியான அவித்யாதி தோஷம் பகவத் ப்ரகாத விசிகுத் தாகே பினகுட்டாதபடி னவானமகப போனக, னகனதமககஞகரும், + னவ னகதன-ஸம்பகக காரீஞ்ரு முத்தமாவதா: னனதிறபடியே—ஸதீதவ னகதனக

னொலலாவற்றிலும் குறைவற்று ஸ்வேதா னகை ஸ்த்ரீஞ்ஞமுத்தமையா விருக்கும் பெரிய பிராட்டியாகுடைய சிலை தானையே வரககடவதா விருக்குமென்கை. (239)

240. அகெவ்வேனெ யெனனு மபேணைநிலே அத்தைபுப்பாதிகெஞ்சர் (ஆறு ப்ரகாரத்தானே) என்று தொடங்கி

240. ஆறு ப்ரகாரத்தானே பகித்தாத்ற க்ஷருபத்துக்கு தத்வைய
மூண்டியிருக்கும்.

அதாவது—அகவ்யாஹிசேஷதவம், அகவ்யாணதவம், அகவ்யேரக்யதவம், ஸமசேஷதவம் தரிகை, கிசேஷதவம் தரிபாமை, தகெவிர்வாஹயத்வமாஹி ஆறு ப்ரகாரத்தானே, கிசேஷதவிகுத்த - அவித்யாதிகேஷதவா பரிசுத்தமான வாத்மஸ்வருபத்துக்கு, ப்ரகாரஷடக பரிபூர்ணமான பிராட்டியோடு ஸமயம் ஸஸர்க்கிமாத வுண்டாவிருக்க மென்கை. இந்த ஸமய ஷட்கத்தாத கிளைத்திறே, *கஷமாஸர்ப்பாவை யொப்பாண* என்று ஆழவாரானிசெய்தது. ஆக, இவ் வ்ரணநி வாக்யமும் ப்ராஸங்கிகம். ... .. (240)

241. இனி, அவர்களுக்கருஷ்டமான ஜகமர்களை புரெபலித்த கிக்குஷ்ட மான ஜகமர்களை விசுமபுவா நென்னென்ன வருளிசெய்கெஞ்சர் (க்ருஷ்டத்தின) என்று தொடங்கி.

241. த்ருஷ்டத்திஹத்திகை மஹங்குத்தானே; அத்ருஷ்டத்திஹத்திகை
மஹங்குத்தானே.

அதாவது—ஆதிஜாதவாதிகளும் ஜகவ்யமுமாகிற த்ருஷ்டபுருஷார்த்தத்தி னொருவனுக் குண்டாழுவர்த்தி, கிசவ்யமித்யாதிகளைப்போலே தான்சினற கிலைக்கு மேலே உதகர்ஷம் தேடப்பண்ணு மஹங்குத்தானே புண்டாம்; சேஷதவாதிகளும் கைவக்ய ஸமபத்துமாகிற அத்ருஷ்ட புருஷார்த்தத்தில் ஒருவனுக்குண்டா முயர்த்தி, இவற்றினுடைய வபிவ்ருத்திவி ஸகையானே கிலைக்குகிலை தாழப்போம்படியான அஹங்கார ராஹித்யததானே புண்டாமென்கை. ... .. (241)

242. இவ்வஹங்கார தத்ராஹித்யங்க ஸிழவுபெறுகளுகுடலாமபடியை வருளிசெய்கெஞ்சர் (பாஹமாவாய்) என்று தொடங்கி.

242. ப்ரத்மாவா விழத்துபேரதக இடைகியைப் பெற்று கிடுதக
செய்யுப்படியுமிருக்கும்.

அதாவது — த்ருஷ்டோத்கர்ஷாதிகைபத்துக்குத் தகை அஹங்காரதிகளை ப்ரத்மாவாய், *தவிபராத்நாவணாகே மாம பராப்து ம்ஹஸி பத்மஜ்* என்றும் *சுடிககமதைதூன் விருத்தம் கான்னிலான் கணானடிக கமகந்தன்கை யயன்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே இழகை பேரதக, அஹங்கார ஹேதககனொன்று மில்லையையானே தத்ராஹித்யபாய் இடககை வகைகை யறியாத கிடைச்சியான கிந்தயத்தியாய், *முகதிக கதாந்யா கோப கக்யகா* என்னுமபடி அவன் நிருவடினைப் பெற்று கிடுதகசெய்யும்படியா விருகலும் இவ்வஹங்கார தத் ராஹித்யங்ககளின் ஸ்வபாவமென்கை. இப்படி அஹங்கார தத் ராஹித்யங்கன் அவனை கிழக்கைகளும், பெறுகைக்கு முடலையையானே, ஸ்ரீகுருசேகரப்பெருமான் முதலானவர்கள் அஹங்

காச நோயைவள ஜம்மகளை யாதரித்த தத் தலித ஜம்மகளை யாதரித்தார்க
கென்று வருத்த. — — — — — (242)

243. (கவனைத் தானே முடிவைகையாவது) என்று தொடங்கி இவ்வளவாக,
அறங்காராதினின் தோஷ முப்பாதிக்கப்பட்டது; அந்தரம் பரப்பப்பார்பகை
ளிரண்டு மனனென யென நிகழ்கும் பரபகைநிகரீயுடைய நிசர்வா விசேஷம் சொல்
கப்படுகிறது (இப்படி ஸர்வபாரதகாலம்) என்று தொடங்கி,

243. இப்படி விவரப்பார்த்தாலுமே தானேயுள்ள அறங்காரித்துக்கும் அந்
துடைய காரியமான கீழ்ப்பாடினவததுக்கும் விவரிதம் தானாக
யான தன்னைக் கண்டித் தத்துவைக் கண்டாற்பாடுமேயும்; அவை
தக்கு வித்தகரான அமையக்கிடக்கண்டித் தாய்ப்பதைக் கண்டித்
போடுமேயும், அவற்றுக்கு தீவர்த்தகரான சூனையுணவானைக் கண்டி
டாகி பத்துக்களைக் கண்டாற்பாடுமேயும், தாயனைக் கண்டித்
பீதாவைக் கண்டாற்பாடுமேயும், ஆளியனைக் கண்டித் பரீயன்
சேற்றைக் கண்டாற்பாடுமேயும்; கீழ்ப்பனைக் கண்டித் அபீரத்
கீழ்ப்பதைக் கண்டாற்பாடுமேயும் தீவித்து அறங்காரித்த
காமங்கல் குன்றம் அழகனெய்க்கல் அதாத்தையுமே பாத்களீ
பக்கல் பராவண்பத்தையும் உபேஷ்குமளிகளெய்க்கல் கீழ்க்குமளிய
யும் பிறப்பிக்கு மேலாருத், ஆத்குமளிகல் தமையுமே பிறையுமே
பிறப்பித்துக்கொண்ட மொன்றுது, எதாரியபராவாதகமளிக் வருத்த
பகவத் பராவாதத்தானே பிறகுமத்தனை பெற்று துணித்து தோவாத
தாபிதுப்பகையுமே ஆதம் யாதாரிபேயகையுமே பரக்குத
வந்தககலைப் போக்பதா புத்திப்பகுததததத தோவாதாம பராவாதம்
தமையாதாமயாதபராவாதபாதபாத் பெய்க்கித் புத்திப்பேயுமே,
தனக்கொரு கீழ்க்குண்டிக்குக் காரியமெய்குதத கீழ்ப்பயை
மேக்குதத பிறக்கும பாத்யும், கீழ்க்குண்டித்தத தாதாதபுத்தி
தீவருதததத, கீழ்க்குண்டிய துருத்தித்துண்டிவகலைக் காதக
யும், உகத்தததத தீவகலை அதாதிப்பதும், மயகலையாதததும்,
இதா கீழ்க்குண்டித் அருத்யும், ஆத்தியும், அழகித்தத தீவத்யும்,
ஆளாதிப்பத்யும் அழகலையுணவையுமே, பாத்கலையுணவையிக்குத்த
யும் எதாரிய பராவாதத்தானே வித்திக்குமபடி பனனிக்கொண்டு
பேரக்கடவன்.

இவ்வளவ் பராவாதம் குறித்த.

(ஸ்தாசாரிய பராவாதத்தானே வித்திக்குமபடி பனனிக்கொண்டு பேரக்க
கடவன்) என்றுமளவாக. (இப்படி) என்று—இருகதமான பராவாதத்தைய பராமத்
கிகழிறது. (ஸர்வ பராவாதத்தாலும் காசநோயைவளகையாவது)—எவருபேன முடித்
தும், பராவாத விவரத்ததை விவரித்த முடித்தும், பகவதைய விவரப்பார்பதும்,
எவ்வப்படியாவதும், அறங்காரை என்றுமபடியே—அறங்காரையமபடி ஸ்வரூபத்தை
உருவழிப்பவனானதுமே கிருகை. அறங்காரத்தான, தோவாதாமயாதம் குயமபடி.

மென்றே நினைத்தும், ஸர்த்தவாகதா விவருத்தயாதி ஸமஸ்த ஸவரஸஸம்யகந்தயா ஸம்யக்ஞஞாந ப்ரோமவானு விருகரும ஸாமிஷ்யபிணாந கண்டாந, தன்ககாஸந்தாவஹு மாந அபிமதவிஷயத்தைக கண்டாபிப்பாகே பகவத் குணாநஸந்தாந தகஸயிந் காம சொஸ்துமெற பகவத் குணங்களை யாதரித்துக்கேட்பத அதுபாஷிப்பது வித்தனாவதாய் ஆகாரவகஸிஞுதே ஸமககாஸந்தாவஹுனென்று நினைத்தும்; (அஹங்காரார்த்தகாமம் கன் மூன்றாம்) இப்பாதி. இவை மூன்றிலுடையவதககொண்டு, அஹங்காரம் அது கூலர்பககல் அளதார்த்தப பிறப்பிகளும்; அதாவது—சேஷநவத்தை தன்னைவிதி யிந் ஜீவிக்கவொட்டாதபடியிதே அஹங்காரத்தின் பஸமிருப்பது; அஹங்காரியான வன ௪௧ கமியம் ௪ என்றிருக்கும்தொழிய ஒரு விஷயத்திலும் தலைதாழ்க்க விவா யானே; ஆகையாகே அஹங்காரம் மேலிடுமாடு, ஸவருபவர்த்தகராயககொண்டு அதுகூலாரபிருகரும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக் கண்டாந 'ஸமஸ்தாப சேஷிண' என்று துண்டாடுகி பெழுந்திருந்த பாணுமாதிபூர்வகமாக அதுவர்த்தனைக்கிப் பண்ண வொட்டாதே, தனனை அவர்களி ஸதிகனாகையாத அவர்களைத் தன்னோடு ஸமாரக வாதம் புத்திபண்ணி யாதரித்திருக்கமுடியுபன்னு மென்கை அர்த்தம் ப்ரதிகூலர்ப ககல் ப்ராவஸ்யத்தைப் பிறப்பிகளும்; அதாவது—ஆகாரபாஷிஜம்சென்றதுவர்த் தித்த ஒருகால பெற்றதாய்விடவேணு மென்றுர்ப்படியிதே அர்த்தராக மிருக்கும்படி; ஆகையால், அது ஸவருபாசகத்தேவ ப்ரதிகூலாந ஸடஸாரிகளைக் கண்டாந வெருவி யோடிப்பாக வேண்டி இருக்க, ஒருகாலா ஸாமி அவர்களோடே புறவு பண்ணி அவர்களிருக்க விடவகஸிடுக பகதாஜம் செல்லுவது அவர்களை யகழந்து விருத்திவிடது, அவர்கள் குணர்த்தம் பண்ணுவதாய்படி அவர்கள் விஷயத்திடுக ப்ராவஸ்யத்தை யுண்டாகருமென்கை காமம் [உபேகதிகருமவர்களபகை ஸபே ககதையி பிறப்பிகளும்] காய்பத இதி காமம் என்றொடியி—காம சப்தததாரே விஷய ஸமீபரக ஸாகத்தைச் சொஸ்துமெறது; அது, ஸாமிபோகிண இப்பாதிப் படியே—தாரித்ய வார்த்தகாதிகளடியாக தனனை மூகம் பாராமக தனளிக கத வண்டத்த உபேகாவாதம் பண்ணும் ஸர்க்கை பககவிடுக, காமழயர்தா மிழிப்பச் செல்வர்க என்றொடியி அவர்களோடேகாவாதம் முதலான கவதனனையே புத்தேசய மாகக கொண்டு சொஸ்துப்படி, விவகாஸரீ கேட்பாந சிரிகருமபடியான தேறயா பேஸகதைய வினைகரு மென்கை.

ஆக, இப்படி அஹங்காரத்தினை மூன்றாம் ஸவருபவர்த்தகரை யாதரிக்கும் படியும், ஸவருபாசகரை யாதரிக்கும்படியும், ஸவருப கசகதையோடே உபேகத கருமா விருகருமவர்களை யிப்பகதிகரும் படியும் பண்ணுமென்று அவற்றின் கொடுமை களை யதுஸந்தித்த என்செய்யத் தேவமெறிதா வென்றஞ்சி; (அர்த்தகாமாபிமாநம் கன் மூன்றாம்) என்று பாடமாளுதும், கக்ஷோபிமாரோஹங்காரம் என்றொடியே— அபிமாந சப்தததாரே அஹங்காரத்தைச் சொஸ்துமெறதாயாகே, (அதுகூலர்ப ககை, இப்பாதிசய கிதா கிதாயாககாதே யதார்பாகககொண்டு கீழ்ச்சொன்ன ப்ரகாரத்திடுக யோஜிக்கக்கடவது; (ஆத்ம குணகன்) இதயாதி ஸமதமாத் யாத்ம் குணங்கன், அயதிகாந பஹங்காரதிகளுகது வினைகிமைய அயாத்ம்குணங்களைக் கூடுபூரித்துக்கொண்டு கம் பாதகதாராபிருகதே ஸமஸ்தாப யத்தததாஜம், ஆத்ம குணதய விதாரதிகளான அஹங்காரதிகளுகது வாதகராய் அயாத்ம்குண பரி பூர்ணராய கம்யவ்யரா விருகதே பிறகுண்டய யத்தததாஜம் பிறப்பித்துக்கொள்ள

வெண்ணாது. ஆத்ம ரூபங்களுக்கெல்லாம் கொங்கையாய் அடியிலே தன்னுடைய கிரீடஹதக் க்ருபையானே மஹம் யஜேகரித்தருளி மகாகோதமரூபமாக ஞாண்டான தெப்போதோவென்ற பகவதும் கரைவது பகவதேய் வந்ததிப்பதாய்க்கொண்டு போகும் ஸதாசார்யனுடைய பரணாதமடியாக வகுத்த, மஹாநடைய வாத்மகுடேஹதய கிரீடாதி பாபகூடம் பிறகருமபடி * அமரகணாக கழிகமும் பகவாநுடைய பரிபூர்ண ப்ரணாதததானே பிறக்கும்த்தனியென் றத்யவஸித்த (தேஹயாத்நாதி ஹபேககூட யாவது)—தேஹ ரகூணுத்தமன வயாபாரத்தின் விருப்பமற்றிருக்கை. (ஆத்மயாத்நாதி கிரீடபேககூடயாவது)—சேஷத்வம வடிவான வாத்மாவாகத் தாரகாதிகளான ரூணாதுபவ கைக்கரிய ப்ரவருத்தியின் பெற்றவனவான தருப்தனாபிரித மோமேஹ மானஸப்பேகை. (ப்ராக்ருத வஸ்துகள்களின் போக்யதா புத்தி விவருத்தியாவது)—அசைச்சாதவதிகளுக்கும் குறுப்பான ப்ராக்ருதபதார்த்தங்களின் ஆதர்த்தக் கடியான போக்யத்தவபுத்தி தவிரகை. (தேஹதாரணம்) இத்தயாதி

அதாவது—அந்த ப்ராக்ருத வஸ்துத்தளில் தேஹம் தரிக்கக்கூறத் தக்க வளவு புலிகை, பரமாத்மாவான ஸர்வேசுவரனுடைய ஸமாராதத்தின் ஸமாப்தி ரூபமான ப்ரணாத ப்ரதிபதத்தெனவிற புத்தி விசேஷமுமெனகை அனநிகதே, (பரமாத்ம ஸமாராத ஸமாப்தி) எனவிற புத்தி விசேஷமும், தத்ப்ரணாத ப்ரதிபததி யென்விற புத்தி விசேஷமும் எனவவுமாய்; (தனாக) இத்தயாதி. அதாவது—முழு கூடவாய் ப்ரபாங்குஹம் ப்ராரப்த சீர மிருகமனவும் தாபத்யம் வருகை தவிர திறே; ஆகையானே, இச்சீரத்தோடேயிருக்கிற தனாகத் தாபத்யங்களி னேதேஹ மொரு கிரீடமூண்டானே, "இது அதுவ விவசயமான ப்ராரப்தகர்மபகமனதே, ஏவம் பூதகர்மம் க்ருணகவ கழிபுணவனதே இச்சீரத்தோடே மஹம் பெம்பெரு கான் வஸ்கிறது, ப்ராரப்தி ப்ரதிபத்தகங்களினேயொனருகிறதும் கழிப்பபெற்றிருமே" எனவிற வதுஸத்தாததானே யாதக், துர்வானகையானே விவடிடம்பயித இவச யாமக் ப்ராக்ருத பதார்த்தங்களையும் நீவித்தகொன்று ஸமாரத்தக்குன்றே பொருத்தியிருக்கிற மஹம் தக்க தச்சுத்ததப பணணவிறத இதில் பற்றறுத்தக் கொண்டுபோக கிறுக்கிற ஸர்வேசுவரனுடைய க்ருபையின் பகமனதே வித- எனவிற அதுஸத்தாததானேயாததுண்டாககடவ பரிதிபு மென்கை. ஸ்ரீவாகம் உத்தராகம் ப்ராரப்தகண்டமென்கை கழிவிறவனாகத், வர்த்தமாத சீரத்தி வது பாக்ய கர்ம மித்தனையும் கழிகை யரிதனதிறே; கர்மபகமன தகை பரமபதாரகின் யதபயியாவின்ருதும் இத்தேஹதகை விட வெனருக இவையாத விவகின் கித்தகக் குக்கி வஸப்போயாகிக். இச்சீரத்தோடே கொடுவையிருக்க விச்சிததக் இவன மொரு சீரத்தன்கின் கிச்சித்தகசெய்யு மாகவயாக் இச்சீரத்தகருணன் கர்மமதுப வித்தி மிறக்கக்டவ வென்றிறே வஸ்கிறத, ஆனபினபு, மற்றுண்டான கர்மம் கென்க்கை கழித்தத ஸமாரத்தின் கினறு மிவகை கருத்திருவடிக்களினே சேர்த தக்கொன்னுக்கவி ஹண்டான க்ருபையானேயொருப்போடு, இத்தனையும் கழியாமல் வஸத்ததம் க்ருபையானேயிறே. அநாதிகைம் பரிசுத்தித்த சீரத்தோறு மதுப வித்த தக்கம் பகவக் கிரீடஹபகம், இது அவனதுத்தாஹ மம்; வஸவா துத்தாஹமிச்சாமி தஸயித்தம் ஹராமஹம் எனருகினிறே; ஆகைய வித்தை (க்ருபாபகம்) எனவிறத.

(வஸவாதுப்பாதத்தின் ஸாதகத்வ புத்தி விவருத்தியாவது)—ப்ரபங்குண தன் னுடைய வதிகாராதுருணமாக வதுஷுத்தகப்போண்டு போகும் ஸகொழுக்கக்களிப்

பேற்றுக்கு ஸாதகமாக விளைவதொழிகை. (விவக்ஷணருடைய ஜ்ஞாநாநுஷ்டாபக் களில் வரஞ்சையாவது) = ஸாடாரோ டபங்கொழிந்து காரணனை எண்ணி விருகளை யானே விரமம் ஜ்ஞாந பகதிகார சித்தாக்ரம் விவக்ஷணாரான பூவர்களுடைய விவக்ஷண மான வந்தஜ்ஞாநமும் அநுஷ்டாபமும் கமஞ்சுண்டாகவே ஜ்ஞாமென ஜ்ஞாநை (உகத் தருளின கிணங்கனி ஸாதாரந்தரபயவது) = தானுகத்த லூர் = என்மிறபடியே—ஸர்வேச் ஸாதானுகத்த வர்த்திககிற விவநிதசைகளைனரும், = கணடிபூரங்கம் மெய்யாகசெ லே மலகிமென நு மணடிஞர் = என்மிறபடியே—மகண்ணு அனகேமண்டி விழுமபடி மெனமேறும் பெருகுநிற ஆதாம். (மகண்ணாசைமாவது)—அவிலைநிவ்யதேசங்களை, விரும்பி, வாததிககிற வவனுடைய ஸைனகத்யதகதபும் ஸைனருமாச்யத்ததபும் வாகி யறித்த வேகரும் பரிவரினாகையையடி, ப்ரதிஊக வர்க்கவகளி எதிரெயத்ததபும், விளைததேவகி, “எனசெய்யத தேவிதிறது!” என்று வயிறெரித்த இரவுமபகதும், திருப்பகலாண்டு பாடுகை. (இதர விஷயவகளி கருவியாவது)—பகவத் வயநிரித்தத் தளான நேறய விஷயங்கனித தோஷதர்சனாதிகளானே விருப்பமறநிறுக்கை. (ஆர்த்தியாவது)—இதரவிஷய ப்ராவணய நேறதுவான விவடிமபோடே இருளதரு மாஞ்ஞாதததிகிறுகிறகிதி கடிக்கொதிப் பாதும், ப்ராப்பகவகககணப தர்சனத்தால் வந்த ப்ராப்தி விவகபாஸறதவத்தததும் ப்ரம் கடுகசம். (அநுவர்த்தம் விவதியாவது) —பகவத் பகவத விஷயங்களான ஸைனசெய்தவா நுணயக சீரோகதி சீர வருத்தி களானே பண்ணு மநுவர்த்தததை ப்ராகருத விஷயங்களில் மறத்தம் செய்யத் தொழிகை. (ஆஹார, விவதியாவது)—ஜாத்யாசாய கிமித்தாநுஷ்டங்கணாய, ஸர்வேச் ஸாதானுடையவும் ததியருடையவும் ப்ரணாககணான வஸதுகளைவே ஆஹாரமாகக் கொள்ளும்தொழிய, ததிதரங்கணானவ கொள்ள கடைவோமல்லை மெனநிறுக்கை.

(அநுஊக ஸஹவாஸாவது)—ஸ்வஸைஸர்கததானே ஜ்ஞாநாநுஷ்டாபக் களை வர்த்திபியாசிறகும் நுஊகாரானவர்களுடனே கணகாரணம் பிரியாதே கூடி வர்த்திககை (ப்ரதிஊக ஸஹவாஸ விவருததியாவது) — ஸ்வஸைஸர்கதத்தானே ஜ்ஞாநாநுஷ்டாபகளை கடுபியாசிறகும் ப்ரதிஊகாரானவர்களுடன் கணகாரணம் கூடி வர்த்தியாதொழிகை. இவருச்சொன்ன அநுஊகும் ப்ரதிஊகும் மினஜ்ஞே ரென்னுமிடம் மேலை தானே பருகிசெய்யக்கடவரிந (ஸாதார்ய ப்ரணாதத்தானே வர்த்திகருடபடி பண்ணிக்கொண்டு போரகடவன்) அகாவது—ஜேச்சொன்ன விவவித்தததபும், ஜ்ஞாநாநுஷ்டாப பரிபூர்ணஞான ஸாதார்யனுடைய ஸர்வமக களாவஹமான ப்ரணாதத்தானே தன்னையே மேனமேறும் மயிவ்ருத்தமரம்படி செயதுகொண்டு போரககடவ னென்றபடி. ஸாதார்ய ப்ரணாதத்தானே வர்த்திக் கும்படி விவன பண்ணிக்கொண்டு போருகையாவது—தத்ப்ரணாதககளைசெயது கொண்டு போருகை. தத்ப்ரணாதககளாவன—இதினுடைய வுபபாத ஸதகத்தி கருளிசெய்திறவை. (போரககடவன்) என்று விதிநீண வருளிசெய்தது—இதினுடைய அவச்யாநுஷ்டேயதவம் தோற்றுகைககாக. .... (248)

ப்ரபதத்தார்யா நிபுணம் பூர்த்தி.

பிள்ளைகோகார்யர் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

இரண்டாம் ப்ரகாரணம் ஸமாப்தம்.

தத் தனநீன சகுகளுக்கொண்டு மக்களாசாஸம பண்ணி அவநீன சகுகரு
மெனகை இவநிடத்தினை ஸௌந்தர்யம் சொலிறிறிதகிபயாசெதும், அதுவும்
மவகவாசாஸ சிறுதவகையதும் மேலே சொலறுகையதும் ஸௌருமார்ய
மீதகரு முபகதணம். (245)

245 இப்படி ஸௌருமார்யதிகனைகண்டு கண்கி சகுகருன வவனுடைய
சகதிகவபவத்தை மறந்து தானவநீன சகுகருமெனகிற விவவாத மெனகே கண்ண
வமென னு மபெககதிரிக, இது சேடாசார வித்தமென னுமிடக கட்டிநீ ருச் மேல
(இவவாதம்) என்று சொடகி

246 இவவாதம் சகாவததி சூரகாரண திருமகை தவாய்தான சூதனட
கரவ வானிகளை குக்கை தீதவ பதாரண சூதநகைய
சூதிரர் பகவதவகைவிதவா தொடக்கவானவகை பககிறே

சகாவததி, பெருமன பிராடகவத திருமகை புணர்ந்து மீனடெரு
தருவகிறக, பரகாமன வகது தோறநீனவனகினை, கட்டகதாடிகை கிரககை
கனகே விவருடைய சகதிகவபவத்தை வகதமக அநிசதிககசசெயதெயும்,
இவருடைய பகவததையும் ஸௌருமார்யததைபயிம் பாதத, *எனனகபபுரு
கிறதோ* என்று பீதனும், தான முனகே போகசசெனது, *ககதாரோஷாத்
ப்ரககதனை தவ பாத்மவகசச மறாயசா, பகவகை மம் பதாரணமபயம் காத
மாறவ* என்று சரணம் பகரு, பீனகையவன பெருமன கமகே அடகது
செவதுகிறபகவகைண்டு கிபபாரணனும் கின்று, *கதோ சம இதி சூதகா
ந்ருகட பாத்மதிரே கரு, புன னுதம் ததா மேகை ஸுதர காதமகமெயச*
எனகிறபகயே—அவன தோறது மீனகதோகனெனது கட்டகித, தானும்
பீனகையும் மறுபிறவி பிறகததக கினைத்திருதான தி

சூரகாரண திருமகை தகிபபாடகினை விவருடைய வவவமெயகை
மறியுமவா கிருகசசெயதெயும் திருவபிஷேகம் பண்ணுககககக அககை நததவய
காதாரபககொண்டு சகவாததி திகவானிககை கெழுதருகுகிறதோத, இவாழ
கினை தோறது "இதக கெனவருகிறதோ" என்று பதமததககை ககககி, *பதி
ணமககிதர கீதர பாததர மகிதகதரு, ஆதகாமவவவாஜ மவகவக பபி
ததபுன* என்று—திகவாசனவக தான மககவாசாஸம பண்ணிககொண்டு
பினசெனது, *பூவகை திசை வஜரகிரே தகிதும் பாத தே வம், வருண: பசகி
மாமகாம தகேசனதுததராம திச* என்று—திகபாரககினை விவகரு சககாரக
அபெகதததானிதே (சூரகாரண, எனதும் (திருமகை) எனதும் பிரிததச
சௌவையம் அபிபாதகரு சூரகாரண, மகிவகவா ததாரபகததாரகை
பெருமனுடைய சகதிகவபவத்தை கண்டிருகசசெயதெயும், *இயம் கீதர மம்
ஸுதர ஸுதரமகீ தவ, பாதசசகசாம பதா தே பானிய கருவறண்கவ
பானிக* என்று—"ஆபிஜாதபாதிகவக விதனடபகான விவகை ககககொண
டருகும்" என்று கட்டககொகுகிறகனகினை, இவருடைய வறகவக ஸௌரு

மார்வத்தையும் கண்டு கண்டு, இரேசேந்திக கொரு தீயரு வாராதொழிபவேணும் என்று *பத்ரம் தே* என்று மகனாசாஸனம் பண்ணினுனென்கை.

விச்வாமித்ரன், தன்னுடைய அத்வா ந்ராணுர்த்தமாகப் பெருமானை யழைத்துக்கொண்டு போருகிறபோது, ஸூவே தாடகை பெரிய ஆர்ப்பரவத்தோடே ஆகாமித்துக்கொண்டு வருகிறபடியைக்கண்டு, *அஹம் வேதமி மஹாத்மாகம் சாமம் ஸத்ய பராகரமம்* என்கிறபடியே—பெருமானுடைய சகதிலைபவத்தை யறிந்திருக்கச் செய்தேயும், னென்குமார்வத்தைப் பார்த்துக் கண்டு, *விச்வாமித்ரன் ப்ரஹ்மர்ஷிர் ஹுமகாரே னுபிபர்த்தன்ய தாம், ஸவஸி ராகவ்யோரந்த ஜயஞ்சை வாப்பரவத* என்கிறபடியே—தான் மூன்றேனென்று அவன் ஹுமகரித்த, பெருமானுக்கும் திருநம்பியார்க்கும் ஒருநிக்கு வாராமகாக மகனாசாஸனம் செய்தானிறே.

ஸ்ரீ தண்டகாரண்பவாலிகளான குஷிகள், *தே தம் ஸோமயிவோத்யத்தம் த்ருஷ்டவாஸை தர்மசரிணை, மங்களாமி பாபுஞ்ஜாஸா ப்ரத்யாக்ருஹ்ணம் த்ருவ்ரதா* என்று தம்ம ஸர்பக விவருத்தியையும் அபிமத வித்தியையும் பண்ணித்தருவாரிவரேயென்று ஸாதலாதுஷ்டா கம்பண்ணுகிற தான்கள், இவர் ஸக்கிஹிதானவாரே அவற்றை மறத்த, இவர் வடிவமுநீல தங்கருண்டு மங்களாசாஸனம் பண்ணினார் களிறே.

திருவடி, ப்ரதம தர்சகதநிலே *ஆயதாச்ச ஸுஞ்ஞத்தாச்ச பாஹவ பரி கோபமா, ஸர்வ பூஷண பூஷாஹா மிமர்த்தம் கலிபூஷிதா* என்று கணையகன் போலே விருகுகிற திருநதேவான்களில் மிகுக்கை கண்டு, "கமகவிவர் ரக்ஷகரகக் குறைமில்லை" என்று புத்தி பண்ணுகிறேன்செய்தே, அவற்றி னழகைகளை உடுபட்டு, "பிறர் கண்ணெச்சிலை படுக செயவதென" என்றஞ்சனகை பண்ணி, "திருவாபரண களாலே வித்தை மறைத்திட்டு வைவாதே விப்படி வெளிபிடக காரணமென!" என்று வலிறுபிடித்த, பின்பும், பெருமானுடைய சகதிநிசேஷத்தை பஹுமுகமாகக் காணுகிறகச் செய்தேயும், னென்குமாராயாதுஸாதலததானே "இவர்க்கெனவருகிறதோ" என்று தணுகருத தணுககென்று ஸர்வ தகைமிலும் கூடகின்று கோககிக் கொண்டு நிரிந்தானிறே.

மஹாராஜர், வாலியநாதிகளான பெருமானுடைய சகதி கௌரவத்தைக் கண்டிருக்கச் செய்தேயும், னென்குமார்வத்தையே பார்த்துக் கண்டு, ஸ்ரீவிபீஷணுழவான வாகுபேரும் தானுமாய வாகு தோற்றினபோது, *ஹி ஸர்வாயதோ பேதச சதுர்ப்பிஸ ஸஹ ராகுனை, ராகுணோப்பேதி பசவத்வம் அஸமாஹந்தம் கஸம்சய* என்று—கமககெனமை ஒருவிரான பெருமானை கலிகிற வழியானே கமமை பெண்களையும் முடிபபதாக வருகிறுனிவன் என்றறுதிபிட்டு, முதலிகளுகருக காட்டி, *ராகவமசரணம் கத* *விவேதயத மயம் கதிப்ரம்* என்ற உகதிகளைக் கேட்டு வைத்தும், *வதயதாமேஷ தீவதேண தண்டேக ஸகிலவஸ ஸஹ, ராவணஸய த்ருசமணஸய ப்ராதா ஹயேஷ கிபீஷண* என்று—ராவண ஸர்பகதத்தையே பார்த்து இவனை சிதரவதம் பண்ணவேணுமென்பது, *ராகுணோ ப்ரணீஹிதம்

தமவைவழி சீசாசரம், தவையாற்றம் சிகரஹம் மீயே அநாம அநாமவதாமவர* என்று-
 ராவணன் வரவிட வதவனென்றே வவீனத திருவுள்ளம் பற்றவேணும், அவனை
 தண்டுகனையே பரபதமென்று புத்திபண்ணுபினேனான் என்பதாய் இப்படை
 களிலே பலவற்றையுஞ் சொல்லி, "இவனை ஸாவதா கைககொள்ள வேண்ணுது"
 என்று ஒருகிளைகின்ற, *பீசாசரம் தாவதா* இதயாதிபாசே நமமுண்டய பஸ்ததைக
 காடடியும், கிபரதோபாககபாசம் கணுபாககபாசம் இவை வருளிச்செவதம் தெளி
 வித்த பயததைக கெடுத்த, *ஆவையம் ஹரிச்சேஷ்ட* என்னவேண்டுமபடி பெரு
 மானை குறழ்ச்சாக்காக கிளைத்தக காதககொண்டு போததாரிதே, (மஹாராஜா)
 என்கிறத—ஸ்ரீ ஜடாயுமஹாராஜாதுரை பெனறும் சொன்னவன். அதாவது—
 ஸ்ரீ ஜடாயுமஹாராஜா, பிராடககாக ராவணனோடு பொருத குறறுகிராயககிடக
 கிறதமணம் பெருமனவந்த கண்டவனானே, ஜாவதாததிலிருந்த பதினாசிரம்
 ராகுலலாரபும் தனிவிரகுசெய்துகின்ற கொன்ற தோவலியை வறித்திருக்க
 செயதேயும், *யாமோஷி மிவபுகம்* அகவேஷலி மஹாவே. ஸாதேவி மமச
 ப்ராணு ராவணனோபயம் ஹருதம் என்று—"அருமருத தேவா அடவிதேயம்
 தமோதமாப்பிரேசே யாவனொருத்தியை சிந்த பாதகாட்டிலே தேடிக்கொண்டு
 திரிமீதிர, உமகரு கிதயம்பரண கையமான வவரும் எனதுகடய ப்ராணன்கு
 மிரண்டும் ராவணனுகிற வயலானே அபஹருதவந்ததககாணும்" என்று
 சொல்லா கிற்கச்செய்தே; இவருடைய கிரஹகிசைத்தாக வகத தனாத்தியையும்
 ஸௌகுமார்யததையும் ராகுலதோடகட வான பகையைபும் கிளைத்த, "எனனுகத
 தேடுகிறதே" என்றருகி; *ஆபுகம்* என்று. ஆபுகனை ப்ரார்த்தித்ததாரிதே

ஸ்ரீமந்தகோபர், பூதவ கிரணத்தாரித கருணாநுடய திவசகதிரேசத
 கைககண்டிருக்கச்செய்தேயும், காவலபாயகதமான ஸௌகுமார்யததையே பாததக
 கைவி வறிதெரித்த, *ராகுத தவ மிசஷாணும் பூதகம் பரபிவா ஹரி*, வலய
 லாபி ஸமுதபூத பகைஜா தவஜு ஜாத* என்று—"ஸாவ ஜாதகாரண பூதனய
 ஸகல கிரோதி கிரணாசினனான் ஸர்வசவரன் உமணம் ரகிப்பானா" என்று ரகை
 கிடாரிதே

ஸ்ரீவிதார, கருணாநுடய ஸாவஜுத்த வர்வசகதிரவாதிகளை அறித்திரு
 கச்செய்தேயும், தாயோதக கோஷ்டியை எழாதருளினபோத பொயயாஸாயிட
 பகவயக கண்டருகி ப்ரோகததைபாசே, *ஸௌபருசக கணம் செனிரா விதாஸ
 ஸ மஹாமதி* என்று—தமமுண்டய திருமாவிகைகை தாயிட. ஆஸாததையு
 மதிசகைகை பண்ணித் தனகையானே அழகிப் பாததாரிதே

பிள்ளையுறங்கா கிணலிதானா, அத்தனையின ஜனா* சகத்யாதிகனென
 மறிந்த, "பெருமான உமகரு ரகை" என்றிரகிறக்க செயிரேயும், பரேம பரவச
 ராகையானே, 'பெருமா னுலகி வருணம்போத கங்கிண மொருசகைம் பிறககி
 ம ப்ராணனை கிரித்ததனை" என்று சொட்டையை புருகிப் பித்ததககொண்டு
 ஸேகிப்பனென்று பாவித்தமிதே

(தொடக்கமானவாகன) எனவிற வித்தான—சந்திரியா வ்ருத்தான தருண பகா ஸ்யாந ப்ரதன வ்யாஹிதா. ஸர்வாந தேவாந மனாபாதி ராமநபார்ததே பசனவிநா எனவிற திருவியாத்வாலாஸி ஜகநகா: உபத் மகதகா ஸா ஸ்நானம விசதா கலபயத புரா, அமருதம் பரார்த்தயஸ்ய நததே பவத மகதகமா எனற ஸ்ரீகௌண்டியா:; உஜாதேஸி தேவதேவா ககசகா கதாநா!, தீவய 7. 1. 1. தேவ ப்ரணாதே தோபஸபஹா எனற ஸ்ரீவசனாதேவ, உபஸபஹா ஸர்வாதக ரூபமதக சதர்ப்புஜா, ஜகாத மாவதாம தே கமணோய திதி த்யகத்யா எனவிற தேவகிபிராடக முதலானவ பெருமாம கீனாகவிற.

(1-40)

247. தீவவிஷய கவகநாஸ்ய மெகாநாபா மகதகாநாததேந மூடத மெனனுமிடத்தாகு இனனமொரு உதாஹாணம் காட்டுவது (தீவபபெருமான) எனற தொடக்கம்

247 இவயிபெருமாள் சூதாபெருமா சத்யகம் பவாந தூதாபு உத்யகம் பவாந சூதாபெருமாஸ்யோப பெருமாள் தோகததே

அதாவது—சந்திரியாபுரத்தினை பெருகதான ஸ்ரீ குறாபெருமான விஷயிதீர்த்தருள்வனவா, பராகதிகு தீவபபெருமான பத்தககொத்த பரண சயஸயதிக பெருகாணா பிராடகயம் பவாநிகொண்டருவா கிறத, உபாபாதபாபுருதி ஸாஸகிததாநகபாதே எனவருவிறதா மெனறகுவி, முதலிட அமபதத்தாஸி யம் கடகனவிதசாஸம் காஸிபதிலி திககொத்தப பிகதத விசதம் தாழ்மாய கடைபாஸம் மதிஸிபாதிக விரவவருவிற இவயபெருமானாக கணா, ஸ்ரீகுறாப பெருமான, ஒரு தமதி தாடககொணா ராஜபதநவாயி கடகனாபிராடே காடகிததனாஸிவிடான, இவனுமவதோபாதி மொருகமபிபவதே, தனகிடததிகை எனசெய்ய கிரிதத்திப்படி ஆயததமாய வினகுமெனற தெரியாத எனறதிகைக பணணி, அப்படி மோதனுமொரு திகருவினககெ இவயதனகித் திரக காணக கட்டுவாமெனற விசதம் தோதாமககொணா தீவரிடககிசிகை அகிவிடத்திற; ஸ்ரீகுறாபெருமான சவறதெழிறசெயத திர்புட பரிசா, “அவனனுஞாதி, தீவய குறாமபனுவனனியன, தீவகவிருவருவா தீவவிஷயததத எனசெய்யததேநி கிருர்சினா” எனற திருவகாபுமதிகைகபணணி, அப்படி செய்கி இவர்கி வழியா செயதம் காமத்தகையை தோகககட்டுவாமெனற தனததனியே கைபு விநனுமாயககொணா பெருமான சகிததததிற எனக.

ஸ்ரீபரதாழ்வானாகு விசேஷம் சொனவிற கிடததிகை, ஸ்ரீ குறாபெருமான விசயம் பருஷிட த தவாநுனிதாவா சனாந ஸாபூர்ணாமிஷாதம் பரதபா... மஹத்ததல ஸஜய மதோதம கக்தமகிணா விசயதிகுத தவரிதோதம தேவநாம, தநா த்வஹகுசிகத்தம் சாபாணபருத விதேதோபவ ததா வபகாநகிதமணா— அதசந்திரியா ஜஞாதிபிரதத காமுதகா மதிறாதககைம் பரிபாகம் சததா எனற அததாநாதிரிச வருத்தாததததத சொனகுவித.

... (247)

248. ஸ்ரீகுறப்பெருமானுக்கும் பரிகரத்துக்கு மனது கண்டமாதாமொழியு பெருமானுடன் முன்பு வளங்கிவந்தியே; இப்படியிருக்கச்செய்தே, இவர்களுக்கிவ்வா தாம் கூடனபடியெனவென வகுளிச்செய்கிருர் (ஒருவன்) என்றுதொடங்கி.

248. ஒரு நாள் முகத்தினை கிரித்தவர்களை வடிவமுதபடுத்தும் பாடலிறந்தது

அதாவது—ஒருவன் வானைப்பண்ணுமையன்றிகடே ஒருவன் முகத்தினை பண்ணினவர்களுடும் அவன் கிகாஹுமவகைகூடாம படுத்தும்படியாய்த நிதவென கை. கைதாபசயத்தி பண்ணினுரோபத்தி னாகுத் தர்சனம் பண்ணினுரையும் ப்ரோமாத தராய அஸ்தாதே பயசகையாதே அதுகூடவாயு மதிசகையெண்ணிப் பரிசுத் தோக்குமபடி பண்ணவறகுத்தே பகவத்கிகாஹ ஸெனத்தீய கிருப்பது (248)

249 இன்னமு கிவவத்தத்ததுக்கு உதாஹாணமாக, மேலசொன்னவர்களிற் காட்டின வயாவருத்ததான ஆழவர்களுடைய மகனாசாஸா கிஷ்டைப வகுளிச் செய்கிருர் (இவர்கள்) என்று தொடங்கி.

249 இவர்கள் நமமுடைய பேடியினை பேய்க்குடையபடியிற்ற ஆழவர்கள் நீர்.

(இவர்கள், என்று—சாரவத்தி முகங்க க மேலசொன்னவர்களினையுடைய பராமுகிகெற்றது. ஆனால் பிராடகையபுமொகச சொகையமே வென்னிக, ஆழ வர்களின தலைவரான கமமபுமாரிதூ கரட்டிக, பெரியாழவர்க்கு ஏற்றம் சொகது கெறியோபத்தி, போக பாவகையான அவனிதகாடக மகனாசாஸாததி துறத்த தாதே ஆழவர்களுக்கேற்றம் சொகக குறையினி. ஆனதும், (கமமுடைய கோடி யினை) என்னையமே வென்னிக, இவ்வத்தத்திகுடைய வர்களுடைய வாதிகபதக தர்சிபதிகைகககச சொன்னதகையாதே கிரோதயினி ஆகையாக இவகிஷய கையககூடாய கலுஷத்திராய துதக கெனவருகெறதே வென்று பரிசுத் தோக்கின வர்களாக மேலசொகையபட்டவாக சொககரு கெனதபடி (கமமுடைய கோடியினை என்றுமபடியாய்தது) என்றது — இவகிஷயத்தினை அவயித்திருக்கச்செய்தேபும் ப்ரோமாவததாதே மகனாசாஸாததி துறத்தமற்றிகெறி கம்போகவாமாத மென்று சொககைய படியாய்த தெனதபடி (ஆழவர்கள் கினை) என்றது—மயாவற மதிசகை பெற்றவர்களாகையாதே கிரதீய ப்ரோமபுத்தான ஆழவர்களுடைய மகனாசாஸா கிஷ்டைப வெனதபடி. .. .. (249)

250. இவவாழவர்கள் தரகன மகனாசாஸாதத்தி வாதக தகனினொப் பர்கனே வென்ன வகுளிச்செய்கிருர் மேல (ஆழவர்கள்) என்று தொடங்கி.

250. ஆழவர்களைக்கூடும் போககன பேயியாழவா.

அதாவது — மகனாசாஸாதத்தி மறமுன்ன வாழவர்களுக்கும் பெரியாழ வர்க்கும் மேலவாசி புனடெனகை. (250)

251. அவர்களைப்பற இவர்கெறி கெற்றமேதென்ன வகுளிச்செய்கிரு (அவர்களுக்கிது) என்று தொடங்கி.

25. அனிக்ருக்ஷிது காதாதித்ய; இனிக்ஷிது தீத்யம்.

அதாவது—மயர்வற மதிமை பெற்றமை பெரத்திருக்கச்செய்தே, வயிவருக காய் ஆண்களையும் பெண்ணுடை புதிததும் பகவத் சிகரஹவைகைண்பத்தை யறுணத்தித்தான, உத்தரோத்தராதபவ காமராகசசிற்ரும மற்றை யாழுவர்களுக்கு பரமருத்தியே ப்ரயோஜனமான வித்த மங்கனாசாஸனம் எப்பிரகடமொகை வன் றிகளே என்கெனு மொருதவையிலே தேடிப்பிடிக்கவேண்டும்படியா யிருக்கும்; தன்மை கைண்ப தர்க்காகத்தரம் ததறுபவபராராக வன்றிகளே, அந்தரீக பயசங்கை பண்ணித் திருப்பகைண்டு பாடும் ப்ரோம ஸ்வ பாவரான விவர்க்கித்த மங்கனாசாஸனம் ஸர்வகாலவந்தியாய்ச் செலுதுமென்கை (251)

252. அதுகரு தோது வென்னென்ன வருளிச்செய்தே (அவர்களுடைய) என்று தொடங்கி.

252. அனிக்ருகைய சூழங்கித்தானே இனிக்ஷிது யெயிருக்கும்.

அதாவது—அதுபவபராரான வவர்களே த்ருஷித்தபஹாரம் பண்ணி ஆழங்கை படுத்த மவனுடைய ஸௌந்தர்யத்தானே இதுககெனவருகிறதோ! என்றனாசி மேனமிறும் காபிபூபடி மங்கனாசாஸனபராரான விவர்க்கை தரித்து வின்று மங்கனாசாஸனம் பண்ணுகைகடோன சிவமயிருக்கு மென்கை. .... (252)

253. அதென்னெனெனது மபைகுகிலே யருளிச்செய்தே (அவர்களுகரு உபய சேஷத்வத்தையும்) என்று தொடங்கி.

253. அனிக்ருக்ஷிது உபயசேஷத்வத்தையு மழித்து வருபத்தைக் குயிருத்தன்னப் பண்ணுமது, இனிக்ஷிது உபயங்குத்தீத்யும் தோதுவாய் வருபத்தைக் கையெற்றும்.

அதாவது—பகவதறுபவபராராய் ததவபத்தி காற்றுகை ககாபுரனும்படி யிருக்கும் மற்றை ஆழவர்களுக்கு “கண்ணபுரமொன்றுடைபாதுக் கடியே கெரு வர்க் குரியேனே” என்றும் “உற்றது முன்னடியர்க் கடிமை” என்றும் அதுணத் திகரும்படி ப்ரதம் மத்யமபத விததமரான பகவச்சேஷத்வமும், தர்க்காடிடையான பகவத்சேஷத்வமுமொற உபய சேஷத்வத்தையும், ‘உமக்டிகை கைமாதலிக’ என்றும் படி ஸ்வப்ரயோஜகத்திலே ஸூட்டியும், வினம் பிராஷத்தானே “போருகம்பி” “கழக மேறேல கம்பி” எனதுமபடியாகவிலும் ஸ்வப்ரவ்ருத்தி யாகாதென்னுமனலிக் “உம்களோ டென்ச ளிடைபிலிக” என்று உதறுமபடி பண்ணியும், “வெஞ்சிறைப் புன்” இப்பாதிவானே வெறுத்த வார்த்தை சொகதுவிததும் அழித்து, பாதிசெயகர த்வமே வடிவரான ஸவருபத்தை மங்கனாசாஸனமென்பதொன் றறியாதபடி தன் பகவலிலே மகவமாகப் பண்ணுமதான பகவத் ஸௌந்தர்யம்; அந்த ஸௌந்தர்ய தர்க்கத்திலே அதுபவத்திலே கெஞ்சு சொகாதே அதுககென வருகிறதோ வென்று வகிறெலித்து காப்பிரமுவரான விவர்கரு, “உன்சேஷசெவலி திருக்காப்பு” “மங்கை யும் பகைண்டு” “கடாழியும் பகைண்டு” “பாஞ்சகனலியும் பகைண்டு” என்று தத்திஷயத்துக்கும் ததியவிஷயத்துக்கும் மங்கனாசாஸனம் பண்ணுவிக்கையாலே,

உபய சேஷத்வங்குத்திகரூப ஹேதுவாய, ஸவருபத்தைத் தனபகவ மகமகாதபடி உடத்துமென்றபடி சூக, அவர்களுக் கப்படி ஸவருபத்தைக் குமிழ்கீருண்ணப் பண்ணுகிறவனுடைய ஸைவந்தர்யம் தீவாகடுபடி செய்கையானே அவர்களுடைய சூழல்காலதானே விவர்களு மேல்கிருக்கையால் அவர்களுக்கே போலே காதாசிக்க மாணவன நிகழிகை மகமகாசாஸம் மிவர்கு சிதயலாயச செனதுமென்றதாயத்து (253)

254. மறதற யாழவர்களுக்கே மகமகாசாஸம் காதாசிக்கமாசசெய்தே விவர்கு சிதயலாயச சிதா மிசனசெனது தாசிபிததாசீ மே, இதுதா லிவர்கு சிதயலாயச செனதுமபடி தனனை வலகதமாச வகுளிச்செய்திருமேன (பய சிவாததகங்களுக்கே) என்று தொடங்கி.

254. பயதிவந்தகங்களுக்கு பயப்படுவது பீரீகலையு மழகலாடிக் கொடுவது, சித்தவலயகி ஸபாநகளுக்கு உத்தரகலத்தினை விடுவது பாபநகர மீதுமே யெனபது அபிஷேகாப் பாதது உதகலகல சிபதாயக கொண்டு தீபதாமின வாதலாய நடகல

அதாவது—தன ஸைவருமாயத்தைக் கண்டு கண்கி இவகிருபததுகளை வகுவிதிரிதாவென்று மறகுகிற விவா பயததைப் பீரீகலகைகளை மலவர்க கதை அவையானே அழித்த தோளவலியைக் காட்டி இதைத் தோளவலியை கினைதது மதியானே அனா தாசுணபுத்தததிலே புரிகிற எனளுக்கெடவது! என்று அதனைக்கு பயப்பட்டு மகமகாசாஸம் பண்ணுவது, உண்டான அமலகனகன போகலகலம் தீவகாத மகமகல க்ருண்பகலகலம் தனகடகலமே அமைச திகுகிற விவக "அகலகலகல ஸிதைபும" என்று கமகம் பீரீயமாடாநேசிகுக்க கமக வலகததாசு அமலகல க்ருணபே! எனசெய்யப்படுதேரீ! என்று கக்மீ ஸமபகதததைக் காட்டி, இசேசாததிகை கொருநிகருவிற செயலதென என தகுவி "மகலகலம் பகலகல" என்று மகமகாசாஸம் பண்ணுவது; இதை பயததைப் பீரீகலகைகளை இசேசாததிக கொருநிகரு வாததபடி கமகி ஸிட்டாப்போலே கிருகுகிற விவகலிப் பாரீரெனது இரண்டடததிலுமேதின் சூழலர்கலகலகல, அவகலகலகலகலகல திகரு விற செயலதென என தகுவி, "கடகலபும பகலகல" "பாசுசனனியமும் பகலகல" என்று மகமகாசாஸம் பண்ணுவது, அகல்ப் பரீயோஜாதயா அதுகலகல பகலகல ஸூர்த்திகல மகமகாசாஸாதததகருத் துனைபகல கூடககொண்டகலவானே பாயப்பதி பிறவாணமயானே, பரீயோஜாதத பாதயா பாதிடகலகல கெவகலபும ஸூவர்கலகலகலகல திகுத்தி மகமகாசாஸாததக கலகலபடி பதுகலகலகலகல கொவது, "இகலகல பரீயோஜாத பகல பொருதாணகருப் பகலகல கூறுதம்" இதயாதியானே - மேக கழித காததிகலகலசெயத அபதகலகலகலகல பிறகலகல திலே ஸமகலகலததிறபோலே கலிதெரிகது மகமகாசாஸம் பண்ணுவது, "சூழல திகுத்தததகல பகலகல" என்று பகலகல பரீயோஜாத பகலகல மிசதமகமகாசாஸ மிமே யெனபது, "ஸகலகல தனததாதகல வலகலபி ரபய சாசக சகலகல மூகலகல" எனகிறபடியே - அததாச தகல வலகலகலகலகலகல அலிமிஷா

விருகடுற நிவ்வாபுதாழ்வார்கள் முதனானுரைபாரதத கணனித்தராய் கஞ்சன்தா
ரைப்போன உத்தரமை வரிவாதிருத்தன அறுபவத்தினே சிற்றிது கணகர்யாரா
விருத்தன செய்யாதே உணர்ந்த கோகருகிகொன்னென்று பகவதும் சொக்தவதரம்
கொண்டு இம்மகனாசாணகமே வருகதியாய் செகதுமெனகை. .... (154)

255. இப்படி மக்களாசாணகத்தாக் ஆனதே ப்ரதிகூலரை பதகூலாக்
கைகருப் பண்ணுகிற வுபதேசம் திருப்பகலான் டொன்றிதுமன்றே வுன்னது,
மேலிய ருபதேசத்த விடக்கலின் அக்காநா ருபதேசத்திற்காட்டிக் வயாவருத்தி என?
எனகிற சங்ககலிகே வருகிச்செய்கிறார் (அக்காநகர்க்கின்போனே) என்று
தெடகி.

255 அகநாதர்க்கின்போனே கேட்குதல்கூலையடி சொக்துதல்க
கூலையடி தன்னையாத் தகிக்கல் வந்தக்கே சூராயாபித்த
கூலையடி தன்னையாத் தகிக்கல் வந்தக்கே
மங்கு ருபதேசப்பது.

அதாவது—பிரபதேசத்தின வந்தக, மற்றுள்ள ஆழவர்க்கிளையும்
ஆராயர்க்கிளையும் போன உபதேசகெற்றவத்தன கேட்கிற மண்ணாகையுடைய
அகாதயனுஞ்சாத்தானே மற்றுணியான பகவதவிஷயத்தை அகன்று திரிகையால்
வந்த தனிமைமையும், வகதாக்களான தகனகூலைய பகவத்கூலையுணக்தக
தகையினே போதயத்த பரணபரம் பண்ணுககரு உகாத்தகி வகணமையால்
வந்த தனிமைமையும தகிக்கல் ப்ரயோஜனக உபதேசிக்கையன்றிக்கே,
கொனகூலாயாதுணகதகத்தானே வகிறமகுகெ ஆழவர்க் ஆராய்த்த பார்த்த
விடத்தின, அகடய அக்யபாராய்த்தே மற்றுணியானே, உபய விபுதிதிகும பகிகைக்
காலிககி, தம வகிபதிக்த பகிககககருககரும ஓரகூ மகூகிறிகிே பென்று
பேகமபடி விருகடுற சித்தியெ கெனகூலாயகருககூன காவேகககககூலைய தனிமை
திர மககனாசாணகத்தகரு இவர்கன ஆகாபகெனகெனகூலிகே ப்ரயோஜனக
வாயதது, ப்ராமாணிகரான வகார்பர்க்கிக பகையகாரகூல வயவகற மகிகை
பெற்றவர்க்கி விவ்வாழவாகு ருபதேசத்தகருவ தெனகை. ஆகையால் இவ்
வாழவர்க் ப்ரதிகூலரை அறுகூலாகக உபதேசகருகிடமெனகாம மக்களா
சாணகர்த்தகாககெனகக் குகறகிககிபென்று கருதது. கமபெருமகூ கெனகூதே,
பகையகாரகென்றது—ஸ்ரீபகையகூகத்தானே கேதகத்த தகத்பர்ய கிர்ணகம் பண்ணி
பருகினவ கென்னும ககபகத் தோற்றககககக. .... (255)

256. மயர்வற மகிகைம பெற்றவர்க் கெனகர்க்கூல கைத்தகககருத்திகக்
பகவத் தர்க்காதுபக கககக்பகககாரகே பகவகன்றே தோற்றகிறத, அகககார
மிகர்க்கு மொவவாதே, அப்போகககரு மக்களாசாணகி பகத்காரபக கடக்கு
மெனகூலிகு ககூமபடி கன்னென்றிற சங்ககலிகே வருகிச்செய்கிறார் (அகக
தகர்க்கு) என்று தெடகி.

256. அகநாதர்க்கு கைத்தகககருத்திகத் திரபபுபக கககக்பகககாரகே;
இவர்க்கு மக்களாசாணகத்தானே.

ஸதகதயாவத - தாதுகருணாபக. இது பகவத் தர்சனரூபம் கைவல்ய காமரூபம் மந்தர யாழ்வார்களுக்காகக் காணுதபோது தரிசனாட்டாரித, கவன வாராயெனறென்று கூப்பிடுகையானே தததாசந்தாரியோகிருகரும். "அவராயி துவாரமுன—அவர் விதிவியாகு என—அருளாழிப் புடகடலி" என்று—சககை ஸதகத விடகககரு, ஜாக்ககதாதாரியோகிருகரு மொருககரு காணுமபு. சககை தெருவே யொருகரு போகககமபுமென்று சொக கெனககயானே தர்சனிய ஸதகா றெறுத கெனதுமிடம் ஸித்தமித (ஸமருததிபாவத)—உகாரகிருகறெமாதா மன திகவே மேதுண்டாயச செவதுத தகழபு. இது அவர்களுரு "அதாமதததபு" "தூசரிசாதி" தொடககமன வறறிதபோ துண்டான இது பகததாது, "குழிலி கக"த்திறபபிப செயபம் கைவல்யத்தாதுவ விருகரும் அனதிகவே, தர்சனரூ பகவக கிரண்டாதும ஸத்ததபு, ககககயத்தாரியே ஸமருததிபுமகச சொககய மாம. அகமதுமனதிகவே, (அதக ஸதகத பரவணய கர்மமான வதுபவமிககாத போது குகியம்) என்று துவந்தாமே தீழ பருளிசெயககயாது, காரி கிவி யோகக கொகருதீரு மெனகக - அழகருககட ஸதகதகிககி என்று ககக கர்ம ஸதகாறெறுதவாக வதுஸந்தாரிதிக சொகதுககயாது, "ககரு ககிப்பன" என்று தாசகதான ஸமருததி றெறுதவககரு தோறறுககயாதும, ஸதகதகரும் ஸமருததிதகரும் முன்றுக காரண மெனககயாம, கெய்வற மதிசை பெறற என்று முதக பகவத்கெனருமாயாதிகக ககக துவதறுக கெனவருகிறதிகா கெனது வகிறெரித்த மகககாரககககிவிவிஷ்டான விவர்கரு, மகககாரகக கிசகேதம் வகிக தாழுவாரக ககட்டாமயாதும, அபபு யகிசககககபச சொகதுமததாரியே தகழபபு கருகா கிருகககயாது, ஸதகதபு ஸமருததிபு மிரண்டும் மகககாரக கததாரியோ கிருகரும்; ஆககயகிககரு மகககாரககக கிதயமாயச சொககத தடகககிப்பென்று கருகத. " " " " (256)

257. ஆக. மகககாரகககககக பெரிபாழுவாக குண்டான அகவாத கிஷ்ட கககய தாசிபிததார தீழ, துவந்தாம, துவருககய யாதாரியே கககெககககரும் யாதாரியாகிணுமென்று, (உககதருகக கிககககி காதாதிசயமும் மகககார ககககமும்) என்று முன்பு திகசககயி தகதமான மகககார ககககககிணுமென்று அககய காததவயகதய பருளிசெயகிரு (உககதருகக கிககககி) என்று தொடககி

257 உககதருகக திககககி யதனத்திகக ககக முதககழ பிததிகவே துவருககய யாதாரியே தகககககககககக யாதாரியாகிணும.

அதாவது—அதவாத னுருகாரகரு காரியோககான ஆகீத னுபதவாதத மாகத் தனகி யசமததகககககக "தாதுககதலு" கெனதுபபு தானதவாதத கதப்பண்ணி காததிகரும் கோகிக திருககி முதகான திகபிதககககி யதனகதித தாக, அபகய பறுமாமான தகசகககயானே துவகெருகதருககககக கிககரு கதெனுமெரு திகருககககிக கெனருகககக வத கெனது வகிறெரிசகககிக, ஆகார கித்தகககிணு மககககிகதிகக கிதிகப பரிமபுகதான கிவயாழுவருககய

கிரந்தர மங்களாசாஸன பாதையே சேஷபூதரான மமக்கெல்லார்க்கும் பாதையாக வேணுமென்கை. .... (257)

257. உத்தார்த்தத்தை கிகழ்த்தருளுகிருர் (ஆகையானே) என்று தொடங்கி.

258. ஆகையானே மங்கலாயாதம் வைகுபாங்குணம்.

அதாவது—இப்படி சேஷபூதரானவர்களுக்கெல்லாம் அவசிய கர்த்தவ்யமாக யிருப்ப தொருகையானே, மங்களாசாஸனம் வைகுபத்துகருச் சேரு மென்கை சேஷ வந்துவாழில் சேஷிககதிரியத்தை விவரித்த தன் வைகுபனித்தியசையானே, சேஷிககதிரியத்தை பாசாலிககிற வித சேஷபூதனுளவிவனுடைய வைகுபத்துக் கருணமிதே. .... (258)

259. இப்படி திரைவயி லாகதமான மங்களாசாஸனத்தினுடைய வைகுப விருத்தவ சம்முகையப் பரிஹரித்த வசைதரம், “அதுகூட னைவாவாஸம்” என்ற விடத்திற் சொன்ன அது கூருடைய கருணத்தை வருளிச்செய்கிருர் (அதுகூடல்) என்று தொடங்கி

260. அங்குலாக்குர் ஜ்ஞான பக்தி வைராக்யங்கள் இட்டுமாரிஞாப்போலே வடிவிலே தொடை கொள்ளலம்படி யித்க்கும் பாயித்தி.

(அதுகூடலாகிருர்) என்றது — ஜ்ஞானாதி கர்த்தகாரகையானே னைவாவாஸ யோகயராகை மேல் சொல்லப்பட்ட வதுகூடலாகிரு சொற்படி. (ஜ்ஞான பகதி வைராக்யங்களாவன்)—தத்வவாதாத்மவ ஜ்ஞானமும், பவநேக விஷயையான பகதி யும், ததுபய கர்ச்யமாய் வரும் பவந் வயநிரிதக விஷயவிரக்தியும், இவைதான் வைஷணவாகையாகையினிதே. இவற்றையிட்டுகிற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக கேற்றஞ் சொல்லுவது ஆகையிதே, காதழிகளுடைய திவ்ய வைபவத்தை வருளிச்செய்கிற ஆளவந்தார், * அசிகத்யாத்புதாகவிஷட ஜ்ஞான வைராக்ய ராசபே—அகாத பவந் பகதி விசதவே * என்றருளிச்செய்தது.

(இட்டுமாரிஞாப்போலே) என்றது — ஒரு பதார்த்தமிருந்த பாதார்த்திலே பதார்த்தாத்மத்தை விட்டு முன்பிருந்தத்தை மாற்றினு கதுவே புனனதாய்த் தோற் றுமாரிஞாப்போலே, இந்த ஜ்ஞானாதிகை மூன்றாம் ஏகாந்தயகதமா யிருக்கச்செய்த, இவற்றி னோரொன்றையே பரீகருமனவிக ஒன்றையிட்டு மற்றையவற்றை மாற்றி னாப்போலே இதுவே விவவாச்யத்தினுள்ளதெனது தோற்றமபடி யிருக்கை. (வடி விலே தொடை கொள்ளலம்படி யிருக்கையாவது)—இவர்கள் வடிவு கண்டபோதே இவற்றே டிவர்களுக குண்டான ஸம்பந்தம் கரஜறிக்கலாமபடி யிருக்கை த்பாஜ்யையா பாதேய விவேக பூர்வகமான பரிமாற்றத்தானே, ஜ்ஞானம் வடிவிலே தொடை கொள்ள லாம்; * ஆஹ்நாத சித கோத்யமபு+ “காதுமெழா கண்ண கீரும் கிலை” இத்யாதிப் படியே யிருக்கையானே பக்தி வடிவிலே தொடை கொள்ளலாம்; இதர விஷயங்களைக் கடைக்கணியாம யிருக்கையானே வைராக்யம் வடிவிலே தொடைகொள்ளலாம் அன் றிககே, ஜ்ஞானபகதி வைராக்யங்கள் மூன்றாம் வைகவாசீமஷ சாலிகளாய் வருகை

யானே அபூர்வமான ஐஞ்சாதிக்காவிட்டு பூர்வததி வைறறை மாற்றினுபேரானே, தனகன வடிவிலே விவை காணாமபடி சிஞ்சுகும் பரமாதத ரொன்னவுமாம (பரமார்த்தா) எனறது — ஸைனாரத்திக பொருததாயவாதும் பகவதவிஷயகதைகடு கிட்டபபெருமையாதும் இனி சிஞ்சுகுமென்கண் பெனனுமபடியான ஆகத்தியை புடையவாகனென்கை. (259)

260 இவர்கனோடகட ஸைவாஸத்தாக விததிகு மதெனென வருளிசெய்கிறாரேன (ஒருசெய) எனறு தெடவகி

260. ஒரு செய நம்ப தீ தினதல அல செய போசிநது கடருமாயேனே இவையினாதாகது மீனாகினோடகட ஸைபத்தத்தலே உருவுதல தீகடவதாய்க்கும்

அதாவது—ஒரு வயலிலே விதறய தீர்வினதல தீறறு உருவிகிடகிற அசல வலல ததாஸத்தியால வசத பொசினானே வடபமறறுக கிடகதுமாயேனே, ஐஞ்சா பகதி ஸைவாஸயகனாகிற விவை விவகாணமயானே ஸைருப முதுவிகிடகிறவா கனாகும் இவறறுப பரிபூர்ணரான விவர்கனோடகட ஸைவாஸருப ஸைவாதத தானே இவறறிலே சிறிதவயமுண்டாய இவை கோரக விவகாணமயானுண்டான வுருவுதல தீரகடவதா சிஞ்சுகுமென்கை. (260)

261. ஏதத் ஸைவாஸத்தாக இப்படி உருவுதல தீரகதிகிடகதுமாயேனே வென்னிக, இவவளவு மனறு, தூத ஸைபாவலிசைகனக ப்ராப்திகருமுன்னே பூர்ணமாக வினாதறுமென்கிறார் (ஆறுதீர்) எனறு தெடவகி

261. ஆறுதீர் வரவனத்தாலுக் அழக்த்பன அடையவகருண்டமே போனே பரபத்யனத்தானவிற இந்த வரவவகிசைகன தக அடைய விவக கடுவதாய்க்கும்

அதாவது—வறறிகிடகிற ஆறு தீர் வாதத ஆஸகாமானவாதே ததலுசக மான மணல பொசினய முதலான அடையவகக னுண்டாமாயேனே, பகவத ப்ராப்தி ஆஸகையானவாதே ததலுசகமான விகக ஐஞ்சாதி ஸைபாவ விடேஷகன ஸையமேவ விவககடவதா சிஞ்சுகுமென்கை (261)

262 இவையிப்படி வினாதவரப்புககால ப்ராபதி அணித்தெனறு தோறரி சிஞ்சுகுமோவென்ன வருளிசெய்கிறார் (இவறறைகனெனது) எனறு தெடவகி

262. இவ்ஹைக்கொண்டு சாயாரமெனது தனக்குத்தானே யறதீயிடலாய்க்கும்.

அதாவது—இப்படி மெனமேதும் புதுககணிதத வினாகதுவருகிற ஐஞ்சாபகதி ஸைவாஸயகனிககொண்டு, "இனி கககொரு சீர்பரிகாஹியென, இது சரம சீரம" எனறு தனமகனனாகுககே சிசகித்தக கொன்னவகிஞ்சுகு மென்கை .... (262)

263. ஆக, இப்படி ஸைவாஸ விஷயமாக திசைபயிறிசெனன அதுகல ருண்டய ஸைனாதததும் ததலுவிவான பகதகதய மருளிசெயது, ததலுதரம

ஸஹவாஸ விவ்ருத்தி விஷயமாகச்செய்த ப்ரதிஃக ரிஷ்ஞரென்னுமிட மருளிச் செய்கிறார்மேல் (ப்ரதிஃகாராகிருச்) என்று தொடங்கி.

283. ப்ரதிஃகாராகிருத் தேஹாத்மாபிமாநிகளும் ஸ்வதந்த்ரமும் அப்பேஷபூதமும் உபாயந்த்ரநிஷ்டமும் ஸ்வபேஷபூதமும்.

(ப்ரதிஃகாராகிருச்) என்றது—ஜ்ஞாநாதி கர்சகராகையாலே ஸஹவாஸயோக்ய ரஸ்ஸாக விக்ரமசெய்த ப்ரதிஃகாராகிரு சொனதபடி. (தேஹாத்மாபிமாநிகளாக இருச்)—இதயாதி (தேஹாத் மாபிமாநிகளாகிருச்) காண்கிற தேஹத்துக் கவ்வருகு ஓராதமா வுண்டென்றறியாதே, தேஹத்திலே அஹம் புத்திவைப்பண்ணி அத் தையே யாதமாகாக வபிமாநித் திருக்கமுமவர்கள். (ஸ்வதந்த்ரமாகிருச்)—தேஹாதிரிகத் தமான வாத்மவஸ்துவை யறிந்திருக்கச்செய்தே அத்தைத் தனாகருசித்தாகவே கிளைத்து ஒருவிஷயத்திலும் சேஷதவத்துக் கிணைபாதவர்கள் (அப்பேஷபூதமாகிருச்)—சேஷதவத்தை வினைத்திருக்கச்செய்தே அத்தை அப்ராபத் விஷயவகளிலே விதி யோகித்திருக்கமுமவர்கள்

(உபாயந்த்ர நிஷ்டமாகிருச்)—ப்ராப்த சேஷிவிஷய சேஷத்வத்தை யுடைய ராய்வதே கத்பராப்தப்பாபக் தசரணாகிரித சரணாகி என்றிருக்கை யன் திகவே, கர்மாத்தப்பாபவகளைப் பற்றி கிறகிறவர்கள் (ஸ்வபேஷபூதமாகிருச்)—ப்ராப்தசேஷிசரண கமலங்களை யுபாயமாகப் பற்றிவிருக்கச்செய்தே தங்கள் பற்றினபற்றை யுபாயமாக கிளைத்தும், உபேயமான கைகவ்யத்தை ஸ்வபேஷய மாக கிளைத்து மிருக்கிறவர்கள். இப்படி கிருக்கிறவிவர்கள், ப்ரணவத்தில் த்ருதியா ஸ்ராதந்தரலே ஆத்மாவின்னுடைய தேஹாதிரிகதவதையும, ப்ரதமாஸ்ராதத்தில் சூர்த்தி யாலே—பகவச்சேஷத்வத்தையும், மத்யமாஸ்ராதந்தரலே—ததகவார்த்தவத்தையும், மத்யம பதந்தரலே அரஹ சரணதவத்தையும், சரம பதந்தரலே அரஹ பேஷயத் தையும் தர்சித்திருக்க மதிகாரிகரு ப்ரதிஃகாரிகே. .. .... (283)

284. இஹ ப்ரதிஃகவ்யத்தை உபபாநிகைகக்காக இவர்களுடைய விபாநி பத்தி கிபந்தமமான வுத்தேத்யாதி பேதங்களை யருளிச்செய்கிறார் மேல் (இவர்களுகு) என்று தொடங்கி.

284. இவர்களுக்கு உத்தேத்யதும் உபபேஷபேயங்களும பேரித்திருக்கும்.

(உத்தேத்யாகிருச்)—ஆதானீயத். அவர்களாகிருச்—இவ்விடத்தில் ஸ்வாபி மதபாதரானவர்கள். (உபபேஷகனாவன்)—ஸ்வாபிமத் புருஷார்த்த ஸாதகவன். (உபேயகனாவன்)—ஸ்வாபிமத் புருஷார்த்தகன். இவை (பேதித்திருக்கையாவது) —ததத விப்ராதிபத் த்யதருணமாக வேறுபட்டிருக்கை. .. .. (284)

285. அதுதனை யடைவே உபபாநிகைகிருச்மேல் (தேஹாத்மாபிமாநிகளுக்கு) என்று தொடங்கி.

285. தேஹாத்மாபிமாநிகளுக்கு உத்தேத்யத் தேஹவத்தியான மநுஷ்ய கை, உபபேஷ அந்தம், உபேய மனவிகபேகம்; ஸ்வதந்த்ரங்கு

ப்ரஹ்மாத ப்ரமுகாச்சய என்னகடவதிநே. அன்றிகே, (கர்மஜ்ஞாஸக்திகள்) என்மிற விடத்திலே, வேதாத்தவ்யங்கதபாஸே கர்மஜ்ஞாஸாத கருஹீகதயான பக்தியே புரையமாய், ததகதபா கர்மஜ்ஞாஸகதே புரையமென்று உபசரித்துச் சொல்லுமிறதாசவுமாய்.

உபேயம் வினாத்தே கர்வம் காயக சந்தர்ப்பம்மனா விபச்சிதம் இத் பாதி ச்ருதிகளாதும், வினாத்தாதிசயஹ்மாத ஸாஸ்பாஸக கதகனா—பேஷஜம் பகவத் ப்ரபதி ரோகதாத்யந்திதே மதம் இதயாதி ச்ருத் புபபந்யம்மனாஸகதாதும் சொஸ்கப்படுமிற கிரதிகயகதகா பகவததாயம் இத்த ச்வினாத்தித 'பகவத் ப்ரபதி' என்மிறகித பகவததபகவகவிதே கம்மாசார்வகம் கம்வாபக்தகம்மிகே வகுளிச்செய்தத. கர்வத் புரையகமிக் தககததபுத்தியாகே பகவதத விடா ஸாஸாதக புத்தயா ப்ரபத்தியிகே கிழித்த கவப்ரபிபாஸுபார்க்கு உத்தேதல்யன், 'கெஞ்சினும் கினைப்பான பகவன்' என்மிறபடிப—ஆசரித் தககன கெஞ்சாகே யாதொரு த்ரவ்யத்ததத் தககருத திருமணியாகக கோகினுக்கன, அதகதயே தககருத் திருமணியாக கபியாகித்த அகிகே அப்ரகருத கிசாஹத்தித் பகன்னு மாதாத்மதப பகன்னிகேகோண்டு அதபக்த ஸாஸபனுகிகெமிற அச்சாவதாரமான், ஸர்வேசவரன்; உபாயம், அகிகுட கிவ்யத்திகு மிகுடபாப்திகு மகினை புரையமாக கினைத்த தகன பதறினபதற. உபேயம், தககருதபாஸப் பகன்னும் கககக்யம்.

266. ஆக, உத்தேதல்யாதிபதத்தாகே கிவ்கருகருண்டான அக்வேஸ்ய விசேஷத்தத தர்சிப்பித்தார் மே, இவ்கனிக் பகவத்கிஷயத்தேது குட்டறகின்ற மூவர்கரு பகவத்கிஷயத்ததயே பற்றிவினற இருவருகருமுண்டான விசேஷத்தத தர்சிப்பிகெருர் மேக (முதலகோன்ன மூவரும்) என்று தொடங்கி.

266. முதல் மூன்று மூவரும் தீவ்ரத்தகிகெரு. மத்த இருவரும் அதுவ்ரத்தகிகெரு.

அதாவத—தேஹாதமாபிமாயும் கவக்வாதத்தல்யமும் அக்விசேஷத்யமு மகிற கிவற்றுக்கு அவகருகோன நறியகவ்யாகே, பகவதக்வகத்த ருதிதான மூவரும், 'கிபாயி' என்மிறபகவக் கிசாஹத்தருகே கிஷயம்; பாகருதேபரமாயபகவத க்வார்ஹசேஷமான க்வகுபகவத யறித்த பகவததபக கககக்யம்மகினைப புருஷார்த்தமாகக கௌகுதகவாகே அக்வாயயோஜகாய, கர்மஜ்ஞாஸாதிகளான புரையாத்ரகம்மிகிலும் பரபதாத்திதும் கிஷ்டரான கிருவரும் 'ததாயி' 'மோகத கிஷயாயி' என்மிற பகவததகாஹத்தருகே கிஷயகிஷயகை. ... (266)

267. இவ்கருகரு கர்வகிசா தேஹாபிபதத்தாக கத்த விசேஷககினை தர்சிப்பிகெருர் மேக (மூவருடயையும்) என்று தொடங்கி.

267 மூவருடயும் கர்வ மூவக கிசாஸம், தகமகிகிகெரு ப்ராயசத்த கிசாயம்; அக்வாதிகிகெருப் புருஷக; கிசாயம்.

அதாவத—கிசாஹத்தக் கிவகோன மூவருடயையும் அகாதிகளார்ஜிதயான னதஸத் கர்மம், 'அக்வ' மதுபோகதகவம் கருதம் கர்வ கபாசுபம்—காபுத்தம்

சுதீயதே கர்ம கற்பிதாடி சந்தரபி * என்கிறபடியே—அவசயம் ததபலமுள்ளது அதுபலத்ததானே நீ கசியாமையானே (அதுபலவிலாசயம்) என்கிறார். அதுகாலத்திற் கிணங்காச சொன்ன விருவீதும் வைத்தகொண்டு, உபாயாதத விஷ்டனான காலமதிகாரிகது, கர்மஜ்ஞாபகதிகளாதே அபாயவிசேஷமனிலொன்றை யதுஷ்டித்தால் அத்தை பாயசசித்த ஸதாபீயமாகி எவ்வாறு ஸ்கந்தாமனகிலும் கழிககையானே, கர்மம் ப்ராயசசித்த விவசய மென்கிறார். பரபதம் விஷ்டனான அஞ்சாமதி காரிகது, ஆராயணவிலாசியே யாதிகாச கருதாபாதபீதனாய் அவற்றையையாய எவ்வாறு பொதுகணகை உறுப்பாயப் பிராடபுலைய புருஷகாரமாக முன்னிட்டாசத சிகந்தவரலே அதுஞககாக கிவனுடைய வபராதத்தத பெருகாமவனபொறுத தவரீ கரித்த இவனுடைய அகில காமகனிலும் தனவிப் பொருகிகையானே புருஷகார விவசய மென்கிறார். (267)

268 இப்படி புருஷகார ஸ்பேஷமெனவின உபாயத்தினுடைய ஸகர பேக்திய ஹாசியாரதே வெனகிற சங்ககிதே யருளிச்செய்கிறாரேன (உபாயம்) என்று தொடங்கி

268 உபாயம் ஸதிக்ஷைத்தத புருஷகாரபேஷமுமாய புருஷகாரபேஷமுமாய இருக்கும், கியகிகத்தத உபயிப்பேஷயிக்கும்.

அதாவது—ஸஹாயாதத ஸமஸ்காஸஹயான விததேதாபாயம், சாணவரண ரூப ஸதிகார காலத்திற் ஸதிகர்த்தாவான புருஷகாரமும், ஸதிகரிப்போரும் புருஷகாரத்ததமும் அபேஷித்திருக்கும், ஸதிகருத்தன தான இவனுக் கவிஷ்ட கிவருத்தி பூவக இஷ்டபாபதிகையப் பன்னுமகையாதே கார்பகாலத்திற், புருஷகாரம் புருஷகாரமுமாதே அபலத்ததயு விபகிவாதே தானேசெய்த தவிசகடமெனகை காரயகாலத்திற் ஸஹகாரி ஸ்பேஷத்தமுண்டாமீயிறே உபாயத்தினுடைய ஸகர பேக்திபத்ததே ஹாசியருவதென்று கருத்த.

(268)

269 ஸவப்ரியோஜுபரகா ப்ரதிகுளர் என்று அகிசேஷென வருளிச் செய்காரீயே, இவத ஸவப்ரியோஜுபரகாத அதுகனகாரியாரான ஆழவாரகன பககயிலும் தேற்றிவிருககையானே தவிபாதமனான ப்ரதிகுளைய மவர்களபகனை வாராதபடி பரிஹரிககிவனுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, தத்திஷய சமகையை யதுவதிகெஞ்ஞா (ஸவப்ரியோஜுபர ரெனகையாரும்) என்று தொடங்கி.

269 ஸவப்ரியோஜுபரபரமனாகையும ப்ரதிகுளாக திக்ஷனமே வெனகிக?

"ஸமகிக ஸமாதலி" என்றும், "ஸம கண்டிகத்த உத்தாட ஞாதததுடே கடவாரியே" என்றும், "கண்டு காலுவின புக்கக" என்றும் இப்பாதி வசகனகளாலும், மடமெடுககை முதலான பரவருத்திகளாலும் ஆழவாரகனகரு மிகத ஸவப்ரியோஜுபர பரத்வ முண்டகாத தேற்றிவினதிறே, ஆனபினபு, ஸவப்ரியோஜுபர ரெனகையாரும் ப்ரதிகுளரென்று சொனகையாரககில ஆழவாரகனபு மயபடி கிணகக வேண்டி வாராதே வென்று கணகக கபிப்ராயம். .... (269)

270 அதைதப பரிஹரிகெஞ்ஞா (இவரு) என்று தொடங்கி.

270 இங்கு ஸ்வப்ரயோஜந மென்கூறது ஆராயதோஷ ஜ்யமாயததை.

அதாவது—பாதிபூசயாகச் சொல்லுகிற இவ்விடத்திலு, ஸ்வப்ரயோஜநமென்கூறது, அதுபலகைகல்பகளுக காசாயமான சேதநனுடைய அவித்யாதி தோஷத்தால் வந்த ஸ்வப்ரயோஜநத்தை என்கை. இத்தை (ஆர்யதோஷஜ்யம்) என்னொருகருகையானே, ஆழவர்களுடைய ஸ்வப்ரயோஜநம் விஷயதோஷ ஜ்யமென்று கருத்து இது தனனை (விஷயதோஷத்தானே வசூலமை) என்கிற வாக்யத்திலே வயகதமாக வருளிச்செய்திருக்கிறது. .... (270)

271 இவ்வர்த்தத்தை கிகழ்க்கிஞ்சு (ஆகையாலே தோஷமில்லை) என்று சொட்கை.

271. ஆகையாலே தோஷமில்லை.

அதாவது—பாதிபூசய ஜோதவாகச் சொல்லப்பட்ட ஸ்வப்ரயோஜநம் ஆர்யதோஷ ஜ்யமாய, ஆழவர்களுடைய பகவத ஸ்வப்ரயோஜநம் விஷயதோஷ ஜ்யமாய கிருதகையாலே, அந்த பாதிபூசய நிவர்க்கப்படுகிறதும் வருமென்கிற தோஷமில்லை யென்கை.

அன்றிக்கே, ஸ்வப்ரயோஜநப்பாரை ஸாமாந்தியை பாதிபூசயென்று சொல்லுமளவில், அதுபலகை ஆழவர்களுடைய கருதமிக்க ஸ்வப்ரயோஜநப்பாரை தோற்று கையாலே அவர்களையும் பாதிபூசயென்று கினைக்கவேண்டி வருகையால், ஸ்வப்ரயோஜநப்பாரை பாதிபூசயென்கை தோஷமன்றோவென்று கினைத்துப் பண்ணுகிற சங்கையைய யதுவதிக்கிஞ்சு (ஸ்வப்ரயோஜநப்பாரை சொல்லாபும் பாதிபூசயாக கினைக்கலாமோ வென்னில்) என்று. அதனைப் பரிஹரிக்கிஞ்சு (இங்கு) என்று சொட்கை. அத்தம பூர்வகத் கிகழ்க்கிஞ்சு (ஆகையாலே தோஷமில்லை, என்று (ஆகையாலே) என்கிற கிதகைத்தம பூர்வகத். (தோஷமில்லை) என்றது, ஸ்வப்ரயோஜநப்பாரை பாதிபூசயென்று சொன்னதில் தோஷமில்லை யென்கை—என்று இவ்வகையே போலிக்கவுமாம் ... (271)

272 இப்படி ஆர்யதோஷ ஜ்யமாயதிகவே விஷயதோஷ ஜ்யமாயததும் ஸ்வரூபகிருத்தமானது த்யாயமாயதோ வென்ன வருளிச்செய்திஞ்சு மேல் (விஷய தோஷத்தாலே) என்று சொட்கை

272 விஷய தோஷத்தாலே வருமையென்கைம் துத்தயஜமாயிரேயிடுபபது.

அதாவது—அதுபல விஷயமான வவனுடைய விரிவுருக்காய் ஆன்கிளையும் பெண்ணுடைய புத்ததமபடியான கிகாறு வைகாணஸமாதிர தோஷத்தாலே வருகிற ஸ்வப்ரயோஜநப்பாரை, தததேதவான ப்ராவண்யம், ததனித்தயர்த்தமான வயாபாரகனாகிற கிலையென்கைம் ஸ்வரூப கிருத்தமென்று விடப்பார்த்ததாலும் விட விரிதாதிதே கிருப்பதென்கை. (விஷய தோஷத்தாலேவருமது) என்று பாட மானபோது, ஸ்வப்ரயோஜநமந்தரத்தையே சொல்லுகிறது. .... (272)

273. விஷயதோஷத்தால் வருமதின் துத்தயஜத்ததில ப்ராமாணம் காட்டு கிஞ்சு மேல் ("ஊமையரோடு செவிடர் வார்த்தை", "கதமந்யதிச்சதி") என்று,

273. "ஊமையரோடு செவிடர் வார்த்தை" "கதமந்யதிச்சதி."

“மற்றிருத்தீர்கடகு” என்று தொடங்கி “அதநகையாகே பெறென் றறுதிபிட டாக அவன வரும்வனவும் கரம்பரப்பி பார்த்தாநிதிருக்க வேணுகொண், சீ இவனே பதறலாகாதுகொண்” என்ற நாயமாசாரக குறித்து, “இவ்விஷயத்தில் பராவண்ய யினதிககே எனனுடைய கிண்கரு வேறுபிறந்த வககளுககு எனக கோடுகிற தகை வறியப்போகாத, அவன அவன என்று வாய்புதற்றுமபடி ச்ரியப்பதி விஷயமான ப்ராவணயத்தை மறுபாநிருவ வுடையேனாய, இப்படி பவனை யொழியச செவகைமை புண்டானு வவனிந்த விடத்தே சென்று கிட்டுகக பரப்பதவ திருக்க, அதுகருக கால் கடைதாராகபடி திருக்கிற வெனக்க, கானவிகுடே சென்று சேரமைக குறுப்பாக கீதகன் சொகதும் வர்த்ததை கெட்கைகருப் பரிகரயிலதை செவிட ரோடே சொக்துமைகருப பரிகரயிலதை வகமைக வர்த்ததை சொக்துப்போகே திருப்பதொன்று” என்று ஆண்டாளருளிச்செய்கையாலும், * தவய்குத ஸ்யந்தி * என்று தொடங்கி—“வருத்த சேஷிபான தேவரீருடைய தேனேமருக திருவடித தாமரைகளில் போகயதைவிடே யமுத்தின கொஞ்ச மறஞ்சு கூடும் விஷயத்தை விருமபுமபடி பெய்வின, மதுவே ஜீவகமான வகைமது பரிபூரணமான தாமரைப் பூவானது கிலகித்தக்செயதே, அதின கவடதிகத தான, கெடுகை யரிதாய கெட்குனுதுமகாக்கு கிண்ககப்பாராததா திருக்கிற முகனிப்புகிற சென்று படியாத மாந்ரமனதிககே அத்தைககடாகுப்பதும் செயயாதிற” என்று ஆனவந்தா ரருளிச் செய்கையாலும், கிகரண கவககூண்பககண்டு பகவத் விஷயததில ப்ராவணரானவர்கின மீட்க வரிதென்று தோற்றுக்கையாகே, விஷயதேவதத்தாக வரும் துண்பபஜ மென்னுமிடம கிததமிதே. (273)

274. ஆக, தினசர்யோகத மககனாரகை அதுகக ஸஹவாஸபாதிகக ஸஹவாஸகிலகத்திககின விவரித்தகர் தே; (ஸாசார்ய ப்ரஸாதததாநே வர்த்தின குமபடி பண்ணிககொண்டு யோசககடவன) என்றதகை விவரிக்கெதா கீமல் (இப்படி) என்று தொடங்கி.

274. இப்படி கிலை கித்தினபும கைசார்ய ப்ரஸாதததாநே வர்த்திககும் போதைக்கு வதைவய மகாரபகத்தீபும பகவதகத்தீபும; ககதவய மகாரய கவபகமும் கவதிக்ஷமும்; ஜபதவயம் குருபாம்பகையுத த்வயமும், பரிக்ரஹயம் பூர்வகாரபிகளுடைய வந்தமு மதுக்டாதமும், பரீத்யஜய மகவக்ஷனவகணவாஸமு மபிரதமும், காததவய மகாரய ககவகயமும் பகவத் ககக்ஷியமும்

(இப்படி கிலை கித்தினபும கைசார்ய ப்ரஸாதததாநே வர்த்திககும் போதைக்கு) என்றது, தேயாகொணன ப்ரஸாதததாநே இக வகவா வகிசேஷக் கனெகைம ஸதாசார்யனுடைய ப்ரஸாதததாநே கெழுதுவிடநி வகாததுவரும் போதைக கெனதபடி, (வதைவயம் ஆசார்ய ஸகிதிபும பகவத ஸகிதிபும அதாவது, இவனுக்க குவானதைம, ஹிதைதவிபாய உபதேசகாதிகளாகே கிதததகக, உத்பாத கனு ஸகாசார்யனுடைய ஸகிதிபும, அவன கட்டககொடுக்கக கககிகொண்டு அவனுக்கத் விஷயமாய் தன்பககலிகே விசேஷ கட்டகாதிகளே பண்ணிககொண்டு போகும் அர்ச்சகவதாரமான பகவான ஸகிதிபுகென்கை. இது ஸமுச்சயமு மன்று

ஸம் விசயபாறமன ற, ஆசார்ய ஸஞ்சிதீய ப்ரதாநம் ததவபத்திந அர்ச்சாவதா ஸகந்தி எனநபடி. ஆகவதிநே ஆசார்ய ஸஞ்சிதீயை முதல வநுஸிசசெய்தது ஸத், பகவதஸ ஸஹ ஸம்வாஸா ததவித்தென மயாபிவா* எனநிநே பகவதுகதிபுடி இனி வக்தவயம் தொடங்கி மேலடைய ஸமுசயம் (வக்தவயம் ஆசார்ய ஸவபவமும் ஸவகிசர்ஷமும்) அதாவது, இவனுக்கு ஸர்வகாலமும் வாககால சொஸ்ப்பதமது, துர்க்நிதீய பற்ருசாகத் தன்னை அககீரீததருளிள வசார்யனுடைய தயா கதாந்த் யாநிவயபவமும், எததநாயேனும் தயாநிசுணபரிபூர்ணரு மேரிடபிப்பார்க்கில் அருவ ருகரும்படிவினற அகாத்மநுணபூர்த்தியாதே தனனுடைய கிகர்ஷமுமாகிற விவையு மென்னை ஸ்ரீமதாக்கவியாழ்வார், "கணமயகா" எனநிற பாடகித் தொடங்கி இவை பிரஸங்கடபம் விசதமாக அருவிசசெய்தாரிநே. (ஐபதவயம் ருருபரம்பரையும் த்வய மும்) அதாவது, இவனுக்கு, காலகேதபத்தகரு பாசகத்தகரு முதற்ப்பாக சதஸய மாக வதுஸந்தித்தககொண்டு போரப்படுமது, *ராமாதுஜாஸகரி சாநேஸஸி* இத் யாநிபபடியே ஸர்வேஷ்வரன குளிர்வோருகககருடகாய், *ஸாசார்ய ஸம்சோ ஜ்ஜேஸய—ஆசார்யானு மஸாவஸா விதி ஆபகவத்தி* எனநிறபடியே, ஸ்வாசார் யாநி பரமாசார்ய பகவத்ப்ரபாகதயான ருருபரம்பரையும், அத்த ருருபரம்பரா ப்ரா ப்தமாய் ஸ்வாசார்யன தனக்குத் தஞ்சமாக வுரிதெத்த த்வயமுமென்னை இத் தாக், ருருபரம்பரா பூர்வகயான த்வயமேவிவனுரு சதஸம்மாக வதுஸந்தித்தக் கொண்டு போரப்படுமதெனநபடி. பாஷ்யவார்த்தரு காலகேதப ப்ரகாரமருளிச் செயகிறவிடத்தில, *த்வய மர்த்ததாஸந்தாநேஸஹ ஸகதவம் வகதா* எனநிநே பெரியபெருமானருவிசசெய்தது. (பரீகராஹ்யம் பூர்வாசார்யர்களுடைய வசையும் அதுஷ்டாகமும்) அதாவது, தனருஜ்ஞாநாதஷ்டாககன ஸதறிருக்ககன குறுப் பாக கண்டகண்ட விடவாஸிகே விவனுல் பரீகராஹிகபபடுமது, காதமுகிகளமுத லாக இவவருருகன பூர்வாசார்யர்களுடைய ஜ்ஞாதவயாதத பரகாசகமான விவய வசகங்கனும், அகதவசாதருபமாக மறுவறற வதுஷ்டாககரு மென்னை. *ஸுவ யாஹருதாசி மஹகம் ஸாகருதாசி ததவததா, ஸஞ்சிதவத் திர ஆஸீத ஸிஸஹாரீ ஸிஸம் யதா* என்னககடவநிநே. (பரீத்யாஜ்யம் அகவஷணவ ஸஹவாஸமும் அபி மாகமும்) அதாவது—ஜ்ஞாநாதஷ்டாக வாககமென்னும் பயததாநே விவனுருக் ஸவாஸகமாக விடப்படுமது, கவஷணவ கஷணயிகளதவர்க்கோடகட ஸஹவாஸ மும், அவர்கன இவன கமமுடையவன என்று ஒரோரகவயங்ககோடு தன்நிறத்திக பண்ணுமபிமாகமுமெனனை.

(கர்த்தவயம் ஆசார்யகங்கர்யமும் பகவத் ககங்கர்யமும்) அதாவது— இவனுரு ஸவருபாதகமாவகே யெபபிபாதம் செய்யப்படுமது, மஹோபகார னுன ஸ்வாசார்யன விஷயத்திக ப்ரேமபூர்வகமாகப் பண்ணும ககங்கர்யமும், தகநி யோக பரதாத்ரனுய்ப்பண்ணும பகவத ககங்கர்யமுமெனனை. ஆக, திசர்ஸய பிறகொனன ஸவபாக விசேஷகன கொன்னை (ஸதாசார்ய ப்ரணாதத்தாடு வர்த்திக் ருமபடி பண்ணிககொண்டு போருககயாதது), தீப்படி கிருத்தனன வஸதவ்ய வக்தவய ஐபதவ்ய பரீகராஹ்ய பரீத்யாஜ்ய கர்த்தவயககளை யறிசது இவற்றிகே கிஷ்டருயப போருகக யெனநதாயதது. .... (274)

விவையுஷ்டியா தொழிநக கருத்பாகாணரூப பாகம் வருமென்று கீரிதததுஷ்டிகளை. (இஷ்டாதிஷ்டகளை ஆத்மஸவரூபத்தைப் பற்றியிருக்கையாக) 'இசைஸவரூபம்' என்கிறபடியே, விவிதபாக தகைய சேஷிபுடைய இச்சாதருணமாக ஸவரூபத்தை விவிதபாகப்படுத்துகை விஷடமாப், தட்டுவறி விவிதபாகத்தொன்றினுமாவிக தனதுபுடைய சேஷத்தகைதவிட்டிருப்பததபாததகத்தீபத்ததவிட டெ திரீவிழி கொடாதொழிநக செய்கை அசிஷ்டமாயிருக்கை. அகவனனறிகே, (இஷ்டாதிஷ்டகளை) இதயாதிகே, ஸவவர்க்க ஸவாசாதீமாதிகைகளைச் செய்கைவிஷடம், ததவிருத்தகைகளைச் செய்கை அசிஷ்டமென்றும், ஆத்மஸவரூபத்துக்கு உபதமனவறகைச் செய்கை விஷடம், ததவிருத்தகைகளைச் செய்கை பவிஷ்டமென்றும் போஜிசகவுமாம். அகவனனறிகே, ஓவபாதிகையுமாய் அசிதயயுமான வர்ணாசாமக்கைகளை ஊறறிருக்கை யதிஷ்டம், கிருபாதிக விதயசேஷமான வாத்மஸவரூபத்தினை ஊற்றிருக்கை விஷ்டமென்றும் போஜிசகவுமாம் இதவனூற்றத்தை விடசேசெவதருணமன்றிகே, அசிஷ்டம் வர்ணாசாமத்தை பவகையிததிருக்கும், இஷ்டம் ஆத்மஸவரூபத்தை யவகையித்திருக்கும் எனறிகனை விபதித்த, வர்ணாசாமாசாதத்தை பவிஷ்டிகாடியாகச் சொலையபார்க்கை, சேருநினை ஸம்ருதிர் மனவாஜ்ஞா பகதா முவவவய வர்த்ததே, ஆஜ்ஞாச்சேரி மமதிராஜி மதபகதேபி கவகவுணவா எனறும், அவிபவவய தர்மாணம் பாகவய ருணவய, ஸவகரஜாபக கேவகவ மர்பாத ஸதரபவய, பரிபவ மம விஷ்டிணாச தேவதேவவய சைககென, மகீஷ்கவதிகாசாம மகையி கவகையேத், உதாஜி வகையிபா ராஜிஜா சேம ராஜிஜா ப்ரவாத்திதாம், கேவகேப போகிசம் சம்யாம பறாணவய விவர்த்திகே, கவகய ருணமாரோஜா தகையிகேபி தாம்பாதி, கவக விவகவய மந்தயா மர்பாதாம வேதகிரிதாம், ப்ரியோபி கப்ரிபவகென மே மதாஜ்ஞாங்யவிவர்த்தகைத், பாரவதக சாதிக ததா வர்ணியக் மகைய ஸாதி" எனறும் ஸாதிசவரூப பிராடடிய மருளிசெய்த வகைகளைளும் பூர்வாசாய்ச்ஞாபுடய வகைநுஷ்டாசககெனேளும் விவாதிசெயித; ஆனபினபு, பிழசசெனனபடியி இவவகவத்துக்குப் பொருளாககலவத. (278)

279. இம்முன்று போஜுகைகளும் மேலில் வகைத்தோது ஸங்கதி யெனெனன்னினை; பாதமயோஜுகைகளை இப்படி வர்ணாசாமநுஷ்டாசகதிக ப்ரதிபத்தி விசேஷக்கென்றும் ஆத்மஸவரூபத்தினுடைய விவிதபாக தகையி ஸாதுகவய பாதிக உவயககென்றும் இஷ்டாதிஷ்டகைகளுக்கு விஷய விபாகம் பண்ணிவனுமே, வர்ணாசாமநுரூபமாயும் ஸவரூபநுரூபமாய் முன்னவறகைச் செய்கை விஷடம், ததவிருத்தகைகளான அகருதயாதிகளைச் செய்கை அசிஷ்டமென்றுநிலவென்ன வருளிசெய்கெதிரர் மேக (புணயத்துக்கு) எனற கொடகி ததீயிபயாஜுகைகளை, இப்படி வர்ணாசாம விருத்தகைகளும் ஸவரூபவிருத்தகைகளிபுளு செய்கை அசிஷ்டமென றிவதுகேச சொகவித் தகிர்பித்தகதானிலவனுமே, எனன (புணயத்துக் கஞ்சகெறவன) எனற தொடக்க வருளிசெய்கெதிரர். தருநிய யோஜுகைகளை, இப்படி வர்ணாசாமக்கென ஊறறும்றுத்தகை அகருத்யகாணகை வந்து புநாதோ யெனன, (புணயத்துக்கஞ்சகெறவன) இத்தபாதியாக வருளிசெய்கெதிரர்.

278 புணயத்துக் கஞ்சகைத் யபத்தைப் பன்னுக்கே.

(புண்யத்தக்கஞ்செறவன் பாபத்தைப் பண்ணினிதே) என்றது, பகவதற்கு ரஹிதமானவாக சாஸ்திரத்தைய சிந்திக்கச்செய்தேயும் மோகந கிரோதி யெனது மதநாதே புண்யம் செய்கைகளுட்பட அஞ்சுகிற இவ்வதிகாரி, பகவச்சிகரஹிதமானவாக சாஸ்திரத்தைய காரவஹிதமென்று ஸாமம்பருமுட்படச்செய்யாத பாபத்தை யொருக்காதும் செய்யாவிதே என்கை (279)

280. இவன் புண்யத்தக அஞ்சுபடிக்கையம், வதன்களுள் கிரவாநாகும இடமுறுமபடி பாபபரவருத்திவி கல்வயமற்றிருக்கமுடியுமபடி தர்சிபபிசெஞ்சர் மேக (இவன் புண்யத்தை) இவ்வாதி வாகையத்:யத்தாரே.

280. இவன் புண்யத்தைப் பாபப்படுத்திக்கும, அவன் பாபத்தைப் புண்ய மேந்திக்கும. அவனுக்கது கிடையாது; இவனுது செய்யாது.

அதாவது அததா கித்வாக் புண்யபாபே கிதய கிரஞ்ஞய பரம ஸாமய முணபதி: என்கையாரே புண்யபாபகவிதானும் மோகந கிரோதி எனறிருக்கு மிவ்வதிகாரி, காட்டார் ஸா:ஹிதமென்று கிரமபிசெஞ்சும புண்யத்தை பகவத ப்ராபதிப்ராபிபத்தகையா அவிஷ்டாவஹமாகையாரே, தக்கஹிதவான பாபமென்று கினைத்த வெருவிருக்கும்; ஆச்சிநர் செயத குற்றம் கற்றமாகவே கொள்ளு மதி மாத்ரவதன்களுள் கிரவாந, இவ்வதிகாரி யேதெனுமொரு பாபத்தைப் பண்ணினும் அதனைக் குற்றமாக கினைப்பதே கற்றமாக கினைத்தகெடுக்கும்; அவனப்படி சிந்த தானேயாதிதும், இவ்வதிகாரி பாபப்ராபருத்திவி கல்வயமற்ற சியதனாய் வர்த்திகை யாரே, பாபத்தை புண்யமாகக்கொள்ளும் வதன்களுள்வதுகரு, அதாவது பட்டுப் போமித்தனையொழியக் கிடையாதென்கை. ஆக, மேலு கர்த்தவயமாகக் கொள்ள கைக்கர்யமறிவது இன்னத்தாரே என்றும், கைக்கர்யத்தான தகிவிதமென்றும், அததா கினைதென்றும் ததபபநு மினைத்தத யவகப்பிததிருக்குமென்று கு சொல்லி, அதில் ப்ராணகவிச சம்பாபரிஹாரமும் பண்ணப்பட்டது (280)

281. அதருச கைகல்ப மிவதுகரு ஏதெனுமொரு வழியாடுகையாதிது முண் டாகவேனுமென்று மிதினுடைப அவசயகாஸீபத்வத்தை யருளிச்செய்கெஞ்சர் மேக (கைகல்பத்தான) என்று தொடங்கி

281. கைக்கல்பத்தான் பகத்யுச க்கிதை:யாது பீத்யுசமாய் வானேனும்.

(பகதிமூலமாய் வருகையாவது)—செஷிபுடைப முகமகர்த்திக குறுப்பான வைய செயதகொண்டு கிரவகெண்டும்படியான தத்தித்ய ப்ரோமமடியாக வருகை (அக்ஷாதபோத பீதிமூலமாய் வருகையாவது)—அதினதிகவே யொழிந்தால், அகிஞ்சித்தகால்ய செஷதவாதபபத்தி: என்கிறபடியே—செஷவருத்திவினைத போத செஷத்வஹாசி பிறக்ருமெனனும் பீதியடியாக வருகை. இதில் பகதி மூலமானதுவே முகமயம், ததவாபத்தி: பீதிமூலத்தானுதிதும் வேனுமென்றபடி. (11)

282. அததானு மிகளாகிடுக செய்வதெனனென வருளிச்செய்கெஞ்சர் (அதவுமிக்காதபோத) என்று தொடங்கி.

282. அதவுமிக்காதபோது அத்வாதத்திலும் உயரோபேயங்கிலும் அவய மிகர்க்கேயொழியும்.

அதாவது—அமுகவ்யமான ிதிமுக கைங்கர்யந்தா னுயிலை தபோத, கிஞ்சித் காராபாவத்தாநே சேஷத்வரூபமான வதிகாரத்திலும், அதிகாரி ணாபேஷமாபிரித் துள்ள சேஷியுடைய கருபாரூபமான வுபாயத்திலும், இவனுடைய வதுகூலத்ருததி ணாபேஷமான வவனுடைய முகமண்ததிராதிர வுபேயத்திலு மக்ய மற்றுவிடு மென்கை. .... (282)

283. ஆக, தீழிரண்டு வரக்யந்தாநாம்—கைங்கர்யாவச்ய கர்த்தவ்யத்வமும், கைங்கர்யாபாவத்தில்வரு மகர்த்த கிசேஷமகனும் காடப்படடது; ஏவமவித கைங் கர்யத்தில் ணாதக புத்தியைத தவிர்க்கெருர் மேல் (கைங்கர்யந்தன்னை) என்று தொடங்கி.

283 கைங்கர்யந்தன்னைப் பணைதமர்க்கேதே பணைக்க வேணும்.

அதாவது—இப்படி பவசய கரணீயமாகக தீழ்ச்சொன்ன கைங்கர்யந்தன்னைப் பண்ணுமன்கலை, த்ருஷ்டாத்ருஷ்டபகைகளி னேதனுமொன்றுகரு ணாதகமாக ப்ரதி பத்திபண்ணுதே ஸவயம ப்ரதீயாஜுமகக ப்ரதிபத்தி பண்ணவேணுமென்கை (283)

284 இத்தை விசதிகரிகெருர் மேல் (அதாவது) என்று தொடங்கி.

284. அதாவது தான கையேனாதே அவனைக் கையெற்கப் பண்ணுகை.

(அதாவது) என்றது—இத்தை ணாதகமாககேதே பணைக்குகையாவ தென்ற படி, (தான கையேனாதே அவனைக் கையெற்கப்பண்ணுகையாவது)—கைங்கர்யம பண்ணுகிறதான அதக்குப் பணைக்க வலன்பகைகிலே பொன்றை அர்த்தியாதே ஸவயம ப்ரதீயாஜுமககச செய்யாவின்றுகொண்டு, கைங்கர்யம கொள்ளுகிறவகனை *தாஸ ணர்வாச் சிரஸர் தேவ ப்ரதிகருதற்றாநிவை ஸ்வயம என்கிறபடியே தன் பூர்த்தி பாராதே ணாபேஷனும் கிரும்பிக கொள்ளுமபடி பண்ணுகை. (284)

285 இவ்வளவும போராத, தான்கொடுத்தத்தை அவன் கொண்டதுகரு பரத்யுபகாரம் பண்ணவும் வேணுமென்கெருர் மேல் (கொடுத்த) என்று தொடங்கி.

285 கொடுத்ததுக் கொன்னாதே கொண்டத்துக்குக் கைகூலி கொடுக்கவேணும்.

அதாவது—*தேவியிமே ததாமிதே என்கிறபடியே—தானவனாக கொன்றை ஸமர்ப்பித்து அவன் பகைகிலேயொரு ப்ரயோஜும கொள்ளாதே, "இன்று வந்தித்தனைபு மமுத செய்திடப்பெறிக, காலென்று தாருகிரமாக கொடுத்தப பின்னு மாளுஞ்செய்வன்" என்ற பெரியாழ்வார் திருமகனாரைப்போலே, தான ஸமர்ப் பித்த தர்வ்யத்தை பவனாகேரித்த வுபகாரத்துக்காக, அப்படி கிருத்தனளவற்றைத் தன்னபிசினேசாநுதனமாக கிறையக்கொண்டுவந்து ஸமர்ப்பியாவின்று கொண்டு பின்னைபு மடிமமசெய்வதாவதிர கைகூலி கொடுக்க வேணுமென்கை. (285)

286. இப்படி அகைய்யாயோஜுமனும் கிஞ்சித்கரித்தாணய்தது ஸ்வரூப முஜ் ங்வஸாவ தென ஸமத்தத ஸத்ருஷ்டாத்ந்தமாக வருளிசெய்கெருர் மேல் (ஸ்ரீவிதா ரையு) என்று தொடங்கி.

286. ஸ்ரீவிதாரையும் ஸ்ரீமாயாகாரையும் கூனியையும் போலே சிஞ்சிக்கித்தாம்
வெருபும் தீரம் பெறுவது

287. த்ருஷ்டாந்தபூதான வவர்களை இஞ்சிக்கரித்த ப்ரகாரத்தன்களை யருளிச்
செய்கிறார் (மடிதடவாத) என்று தொடங்கி.

287. மடிதடவாத சோதம கருநாகுத பூவும் கண்ணுக்கு படாத சாத்துமிநே
விளக்கம் கொடுத்தது.

(மடிதடவாத சோதவது)—முத்தற வாதத்தோடே விடரு பின்னை இதகருக்
காகநரலாகாதோ என்று மடிச்சீலை சோதிகைக்ககார மடிவயப் பிடித்தத் தடவி
உண்டவன்னெஞ்சு உடையுமபடி பண்ணும் ப்ரயோஜனாகாத பரிநிஞ் சோறுபோ
லன்றிகடு, உண்டவன்னெஞ்சு உகருமபடி அகல்யப்ரயோஜனமான சோறு;
இப்படி யிருகதுளை சோறிநே, அபுகதவதனாத்தினுக்காயேனா விண்ணை; பரமா
னகே, விதாரக்காசிப்புநே கச்சி ருணவந்திசு என்று பாவாதவ போகவத்வ ப்ர
சனாதமாமபடி ஸ்ரீவிதா ரவனுக்கு ஸைப்பித்தது. (கருநாகுத பூவாகது), அகலி
ஸ்பர்சமுண்டானாக் கரு கதுமபடியிநே பூவின் வவபாவமிருப்பது; அப்படியே,
ப்ரயோஜனாகாத ஸ்பர்சமாசிற கருகதற்றயினாகதபடி அகல்யப்ரயோஜனத்வ
பரிமளயுகதமாகவிநிம புஷ்பம், இப்படியிருகதுளை பூவிநே, ப்ரஸாத பரமேன
காதென மமகேஹ ஸ்பாகதென, தச்சோஹ மச்ச்சிஷயா மீத்யாஹ மால்யோப
ஜீவகி என்று விசேஷஜ்ஞர் கவகிகருமபடி அதயாதரபூவகமாக ஸ்ரீமாரகார
ரவனுக்குக் கொடுத்தது.

(கண்ணுமபுடாத சாத்தாவது)—ஆயிரம்பொன்னழியக் கூடடியும் கண்ணுமபு
திவலைபடக் கெடுமபடியிநே சாத்தின் வவபாவம்; அப்படியே ப்ரயோஜனாகாத
ஸ்பர்சமாசிற தோஷமின்றிகடு அகல்ய ப்ரயோஜனமான சாத்த இப்படியிருக்
துளை சாத்திநே அகல்யத் மேதத் ராஜாத்திரம் குசிரம் குசிராகிசு, ஆவயோர்
காதா ஸத்ருசம தியதா மறுபெயலம் என்று அவனர்த்தித்த வகத்தரம் அபூகஞ்சாந்
தாம்படி கூனி கொடுத்தது. ஆக, இப்படி அகல்யப்ரயோஜனமாக இஞ்சிக்கரித்தநா
லாய்த்த கைககர்யாச்சயமான வவருப முஜ்ஜுவகைவ தென்கை.

ஆக, இவ்வளவும்—வகத்தய்யாதி கணகையில் சரமோகதமான கர்த்தவ்யருப
கைககர்யத்தை சோதித்த தாத்திர கைககர்யத்தானே வவருப முஜ்ஜுவகைமென்னு
மிடத்தைபு மருளிச்செய்தாராய்த்து. ... (287)

288. இப்படி அகல்யப்ரயோஜனாகுங்க கொண்டு கைககர்யஞ்செய்தானே
வவருப முஜ்ஜுவகைவ கென்று சொன்னவிதிநே முகநாவஸதைபிசு கைககர்ய
தகைசயிசு வவருபென ஜ்ஜுவகையும அர்த்தாதுக்தமென்று கிரீனதது, இப்படி கைக்
கர்யதகைசயிசு வவருபத்தை புஜ்ஜுவகைகருமோபாதி ஏகத்பூர்வ தகைவிசேஷகைளி
தும் வவருபத்தை புஜ்ஜுவகைகருமென்னுமென் மருளிச்செய்கிறார் மேல (கைககர்ய
தகைபோலே) என்று தொடங்கி.

288. கைககர்ய தகைபோலே முன்புச்ச தகைகளும் வவருபத்தை புஜ்ஜ
வகைக்க வேணும்.

(முனபுஷண தகைகளிலும்) என்றது—கைமகர்பத்துகருப் பூர்வதகைகளிலு
மென்றபடி. (288)

289 முனபே பெதநித தகை புண்டெனது மாகாரணத்தினால் யருளிச்
செய்திரு (முனபே கருதகைபுண்ட) என்றது.

289 முனபே கருதகை புண்ட.

290 அத கருதகைபுண்டா னெதெனது மபேதத்தினால் யருளிச்
செய்து (அதாவது) என்றது தொடங்கி.

290. அதாவது ஜ்ஞாநதகையும வானதகையும பராபத் தகையும பராயயபூபகதகையும.

(ஜ்ஞாநதகையாவது)—ஆசார்பேயபிதாதநாடு தனக்கு ஜ்ஞாநம் பிறத்த
செய்துமிறதகை (வரணதகையாவது), விததோபாயபூதஞ்ஞ ஸர்வேசுவரனைத்
தன்-கு உபாயமாக வரிகிற தகை (பராபதிதகையாவது), ஸாமணாரிசலகைதரித
விவருத்திபூவகையாக அவன் திருவடிகளை பராபிகிற தகை. (பராபயாபூபவ தகை
யாவது), பராயயபூதஞ்ஞ வகைகவிடடி யநுபவிகிற தகை. இவ்வநுபவஜ்ஞிக பரீதி
காரிக கைககையினே பாயபூஷணததம் பாதமாபேதத்தினால் தந்தவ ஜ்ஞாநமும்,
ஜ்ஞாநபலன் வபாயவரணமும், வரணபலன் பராபதிபூம், பராபதிபலன் வநு
பவமும், அநுபவஜ்ஞிக பரீதிகாரிக கைமகர்பமுமாகிறே காமமிருப்பது. ஆகையானே,
கைமகர்ப தகை சாமதகையாய், பூர்வதகைகள் கருது மிதினே வகதேதறுகைக விட
படிபொழுமகையிருக்கும். (290)

291 இவனே தகைகளில் வவருபத்தை புஜ்ஞவகையாகும்படியை தர்சிப்
பிகெஞர் மேல (ஜ்ஞாந தகையாக) என்றது தொடங்கி.

291 ஜ்ஞாநதகையிலே அஜ்ஞாநத்தை முனவிடுக, வான தகையிலே அபூர்ந்தியை
முனவிடுக பராபத்தகையிலே ஆபத்தியை முனவிடுக, பராயயபூபவ
தகையிலே அபீதினாதத்தை முனவிடுக.

(ஜ்ஞாந தகையிலே அஜ்ஞாநத்தை முனவிடுகவாவது)—ஆசார்பன் மேன
மேல தனக்கு ஜ்ஞாந ஜ்ஞாநம்பண்ணும்படி தனத்திலே புருஷார்த்தத்தினால் தன்
துடைய அஜ்ஞாநத்தைய வகைதும் விஜ்ஞாநிகைக. (வரண தகையிலே அபூர்ந்தியை
முனவிடுகவாவது) "கோற்ற கோணபிடுகை" உதரம் விஷ்டேடாஸம் உதரம்
வகை விஜ்ஞாநகையினால் துதபாதிபிதாயுதே, பேற்றகையே நிறைவாகக் கோண
வாவதொரு ஸ-கருதாதிகவென்றதும் தனக்கெனவகையிற ஆவிஞ்சையதகைய
புரணகரிகைக (பராபதி தகையிலே தந்தியை முனவிடுகவாவது), பெற்றபேயாதபெறு
கரும என்றிராதே, "வானகைக தெனிகிற பெனபெயதவது" "நரிபேனினி"
'கூகிககொளஞ்சகை மினனகருதவாதே" துதபாதிபாயுதே, வினயபாணைதவ
விபாதகவான தன் துடைய கடுகாரிசயத்தை தர்சிப்பிகைக. (பராயயபூபவ தகையிலே
அபீதினாதத்தை முனவிடுகவாவது, பெருகிடாயதுகருக ருதத தன்னார் ஆரா
தாயபேயிக அபூஷணதகைக த்ருபதிபிறவாதே மேனமேதும் தனக்கு வினகரு
செய்துமிற வநுபவாரிசயத்தை பராபதிப்பிகைக. ஆக, ஜ்ஞாநதகை முதலான

காலத்தையிலும் (ஸவருபதந்த புஜ்ஜுவகமகருகதபாவது) இவ்வீவாவாகாரங்களை முன்னிடுகையென்று கருதது. (292)

292. இப்படி இவனியறநற முன்னிடரகிவனுகென சரிப்ப தெத்தரீனெ யென வகுளிசெய்கிறார் மேல (அஜ்ஞாநம தோவது என்று கொட்குமி)

292. அஜ்ஞாநம் போவது சூரிய சூதாநததீனெ, அபூநத் தோவது பாவ பூததீனெ, சூதத் போவது அருகதீனெ, அபீநீவசம் போவது அபூபவததீனெ

அதாவது—தவதூறிகாதீனெ கிவனுகருக அஜ்ஞாநம் ஸவாஸகமக கிவ நுத்தமாவது, அவறநற பகவதக தரிப்பிதது அஜ்ஞாத ஜ்ஞாநம் பண்ணுககெ டோன வாவார்பனுடைய ஜ்ஞாததீனெ பிறநறநது நேறதவாசிருகருகன ஸத கர்மாதிசனென்றும் தனகெனஸையாநிற வபூததி சரிப்பது இத்தநீனியுள்ள தெனலறபு மபேகிபயமக வாவனுகெயபு முபாய பூகருக விசவாநுடைய ஸதூகாரி வாவேகதயமாநிற பூத்தீனெ; அகினமபே கிருவககி பரபிகெ. பெருமையாதுண்டான வாததி திருவது, அநததிகெடா கதறநமாடதீத அப போதித வாவனுகெயத தீனெகெடதீனெகருத பான பரதாவஸதூறிகுநுக்வமாநிற வவனுடைய கருகபயாநெ, அபூபவதகசரி கதகருகம பிறகே, மபீநீவச மடகரு வது. அவகிஷயதக மெனமேத மபூபகிககயாநெ யெனகா (292)

293. இவவஜ்ஞாநதி சதாநதபததகருக நேறததீனெதென்னு மாவாநகரு கிநெ யகுளிசெய்கிறார் (அஜ்ஞாநததகரு) என்று கொட்குமி.

293. அஜ்ஞாநததீனெ அபூநத், அபூநதீனெ சூதாநததீனெ தூததீனெ, அபூபவததீனெ அபூநத், அபூபவததீனெ அபூநத்

அதாவது—ஜ்ஞாநகசரிந முன்னிடுகிற அஜ்ஞாநததீனெ முகம், அநதி கருகருத அகருகதயகருக கருகயகருகருதி குபமான அநதகம், வரணதகசகிந முன்னிடுகிற அபூநதீனெ தீனெகரு, நேறததீனெ நேறதவாச கினைக்க கெதெத ததம தனகெனஸைய தரிப்பிகெகெ கருகான ஜ்ஞாநபூததி, தோதி மசகிந முன்னிடுகிறவாததிகரு நேறது, பாவப கருகருக சீதமகக கிடப்பெருமை பாகிற அநதபம்; பரபயாநாவ கருககிந முன்னிடுகிற அபீநீவசததகருக கருகருக, அபூபகிததவவாந தருபதி பிறவகே மேனமேத மாவாபபபபன்னு மவா வடிவழகெனகா. (293)

294. சூததபீநீவச மேல கிருகருகபடி மேனெனவ வகுளிசெய்கிறார் (சூததபீநீவசமிகுருகருகபடி அகசரிதததீனெ கொனகெனெ என்று

294. சூததீனெ மபீநீவச கிருகருகபடி அகசரிததீனெ கொனகெனெ.

[“இககிநற கீதயகிநய முகருக” என்று கொட்கெ “திருவா”ககிந குகிந கருகபய” என்று கருகருக கருகருக கொனகெனகென பரபபகதி கருக யெருததக” என்னுமவக - சூததீனெகருகருகபடி, “செய்யயுடைய” திரு

முகமுஞ் செவகணிவாயுந் குழலுக்கணடு" எனவிறாடியே முன்புத்தை யமுனை யருபவித்து என்று தொடங்கி, தன்கைப் பெற்ற ப்ரீதியை வந்த செவ்வினை யருபவித்து] எனனுமனவாக அபிவிவேசயிருகருமபடினையும அதை ப்ரபகதத்திலே ஸுஸபஷ்டமாக அருளிச்செய்தாரிதே.

ஆக, கைவச்ய தசைகருமுனபே ஊறு தசையுண்டென்றும், அவை தானினனதென்றும், அவ்வை தசாநுருணமான வஜ்ஞாநாதிகளை முன்னிடிலே அவ் வவதசைகளில் ஸவருப மஜ்ஜுவகமாமென்றும், அவ்வஜ்ஞாநாதிகளைப் போகரு மவை ஆசார்யஜ்ஞாநாதிகளென்றும், அவ்வஜ்ஞாநாதிகளுககு சிதாக்களுஞ் சொல் லிற்குய்த்து. ... .. (294)

295. இந்த தசாசுஷ்டய ப்ரணங்கத்திலே, இவனுடைய குணசுஷ்டயத் தையு மருளிச்செய்கிருர் மேக (இவன் தனககு) என்று தொடங்கி.

296 இவன் தனக்கு நாறுதகையேனே நாறுதமுண்டு.

அதாவது—இவ்வகேசரிககு ஸவருபெனஜ்ஜுவகபத்தா குடனாக கேழச சொன்ன தசாசுஷ்டயபேயிலே ஸ்வருபெனஜ்ஜுவகப நேறுதவான குணசுஷ்ட யமு முண்டெனகை. ... .. (295)

296. அவைநானெவை யென்று மாகவகைகூறிலே (அதாவது ஜ்ஞாநமும் மஜ்ஞாநமும் சகதியுமசகதியும்) என்று. அந்த குணங்கள் தன்னை யருளிச்செய்கிருர்.

298. அதாவது ஜ்ஞாநமு மஜ்ஞாநமும் சக்தியு மசக்தியும்.

297. இவனுடைய குணசுஷ்டயகு சொன்ன ப்ரணங்கத்திலே ஈச்வரனுக்க யிவைபுணடென்னுமிடத்தை யருளிச்செய்கிருர் (சூததா வவனுக்குமுண்டு) என்று.

297 இதுநான் அவனுக்கு முண்டு.

(அவன்) என்று—கேழச்சொகைச்சொன்ன வந்த ஈச்வரனைப் ப்ராமர்க்கிறேது.

298 இப்படி இருகதுள்ள இருவருடைய குணங்களுககு விஷயங்களெவை யெனன, அவற்றை விபஜிததருளிச்செய்கிருர் (அவனுடைய) என்று தொடங்கி.

298. அவனுடைய ஜ்ஞாநத்துக்கிலக்கு இவனுடைய குணம், அஜ்ஞாநத்துக் கிலக்கு இவனுடைய தோஷம். சகதிக்கிலக்கு இவனுடைய ரகணம்; அசகதிக்கிலக்கு பரிதபாகம்.

கேழேந்தவடைவி எனறிககே ஈச்வர குணவிஷயங்களை முந்தறவருளிச் செயதது, சேதகருண விஷயங்கள் சொகை முந்தறவு அதினமேனே ப்ரணங்கிச மாக விஷிதத சாதுர்விதபத்தை விதைநேண அருளிச்செய்கைககாக. (அவனுடைய ஜ்ஞாநத்தககிகளு இவனுடைய குணம்) என்றது, *பண்ணர்வஜ்ஞா* என்றும் *ஸஹஸாரமகா* என்றும் சொகதுகிறபடியே ஸர்வஜ்ஞான அவனுடைய திவ்ய ஜ்ஞாநத்துககு விஷயம், அத்வேஷாபிமுகசயத் தொடங்கி கிச்சேதகனபகதமுண்

டான ஆதம்குண மெனகை (அஐஞ்சாததகவிகைகு இவனுடைய தோஷம்) என்றது, *அவிஜ்ஞாதா ஸஹஸாயகி* என்றும், *அவிஜ்ஞாதாஹி பகதாநாமா கஸஸு* கமிஷணை, ஸதா ஜகத் ஸம்ஸதஞ்ச பசயகசி ஹ்ருதிஸதித* என்றும் சொல்லுகிறபடியே, ஸர்வஜ்ஞகுல சிஞககசெயதே அவிஜ்ஞாதாவாசிருகரு மவனுடைய வஜ்ஞாஸதகரு விஷயம், பரகருதிவசயனுன் விவன் பணனும் அகருதயகர ணுதி தோஷமெனகை (சகதிகவிகைகு இவனுடைய தோஷம்) என்றது, *பராயஸ சகதிர் விவிததவ சருயதே* என்கிறபடியே ஸர்வசகதியான அவனுடைய அகடித கடல ஈரமாத்மயமாகிற சகதிகரு விஷயம், இவனுடைய கைகாவிஷ்டவகீஸ்யுட போகமி ஸவருபாஹருணமான கைகோப்டவகீஸ்யும் கொடுககையாகிற தகண மெனகை. (அசகதிகவிகைகு பரிதயாகம்) என்றது, அப்படி ஸர்வசகதியான அவனுடைய வசகதிகரு விஷயம், தஸஸஹமாக விவன்செய்யும் தோஷவகீஸுல சீரிக கைகீடுகை யெனகை. (298)

299. இப்படி ஈசவர குண விஷயவகீஸ யருளிச்செய்த மேல சேதகருண விஷயவகீஸ யருளிச்செய்கிற (இவனுடைய) எனது தெரடவகி.

299 இவனுடைய ஜ்ஞாததகவிகைகு ஆராயகுணம், அஜ்ஞாததக விகைகு ஆராயதோஷம், சகதிவிகைகு ஆராயகவகீஸ்யம், அகதிவிகைகு தீஷ்ததாஹுடபதம்.

(இவனுடைய ஜ்ஞாததகவிகைகு ஆராயகுணம் என்றது, தீர்சேதக னுடைய ஜ்ஞாததகரு விஷயம், மஹோபகாரகளுன் ஆராயனுடைய ஸத்ருண ஸமுஹமெனகை. (அஐஞ்சாததக விகைகு ஆராய தோஷம்) என்றது, இவனுடைய அஐஞ்சாததகரு விஷயம், ஆராயன் திருமேனி ஸவபாவஜமாய ஆகாதகமாயுள்ள தோஷமெனகை. (சகதிகவிகைகு ஆராய கைகவகீஸ்யம்) என்றது, இவன் பரவருதநி சகதிகரு விஷயம், ஸவராயனுக்கு உபபாசகசெய்யும் கைகவகீஸ்யமெனகை. (அசகதிகவிகைகு விவிததாஹுடபதம்) என்றது, இவனுடைய அசகதிகரு விஷயம், ஸவருபோபாய புருஷாதத விசேதிகளான ஈஸதா விவிததவகீஸுலுடைய அஹுடபத மெனகை. (299)

300 இப்படி விருத்தான விவிததத்தினுடையபடியை யருளிச்செய்கிற (விவிதததாஹம்) எனது தெரடவகி.

300. தீஷ்ததாஹம் நஹபடியிடுககும்.

அதாவது—உபாதேயமான குணசதஷ்டபம்பிரதே த்ஹயமான விவிததத தாஹம் சதர்விதமா விகுருகமெனகை. (300)

301. அகவதுபடியானவததா னேதெனனும்பேணுகிறேன் (அதாவது அக ருதயகரணமும் பகவதபகாரமும் பாகவதபகாரமும் அஸஹயபகாரமும் என்று அவைதன்கள் புத்தேசிககிறார்.

301. அதாவது அகருதயகரணமும் பகவதபகாரமும் பாகவதபகாரமும் அஸஹயபகாரமும்.

302. இவற்றினுடைய வேஷாதா வேதெனது மாகாணத்திலே சிலந்தற அடைவே விவரிகெஞர் (அகருத்பகரணமாவது) என்று தொடங்கி.

302 அகருத்பகரணமாவது—பாதிமுகை பாதிதாதாம பாதி பரிசுறம் பாதிவயபனாப அனத்யகதம் அபக்ய பக்யனா தொடக்கமானவை

(பாதிமுகையாவது), * கஜரிமஸபத் ஸ்வபூதாதி * என்கிற விதிவைய பதிகர மிததப் பண்ணும் ப்ராணிபிகட (ப்ராணிதாதாமாவது), ப்ராபதஸிஷ்ய ஸிதாதாரா ஹமான வாகனகககொண்டு அபார்ப்த விஷயமாகி ஸததிகைக (பாதார பரிசு ஹமாவது), பிறர்க ககயாஹமான ஸத்ரீ விஷயமாகி மோதாதிக்கொடுக ஸவி கரிகைக. (பாத்வயபனாபமாவது), பிறருடைமையாவனந்தற, அகர்வனிககவின திகிகெடுகக. ப்ராசயாகவாதக அபரகாசயாகவாதக வரணிகைக. (அனத்யகதம் மாவது), பதாதருஷ்டார்த்த விஷயமும் பூதநிதமு மனதிகிகெடுக குருகும் கககதகதக கொகலுக்க. (அபக்யபக்யணமாவது), ஜாதயாரபமிதத துஷ்டமகனாபக கொண்டு தனகரு பக்யமனதிகிகெடுக கிருகருமகறந்த பகிகைக (தொடக்கமா னவை) எனறது, * பாதாவியகவபிதயாம மகனாசிகுட கெதம, கிததாபிவிவ ககதிரீவிதம காம மாகாண, பாருஷ்ய மாகுதருகைக கபககருகைக காவக, அவி பதத ப்ராபகச வாகயாமஸபச சதூர்விதம, அதததாச முகாசாம ஹிமஸாகச வாகிதகதா பாதாரிப வேவாச சாரீரம் தரிவிதம ஸ்கருதம் * இப்பாதிக்கொடுக மக்வாதி ஸமருதிககிற் கொகலப்படுகிறவை யிகெடுக மாகவாடுக. (302)

303. அனதாம பகவதபகரணத்தை விவரிகெஞர் (பகவதபகரணமாவது) என்று தொடங்கி.

303. பகவதபகரணமாவது—தேவதாதாமகெடுக தொடக்கமான திகிகைகயும் பககருகருத்யகதாமகெடுக கருகய அனத்யகத பதத்யம் காலு காமபிதயான வபாபமும், அபாவதாதத் ஹதாதாத்யபனமும் ஆதமபனாமும் பகவத தாத்யபனாமும் தொடக்கமானவை

(தேவதாதாமகெடுகதொடக்க கசுவரீன கிகிகைகவாவது), * வேத ஸாமாய, பாடுகை மகவரீத புகுடுகாததமம், தேவை பாஷணகுகொஜுகொயாண ஸாவகாம பஹிஷகருதா; பஸத வாராயணம தேவை ஸாமாயவேசபிமகயிக, ஸவாதி காகம கோரம யாவச ககத திவாகாம * எனது, தேவதாதாமகெடுகதொடுக கசுவரீன ஸமபுததி பண்ணககாதெனது கானதாரு கொகலகிறக, * அகதய்பாவிஷ்டச கானதாஜா காம ஸாவதமா, * தமீசவாரணுட பாமம் மிஹாசவாம * கததமகச காப்பதிகசச தருச யதே * எனகிறாடுகிய, ஸிவதாணகை கியாமகருய ஸமாவதிக தஹிதனா கீச வரீன, "அவகரீவகயா தேவதா" எனது, தசகீரதயாபிஹிதாண ப்ராஹமாதிகேவ கைகெடுகதொடுக ஸமபுததி பண்ணுக்க (தாமகருகருத யவதாதாமகெடுக மகருகய ஸஜா திவதா புததியாவது), * அஜுகாபிகை வையாதமா பூகாண மீசவாரிபிகை, பாகருகம ஸவாமதிஷ்டாய ஸமபவாம யாதம மாயமா * எனகிறாடுகிய, அஜஹத ஸவபாவனா அப்ரகருத திவய ஸமஸதாதகத கிதாஸஜாதியாமகெடுககொண்டு * தபரிமஸி்டம மனிகாபிதகிபிறகுனதி கிறகற கிகியாதிபாதே, அவதாதத்திவ மெய்ப்பாடுககக

அவன்செய்து காட்டின கர்ப்பவான் ஜாக் சோக் வேறுநினைவிடது கர்மவசப்பரான மறுபயோடு ஸ்ரீநாயக கிண்கை. (வன்னுசரம விபீதமான வுபசாரமாவது) ததாராததவசிக ததவல்லிகர்ஹவன் கைதிகைதரமாளானே சதுர்தத வர ஸாரவனவர்க ஸாரநிததத, உததமாரகமிகை முதலானுர் கருஹதவத தரமபூல கியேததநினைப்பண்ணுதத தொடக்கமானவை (அசசவதாரதநி ஸுபாதாகிருப ணமாவது), "தமருகத தெவவுருவமவவுருவம்" இதவாதிப்படியே, ஆசரிதரககபிமத மானதேதேனுமொரு தரவதககதத் திருமெனியாக வககேரிதத அதிலே அபர கருத விசரஹதநிபண்ணு மாததவதப பண்ணி எழுதருளிடுருகிற ஏற தததத யநிபாதே. மாதருயோசி பரீக்ஷகைப்போரிக இது இன்னதரவயமனரு வென்று விசரஹபாதாததை சிருபிகை.

(ஆத்மபஹாரமாவது, சபேசவதர ஸாதமாதமாக மகவதர பாதிபதயதே, கிரேதக கருதம பரபம சோரோனுதமபஹாரினு + என்று ஸகைப்ப முஸமாக சோகைப்பநிறை பகவதேக சோஷூதமாள, வாதம வஸதவிக ஸவதாதரபுததி. (பகவத தரவயாப ஹாரமாவது), அமுதபடி சாததப்படி. காதமாளவததை பரகாமாக வாதம அபரகாமாகவாதத தனககாகருகை. (தொடக்கமானவை) என்றது, இன்ன மிப்படி கருமாக சாததாக்களில் சோதமவை பவமுண்டாகையாலே. தவாத சிமச தபசாரநிகளு முண்டிறே.

(308)

304. தோசென்னவறதேதுபாதி பகவத தரவயாபஹாரமும் பகவதவிஷ்டமா சிருகருமோ வெனகிற சககைகிலே தானபஹாரிகிறமாதர மனநிகே அபஹாரிப பரீசரு ஸஹகரிகை முதலானவையும் அவஹக கவிஷ்டமா சிருகரு மெனகரு (பகவத் தரவயததை) என்று தொடங்கி.

304 பகவததரவயததை தானபஹாரிகையும் அபஹாரிக்ரவாகருகரு வஹகிகையும் அவாக பககிலே யாசிதமாகவும் அயாசிதமாகவும் பரீக்ஷகையும் பகவாஹகரு அந்நடமாயிருக்கும்.

(தானபஹாரிகையாவது) -தேரே தான சிதகரு கர்ததரவயாச செய்கை. (அபஹாரிகமவாஹாரு ஸஹகரிகையாவது), ஸாமஹாரிககிலே மிலிவகிலே என்று கிண்கை. (அபஹாரததககருகரு அநாமதயாதிகளாலே ஸஹாயம் பண்ணுகை. (அவாக பககிலே யாசிதமாகப் பரிகாஹிகையாவது), காமிவவபஹார ததகருக கூட்டனறே யென்று கிண்கை தானவாக பககிலே கிவததை யபேகிதத வரவகிககொள்ளுகை. (அயாசிதமாக பரிகாஹிகையாவது), காமபே கிததநிலேயேமே என்று கிண்கை அவாக தரககிலே தருமவததை வரவருகை. (பகவாஹக கவிஷ்டமாயிருகரு) என்றது, இவை சிதகிலையும் இவஹகையவுஹகைய பாலுய கருஷிபண்ணிப் போரு ஸாவேசவரன சிருவுன்னததகரு அகபிமதமா சிருகருமென்கை.

(304)

305. அகதரம, பகவதாபசாரததை விவரிககருர் (பகவதாபசாரமாவது) என்று தொடங்கி.

305. பாகவதாபசாரமாவது அனுங்காராத காமங்கடையாக தீவஷ்டைப்
கருக்குப் பண்ணும் விநோதம்.

அதாவது—பரோத்கர்ஷண்கண்டு ஸஹிபாஸமகரும ஸவேத்கர்ஷ புத்திகரு
முடனான அஹங்காரமடியாகவும், அவர்கள் வஷணவாகாரத்தை புத்திபண்ணி
விவர்களாசைப்பட்ட தொன்றுகிற இவறதைவிடப் பற்றுலோமென நிருககமாட்
டாமல அந்தக்காமவகையாகவும் ஸ்ரீவைஷணவர்களுகருச் செய்யும் விநோத
மெனவை (305)

306. அகத்தரம் அஸஹ்யாபசாரத்தை விவரிகருச் (அஸஹ்யாபசாரம்)
என்று தொடங்கி

306. அஸஹ்யாபசாரமாவது நீதிபத்தமாக பகவத் பாகவதவிஷயமென்றும்
அஹமாத்துவிடுக்கையும் ஆசார்யபாரமும் தப்பக்தாபசாரமும்.

அஹாத அபசாரங்களிலும காட்டில் எவரணுகிறது அகத்தாஸஹ்யமா
நிருககையாலே (அஸஹ்யாபசாரம்) என்றிறது; “பகதஸஹஸ்ய-ஆகஸி ரத”
என்றிறே பட்டாருளிசெய்தது (சிர்சிபகதஸமாக பகவத பாகவத விஷயமென்றும்
அஸஹமாஸு நிருககையாவது), சீழ்சொன்னபடியே அரதகாமாதி கிபந்தமாத
வன்றிகே, ஹிரண்யகேஸிப்போலே பகவத விஷயம் பாகவத விஷயம் என்றும்
காணக கேடகப்பொருதபடி நிருககை (ஆசார்யபசாரமாவது), அவனருளிச
செய்த வந்தததினபடி யறுஷடியாமையும், அவனுபதேசிட்ட மந்தர ததீத்தங்களை
அபைப்ரயோஜனங்களை எசசி அகதிகாரிகளுகரு உபதேசிககையுந்தொடக்கமானவை.
(தப்பகதாபசாரமாவது)—ஆசார்ய பகதரண ஸபாஹ்மசாரிகளுடன் ஜகதர்யமுண்
டாய் வந்ததிகை வேண்டுகிருக்க, அது செய்யாதே, அவர்கள் திறதிகை பண்ணும்
ஸூயையும் அவனுக்குப் தொடக்கமானவை (306)

307 இப்படி அகருத்யகரணாதி சதாஷ்டயத்தைப் மடைவே விவரித்தருளி,
இவறநீனுடைய க்ரோஸ்ய விசேஷங்களையும் இவைதானினதகரு விநோதியா
நிருகரு மென்னுமத்தையு மருளிசெய்கிருச் மேல் (இவை) என்று தொடங்கி

307. இவை யொன்றுக்கொன்று க்ரூங்கருமாய் உபாய விநோத்கருமாய்
உபேய விநோத்கருமாயிடுக்கும்.

(ஒன்றுகொன்று க்ரூங்களுகையாவது), அகருத்யகரணத்தில் பகவதப
சாரம் கருமாய், அதிலும் பாகவதாபசாரம் கருமாய், அதுதன்னிலும் அஸஹ்
யாபசாரம் கருமாயிருககை. இதுகாடி, பூர்வ பூர்வங்களிற் காட்டி துத்தரோத்
தரங்களில் பகவத்கரண மதிகசித்திருககை அகருத்யகரணத்தில், எவாஜ்ஞா
நிலக்கமடியான சிற்றயிறே; அவ்வளவுன்றிறே இவ்வாத்மாவகரு ஆத்மாவாய்
அதின ஸத்தையே பிடித்த வேககிககொண்டு போரும் தனதிறத்தி ஸபசாரத்
தரல வரும் சிற்றம்; அவ்வளவுமன்றிறே “ஜ்ஞாநிதவாத்மவ” என்றிறபடியே
தனகருயிராக வினைத்திருககும் பாகவத விஷயங்களில அஹங்காராதிக ணடியாகப்
பண்ணுமபசாரத்தால் வரும் சிற்றம்; அதுதன்னளவுமன்றிறே சிர்சிபக்தமாதத்
தன்பகலிலும் தன்னுடையார் பக்கலிலுமாத உபயவைபவ ஜ்ஞாபகளுய உபயாபி

மதஞ்ஞ வரவரவன் பக்கவினையாதல முய்க்கு மயிமதரான தத்பகதர் பகவதினெ யாதல செயபு மயாரத்தால வரும் சீற்றம்; ஆகையா மென்றுகொன்று கருமா யிருகரும். அகருதபகரணத்தில பகவ தபசாராடுகளு மந்தர்ப்பவிகருமாயிருக்க தனித தனி சிப்படி பிரித்துச்சொல்லுகிறது, இவற்றிலுடைய கடுமர்ப்ப விசேஷங்களைப் பற்றுகிறே. (உபாய விநோதிகளுமாய் உபேய விநோதிகளுமா யிருக்கையாவது)— இவ்வாதமாலிலுடைய வுஜ்ஜீவகத்தி கொருப்படி மெனமதும் கருவி பன்னு ளகை குறுப்பான மெய்பெருமாலுடைய கருணாகரும், எப்போது மிவனுக்கு பராயய மாயிருக்கதான வவனுடைய முகோகலாஸத்தாகும் விககோயிருக்கை. உதிரக முபாயம், இனிமைபுபயம் என்கக கடவதிறே ஆகையால இவவக்குதபகரணாதி கள் சீரிகை கெருபெருமாப்பிரானே அவன திருவுள்ளத்திலே கிகரணத்தைக விளப்பி அவனுடைய கருணபு முபபு மிவனபகை கறமபடி பன்னுக்கையானே, இவற்றையுபாயேபேய விநோதிகமென்கத் தடிகுகி. (தனக்குத்தான் தேநிம் கன்மை) என்று தொடக்கி, கமச் சந்தர்த்தத்தை விவதிரான ப்ரதிபாதிக்கை யாதும், (உகத்தருவின கிகக்கலிரதராதிகயமும்) என்று உகத்தருவின கிக ப்ரணம் கத்தாதும், மேலே (பகவத கககச்சயம்) என்கெமிடத்தில் பகவச்சப்தததாதும், ககக்கர்ப்ப ப்ரதிநிம்பகதி ப்ரபாதிக்கமான ஸ்ரீமத்பத வரவரவன் பதார்த்தககிள லுவிபபிக ககையாதும், மக்காரககை ப்ரகரணத்தாதும், (கர்த்தவய மாரர்ப்ப ககக் கச்சயம் பகவத் கககச்சயம்) என்று தொடக்கி (மெருக்கிர்த்தாக் லவருபம கிறம் பெறுவது) என்குமனவாகவும், சதர்த்தப்ப்த்தத்தை பருவிச்செயககையாதும், கிஷித்த சாதர்த்திய ப்ரதிபாதமுதிகை ப்ரணக்கெமகை மீனவும் கமச்சந்தர்த்தத்தைப் பேக ககையாதும் இவவளவும் உத்தரணடார்த்தத்தை பருவிச்செயதா ரபத்த.

ஆக, இப்ப்ரகரணத்தாக—மேலேதேரபாயத்தைக கொண்டு உபேயத்தைப் பெறும் சேககளுகரு உபாயேபயாதிரார ப்ரதார பேகிதக்கலையும், ப்ரப ககத்தா பிரிதயாக நேருதவான லவருப வசகத்தவாதிகயையும், ப்ரபததிலின லவருபாத உகத்தவாதிகயையும், லவகதனவிவாரதபாயத்தத்தையும், பாகத லவிகாரபாயத் வத்ததையும், ததப்ரபக்யத்ததையும், அவன லவிகரிகருமிடத்திலும் புருஷகாரததை முனனிமேபகவயையும், உபயரும் முனனிமே மதகரு ப்ரயோஜக விசேஷக்கலையும், உபேய தகசலிலும் ப்ராப்தி தகசலிலு மிவன சேஷத்தவபாரதத்தர்ப்பக்களும் லவ தேரஷ கிவருத்தியும் ப்ராதபவ விநோதிகயமபகவயும், தனனுக்கரும் கன்மையில் அவனுக்கரும் கன்மைக்குள்ள வசிகவயும், ககவாரனே ரககன, தான தனக்கு வசகமென்குமத்ததையும், தன்னைத்தான் கெப்பிகரும் ப்ரகாரததைதையும், அஹகார மும் விஷயக்களும் லவருபேணவும் பாகவத விநோதத்தை கிரித்த மிவன் லவ ருபத்தை கெப்பிகரும்பகவயும், பாகவதபசார கடுமர்ப்பத்தைதையும், தத் ப்ரணக்கத் திலே பாகவத மாதார்த்தயத்ததையும், இவன திகச்சயையும், திகச்சயோகதக்களைய லதாரவர்ப்ப ப்ரணாதத்தானே கந்த்ரிகரும்பேகதகரு அபேகிதமான லதனவபாதி கயையும், தசசர மேகக கர்த்தவயருபககச்சய மேஷத்ததையும், ககக்கர்ப்ப தத் பூக தகசகலில லவருபத்தை வுஜ்ஜீவகமகரும்பகவயும், இவனுக்குணடான ருண சதஷ்டயத்ததையும், தத்திஷய விபாகத்ததையும், அதிக அசகதி கிஷய கிஷித்த சாதர்த்தியத்ததையும் சொல்லுக்கையானே, அதிகாரி கிஷடகாரணம் சொகைப்படது.

ஸ்ரீவசனபூஷணத்தில்—ஸதாசார்ய ஸஷண ஸவபவம்

308. அஸ்தாயம், (நான் ஹிதேபதேசம் பண்ணும்போது) என்று தொடங்கி, (உகப்பு ரூபகார ஸ்மருதிமூல கடக்கவேணும்) என்னுமளவாக, இவ்வதிகாரிகளுக்கு மேற்சொன்ன அர்த்த விசேஷங்களுக்கெல்லா ரூபதேஷ்டாவான ஆசார்ய ஸஷயத்தி லுண்டாகவேண்டும் ப்ரதிபத்தியதவர்த்தக ப்ரகாரங்களை தர்சிப்பிகைக்கக்க, ஸதாசார்ய ஸஷணம், ஸசெஷ்ய ஸஷணம், ததுபயருடைய பரிமாறறம் இவை விருகருமபடியை ப்ரஸகதாதுப்ரஸக்தமாக வருணிச்செய்திருர். இவ்வதிகாரிகளு அசகதி விஷயமான விஷித்தங்களை சொன்ன ப்ரஸகதத்திலே, அவைபெல்லாவற்றி லும் க்ரூரகிஷித்தம்-பதேசபதேச ஸவயத்தினை விப்ரதிபத்திபென தருணிச்செய்திருர் (நான் ஹிதேபதேசமபண்ணும்போது) இப்ப்ரதிவாகயததாலே.

308 தான் ஹிதேபதேசம் பண்ணும்போது தன்னையும் கீழ்ப்பினையும் பஸத்தையும் மரூடி நீனைக்கை க்ரூர தீஷ்த்தம்.

அதாவது—தேப்ரகாரணத்திற் சொல்லப்பட்ட அதிகாரி ஸஷணம்சொல்லா வற்றாலும் ரூபகவற்றிருதான் நான், உஜ்ஜீஜீவிஷுக்களாய் வந்து தன்னை உபஸத்தி பண்ணினவர்களுக்கு உஜ்ஜீவசுபேஷமாவான மந்த்ரரூபஹிதத்தை உப தேசிகரும் காணத்திற், உபதேஷ்டாவான தன்னையும், உபதேசபாத்ரான செஷ்யனை யும், உபதேச பஸத்தையும் விபீத ப்ரதிபத்திபண்ணுதக, பூர்வோகத விஷித்தங் களிற்காடகம் க்ரூரகிஷித்த மென்றக. அவலோ விஷித்தங்கள் இவன்றனக்கு வரகமித்தனைவிதே; அவ்வளவன்றிக்வே, இவ்னுக்கும் உபதேசம் கேட்டவனுக்கும் கேட்கையாலே தீத்தை அவற்றிலும் காடகம் க்ரூரகிஷித்த மென்றத. (இரு வர்க்கும் ஸ்வரூபவித்தி சிலனை) என்றிதே மேல்சொல்லத் தேடுமெத. ... (308)

309. தன்னையும் செஷ்யனையும் பஸத்தையும் மரூடி கினைக்கையாலதே தென்று மாகாமலகதிகிலே, அவதகத புப்பாதிக்கிருர் (தன்னை மரூடி கினைக்கை யாலது) என்று தொடங்கி.

309. தன்னை மரூடி நீனைக்கையாவது தன்னை ஆசார்பனென்ற நீனைக்கை; கீழ்ப்பினை மரூடி நீனைக்கையாவது தனக்கு கீழ்ப்பனென்ற நீனைக்கை. பஸத்தை மரூடி நீனைக்கையாவது த்ருஷ்ட ப்ரபேஜனத்தையும், கீழ்ப்பனுடைய உஜ்ஜீவனத்தையும் பகவத் கைங்கர்யத்தையும் ஸந வாகத்தையும் பஸமாக நீனைக்கை.

அதாவது—உபதேஷ்டாவான தன்னை புள்ளபடி கினைவாமல் (மரூடி கினைக் கையாலது), உபதேச ஸவயத்திற் தன்னுடைய வாகார்வனைலே விவ்னுக்ரூபதேஷ்டா வாகவும் நான் அங்குத்தகைக்கு காரணபூதனாகவும் ப்ரதிபத்தி பண்ணிககொண்டு உபதேசிகக வேண்டுகிருக்க, அப்படி செய்யாதே, ஆசார்பாதகத்தானு விருகெறி தன்னை இவ்னுக்காசார்பனென்று கினைக்கை. உபதேச பாத்ரான செஷ்யனை புள்ளபடி கினைவாமல் (மரூடி கினைக்கையாலது), தன்னுபாதி இவ்னையும் தன் னுடைய வாகார்வனுக்கு செஷ்யனாக ப்ரதிபத்திபண்ணி உபதேசிகக வேண்டுகிருக்க, அது செய்யாதே, இவ்னைத் தனக்கு செஷ்யனென்று கினைக்கை. உபதேச பஸத்தை

உண்பபடி கிணியாதே (மாறுடி கிணிகையாவது), பரோபதேசம் பண்ணுமனவின, இவ்வாற்தான் நிஞ்சி "ஆனமாவார்" எனவிற விஷயத்துக்கு மகனாராரைத்தான் காவனாவேணும் எனனும்துவை பகவாக உபதேசியாதே, இவனாக வரும் அர்த்த சாஸனாருபமான் தருஷ்ட ப்ரதீபாஜாதகதயாதக. விஷயனுனவிவன மமஸாராத உத்தீர்ணனுய் வாழுகையாதே உஜ்ஜீவகத்தயாதக, திருகதவனுதிசீரே செயறே திருகதாடடி கோராதமாவைத் திருத்தினுன எமபெருமான் திருவுன்ன முகககையானே இப்படி திருகதன்ன பகவத் கைகசர்யதகதயாதக, மமஸாராத நிஞ்சுகருமாவ தன தனிமாதிரை உடிவர்ததிககையாதே ஹைவாதகதயாதக உபதேசத்துக்குப் பகவாக கிணிகை பென்றபடி. (809)

310. இப்படி விவன கிணியாதிருகக இவ்வாறு பகழம் வித்திகிறபடி தானென்? எனவிற தஜ்ஜிஜ்ஜாணு ப்ரதேசகத பறவதிகதகொணரி, அவை வித்திகரும் வழி யருளிச்செய்துர் (கிணியாதிருகக) என்று தொடங்கி

310. கிணியாதிருக்க இவ்வாறு பகழம் வித்திக்கிறபடி பென்னெனக்கி;
சேஷபூதனு விஷயன கிணியாதே தருஷ்டபகம் வித்திக்கும்;
எனவன கிணியாதே உஜ்ஜீவகம் வித்திக்கும், ஆராயன கிணியாதே பகவத் கைகசர்யம் வித்திக்கும், உபகார மருநியாதே ஹைவாம வித்திக்கும்

(சேஷபூதனு விஷயன கிணியாதே தருஷ்டபகம் வித்திகரும்) என்றது-- விஷயனுனவன தனக்கு சேஷதவீமஸவரூபம் என்றதனைத்ததக கொண்கருககையாதே, விஞ்சித்கார மிமஸாதபோது சேஷதவம் உடாதென்று தன ஸவரூப ஸபத தககாகத் தன்னுணை விஞ்சித்காரம் பண்ணிகொணரி போருகையாதே, அர்த்த சாருகைகையாதே தருஷ்ட பகம் வித்திகருமென்றபடி (சுவரன கிணியாதே உஜ்ஜீவகம் வித்திகரும்) என்றது, எதிர்குழை புருத திரீத கன் விசேஷ உபகைககளாதே அதவேஷாதிகனை புண்டாகவி ஆசர்ய மமசாரபணத்திகே மூடடி இவ வார்ப்பனுடைய உபதேசாவையதக புண்டாகவி அகபக விவனை மமஸாராத திக வின்று மககாரபபித்தவேணுமெனவிற, எமபெருமானுடைய கருபகசர்யமான கிணியாதே விஷயனுனவனுடைய உஜ்ஜீவகம் வித்திகரு மென்றபடி (ஆராயன கிணியாதே பகவத் கைகசர்யம் வித்திகரும்) என்றது, இவன் ஹிதேரபதேசம் பண்ணி மகனாராரைத்ததக காவனபடி சேதகாரத் திருத்தவிறவித எமபெருமான் திருவுன்னத்துக்கு மிகவு முகப்பாகையாதே, இது பகவத் கைகசர்யமனேரி என்றது ஸத்தித்திருகரும் தன்னுடைய வசாரபன கிணியாதே உபதேஷ்டாவான தனக்கு பகவத் கைகசர்யம் வித்திகருமென்றபடி. (உபகார மருநியாதே ஹைவாம வித்திகரும்) என்றது, அகரதிகை மஹமகார மககாரகனாதே ஷ்ட பராயனுபக விடகதவெனனை அநேறதகமாக அகவிசீர்த்த அஜ்ஜாத ஜ்ஜாபசுமகத்தாதே பவற திக குசெயமாறறி மகனாராரைத்ததககாவையபடி பண்ணின் மதேஹாபகாரனனேரி எனவிற உபகார மருநியாதே, விஷயனுனவன கைகசர்யம் பிரிபகம் எனதிககே உடிவர்தகையா வவிஞ்ஞனடவன ஹைவாம தன்னுடைய வித்திகருமென்றபடி. (310)

811. இப்படி விவன வினைபாதிருக்க இப்பகைதஷ்டமும் சிஷ்யேயசுவரணவா
சார்யர்கள் வினைவாதே விதநிகரமுன்னுமிட மருளிச்செய்து, உபதேசத்துக்கு
ஸாக்ஷாத பஸ்யபுஷ்ணமும் உபதேஷ்டாவான வர்சார்பபாதந்நானக ரூபதேசபாதர
மான விவனைகருநித்தானபா யர்சார்பதவ்யம் விதநிகரமுபயுகைய பர்சார்பததாரு
பேண வகுளிச்செய்கிறார் (ஸாக்ஷாத்பஸ்யம்) என்று தொடங்கி.

811. ஸாக்ஷாதபஸ்யம் ஆராயதவ்யம் விதநிகரபடி பேணனெனவீத;
தன விவனமும் வாயுத் திவனமும் விதநிகரம்.

(ஸாக்ஷாத்பஸ்யமாவது), உபதேசபாதமான விவன திருத்தி மகனனார்சாரைத்
துக்காரணாக; இது (தன வினைவாதே விதநிகரமாவது), உபதேஷ்டாவான தான
விபாதிபதநிகரெனனறுமின்றி இதுவிவ பஸ்யக வினைத்து உபதேசிகையே அவ
னப்படி திருத்தி மகனனார்சாரைதிகாரியாக. (ஆராயதவ்யமாவது), தனனை யர்சார்ப
பாதநதாருகையே யதஸாதிதநிகரகிற விவன தனபகை ரூபதேசகையேயெனவதுக்கு
ஆராய்வது; இது (ரர்சார்ப வினைவாதே விதநிகரமாவது), இப்படி தனனையும்
சிஷ்யனையும் பகைததையும் விபாதிபதநி பண்ணுத உனப்படியதஸாதித்த உப
தேசிகமும் பரிபாகமுடையனாகவிவன இவனுக்காராயனென்று வினைப்பிட்டருகு
கையாதே இவனுக்காராயதவ்யமுண்டாக. (311)

312. இவனனன்றி கருவிகுத்தமக வடிவிகெனன விபாதிபத்தியோபிட
யுபதேசிகையே உபயனவருபமும் விதநிபர்சாரெனவது (இப்படியொழிய) என்று
தொடங்கி.

312. இப்படி யொழிய உபதேசிக்கிற இவனுக்கும் வாயுத் விதநி.

(இருவர்க்கும் ஸைக்யபனித்தி பிகலை) எனவிறத-மேசெனனப்படியே யதா
ப்ரதிபத்தியோபிடே உபதேசிகையொழிய ரர்சார்பவிவனை யர்சார்பனாக வினைப்பிட்டாகை
யாதே, உபதேஷ்டாவாக கர்சார்பதவ்யமாவது ஸைக்யபனித்தி பிகலை; இப்படி யதாபாதி
பத்தியோபிடே இவனுபதேசியாத வனவிக உபதேசகத்தி பிகலைமையாதே, உபதேச
பாத்ரமானவவதுக்கு சிஷ்யதவ்யமாவது ஸைக்யபனித்தி பிகலைபெனவக (312)

313. ஆராயவது கெனந் ருண மவசயம் வேணுமெனவது (ஆராயவதுக்கு)
என்று தொடங்கி.

313. ஆராயவது சிஷ்யனப்பகை கருவியும் வாயுயனப்பகை யா
ததாயமும் வேணும்.

அதாவது—உபதேஷ்டாவான வர்சார்பனாகரு, உஜ்ஜிஜீவிஷுவாயவகத
உபஸ்யனான சிஷ்யனப்பகை, இயோ! என்றிரவகி அவனுஜ்ஜீவிக்கைக் குறுப
பான உபதேசகதிகைப் பண்ணுக்ககையோன கருவியும், தனனை கர்சார்பவாக
கினைவாதே அத்தனைக்குக் கர்சார்பதவ்யம் வதஸாதிகைக்கையோன ஸைக்யப விஷ
யத்திப பாதநதாவமும் அவசயமுண்டாக வேணுமெனவக. .... (313)

314. இவற்றை பரிசுமாவதற வகுளிச்செய்துர் (கருணப்பரமே) என்று தொடங்கி.

314. க்ருணப்பரமே சீஷவணவருபம் வித்தீக்கும், யாதந்தியத்தானே தன வகருபம் வித்தீக்கும்.

அதாவது—அப்படி யவன் ஸ்வரூபம் திருத்தமனவும் உபதேசாதிக்கிப் பண்ணிப்போரு யிவன் கருணப்பரமே காலாகு காலும் ஸ்வரூபம் கிராமமாதையாலே சிஷ்யனுடைய ஸ்வரூபம் வித்தீக்கும்; அவகீர்த்துக்கப்படுதலிற்று ஸ்வாசார்ய காரண பூதஞாத தனனை யதூஷிக்கக்கூறும் மறறும் ஸர்வகார்யந்திலும் ததநிலைய வாத திக்கக்கூரு முடகான பாரகமதீயத்தானே ஆசார்யனான தனனுடைய ஸ்வரூபம் வித்தீக்கு மென்கை.

ஆக, மேற்செய்ததாயத்தது — ஓரிதேசபதேச ஸமயததிக ஸ்வவிஷயத்திலும் சிஷ்ய விஷயத்திலும் பகவிஷயத்திலும் முண்டாய விபாதிபததிகள சூரகிஷிதத மென்றும். அதை விபாதிபததிகளதா வினனதென்றும், இவன் கிரீனபாதிருகை தருஷ்ட பாயோஜனாதிகள வாத வித்தீக்கும் வழியும், ஸாஷாத பகாசார்பதவகளை வித்தீக்கும் வழியும், இப்படியனறியே விபாதிபததயா உபதேசிக்கிதபயஸ்வரூபமும் வித்தீயாவமும், ஆசார்யனானவனாக வகையாபேகித குணத்தவமும், ததபய பகமும் சொலவிறுயத்தது. .... (314)

315. இப்படி உபதேசாதுருண கிபமகனை தாசிப்பித்த வகாதரம், உபதே சிகருமளவிக இனனமாதாததை உபதேசிக்கவகையே ஸாஷாதாசார்யனெனப தெனகிரு (315) என்று தொடங்கி.

315. தேதே ஆளாயகிவர்பத ஊறைய திவத்தகமான பெரிய தீரு மத்தீததை உபதேசிக்கவகையே

(315) ஆசார்யனெனபது) எனகிறது—ஆசார்யதவம் குறாவத வினறியிருக கச செயதே பாதிதிவத்தரகொண்டு சொலதுமனவனறிககே ஸாஷாதாசார்ய நெனது சொலதுவதெனறபடி.

[ஸமஸாதகிவர்ததகமான பெரிய திருமத்தீததை உபதேசிக்கவகையே (எனறது, * ஐற்றகொளகை ஸமசவர்பம் * இதுவாதிப்படியே அதிக பகபாதமா கிருத்ததே யாகிலும் அசயபகைகளிக தாத்பர்யமினறிககே மேகாஷாதததிலே கோககாசிருக கையாகே, * ஸர்வகேதாத் ஸாசார்த்தை ஸயஸாசாரணவதாரக, கதிரஷ்டாஷதிரே சூணா மபுர்பவ கசகவினும் * எனகிறபடியே ஸமஸாத கிவர்ததகமாய, அதவவ * மகதாரனும் பரமோ மகதிரே குதம்பகாம குதம்பமுததமம், பகிந்த்ரகூச பகித் தாரணம் முமமத்தரண ஸகாதகை எனகிறபடியே ஸர்வமகதாரகதிரேதகருஷ்டமன பெருமமகையுடையதான திருமகதாததை, ஸமஸாதகிவர்ததகதவ பாதிபத்தியோடே உபதேசிக்கவகையே யென்கை. தவயம் பூரவோததரவாகவகையாலே இதிக மதயம் சாமபத கிவரணமாய, சரமகனோகம் பூரவோததரவாததகையாலே அதிக பூரவோத தர வாகவகிவரணமா கிருககையாலே, மறற ததூண்பதவயமும் பாதம் ததூண்பமான

வித்தோடே அகையா விருகையாலே, இத்தகை சொல்லவே அவற்றிலுடைய வுப
தேசமும் தன்னடையே சொல்லிறகுமென்று திருவுணமபற்றி (பெரியநிழலும்
தாந்தை உபதேசித்தவனை) என்கிருர். ஆகையால் இது தலையாயத்தாயோப
தேசத்துக்கு முபகஷணம்.

316. பகவத மத்திரவாகனி கோதனுமொன்றை உபதேசித்தவர்களுக்கு மாகாள் உத்யமியலியோ வெனன அருளிச் செய்கிறார் (மாமரை வந்ததன்களுமாய்) என்று கொட்கி.

318. எம்ஸ்டிர வாதங்களோடும் ஆதரவோடும் பகவத மதநம்பகனை
புரட்சித்தனங்களுக்கும் ஆசாயதவ பூதேவியினும்.

[illegible]

917. கஞ்சாநாடகங்களென்பத கஞ்சாநாடுவந்த மந்திரமகிளையனரோ? பகவத மந்திரமகிளையிப்படி சொல்லுகிறதென்னென்ன அருளியசெய்கிறா (பகவதமந்திர மகிள) என்று சொல்லுக.

917. பகலா நத்தியவளை அத்தியவனென்கிறது பலத்தியா

அதாவது—பரதேவதையான பகவத் விஷயமாகவரவே வந்த பெருமையை புடைய மந்திரமாகக் கூறுதலாகவென்று சொல்கிறது. அந்தநாமமுதர வித்யாதி கூறுதலாகவாகக் கொடுக்கிற வழியாகவேயென்க.

(317)

318. ஸ்ரீமதாசுர வந்தநாதனென நிற தென்னென்ன வருளிச்செய்கிரு
[ஸ்ரீமதாசுர] தியானிப்போக.

318. ஸ்ரீராமாயணத்தையகனோவகிரதும் அததிகே.

(அதனாலே) சனநாயகமே—இதற்குச் சொன்ன பதம்தான் அந்தப் பதமாகத்தான் சொடுக்கையாலேயென்கை.

819. ஆனந்தபுரத்தில் வைபவிகளோடு வெள்ள அஞ்சிச்செய்து
(இதனால்) ஏற்றுத் தொடங்கி.

319. இதுதான் மனப்பாடம்.

(திருநாவு) என்று—கூடாப் பலபாதததததததப் பரமர்சிகிறது. (ஒன்பாதி கம்) என்றது, உபாதி ப்ரபுததமரப வகததித்தனை பெனகை. (3.9)

320. அந்தப் பப்பாதினோர் (சேதமடைய குடியாகே வருகையாகே)
என்ற.

320. சேதஞ்ஞடய சூத்யேருகையே.

அதாவது—பலவகை மகதாக்களையானே மோஷப்ரதத்வ சகதியுமுண்டா
 விருகச்செய்தே, துவதரீதுண்டய கூுதர பஸ்பாதத்வம் பரகருதி வசயஞ்ஞ
 சேதாஞ்ஞடய கூுதரபக குசியானே வருகையானே பென்கை. ஜசவ்யகாமாகரு
 கோபாந மகதாதிசஞ்ஞம், புதரகாமாகரு ராமமந்தராதிகஞ்ஞம், கிதபாகாமிகரு
 ஹயகீஸமாதாதிகஞ்ஞம், கிஜயகாமாகரு ஸூதர்சக காலிமஹ மந்தராதிகஞ்ஞமாய,
 இப்படி கியமேக கூுதரபகமகையே கொடுத்தப் போருகிறகித, சேதஞ்ஞடய
 குசயதுருணமாக துவயோமகதாக்கள துவயோபகமகையே கொடுக்கக் கடவதென்று
 சசவரன் கியமேக கலபிதது வைககையிறே, அதனான சேதஞ்ஞடய குசயதுருண
 மாக கலபிததநாகையானே, அவதறுககை வஸ்பாநிகமன்று, ஸுபாநிகமெனன்
 கையிறே. (320)

ஸ்ரீவசநபூஷணத்தில் ஸச்சிஷ்ய மகௌன சோதனம்

321. ஆக, (தான ஹிதோபதேசம் பண்ணும்போது) என்று தொடங்கி,
 (ஆசார்யத்வ பூர்த்தியைக்) என்னுமனவும் ஆசார்ய ஸவருப சோதகபண்ணி
 அர்த்தம், அதின்மேக வாத பரணைகை சைககையிழம் பரிஹரிததர் கீழ, மேக
 சிஷ்ய ஸவருப சோதகம் பண்ணுகிருச் (சிஷ்யமென்பது) என்று தொடங்கி,

321. சிஷ்யமென்பது காத்யாத்ர திவருத்தியும் பஸ்பாத கீருகையும,
 சூத்தியும் சூத்யும் அநுஸ்யும் உடையவன்.

(சிஷ்யமென்பது) என்றது—உபதேச சீரணமாத்ரக்கொண்டி மேலெழுந்தவரி
 பாசக சொனதுகையன திககே, சிஷ்யமென்று முகையமாக சொனதுவதென்றபடி.

(ஸாதயாததா சிவருகதியாவது), ஸவருப கிரோதியான ஜசவ்ய கைகையற
 கனகிற பராய்பாததாதிக மதாத மகையமததிககை. அன்றிககே, துவவகார
 யனறனையெழுிய வேருரு பராயயவனது வநீயெனன்றிருகைகயாகவுமாய
 (பஸ்பாதகசருகையாவது), "ருரு கசருஷ்யா கித்யா" எனகிறபடியே ஆசார்
 யகாத தானபண்ணுகிற கசருகையானே ஸாதோஷிப்பிதது ஜஞாரோபஜீகை
 பண்ணுகை பரபதமாகையானே, ஆசார்யன தனகருபகரிகிற ததத்வஜ்ஞாசமாகிற
 பஸ்ததிறுண்டய ஸிததிகரு ஸாதகையிருதகன ஆசார்யபரிசாயை. அன்றிககே,
 ஸ்வருபாதுருபமான பஸ்ததிறும் ஸாததததது முண்டான் சரோ துமிசகை யாகவுமாய,
 அதவா, ஆசார்யபுரோகையானையிற பஸ்ததகரு ஸாதகையன ததபரிசாயை பெனன்
 வுமாய, (ஆத்தியாவது), "திருந தருமாஞ்ஞாஸம்" எனகிறபடியே பிறகை ஜ்ஞாநத
 தகரு கிரோதியான துவகியூதிநின்று கதிகப் போகபெருமையானேயுன
 கிறேகம். அன்றிககே, ஆசார்ய கிகாஜ்ஞாதபகையாததிக கஸேசமாகவுமாய,
 (ஆதாமாவது), உத்தரோததா மதபூகை கித்யுமபடி ஆசார்யனருளிசெயகிற
 பகவதருஹுதபஸ்ததிக மேனமேது முண்டாககிறகிற கிருபம். அன்றிககே,
 ஆசார்யகைகண்டாக பசிபன சோதகதகண்டாபபோகே ததநுபவ கைகையற
 கனிகே மண்டி கிமுமபடியான கிருப்பமாகவுமாய, (அகஸூகையாவது), ஆசார்யன்

பகவத் பாகவத வயபவக்ஷிணப பாகவ உபபாதிபா வினாசுல், “ப்ரவக்ஷ்யாமயம் ஸாலியில” என னுமபடி அதிஸாலியையறறிருகை அன்றிகவே, ஆசார்யனுடைய உத்கர்ஷத்தையும் ஸப்ரஹ்மசாரிகளுடைய உத்கர்ஷத்தையும் கண்டாக அதி ஸாலியை யறறிருகை பென்னவுமாம். “அஸாலியப்ரஸவபூ” எனவிற விதவரு, “ஹிதம் சொன்னவனுடைய உத்கர்ஷமியாயத்தப் பொறுத்த” என்றிறே ஸ்ரவர்க அருளிச்செய்தது. பகவத விஷாததிதுடபட அஸாலியைப்பண்ணு வினாசு தநியவிஷயத்தில் சொன்னவேனுமோ, “இதவத தே குஹயதயம் பரவக்ஷ்யாம யஸாலியில” என ருன்றே ஆக, இப்படி இருவதனன ஸத்ருண ஸம்பகக்ஷிணவயத்து சேரே விஷயனெனபது (821)

822. இப்படி உத்கர்ஷணபுத்தனா சிஷ்யனுசு ஸவாசாரப விஷயத்தி லுண்டாகியவனும் ப்ரதிபத்தி விசேஷத்தத விதிகவிருமேன (மகத்தமும்) என்று தொடங்கி.

822. மகத்தமும் தேவதையும் பஸமும் பஸபுபந்தக்ரும பமணித்தமும்
ஐஸ்கிபோக்யுமெனா ஸாஸயனே பெனது நினைக்ககடவன

அநாவது “மகத்தம தாயத இதி மகத்த” எனவிறபடிய அநுஸந்தாத்த்ரு ரகக்ஷமாசிருமதனன திருமகத்தமும், ததபாதிபாதய பாதேவதையும், தத்பாஸாத ஸப்யமான ஸகவக்யருப மஹாபஸமும், ததபுபந்திகனான அகித்யாதி விவருத்தி பூர்வஸமான ஸவஸவருபாவிப்பாவமும் ஸாலோக்யாதிகளுமாவிற விவகமும், ததாதித பஸபரதமான ஸாதமும், புத்த தத அருஹிகேதத பஸவகாத யதபவருபமான இஹிகேததில போகயாவிற இவகபெனகாம கமசு கமமுடைய ஆசார்யனே பென்று ப்ரதிபத்திபண்ணகடவ எனனகை. “குருரோவ பரமபரஹம் குருரோவ பராகதி, குருரோவ பராகித்ய குருரோவ பராயணம், குருரோவ பராவமே குருரோவ பரத்தம, பணமாத் ததபதேஷ்டாஸென தணமாத குருதரோ குரு” என்றும் “ஐஹிகாமுஷ்யிகம் ஸர்வம் ஸசாஷ்டாஷ்டாதோ குரு, இத்யேவம் யே மகவத்தே த்வகதவயாஸ தே மகேஷிய” என்றும், இப்படி சாஸத்தகனிற சொலதுகைவாகே, (வினைக்ககடவன) என்று விதிருபென அருளிச்செய்கிருர். (823)

823. இப்படி தாமருளிச்செய்த இவவத்ததத்தி ஸாபதிகருடனாக இது பரமா சார்ய வசா வித்தமுமென தருளிச்செய்கிருர் (மாதா) என்று தொடங்கி.

823. “மாதா பிதா யுவதய” ஷக்ஷித ஸோகத்திகே இவவத்தததத்
பரமாசார்யரு ஐதிகச்செய்தா.

அநாவது “மாதாபிதா யுவதயஸ தஸா விபூதி” என்று, ஐஸ்கிபோகக் கணபும், “ஸாவம்” என்று, அதுகத ஸககைதாதத்தாகே மகத் தேவதா பஸாதி கணயு மெறித்து, இத்தணபும் ஆழவார திருவகுகனேபென தருளிச்செய்கையாகே, அத்த ஸோகத்திகே விவவத்ததததத் பரமாசார்யரான ஆனவகதாரு மருளிச் செயதாஸெனகை. — — — — — (824)

824. இப்படி பெனகையிலின பென ததணத்திகைக்கெடியேதெனன அருளிச் செய்கிருர் (இதுககடி உபகாரணமருதி) என்று.

324. இதுக்கடி உபகார மைருதி.

அதாவது—இப்படி ஆசார்பனை மகாக்ரு ஸகலமும் எனறதுஸைதிகைகரு நேறது, வித்ய ஸம்ஸாரியாங்கிடத்த தனனை உபதேசாநிகளாலே திருத்தி வித்ய ஸாநிரிகளுடைய அதுபவத்துகரு அர்ஜுனமபடிபண்ணின உபகாராநுஸந்தாக மெனகை. (324)

325. இவவுபகாரமைருதி ப்ரஸைகத்திலே அதிநுடைய பாதம சாமவதிகளை தர்சிபிசெய்கிறார் (உபகார மைருதிகரு) எனற தெரடவகி.

325. உபகார மைருதிக்கு முதலடி ஆசாரியங்கட்கு க்ருதஜ்ஞதை : ஸுடித்தநிஸம்
சாஸாரியங்கட்கு க்ருதஜ்ஞதை

இசதேதனை முதலத அதுஸைதிப்பது, அதுஞாத ஜஞாபகமுததாலே தனகரு அஸெத்தைய மறிவித்த பகவதவிஷயதனைக கைப்படுத்தின வர்சார்பன பண்ணின உபகாராதையாகையாலே, (உபகார மைருதிகரு முதலடி ஆசாரியன பககல கருதஜ்ஞதை) எனகிறது கருதஜ்ஞதைய முபகாரமைருதியும் பர்ப்பாயம் ஆசாரிய கௌரவம் கௌசில படப்பட அவவிஷயத்திலே தனனைககௌஸநிகவது சேர்த்த விசுவான பண்ணின கருஷிபரமபரையப பினனை யநுஸைதிக்கையாலே (முடிசதலில் மீசுவான பககல கருதஜ்ஞதை) எனகிறது. இதுவு மீசுவானபகக ஸுபகாரமைருதி பெனறபடி. இத்தால—பகவத் விஷயத்தை புபகரித்த வர்சார்பன பண்ணின உபகாரத்தை யநுஸைதிகை விழிஸதால, அவனுடைய கையபலம் கௌசிலே ஊற்றிருத்தவாரே, இப்படி திருககிற விஷயத்தை காமபெற்றத மபெருமாலுலையனரே வென்று தக்கருதோபகாராநுஸந்தாகத்திலே சென்று தலிககடகி மெனறதாய்தது. ... (325)

326. இனி, இதை ஸதாசாரிய ஸைசிஷயச்சுதைய பரிமாறறமிருகருமபடியை அருளிசெய்கிறார் மேல (சிஷ்யஸுமார்சார்பனும்) எனற தெரடவகி.

326. சிஷ்யஸு மாரையஸும அப்யோசயம் ப்ரிய ஸிதங்களை நடத்தக் கெடவகை.

(அப்யோசயம் ப்ரியஸிதங்களை கடத்துகையாவது)—சிஷ்ய ஸுசார்பனுகரு ப்ரியஸிதங்க ளிரண்டையும் கடத்துகையும், ஆசார்பன சிஷ்யஸுகரு ப்ரியஸிதங்க ளிரண்டையும் கடத்துகையும் (கடத்தக் கெடவர்கள்) எனறது—இதினுடைய அவசய கரணியதவம் தோறதுகைககாக. (326)

327. இருவரு மிரண்டையும் அப்யோசயம் கடத்தும் காமமெனெனன அருளிசெய்கிறார் (சிஷ்யன்) எனற தெரடவகி.

327. சிஷ்யன் தான ப்ரியத்தை நடத்தக்கெடவன் ; சாஸாரியங்கெனரு ஸிதத்தை நடத்தக்கெடவன் ; ஆசாரியன் மருகு நடத்தக்கெடவன்.

அதாவது—சிஷ்யஸுசார்பனுக மிரண்டையும் கடத்துயிடத்தில, தன ஸ்வ ரூபாநுருணமாக ஆசாரிய முகேசகலாலே புருஷாந்தமென்று கினைத்து தனனு டைய கிஞ்சிதவாராதிகளாலே தாஸுசார்பனுகரு ஸர்வகாலமும் ப்ரியத்தை கடத்திப

பேரகடவன்; மங்களாசாஸ்பரஞ்சகையானே இவன்பூதிஸ்வபாவத்தால் திருவுண்
னத்தி னொருகலகம் வராதொழியவேணுமென்றும், அப்படி யேதேனுமொன்று
வந்ததாலத்தில் இதனைப் பேரகதித்தந்தருளவேணுமென்றும் ப்ராகதித்த, எச்
வரண்கொண்டு ஹிதத்தை கடத்தகடவனென்கை (ஆசார்யன் மாறடி கடத்து
கையாவது)—ஹிதகபரஞ்சகையானே இவனுக்கு ஸ்வரூபஹாமி வராதபடி வேறேயா
பாதேயன்களினுடைய ஹாதேயபாதங்களினு ளகாலித்யம் பிறவாமல கியமித்து,
ஸ்வகாலமும் காலபுரி கடத்திக் கொண்டு பேரஞ்சகையானே ஹிதத்தைத் தான் கடத்தி,
த்ருஷ்டத்தில் ஸாதேகாசத்தால் இவன் மிகவும் கைஞ்ஞமனத்தில் இருந்த காலாகு
இவன் கைஞ்ஞமன இவையுமவனுக்குண்டாய்படி திருவுண்மப்பற்றி யருளவேணு
மென்றாத்தித்து, எசவரண்கொண்டு ப்ரீயத்தை கடத்தக்கடவனென்கை. ... (327)

328. இப்படி செய்த பேரருமிடத்தி விருவர்க்குமிரண்டும் ஸம்பந்தாமை
விருகருமோவெனகிற சகைகிலை யருளிச் செய்கிருர் (சிஷ்யனுக்குமே) என்று
தொடங்கி.

328. சிஷ்யன் உகப்பிலேயுன்றிப்போதும், ஆசார்யன் உருஜீவனத்திலே யுன்றிப்போதும்.

அதாவது—சிஷ்யன் சேஷபூதஞ்சகையானே சேஷியான ஆசார்யனுடைய
பரிதிதிலே யூற்றமாய்ப்போதும்; ஆசார்யன் பரமக்ருபாவஞ்சகையானே தன்னுடைய
சிஷ்யனுனையின் ஸமஸார தத்திரேணாய் உருஜீவிகைகிலே யூற்றமாய்ப் பேரரு
மென்கை. ஆகையால், சிஷ்யனுக்கு பரிவரணமும் ஆசார்யனுக்கு ஹிதகரணமுமே
ப்ரதாரமென்று கருத்து. ... (328)

329. சிஷ்யனென்னவற்றால் பரிவரணத்தை அருளிச்செய்கிருர் (ஆகையால்)
என்று தொடங்கி.

329. ஆகையால் சிஷ்யன் ஆசார்யனுடைய ஸாஷ்ருக்கு இலக்காகவொழிய
ஸாஷ்ருக்கு இலக்காகக் கவகாய்க்கை.

அதாவது—சிஷ்யனுசார்யனுடைய பரிவரணமும் ஆசார்யன் சிஷ்யனுடைய
ஹிதகரணமும் ப்ரதாரமாக கடத்திப்பேரருகையானே, சிஷ்யனுனையின் ஸாஷ்ரு
னுடைய பரிதிக்கு சிஷ்யமாய்ப் பேரருகையொழிய அசிஷ்டகாணுதிகளானே சிகர
ஹிதகரு சிஷ்யமாகைக்கு இடத்தான் முதலிலே கிலையென்கை. (ஆகையால்)
என்று, உகப்பிலே யுன்றிப் பேரருமென்று சொன்ன தொன்றையும் அறவதிகிற
தகவுமாம். ... (329)

330. ப்ரகருதி ஸம்பந்தத்தோடேயிருக்கிற விவனுக்கு எப்போது மொரு
படிப்படக்குகருமோ, காதுஷ்ணகருண்டாகாதோ, அதடியாக சிகரஹிதபாந்தரமும்
போது அந்த சிகரஹித இரண்டு தலைக்கு மெண்ணெயாகக் கடவதென்ன அருளிச்
செய்கிருர் (சிகரஹிதத்துக்கு) என்று தொடங்கி.

330. தீக்ஷத்துக்குப் பாதாமாய்போது அது ஸ்ந்தருபமாகவானே பிடுவக்கு
ஸுயாதேயம்.

அதாவது—அவிஷ்டகாணுதிகளையாக ஆசாரிய சிகரஹந்தருகுப பாத்ரமாம தஸைபிள அந்த சிகரஹம் விஷயஞானவிவகிர் அபிதபாவருத்தனாகாதபடி. விவரித்த கலவழி உடத்துக்கக குறுப்பாகக்கொண்டு ஹிதருபமாவிருப்பதொன்றாகையானே, இப்படி கமணம் சிகரஹிப்பதே எவ்வுறு இவன் கொஞ்சநாதம், இவனை சிப்படி சிகர ஹிதருவேண்டுமிறதேயென்று ஆசாரியன் கொஞ்சநாதம் செய்கை யன்றிகே, சிகரஹ விஷயமான விவத்க்கும் சிகரஹாசாரியமான வசாரியனாகும் அங்கேசாரிய மென்கை

(330)

331. சிகரஹ முபாதேயமாக சிகரஹாசாரிய முபாதேயமாகாதோ யெனன் ? (விஷயனாகரு சிகரஹ காரணம் தயாலுயம்) என்கிறா

331. சிஷ்யனுக்கு நீகாணாயணம் தயாலுயம்

அதாவது—சிகரஹ முபாதேயமென்று கினைத்த மீனகம் ததகாரணத்ததர செய்வவொண்ணாது, யாதொரு காரணத்தானே சீரீதே கொடுப்பெழுமாப்போனே தன் விஷயத்தில குளிரகத தெனிடதிருக்கிற வசாரிய ஹிருகயத்தினை சிகரஹமெழுக்க திருத்தது, அந்த காரணத்ததம் மறுவகிடக்கடி விடவேண்டு மென்கை

(331)

332. சீழ்சொன்ன வசாரிய சிகரஹம் ஹிதருபமென்று கைதமாக உபா தேயமாகவன்றிகே, இவனுக்க பரப்பல கேடி கடிதமாதிருக்கு மென னுமத்தத ஸத்ருஷ்டாததமாக அருளிச்செய்கிறா (சிகரஹாதான) என்று தொடங்கி.

332. நீகாணத்தான பகவத நீகாணம்போனே பரப்பலத்திக்கதம்

அதாவது—ஸவாசாரியன் ஸவகிஷ்யத்தில ஹிதருபணபண்ணுகிற சிகர ஹந்தான, ஸவகிரோதி விவருத்திக குறுப்பாகையானே, "கொண்ட சீற்றமொன றுண்டு" "செய்யபை திகினை" இதயாதிகளிர் சொல்குகிற பகவத சிகரஹம் போனே புருஷாத்திகாடிசினே அந்தாப்பூதமென்கை "ஆசாரிய னாததகாமம் களில கலையறறவனாகையானே அகவ நேறதுயாசுப பெறுகையும வெறுகையும பரப்பதிகிலில, இனி இவனுடைய ஹிதருபமாக வெறுத்தானுமின அகைய பரப்ப வாதத்கதமாதககடவது" என்று இத்தனை மாணிகையாகிடிகே ஆசாரியனின் அருளிச்செய்தாரிதே

(332)

333. சீழிருவர்க்கும் பாதாச கருத்பமகனாகச சொன்ன ஹிதகாண பரிய காரணங்களின வேறுததத விசதமாக அருளிச்செய்கிறா (ஆசாரியன்) என்று தொடங்கி

333. ஆசாரியன் சிஷ்யனுடைய கருத்பதததப் பேணக்கடவன், சிஷ்யன் ஆசாரியனுடைய தேறத்தததப் பேணக்கடவன்

அதாவது—உறுஜீவபரஞன் ஆசாரியன், உறுஜீவீகிஷுமாய வரது உப ஸத்தி பண்ணி உபபினை பூனறிப்போருகிற விஷயனுடைய ஸவருபத்ததப் ப்ரா மாதிகமகையும ஒரு பழுத வசாதடி. கலகாத்தனாகக்கொண்டு உபிதகாதி கனானே கோககிக்கொண்டு போககடவன், ப்ரியபரஞன் விஷயன், தன்னுடைய

உஜ்ஜீவகரனாய் தன் ஸவரூப ரகசியமே பண்ணிகொண்டுபோருகிற ஆசார்யனுடைய திருமீனையை உசித்தமாகவாய்களாமே ஸர்வகாலம் மேகாகரத்தினாய் கோளிக்கொண்டு போரகடவ னெனுகை. ... (333)

334. இப்படி மிருவருமிரண்டையும் பேணிவிட்டு விட்டுத் தனக்கும் பலிகு மததை அருளிச்செய்திருர் (இரண்டும்) என்று தொடங்கி.

334. இவ்வு கீதுவர்க்கும வகுபமுமாய பகவத்கடவாயமுமாயிருக்கும்.

அதாவது—ஆசார்யனான சிஷ்யனுடைய ஸவரூபத்தைப் பேணுகையும் சிஷ்யனானாசார்யனுடைய தேஹத்தைப் பேணுகையும் ஸவ்வாஸாதாரணாகர மாகையாலே, இரண்டு மிருவர்களு ஸவரூபமுமாய்; * அஹம்ஸம் * என்கிற படியே அவனுக்கு போகாமலாகாது போகாமலாய்வதது அசாதாரண மப்படி விசியோகப்படுபெழுமக கிடகத விவன ஸவரூபம் தாக்கு விசியோகாரஹமாகத் திருத்தம்படி பேணிகொண்டு போருகையும், "கனகனனுடகை கககிடான" என கிறப்படியே, அவனுக்கு விட்டுப்படுகக ஸஹிஸாதப்போகாமலிருக்கிற ஆசார்ய விசாரஹத்தைப் பேணிகொண்டு போருகையும், பகவதுக்கு மிகவு முகப்பாணையாலே, இவ்வதான வஸதுகத்யா பகவத் காககத்யமுமாய் இருக்குமினகை. (334)

335 இப்படி வயவந்திதமாகிவனுமே, ஆசார்யனுக்குத் தன்னுடைய தேஹாகுணத்திலும் சிஷ்யனுக்குத் தன்னுடைய ஸவரூப ரகசியத்திலும் மகவய முண்டானவ வரும்பேதெனன் அருளிச்செய்திருர் (ஆசார்யனுக்கு) என்று தொடங்கி.

335 ஆசார்யனுக்குத் தன்னுடைய ஸவரூபமாய், சிஷ்யனுக்குத் தன் ரகசியம் ஸவரூபமாய்.

அதாவது—கன்னுடைய தேஹவாதகாரிகை தன்னுடையகனையிருக்க சிஷ்ய னானவன் இதனே மகக ஸவரூபம் என்று தன்னுடைய தேஹத்தைப் பேணிகொண்டு போருகையெழிய, தன்னுடைய தேஹத்தைத் தான் ரகசியமாகையாலே வித ஆசார்யனுக்கு ஆசார்யதவமாதிற ஸவரூபத்தைக் ஹாசி, தானுசார்யன பகக கிலே வயஸதாரண பின்பு தன் ஸவரூபத்தை அவன் பேணிகொண்டுபோரககண டிருக்கையெழிய தான் தன்னுடையகனைய பண்ணுகையாலே வித, சிஷ்யனுக்கு சிஷ்யதவமாதிற ஸவரூபத்துக்கு ஹாசியெனகை ஆகையால, மறத்தும், சிஷ்யனுக்குத் தன்னுடைய ஸவரூப ரகசியமும், ஆசார்யனுக்குத் தன்னுடைய தேஹாகு ணமும் கீததவயமாதிறததாயதது (335)

336. இனி, ஆசார்யனாக சிஷ்யனு மிப்படி தகதாழகரு வயவந்திதககனான ஆதமரகசிய தேஹாகுணககின்ப பண்ணிடதகி, அவசயம் பரிஹாஸீயவ களான விசேடககி அருளிச்செய்திருர் (ஆசார்ய குதமரகசியம் பண்ணிடதகி) என்று தொடங்கி

336 ஆசார்யன குதமரகசியம் பண்ணிடத்தி ககவகாரம் விசேட; சிஷ்யன் தேஹாகுணம் பண்ணிடத்தி மககாரம் விசேட.

அதாவது—ஹிதபாஸுன ஆசாரயன ஸ்வோபதேசாதிகளாலே ஸிஷ்யம
ரக்ஷணம் பண்ணுமிடத்தில், என்ன ரக்ஷித்துக்கொண்டு போருகிறேன் என்கிற வஹம்
காரம், ஆசாரய பாரதந்த்ரயமாகிற தன்னதிகார ஹிரோதி, பரியபாஸுன ஸிஷ்யன
தரவயாதிகளாலே ஆசார்ய தேஹரக்ஷணம் பண்ணுமிடத்தில், என்னுடைய தரவயக
களாலும் கர்ணங்களாலும் இப்படி ரக்ஷித்துக்கொண்டு போருகிறேன் என்கிற
மமகாரம், சீராய்த்த ப்ராணாதிகளென்கை மாசார்யசேஷமென்றிருக்கக்கடவ தன்ன
திகார ஹிரோதி பென்கை. (336)

337. ஆசாரயனாகவும் ஸிஷ்யனாகவும் தாதாமுடைய தேஹரக்ஷண தசையில்
பாதிபத்தி விசேஷமாகிய வசுத தருளிச் செய்கிற மேக (ஆசாரயன்) என்று
தொடங்கி

337 ஆசாரயன தனதுமடைய தேஹரக்ஷணம் தன் வஸ்துவைக்கொண்டு
பண்ணக்கடவன்; சீஷயன் ஸ்வதேஹரக்ஷணம் ஆசாரயனவசது
வெக்கொண்டு பண்ணக்கடவன்.

(ஆசாரயன தன்னுடைய தேஹரக்ஷணம் தன் வஸ்துவைக்கொண்டு பண்ணக்
கடவன்) என்றது—சீராய்த்தம் ப்ராணாஸுன ஸத்ருகுப்'யா கிவேதயேத உன்கிற
படியே ஸிஷ்ய ஸாவனாவும் அடிவிலே ஸமப்பிதமாவையாலே ஸ்வதேஹரக்ஷ
ணத்தாக குறுப்பாக வவன் காணாதிதமாக விஞ்சிதகரிக்கும்வற்றை, அவனதென்னும்
விசேஷத்திலே தன்னதென்று வாகி விடியோகம் கொள்ளக்கடவ னென்கை

(ஸிஷ்யன் ஸ்வதேஹரக்ஷண மாசார்யன் வஸ்துவைக்கொண்டு பண்ணக்
கடவன்) என்றது—தனக்கோருடனும் வினநிகர ஸகலமூலகாரய 'சேஷமாகக்
யாலே, ஸ்வதேஹரக்ஷணத்தாக குறுப்பாக விடியோகம் கொள்ளும்வற்றை ஆசாரய
னுடைய பென்று பாதிபத்தியானினி விடியோகம் கொள்ளக்கடவனென்கை. (337)

338 ஆசார்ய தேஹரக்ஷணத்தில வஸ்தாவ, ஸிஷ்யன் தனக்குள்ளுந்தகர
மனகுதவை யுடையவென்னும் கினைவாலே கொடுக்கையும், ஆசாரயனும் தாதருச்
வஸ்துவை பாகுதகையுமொழிய, ஸிஷ்யனுடைய மமதா துஷிதமான் வஸ்துவை
விரவரும் கொள்ளவும் கொடுக்கவும் கடவாகனமை ரொன்மிதர் (ஆசாரயன் ஸிஷ்யன்
வஸ்துவை) என்று தொடங்கி.

338. ஆசாரயன் சீஷயன்வஸ்துவை கொடுக்கக்கடவனென, சீஷயன்
தன் வஸ்துவைக் கொடுக்கக் கடவனென

(ஸிஷ்யன் வஸ்துவைக் கொடுக்கக்கடவ னென) என்றது—இவன் மதியம்
என்றபிரகாரத்திலுக்கும் வஸ்துவைமறக்கும் அநநீகரிக்கக் கடவனவன் னென்கை.
(ஸிஷ்யன் தன் வஸ்துவைக் கொடுக்கக் கடவனென) என்றது—ஸவகீயம் என்றபி
மாகித்திலுக்கும் வஸ்துவை, அஹங்கார மமகார ஸபாசமுள்ளவை விஷய என்று
வெருவிவருக்கும் மருத பாகருதியான வர்சாரயனாகவு, விஷத்தை விடுமாபிபாலே
ஸமப்பிக்கக்கடவனவன் னென்கை. (338)

339. அப்படி கொள்குதல் கொடுத்தல் செயதால் வருவதெனவென வஞ்சிசெய்கிறார் (கொள்கலை) என்று தொடங்கி.

339. கொள்கை மீடியனும், கொடுக்கல் கண்ணும்.

அதாவது—சிஷ்யன் என்னது என்றிருக்கும் வகையை சாபந்ததான ஸீகரிகளில், எசவான் அகைபர விவாஹகலாயப் போருகையான கமகெனன குறையுண்டு என்றிருக்கும் பரிபூரணமான தான தேஹ யாதகாகருட முதலற்ற தரிதரலாயலிதும்; என்னது என்று புத்தி பண்ணிவைக்கற பாசர்யனுக்குகொடுக்கில் சரீரமத்தமம் இதயாதிப்படியே அகநினை ஸம்பிதமாகையாலே ததியை நிருககிற வதிலே மதியதல் புத்தி பண்ணுகையானே ஆசாரய ஸம்பஹாரியாய விஜ்ஜெனக்க.

340. இவ்வளவேயன்று, ஸம்பந்த ஹாசியும் வருமென்கிறார் (கொள கொடை) என்று தொடங்கி.

340. கொள கொடையுண்டாகும் ஸம்பந்தம் குடையும்.

அதாவது—சிஷ்யசாரயதகம்கிற ஸம்பந்தமுண்டானும், சேஷபூதனு சிஷ்யன் + சரீரமாதகம் + இதயாதிப்படியே ஸ்வயம் மருதகதைய தெனனும் கிளை வானே ஸம்பாபிகைகயும். அப்படி ஸம்பிதத்தவற்றை சேஷியான வசாரய ஸந்தி கரிகளையும் முறையாடிகுக்க, இவன் தன்னது என்றபிரித்தவற்றை ஆசாரயன் ஸீகரிகளையும், இவன் என்னது என்றபிரித்ததொன்றை ஆசாரயனுக்கு ஸம்பாபிகைகயும்கிற முறையெடான கொளகொடை புண்டானபோது, சிஷ்ய சாரயதவருப ஸம்பந்தம் குடிகத்தேவிஜ்ஜெனக்க. (340)

341 இப்படி தரிதரயதவவாபஹாரகன் வருவதும் ஸம்பந்தம் குடியவதும் கொளகொடைத ஹண்டாலிலிறே, அதுதான்வகன் செயயாகென்னுமிடத்தை ஸிறேதகம்க அஞ்சிசெய்கிறார் (இவன்) என்று தொடங்கி.

341. இவன் மீடியனாகையானே கொடான, அவன் பூணுகையானே கொள்கை.

அதாவது—சிஷ்யனுள் இவன், "கைம மசாரய ஸம்ப, கமதென்று ஸம்பிதிகைகய தெ னதும்கைய ' என்றிருக்கும் மீடியனாகையானே, அம்மருத கதை கொள்கதல் கொடுத்தேனும் என்று கொடான, ஆசாரயனுள்வன், "எசவான் ஸகைபர விவாஹகலாய வடத்திககொண்டு போருகையான கமகென்பெனன குறையுண்டு" என்றிருக்கும் பரிபூரண குருகையானே, இவன்பிரி துஷ்டமன்னகை யொன்றைய மககேரிய செனக்க. (341)

342. இதை புத்தி தரிதர்யகன் விருவாகும் பரித்தவற்றை வஞ்சிச செய்கிறார் (அவனுக்கு) என்று தொடங்கி

342 அவனுக்குப் பூதநியானே வவருபம் ஜீவித்தது, இவனுக்கு மீடியனே வவருபம் ஜீவித்தது.

அதாவது—ஆசாரயனுக்கு, இவன்பிரி துஷ்டமன்னகை யொன்றையும் கொள்ளாம்க குடான பூதநியானே ஆசாரயதவ்வகிற ஸவருபம் ஜீவித்தது;

சிஷ்யனான இவனுக்கு, எவ்வேதன புதம்பா ஒன்றையும் ஸம்பாதிக்கக்கூடு போக யாதையனாத ஸகல ததீயதன பரதிபத்தி விதத தாரித்யத்தானே சிஷ்யத்வமாகிற ஸ்வரூபம் ஜீவித்ததெனக்க. (343)

343. இனி, சிஷ்யஞ்சார்யனுக்குப் பண்ணு முபகார மினனதென நருளிச் செயலதாக, தந்நிஷய பராததை யறுவதிகெஞ்சுர் (ஆனால் சிஷ்ய ஞ்சார்யனுக்குப் பண்ணு முபகார மொன்றுமில்லையே வெனவரி) என்று

343. சூனிய சிஷ்யன் சூராயனுக்குப் பண்ணுமுபகாரம் ஒன்றும்இல்லை
வெனவரி

அதாவது—இப்படி கொள்கொடைகளுக்கு யோக்யதை இல்லையானாலும், உபகார ஸமருதியுடைய சிஷ்யன் மஹாபகாரகனான சூராயனுக்குப் பண்ணு முபகாரமொன்று மில்லையேவெனவரி கெனக்க (343)

344. அதுகருத்தா மருளிச்செய்கெஞ்சுர் (ஆசாரயன் வினைவரேயுண்டி) என்று.

344. சூராயன் நினைவரே யுண்டு.

அதாவது—ஸ்வரூபஜ்ஞனான சிஷ்யன் வினைவர கொருக்காது மொன்றுமில்லை; ஸ்வகருஷிபல ஸந்தரூடனான ஆசாரயன் வினைவரேயுண்டெனக்க. (344)

345. அதேதெனன வருளிச்செய்கெஞ்சுர் (அதாவது) என்று தொடங்கி.

345. அதுவது ஜ்ஞாந வ்யஸாய பரேம ஸமாசர்ப்பக

(ஜ்ஞாந வ்யஸாய பரேம ஸமாசாரகனாவன) ஸ்வரூபாதார்த்தமஜ்ஞாந மும், தததரூபகானான உபாய வ்யஸாயமும், உபேயப்ரேமமும், இவை மூன்றுகூடு மதரூபமான ஸமயகதரூடாகமும் இத்தாக, திருமகதாதிக பதத்யததாஹம் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிற ஸ்வரூபாராய புருஷார்த்தகனிக ஜ்ஞாந வ்யஸாய பரேமக கனியும், தததரூபாதரூடாககனியுஞ் சொல்லுகிறது. (345)

346. ஆசாரயனுக்குப்பாக இவன்பண்ணும் கைகல்பத்தான பாவருத்தி விவருத்தி ரூபமா திருக்கையாலே, பாவருத்தி ரூபமானவறற அருளிச்செய்த அகதரம், விவருத்திரூபமானவறறை யருளிச்செய்கெஞ்சுர் மேல (ஆசாரய பரீத்யர்த்த மாக இவனுக்குத் தவிர வேண்டுவது) என்று தொடங்கி.

346. சூராயபரீத்யாததமாக இவனுக்குத் தவிவேண்டுவது பகவத் தாவயத்தை யவனிக்கையும் பகவத் யோஜந்ததை விக்களுக்க யும் குது யதா தேவதா பரியமும்.

(பகவத் தாவயத்தை) இப்பாதிவாரே, அவைதன்னை உத்தேசிக்கெஞ்சுர். (346)

347. இப்படி யததேசெத்தவறறின் பரகாரகனை யடைவே விசேதிகரி கெஞ்சுர் மேல (பகவத் தாவயபஹாராயவது) என்று தொடங்கி.

347. பகவத் தாவயபஹாராயவது ஸ்வதந்த்யமும் அநய சேஷதவமும்; பகவத் யோஜந்ததை விக்களுக்கையவது அவனுடைய நிகுத் வந்தை விக்களுக்க

(பகவத் தரவயம்) என்கிறது, “பிறர் கனபொருள்” எனலுமபடி ஸ்ரீகௌரவ பரிபொருள் ஈசவரனுக்கு எப்பருஹணீயமான ஆதமதரவயத்தை (ஸர்வாதமதரவயம் வது), சேஷநவக விக்ரபணீயமான வறதைத் தனக்குரித்தாக கிளைத்திருக்கை. (அம்ய சேஷத்வமாவது), பகவதேவ சேஷமானவறதை தந்தாசேஷமாக கிளைத்திருக்கை. இதுதான் மாதா பிதாபி தேவகார்த்தபாபகதமா சிருக்கும் இவையிரண்டும் ப்ரதமா கார்த்திக சதுர்த்தியாஹம் மதயம்கார்த்ததாஹம், கழிக்கப்படுகிறவைகிறே. இது தன்கை * கிரேதேவ கருதம் பாபம் சோரேஹுதமபதமாரீஹ * என்று, ஸகல பாப மூலமாகச் சொல்லுகின்றதிறே (பகவத்போஜனம்) இதுபாதி ரக்ஷணத்தை பகவத் போஜனமென்கிறது, ரக்ஷயவாகததினாடய ரக்ஷண மவதுக்கு பசுதவனாக குணயுபொருள் தாரகமச்சிருக்கையாகே “மன்னும் விண்ணுமென்கை முடனுண்ட” என்கிறவிடத்திக, “ரக்ஷண மவதுக்கு தாரகம்கையாகே ‘உண்ட’ என்கிறது, இவையி லாகக் கரக்கும் என்னவனமாம்” என்றிறே மமபிஷிண பருணிசெய்தது ஏகம் பூசமான வவனுடைய ரக்ஷகதவத்தை விக்கையாகவது, * அவரக்ஷிணை * என்கிற தாதவாகே சிநுபாதிஸ ஸர்வரக்ஷகளுக்கே சொல்லப்படுகிற வவனுக்கு ரக்ஷிக்க விட மறுமபடி ஸவயதகதாரீஸபாதம் பிறாரீகயாதல தன்கை ரக்ஷிக்கையிலே ப்ரவருத தனாக, இதுதான், பகவதேவரக்ஷயதவ பரிபாதகமான மன்னாரகே கழிக்கப் படுகிறதிறே

(347)

347 அவன் ரக்ஷிதருளும் கரமகதா மென்னென்ன வருணிசெய்கிறா (அவனுடைய) என்று தொடங்கி.

348 அவனுடைய ரக்ஷகதவம் ம்பபந பரிதானதிகே போன்கேம குருப்பவமாவது கேட்டதாதத்தின்படி பனுஷ்டியா தொழுகையும் அந்நிகர்க்குக்கு உபதேசிகையும், மந்தர பரிபவமாவது அந் தத்திக விமருத்யம் விபரிதாத்தபரிபத்யம்; தேவதாபரிபவ மாவது கரணதவததத்யம் அபாரப விஷயவகிகே ப்ரவணமாக்கு தக்யம், ததவிஷயத்திக ப்ரவணமாகி தொழுகையும்.

அதாவது—ஸர்வரக்ஷகனான அவனுடைய ரக்ஷகத்வ கரமம், ப்ரபவபரி தாரண மென்கிற ப்ரபவகத்திக விசதவகசொன்னகேம, அவகே கண்டுக்கொள்வ தென்கை, அநிகே, அவகைபொழிகதா தடவகதும் அரக்ஷக சொன்னுமத்தை ப்ரதி பாதித்த வகந்தரம் “ஈசவரன் மாதாபிதாக்கன ககவிட வவனதைததிலும் * பிணனும் கிண தடியேனாக மூறுகுளய வவந்தா * என்கிறபடியே தன்னுருக்கெடுத்த வேற் றுருக கொண்டு தாயமுக்கொட்டி இன்சொன்கொலியம்” என்று தொடங்கி “இவனை பெண்கர்க்கும் ரக்ஷகன்” என்கிறதவாக, அவனுடைய ரக்ஷகதவ கரமத்தை ஸர்வவகதமாக வருணிசெய்தாரீதே.

(குருபரிபவம்) இதுபாதி (கேட்டவந்தத்தின்படி அநுஷ்டியா தொழுகை யாவது), விவேகஜ்ஞீவகர்த்தமாக அவனருணிசெய்யக்கேட்ட தயாஜ்யோபாதேன ரூபமான வந்ததவிசேஷகளுக்கத் தகுதியா சிருத்தான த்யாகஸவிகார ரூபமான வறுஷ்டாததைதய பண்ணுதொழிகை. (அகதிகாரிகளுக ரூபதெகைகையாவது),

தனக்குத் தஞ்சமாய் அவனுபதேசித்த ஸார்த்ததமகனை காணதிகயாதிகளாலே
 பிழைக்கிறாரிக் கணநவர்களுகு யோதினபாதினை கச்சி உபதேசிகனை (மகநா
 பரிபவம்) இதயாதி. (அர்த்ததநிஸ விஸமருதிபாவது) ஆசாரயன அரத மகத்ததக
 கருளிச்செய்த பதார்த்தகனைப் பகவானு மறவெதித்த கோககிகொணற்
 போருகை யன்றிகேக் ஒசநாஸ்யதநாலே மறவதுகிகை, (விபரீதாரத பரதி
 பத்தியாவது), ஆசாரய னருளிச்செய்த பரகார மன்றிகேக், மகநாத்ருகரு விபரீத
 மாரிசுருகரு மாததமகனை இதுககாததமென்று ப்ராகதிபாலே பரபிபத்தி பண்ணிசிருக
 கை (தேவதா ரிபவம்) இதயாதி (கரணதாயததைபும் அபாரபத விஷயமகளாலே
 பரவணமாகருகையாவது) — *கச்சிதார தேஹ ஸம்பத்தி ரீசவராய சிவேதிதமா
 *மாயவன நனகை வணக்கவந்த கரணயிவை எனவிறபடியே—பகவத பரிசர்யார்
 ததமாய ஸருஷ்டககளாய, உதனசினனமுத திருமுத்தியுரு சிவதிதேத்திக
 கைகொழியும் எனவிறபடியே—அவனை கிண்ககைகரும் ஸ்துதிககைகரும் வணங்
 குகைகரு முறுப்பான மீளவாககாலகனை, ஸவருப பாரபதமலலாத தேஹவிஷ
 யமகளாலே, மேடகை கே பன்னத்திகே கிமுமாபிபாலே பரவணமாகப்படி பண்
 ணுனை த்நதிஷயத்திக பரவணமாககா தொழிகையாவது) — *மககொள சிவதை
 யாராய *காததமும்பெழ காரணவென நனமுதத மெயதமும்பத்தொழுது இதயாதி
 களிற சொலதுவிறபடியே—ஸவருபபாரபதமான வவதிஷயதகை மண்டிகிமும்படி
 பண்ணுவிடாதொழிகை, ஆக, *மகதரே தத தேவதாயாரஞ்ச ததா மகநா பரதே
 குரென, தரிஷு பகதிஸ ஸதாக்காயாக எனதும் *மகதரேதம் குரும மகதரம்
 ஸமதவேஷதபாலபேதம் எனதும்—பூஜயமாகச சொலபபதிதே இம்முன்று விஷ
 யததைபும் பரிபலிகைகபாவ திகையாய்ததது. (348)

349. ஆக, இப்படி ஆசாரய பரீத்யர்த்தமகசெய்யவேண்டும்வையும், தவிர
 வேண்டுமகையு மருளிச்செய்தாராய கிணறு சேழ, தினனமு மியனாக உபேததிதமா
 கிருபபதொனதை அருளிச்செய்கிருர் மேக (இவனுக்கு) எனது தொடலகி

349 இவனுக்கு சாரணநததமும் ஆசாரய விஷயத்திம் 'என்கை த்நனங்
 கெடுத்தாய' "மருதிதொதும் மனமே த்நதாய" எனது உபகாரண
 குத்தடக்கவேணும்.

அதாவது—இவவதிகாரிகரு, சார்த்ததொருகருகை காலிதததையும் மதேஹப
 காரகனுன வாகாரயன பகவலிக, எனதுகடவ திபமனலலலைப் போககினாய, அகன்
 ப்ரயோஜகமாக வதுகை வருத்திகனைப் பண்ணும் மகனலலத் தகநாய எனது
 உபகார ஸமருதி யதவர்த்திககவேணுமென்கை (349)

350. மகனனுகருத தினயாவ தேதெனது மாகாலகைகாலே மருளிச்
 செய்கிருர் மேக (மகனனுகரு) எனது தொடலகி.

350 கருணைக்குத் தினயாவது வகுணத்தையும் பகவத பாகவத
 தோஷத்தையும் தினககை

(ஸவருணத்தை வினைகையாவது)—சமதமாத் பாதம் குணமகம் சனகஞா
டானுதம் அகிற வெழுதறுமினேன: கலத்தா குணறுமினேன: எனிற டுபே—
சமகஞே தாதமருணறுமினேன: என்று தன் வெறுமைமய பதஸாதிகை வேண்டி
யிருக்க, துணவெனமை சமகபிப்பாதனடென்று தனகுணடான ஸதகண
கனைப் போரப்போலிய வினைகை (பகவானுடைய தோஷத்தை வினைகை
யாவது), தனகுரூப பாதததாமான துணவாதம் கனதகவத் தனதுபகைபாடு
அகாதிகாம கர்மத்தை வ்யாஜமாகிகை கூவிடபுருத்தவன், அவ்வவடி மன்றிகே
கிர்தயரைப்போடு மதகர்ம பததாயியாய பிரயமகனிகை தனவி பதததறுத்தத்
தீதமயவன் கைகெண்டதும் கிரகஞ்ச ஸவததாரணையானே துண
போதினனபடி செய்கம் என்று கிரகனிகைகொணனாதுவன் எனறுப்போலும்,
கருஷணுவதாரததிக ஸவவ கிறாரககனிகை தர்ம ஸமஸதாபகம் பண்ணப
பிறாவனதுகரு துணவன் செய்கை முகறணயா கிருகததிகைகீ எனறுப்போலும்
வினைகை அகவது, ஸமகை கல்பாண குணத்தமமான கிஷயத்திக வினைகைவ
தொரு தோஷமினிகை. இனி, (பகவத தோஷத்தை வினைகையாவது), திரு
மேனிப்போடு துணாகையானே மேகெழத தோறறுகிற வாகாரகனிகை, பாகருதி
வசயா, அஹமகாரகாரததா எனறுப்போடு வினைகை. ஆக, துண ஸவருணத்ததபம்
பகவத பகவத தோஷத்ததபம் வினைகையாவது (350)

351. ஆனம், தனகுரூப சிவ குணமுண்டாயிருக்க அது வினைகையாக தென
கிருப்போடு, அதததகரும் சிவ தோஷமுண்டாயிருக்க வினைகையாகதெனகிறதோ
வென்ன அருகிசெயகிரு (தோஷம் வினையா தொழுகிறது) என்று தொடங்க.

351 தோஷம் தியாதொழுகிறது குணப்போடு புண்டாயிருக்கிறது,
துணவையானே.

அதாவது—பகவத் பகவத கிஷயக்கனிகை தோஷம் வினையாதொழுகிறது,
தனகுரூ குணமுண்டாயிருக்க அது வினையாதொழுகிருப்போடு உண்டாயிருக்க
வினையாதொழுகிறது. முதலினை துணவிஷயக்கனிகை அதிமகாமையானேயென்கை.
எனவனை பெனனிகை ' ஸவருகதி பரண்கம் வாராதபடி தானிட கட்டினகிறே
அவகேரிகைகைகை, "குணறி மொனறி புலகம் பகடத்தான்" என்றும், "எதி
குருகபுகு" என்றும் சொன்னகிறபடியே, கைகைதயகைகுண்டயடி முஜுஜீவகத்தகரு
ஸருஷடயவதாரதிகனிகை கருஷி பண்ணிகைகொண்டு போருகையானே, அகாதிகை
முபேஷகையாக கூவிடபுருகை கெனனகொணனாது, கிர்தயரைப்போடு
கர்மதருணமாய தனகுகிறது, மனகினத பரணுதம் கைகிகை குறிபிட்டு
அஞ்சப்பண்ணுய மாதகைப்போடு ஹிதபாருப் செய்கையானே உஜுஜீவகத்தக
ருடனமித்தனை, கிரகஞ்சஸவததததபம் பூகை பாததோதகையப் போகததே
யானிறும், குரூப பாதததாரூப அவகேரித்த பிளபு, கிர்தயமனாரிகை கிர்தயனாரி
கனொடு ஸமார போகபாபிவாகுமனகிகை கிவாரகார செய்கை குறுப்பா கிர்தனை
ஆகையானே, கைகையமித்தனை, கருஷணுவதாரத்திக கைவா கிறாரக கபதி மே
பாதுமகர்பம் ஸபாத் எனகிறபடியே தனகுகை போகததி கெடபுகனாமையை
வெனிடுகைகைகை, "கேப்பி காமத்" எனகிறபடியே அவவழியானே வகர்

களைத் தனபககல ப்ரவணராகதி உததரிபபிகககககககவும் செபததாக்கயாரே,
 ஸ்ணமித்தநிபகககக குறறமனது. இனி, பாகவதர்க்களும் "குறறமினதிக குணம்
 பெருகதி" எனகிதபடியே, கிரதோஷராய கிரவதிகருணர சிருகககயாரே, உளனாற
 வராயகத பார்த்தாக, அவர்கன பகககிதக கரணாவதெரு தோஷமில்கிதே.
 மறறுமிபபுடைகளிகே பகவத் பாகவத விஷயககளிக தோஷககன தோறதிறகுவின
 பரிஹாரகன கணடுகெகவத. இதனதபெககம திருவுளளமபறதியாயத்த
 (இலகாமயாரே) எனதிக ருணிகசெபதது. (351)

352. தோஷமில்கி எனது கவபகதததாரே ஸாதித்தார் தோ, இனி, பா
 பகதத்தாரே தோஷகதபாவதத அவகேரித்தககெகெண்டு ததபரிஹாரததத
 அருணிகசெபகிருர் மேக (தோஷமுணடு) எனது தோடகதி

352. தோஷமுணடுக நிகககித அது பரதோஷககத, கவதோஷக.

அதாவது, தோச கௌணபடியனதிககே பகவத பாகவத விஷயககளிக
 தோஷமுணடுக நிகககித, அவர்கன பககக தனககத தோறதிற தோஷம
 அவர்கன தோஷமனது; தத தரஷ்டாவன தனனாப தோஷமெகக (352)

353 அது கவதோஷமானபடியை ஸாதிக்ககககக தத்கிஷப ப்ரககததத
 அதுவதிககிருர் (கவதோஷமானபு கெகெகெககக) எனது.

353. கவதோஷமானபு கெகெகெககக.

பாகதமாய்த் தோறதிறகத கவதோஷமானபு கெகெகெகெககக
 கெகதபு. (353)

354. அதுக குத்தர மருணிகசெபகிருர் (கவதோஷததததத) இதபாதிகாரே.

354. கவதோஷததததத பதததததத

அதாவது—கககதததத த்ருஷ்டமனனக, ககத த்விதவாதிகன தோறது
 மர்ப்போகே, கிரதோஷமான விஷயககளிகே தோஷம தோறதிறமபடியான து
 வரணகததத த்ததததததத கவதோஷததததத, திரதிகன தோஷம பததத
 கனதாமர்ப்போகே அவர்கனகருணடான கோஷம தனனதாமபு அவககெக
 தனகருணடான பகத கிரதோஷதததத கெககக. (கவதோஷததததத) எனகிற
 கித, அத்தகிக தோஷபாவததப பறத கெககககக, மறறகத, தோஷ
 வததததத அவகேரித்தககெகெண்டு கெககககக. (354)

355. கவதோஷதததாரே கனனாவது தோஷகதததததததகெகெண்டு
 கெகக அருணிகசெபகிருர் (தோஷமில்கிபாகி) எனது தோடகதி

355 கவதோஷமில்கிபாகி கௌப்திபதத் தடகக.

அதாவது—ககத த்விதவ தககதோஷமான ககதோஷமில்கிபாவததத

சத்திரகத்வமே நிராற்றமாபிபாகே, தோஷதர்சனேஹதவான் ஸவசித்த தோஷ-
யிலகாதிபாது பகவத பாகவத விஷயநகரிக குணப்ரதிபத்தியே டடகருமெனவை.
அது டடவாமையாஸ தோஷமுண்டென்று சொன்னவேணுமென்று கருத்து. (855)

856. டடாததிகியாஹி வரூப தோஷமெனனென்ன அருளிச்செய்திருர்
(டடாததிகியாஹி) என்று டெரடகவி.

856. டடத்தத்தியாஹி தோஷகுருபே தோஷமா

அதாவது—குணப்ரதிபத்தி டடவாடொழிகதாம் தோஷப்ரதிபத்தியிற டடப
பது, அதை தோஷகுருபதாரின இவனுக்கு பகவத் சிகாஹ்ஹதவான் தோஷ-
மாம்; இடடியாஸ வேசெரு தோஷமுண்டாமெனன வேண்டாமெனவை. இத்தரூ,
இது அவசயம் பரிஹாஸீய மெனனுமிபஃ சொல்கிறதாயதது. (856)

857 இத்தராமெனம சொல்கிறவன்ஹது இத்தனக்கு அவகாசமிவனு
ருண்டானுநிறே பெனவிறா மேல (இத்தனக வலகாமிகி) என்று.

857. இத்தனக்கு அவகாசம்ஹ.

அதாவது—பகவத் பாகவத தோஷசித்தவ்யபெதவித்தனக்கு அவகாசத்தானிவ
னுக்கு முதலிலே சிகிவ்யபெனவை. (857)

858. அடெத்தரீயபெனன அருளிச்செய்திருர் (ஸஸ்தோஷததகரும) என்று
டெரடகவி.

858. ஸஸ்தோஷததகரும பகவத பாகவத குணங்குருபே கமெ
பேசுதகயாஹி.

அதாவது—“கீசனை சிகாஹ்வொன்றுமினை” “பொய்க்கினற ஸூனமும்
பொகலவொழுக்கு மழுகுடமபு, மிக்கினற கீர்ணம்” “அமயாத் கதூத்ர” “வித்
வேஷமாஸகராக விதொப கோஹாதயாஜுஃபூமி” “அதிராமக ஸஜ்ஞாமதவவிதி
கிஷேதேஷுபவிதபயபிதருஹயக வாகதிகுதிசீரீ பகதாய ஸததம், அஜ்ஜகத்
ஜ்ஜகலா பவதஸுஹரீயகலி தத” “ஸ்ரீரமிகே தவத குணாமிவாஸமாததீதாஷா
ஸும கி பாரதருசவா யதீதாஹம்” இதயாதிகளிற சொல்குதிறபடியே, அவ்வித
மான தனனுஹப தோஷாஹஸ்தாஸத்தகரும, அதை தோஷததைப பாராம ஸகி
கரித்தருளின பவாஹுஹபவம் “வேதம் வவகாசகிககெனாநி” என்றும் “பேரத
வததபரஸாபமெனதும்” அவனடியார் சிறுமாமனிசாஸ பெனனையாண்டா சிகிததிரிய,
கறுமாவிகர ஸேனமஸாடிகதேப புருகல, உறுமே” என்றுஹ சொல்குதிறபடியி,
புருஷகாரமும் உசாதததீயத பாரபயருமான் பாகவதகெனாஹபயமும், “ஸஸாத கஸ
யாண குணபருதேதததி” “அஸககயேப கஸயாண கெனகெனகமஹாரணவ” “யதா
ததாதி ஜ்ஜகித ரஸககயேபாதி புதரக, ததர குணஹ வகதஸப அஸககயேபா
மஹாரதமக” என்றும், “கஹம் ஸஸாததீத பகவத ப்ரியாஸும வகதம் குணா
பதம்புதேபாப பகயயாஸ” என்றுஹ சொல்குதிறபடியி அஸககயேபாமிருதகன
குணாஹஸ்தாஸகெனாஹகரும கஸம் பேரதததததததத கவகாசமிவாஸமபாரகே
பெனவை.

(இவற்றுக்கே காமப் போருகையானே) என்கையானே, ஸவருண மைரணத் தாகு அவகாசமிலினை யென்னுமிடமும் அரத்தாத்தித்தமிதே. (308)

358 ஆக, (மண்ணுக்குத் திசைப்பாவத) என்று தொடங்கி இவ்வளவும்— பகவத்பாகவத தோஷமொன்றை மாகா தென்னுமிடமும், அவர்களுடைய கார்த்தோஷமும்; தோஷமுண்டென்று கினைக்கிற அது தத்தோஷமென்று ஸவதோஷமென்றும், அதுஸவதோஷமாகக்கூ விதமாகளும், ஸவகோஷ பாவசமக்காகத்ததமும், தோஷபாதிபதி உட்கிணததானே இவ்வுகூ மறா தோஷமாமென்றும், ஸவதோஷ பகவத்பாகவத ஞ்ஞறஸைதாதததகே காமப் போருகையான இதுதனக்கு இவ்வுகூ கவனமிலினை யென்றும் அருளிச்செய்தாரே, இப்படி தனக்கு உத்தேசமாய் பகவத்பாகவத விஷயமாகிலி தோஷம் கினை யாமதும் கினைத்தானுதிதூத தன்னுடைய தோஷமாக கினைத்திருக்கவேண்டுமென்றருளிச்செய்த ப்ரஸாதத்தினை, ஸமஸாரிகள தோஷவிஷயாநுஸந்தாசு மினை படியாகவேண்டு மென்கிறாரமே (ஸமஸாரிகள்) என்று தொடங்கி.

359. ஸமஸாரிகத்தோஷம் தவத்தோஷமென்ற தினைக்க உடவன்

அதாவது—ஸமஸாரிகளுக்கொன்றான பகவத கவாசகையா, அகாதமகயாதம் புத்தி அஸவேஸவபுத்தி முதலான தோஷங்கொண்ட அந்த தோஷங்கொண்டிட அங் கின மிகமுறை இவர்களுக்கும் மகரும் பணிபென்னென்றிராத அவர்களுடைய தோஷமும் தன்னுடைய தோஷமென்றதனைத்தித்திருக்கக்கடவெனவனை (359)

360. அதக்கு நேறது வென்னென்ன அருளிச்செய்கிருர் (அதக்கு நேறது பதஜ்ஞாஸம்) என்று.

360. அதக்கு நேறது பதஜ்ஞாஸம்

அதாவது—தனக்கு சேஷிகளான பகவத்பாகவதான தோஷம் ஸவதோஷ மாக வறணத்தினைக்கூ நேறது அவர்க்கினாது தனக்குண்டான ஸம்பாதஜ்ஞாஸ மானுபபோகே, ஸமஸாரிகள் தோஷத்ததைத் தன்னுடைய தோஷமாக அதுஸாதிக்கக்கூ நேறது கார்பலணதவ பாயுதமாய் ஸம்பாதஜ்ஞாஸமெனவனை கவனாக்கூ மீசவரஜேநி ஸப்பாத மொத்திருக்ககையானே அவவழியானே தனக்கு மவர்களுக்கும் ஸம்பாதமுண்டாகையானே, தனக்கு அஸஜ்ஜீபரான பாகுதிபகைக்களுக்கும் வகை தோஷம் தனக்கு வகைதகை கினைத்திருக்ககுமொபாதி, ஸமஸாரிகளுக்கொன்றான தோஷம் தன்னுடைய தோஷமென்றே கினைக்கக் குறைபிலினைத்திதே (360)

361 இதுதான் வேண்டுவது அவர்கள் தோஷந்தா விவனுக்கூத் தோனறி லிதே. அதுதான் முதலிகே விவனுக்கூத் தோனகுதென்கிருர் மேல (இறைப்பொழுது மெண்ணோம்) என்று தொடங்கி

361. 'இறைப்பொழுது மெண்ணோம்' என்கையானே அதுதான் தோனகுது.

அதாவது—கடல மலிந்த தகையதூத் துறைவாரா என்னுதே மிருப்பாரா இறைப்பொழுது மெண்ணோம் என்று, பாய்பதத்தினை விதவலுரிகள் பரிசுது

பரிசீலையாணன விருகரும் பெருமையை புலையாய் வைத்த திருககடா மல்கிவிடுவதும் தவகின்ப பெறுகைகருத் தவறகெடைகிற கீர்மையை புலையவகீர், இகொருகீர்மை விருகஞ்சுப்படியென! என்று அககீர்மையிடுகே தோற்று அகவரதாந ஸைதாநம் பண்ணிவனாடிவிருகக, அவனிடைபட்டங்கொண்டு காரியமற்று கெவன தேவநிபாஷணநி பாராமிருகிற மைனாரிகினை அகவகைமும் கினைபாமெனவை யானே, மைனாரிகள தோஷகதா விவவதிகாரிகருத் தோனகுதெனவை திருவகை யாமுலாரானிசெயதகித ஸ்ரீவசனவாககைகைகரு மொகருமிடு (361)

332. (தோனகுது) எனப்போமே, சொன்னாக விதோதமா அருகாயகமா சொண்டபெண்டர் இதயாநிவிடு ஆழவர்கருமுடா மைனாரிகள குறநம் தோனநிறநிலையோ வெனன அருளிசெயகிற (தோனறுவது) என்று தொடங்கி.

332. தோனறுவது தீவததாநிதயாநி.

அதாவது—மைனாரிகள தோஷம் தோனறுவது அக்த தோஷககளினின்று மல்கிவிடுவதென்பதெனவைக வெனவை. சொன்னாக விதோதமா முதலான வறநம் ஆழவர்கருமிடு திருவுள்ளமவைத்தத அனெவய சைவாதிகளினின்று மல்கி விடுவதென்பதெனவைககெனகிற, அதெனவர்கரு மொகருமென்று கருத (362)

333. ஆக, இவ்வதிகாரி மைனாரிகள தோஷககண்டா மறவைதெனும் பாகாரமும், தத்தோஷகதா விவவதிகருத் தோனகு தெனனுமிடமும், தோனறுவ தினனதுககாவென்று மருளிசெயதார் கிற, இப்படி காதாதெனவைக தோனறும் ஸைலாரிகள தோஷககளை மைதோஷமாந கினைத்தும் தவகிவத்தகருமும் போருமன வனநிகரிக, மைவிஷயதநிடு குறநககிளச செயதக இவனருக்க வகிகருமபடி யருளிசெயகிற மேல (பிராடடி) என்று தொடங்கி

333. பிராடடி, பாகவிகக குறந பெருமருகரும தீவததும் அதி
யாதியேடு தவக்குப் பிறையத குறநககி பாகவ
பாகவத விஷயககிவ அதிவிக்க கடுவனமனை

அதாவது—காகாநி கககர்ணி முதலான எழுதறு காகாநிகள ககநிவனம் போலே பத்த மானம் தாஜா பர்த்நம் பண்ணகிருகத பிராடடி, இவர்களைப்படி செயத குறநதகை பாகவத விஷயமான பெருமருகரும பாகவத விஷயமான திரு வகரு மறிவிதாதாப்போலே, தவகிஷயமாகப் பிறிசெயத குறநககிள பாகவத் விஷயதநிதாநல பாகவத விஷயதநிதாநல மறகதும் வினைப்பருசெயயககடவ னககெனவைக (அறிவிக்கககடவ வனனை) எனகிறது, அவகளை திருவுள்ளத திலே புணப்பட்டாந பண்டே யதிகைகெடுகிற இவகருகரு மிகவும் கிராச தோறுவா மென்று கினைதத (363)

354. இது மெயுலகையால விததமாம்படி ரசவநாபடிவை அருளிசெயகிற (அறிவிக்க வரிவன) என்று தொடங்கி.

364. அநீதிக் கல்பனையுட வாய்தவாதே னாவது விஷயங்கூக்கும்
மறைத்து மெய்கூத்தரத்தே.

அதாவது—“எதிரொழுகுகரு” எனவிற்பாடியே தமமுடைய சீலனெனவாய்ந்தி
களைக காடடி மயனாரி சேதனைத் தப்பாம கைப்படுத்திகளொளவதான வந்தவ
தரித்து தமகடியார் வேணுமென்றபெய்தித்தான அவர்கள் அப்படி அதுகூடையத்
தோனருதொழிந்தாலு, “இவர்கள் செயதாடி செய்கிருக்கன, வாயில்களுக குறுப
பாகப் பெறேறுமிதே” என்று அதுதானே போகமாத விருப்பத், அதுகூடுமே
அவர்கள் கையுக்கையம் பண்ணினார்கள் என்று அவர்கள் குற்றத்தைத் தனிவிருப்பினை
பிராடகுகும் அருளிச்செய்யவொன்றே “குழைக்கையா” எனவிற்பாடிகே, சேதன்
செய்த குற்றமனைத் தன திருவுளத்தாக குகைதவர்களுட னறிவிக்ககரு ப்ராயத்
னு ன்வேசவரனுடயத் தன திருப்பலனம் திறகைருளிச்செய்யாதே, தானருளிச்
செய்ய தொழிந்தாலும் அறிபலனம் ன்வன்கு விஷயங்களுகும் மறைகருமென்று
கொணா கின்றதிறே பெனகை தீததான, அவனுடய விப்படி மறைவாகினரு
விவனுகுப் பினாரச கொணவெனுமே வென்றபடி. (364)

365. இப்படி உத்தேசம் விஷயமளி கறிவித்திருக்கும் மாதமும்
பேராத, குற்றஞ் செயதவர்கள் விஷயமாக கடிந்தவாழிகளும் கடகவேணு மென்
கூர் மேக குறறஞ் செயதவர்கன பகன) என்று தொடங்கி.

366. குற்றம் செய்வாக்கெய்க்கி, போதையும் கருவயும் சீர்ப்பும் உகப்பும்
உபகாரமுதீயும் நடக்கவேணும்.

(போதையாவது), அவர்கள் செய்த குற்றத்தகருத் தாமோரு பாதிகேயை
பண்ணுதக கெடுகினை னன்றிவித்தக செயலாமையாதே அபராத னஹந்தம்
(கருவையாவது), காம பொதுத்திருக்கிதாமாதே மெய்பெருமா னுதித்தனடம்
பண்ணவனதே புதுகிருன, கூடே! இனி விதவேன செய்வாய் எனவிற்பாடுக
காணுதினதுதம். (சீர்ப்பாவது), அதருட விஜாதமாக விவாகனாக செயய
காவ தொன்றிவிக்கிறே, பாருகயாதி மகததான ககவாதிகாபாதிக்குட விஜாத
கனிறே இவாகனாக செய்வாவது, அப்படி கைவறறை செயதான தகனோபாதி
காமுவிவறறினை சபராய இவறறினுடய ஹாவினயபற்ற கெடுகாத படடுத்
தனர்வுதிதாமென திருந்தாகனாகாதே, தீவாக கறிவித்தன திருகதபடிபென!
என்று பண்ணும் ஹாணம். (உகப்பாவது), அவர்கள் பண்ணும் பரிபகாதிக்குகே
விஷயமான சீராததைத் தன்கு சதருவாகவும், அவர்கள் ஹாவிபண்ணும் தருட
பதார்த்தகன தன்கு ப்ரதிபகனகனாகவும் கினைத்திருகையாதே, தனனுடய
சத்ரு விஷயமாக கொருவன பரிபகாதினைப் பண்ணுதக தன்கு ப்ரதிபகனகனா
னவற்றைப் போகருதக செயதா னுக்காமாபிபாதே, அவர்க னனகிக பிறகும்
ப்ரீதி. (உபகார மெருதிவாவது), கமமுடய தோஷகனை காம மறகிருகும் தகை
களினை உணர்த்தியும், கமகிவ்விருப்பினை கைவறறப்படியான சேறுபபுகனைச்
செய்தம், இவர்கள் கமகருப்பண்ணுவித உபகாரமென்குன்! எனறிருகும் கருத்

ஐஞ்சுத (உட்கொடுக்கும்) என்றது. இவை இதனிடம் குற்றஞ் செய்வர் விஷயத் தினை இவ்வாசனாயமுடையப் போடுவனென்று நோற்றுகலாக.

ஆக இப் பாகமந்தாம், ஐந்தோபிதாசனமபதிக விபாதிபத்திவிசேஷம் ஆக, ததாநிதமாத உபிதகிகெனது மெனதுமிடமு, உபிதா ஸாநாதப்பமும் உபிதகடாவி ஐசார்யதம விதநிகரம் கழிகளும், விபாதிபத்திபு ஐபிதகிகென் உபயாகம விவரப வித்திசிகைமயம, உபிதகடாவா ஐசார்யதுகரு அவசயாபேகித குணத்தமபும், ஸாநாதாசார்யத்தமினன மந்தாதத உபிதகித் தவதுக மெனதும சொகதுமையான, ஸாநாதாசார்ய கருணத்தமபும்; ததமந்தம் ஸாசார்ய கருணத்தமபும், ததமபமதுமப பரிமாறமகிளபும், சிஷ்யதுக ஸாசார்ய விஷயத்திக "நிமனக கெந்ததம்" இத்தமபிபுபே வவசார்யபாதமுபகாரமகருதி உட்கொடுவனெனது மத்தமபும், மானகருத்திகம் கினனதெனதுமிடத்தமபும், அதிதாபாதசீபமாத்நி ஐபாதமத்தமபும், ததபாணகத்தினை மறது கிவதுக விபேகிதமன அத்த விசேஷகெனபும் ப்ரதிபாதிச கையான, சீழா சொகவிவத தவபிஷ்டகரு அதிவாரிகரு ததாபிதகடாவா ஐசார்ய விஷயத்தி துண்டாக வேனதும ப்ரதிபத்தி பதவத்தம் பாகமனதும சொகமபுடத. (365)

பகவத் ஸிவோந்மதுக விஷயிகார கவபமம்.

366. இனி, (ஸவிதாநாதமந்தாம் பயிற்றது, பகவத் குணமந்தாம் அபயிற்றது) என்ற தொடர்க்கு, (விவந்தாஜ்ஞாம பயிற்றது, விவந்தாஜ்ஞாம பயிற்றது) என்றமனவாக, இவகவிசாரிக கவதிகாராஜித கம்விசாரணாமய அநிவசம் முதலாக ப்ரபதிப்யதமாத விஷயவிபதகருகெனம பாதா நேறதுவா பகவதிற்றதுக கருபாமமம் சொகமபிற்றது. மனாரிகன நோஷமும் ஸவிதாநாதமெனது கினனக முதலாக ப்ரணதாதபாணத்தமப மந்த அத்தவிசேஷகென ப்ரதிபாதித்தத் தமபுடக அமந்தம், சீழ (ஸவிதாநாதத் தமபும்) இத்தபதி வகமத்தினை இவதுகரு அவதகத்தமபமகாசொனன ஸவிதாநாத பகவதாமத கருணமந்தாமகென கவதகெனது, பகவத குணம மந்தாம் ப்ரதிபாத்யமத்தத கருபுத்தமகாமமயான அத்தமபிடி, அதகருப புத்தமன ஸவிதாநாத பகவத குணமந்தாமகென அமகிததமெனது அவை இரண்டுகும் ப்ரபெஜ்ஞமினன தெனசீருமம் (ஸவிதாநாதமந்தாம்) என்ற தொடர்க்கு.

367. கவதோந்மதுகதாம் பயிற்றது; பகவத குணமந்தாம் அபயிற்றது.

(ஸவிதாநாதமந்தாம்)—அமந்தம் குணமிகளும்; அதகரு முனமல் அமதிகாரமே சிகத்தக கருபிபேதிகெடகென அனத்தமதிகளும்; சததமந்தாம், இது கிவதாம் இனனம் மனாரணம் கில செயகதென! எனதும பயததகரு நேறது. (பகவதகுணமந்தாம்), இத்தோந்மதுக பாத்நிகமாம் கவகித்த இவதமபப் பொதுதத இவகதாமகவத திருகபுமினை சேத்தகெனனகருகடவா

அவனுடைய தயாஅகார்த்தியாதிகள் ; எததறுக்கதரம, அகாதிகாமை மைனாரிஹேது வாயப்போகத மைகோஷபமத்ததைப் பார்த்த துன்னமு மப்படியாதிக செயவதென என்ஹே பயத்தினுடைய சிவருத்திகரு ஹேதுவெனவை * துரததஸயாகாதே ரபரி ஹாரஸீயவஸுஹதேதா சிஹீதாசாரோஹமகருபக ரகபஸயாஸபதம்பி, தயாஸிகதேதா பாதேதா கிரவதிக வாதஸைய ஜமதே தவஸமாரம மைராம குணகணமித்சகாமி கதபீ: எனனககடவதிறே (366)

367. இப்படி இவ்விடத்திலே பயாபயிஹேதுகளைஎன ஸகஸிதாஷ ஸகை குணககையும் சோச சொஸலிதிககசசெயாதே, (இழவுகடி காமம், பேறறுகடி, கருணை) என்று, (காம பகமபேசிலே கருபாபகமு மதபவிதிகபறவேணும்) என்றும், காமத்தையும் கருணையையும் இழவுபெறுகளுகரு ஹேதுவாகச சொஸலிச கொணடுபோய, (பயஹேது கர்மம், அபயிஹேது கருணயம்) என்று கிசமித்தது இவைபெககாவற்றிது மிகனுசு மைனார யோகுககளுகரு பாதாஹேதுக களவையாகையாதே, இவை இரண்டையும் பினசெகதம மறதுளவையையும் இவை புககவிடத்தே தானே வகத விதிரிதே. இவ்வன்னதிகதே, அவனபடியையகினைதது பயமு, தனபடியையகினைத்த அபயமுமாமனகிக அறிவிசிததனமே பகிகருமென கிருச (பயாபயமாக கிரண்டும்) என்று தொடங்கி.

367. பயாபயங்கிரண்டும் கருடிக அஹகுதயே வித்திக்கு.

அதாவது—இழுகசொனபடியனதிகதே, அகாதிகாமை தனகருப பாதாத்ர மான ஆதாவஸதவை கர்மவாஜுத்தாதே மைஸரிபசித்தப் போகதவன்னரு ! கிரகருசஸவதாத்ரானவவ என்னனும் மைஸரிபககெ செய்வதென ; என்று அவனபடியை கினைத்த பயப்படுகையும், முனபுபோனதிகதே மைகசிப்போ தாத்ம் குணககளுண்டாகையான பேற்றில கண்ணழிவிசியெனது தனபடியை கினைத்த பயககெடுகையாமனகிக, தனதனகரு வாககனென்று பயப்படுகையும், கசவாரே ரகுககனென்று பயககெடுகையாமகிற ஜகூத்ருத்வலேஷ மிஸஸாமயாதே அஹ குதயே வித்தித்தது மெனகை. (367)

368 (அஹகுதயே விததிகரும) என்ற விததைத் தனஞுகககாக, ஆழ வாகக பாகரககிகககொண்டு பாத்வஸதாம பணஸினவர்கள் கககையை யது வதிககிருச (ஆகுண) என்று தொடங்கி

368 ஆகுண "நலிவானிங் மென்னுகிக்கும்" "ஆந்தங்குலையு மாய போகுககினதேன" எனகிற யாக்யகருக்கு அடியெனமென்கி.

அதாவது—இப்படியாதிக, ததத்வவிதகரோஸாரான ஆழவர்கள், "உணஸி ஸாஸிய வவவராம குணகிற்றி என்னவுன பாதபகையம், கண்ணிலா வாககயே கலிவனின்ன மென்னுமினதுய" என்று, "காடகிப்படுபாயோ" எனகிறபடியே விஷயககினை கரணிக முகபதவபடியான மெனகை, உளவே கிரகதரவாஸம் பண்ணு கையாதே ஆததாசத்ருககனாரகிகுகிற இரதரிவககினைததாலும் கலிவுன்னனுமபடி.

பண்ணிப் ப்ராபதமுமாய் போகயமுமான உனநிருவடிசீனக டெட்டாதபடியாகவே, சரணுகதனுபின்பம் ஸமஸாரத்திலே வைத்து கலிய வெண்ணுசினருபென்றும்; "மக்கள் தோற்றகருழி தோற்றுவிப்பார்களோ லெனறினன் மாற்றங்கரைவாழ மரம்போகளுக்கினதேன்" என்று—மறுஷயர்களுடைய கர்ப்பஸ்தாபத்திலே என்னு டைய கர்மாறுதனமாக கின்னமஸமஸரிப் சிகிஞ்சியாவென்றும், இப்போதிப்போது போய்த்து என்னும்படி பயஸ்தாபமான ஆற்றங்கரைலிலே வந்திக்கிற மரம்போகே உன் ஸ்வாதத்தாயத்தக கினைத் தஞ்சாவின்னேன் என்று அருளிச்செய்த பாகரம் களுகரு கிதாசமென்னென்னி லென்கை .... (369)

369. அதுகருத்தரம் அருளிச்செய்திருச் (பந்தாறுஸந்தரம்) என்று.

369 பந்தாறுஸந்தரம்.

அதாவது—பெரிமுவுகளினைப் பவலுமே பென்னலாம்படி கிருபாதிக ரகதக னுனவலுமே தங்களுக துண்டான ஸமபந்ததநினுடைய அதுஸந்தாச மென்கை. (369)

370 பந்தாறுஸந்தாசத்தாலே இப்படி தனஞ்சல வருமவற்றை அவன் குறை யாகச் சொல்லலாமோ வென்ன; ஆமென்று யிடத்தகை கைக்குஷ்டாந்தமாக அருளிச் செய்கிருச் (ப்ராஜை) என்று தொடங்கி

370 ப்ராஜை தெருவினே யிடத்த தாயமுதுகிலே குத்துயாபோனே, த்ருபாதிக பததுவாய் சத்தருவிருக்கிறவன் கிலக்காநொழித்தாக் அப்படிச் சொல்ல கையிதே.

அதாவது—கீடார்த்தமாகத் தெருவினே ஒடித்திரிசிற ப்ராஜை, அங்கே யிடநிக கால சொசதவாதே அமுதசொண்டு அகத்திலே வந்து, தனக்கிவ்வேதனை வந்தது தாயாலையாக கினைத்து, அவன் முறையிலே குத்துயாப்போனே, ஒருபாதி ப்ராபுத்தமலையாமையாலே ஒழிகை ஒழியாத பந்தததபுடையவனுமாய், இச்சேதக னுடைய கர்மத்தோடு ப்ராசுருதி ப்ராசுருகமகினாடு வாயெறஸர்வமும் ஸ்வாதிகமகை யாலே கர்மாறுதனமாக ப்ராசுருதி ப்ராசுருகமகனாலே விவரபடுகிற கலிவகத் தகிர்க் கைகரு சகதனுமா யிருக்கிறவன், கலிவுபடமிட்டு கிலக்காநொழித்தாக், அவ லிவற்றைவிட்டு கலிக்கிசுர னென்னலாயிதே பென்கை. ... (370)

371. கிலக்காதமாத்ரம்மொண்டு அவனே செயதா னென்னலாமோவென்ன அருளிச்செய்திருச் (ப்ராஜைய) என்று தொடங்கி.

371 ப்ராஜையக் கினைத்தக் கரையிலிக்கும் வாய்காநொழித்தாக் தாயே தக்கிரு வென்கைகடவத்தே.

அதாவது—கினைத்தின் கரைலிலே ப்ராஜை கிருக்கிறபடியைக் கண்ட மாதா வானவன் அப்போதே யோடிச்சென்று கினைத்தின் கரைலினதும் வாய்காநொழித் தாக், அககினைத்திலே ப்ராஜை கிருக்கதவன்கில, "தாயப்போதே சென்றெடுத்தா ளாகில் ப்ராஜை கிருமோ, கினைத்தின் கரைலிலிருப்பப விவரமதி பண்ணியிருக் கையாலையையுரு கிருக்கதது. ஆனபின்பிலன்னரு தன்னினுள்" என்று கோகரு சொல்கை கடவதிதே பென்கை. .. (371)

372. ஆனால், * அப்ராதிஷித்தமதமதம் * எனகிற க்யாயத்தாலே, கிலக்காம வாவது அதுமதியாய்த்தபின்பு, அவனதுமதியோ பினை இவனிழவுகரு நேரது வென்ன அருளிச்செய்திருச் மேல (இவனுடைய) என்று தொடங்கி.

872 இவனுடைய அழகு போலக் குழை நேது வலையாப்போடு அமனுடைய அழகுபோல இழைக்கு நேதுவையது.

அதாவது—ரக்ஷயபுகளுள் இவனுடைய ரக்ஷயதவாழ்மதி அசிதவயாவருததி வேஷமாய்கையோடு பகவதாபததகரு நேறிதவனாதியை யாதி, ரக்ஷகளுள் அவனுடைய ஸம்ஸாராநுமதீயம் ஸவாஸ்துரூப சாஸதா மாயாத ஜீவிக்கைக்களாக கரமேனாவகேசிகளிடே ஏ மென்று இவன் ருசிபாரததி குகிற மிருபாய்கையோடு நதநா பத்தகரு நேறிதவனமென்கை (372)

373 இவவழ்மதி தவயமும் சேனை யேதாவகென்ன அருளிச்செய்கிரு (இரண்டாம்) என்று தொடங்கி

373 இரண்டு பீதுவாகும் மவசுபம்

(இருவர்களும ஸவசுபம்) என்றது, ரகசதாரபம் ஸவததாரபு மிருகமிற இருவர்களும ஸவாஸ்தாரணாகர மென்றது அதாவது, ரகசகரான இவனுக்கு ஸவாஸ்தயதவாழ்மதி ஸவசு யாதிரேயலகாஸையோடு ஸவசுபம், ஸவததாரான அவனுக்கு ஸவாஸ்தயவனது ரக்ஷணததிக ஸவாஸ்துரூப சாஸதாராநுமண விரவதற னுத்ததமான் ஸம்ஸாராநுமதி ஸவதததாய வேஷமாய்கையோடு ஸவசுபமென்கை

374. ஆனக இழவு பேறுகளுக கடி பெண்பென்ன அருளிச்செய்கிரு (இழவுககடி) என்று தொடங்கி.

374. இழவுககடி காயம்; பேற்றுக்கடி கீதுவ.

அதாவது—பகவத் விஷயத்தை அநாதிகாஸ மிழுகககரு நேறிது, "முன் செய்த முழுவினை" எனனுமபடி அநாதிகாஸ ஸஞ்சிதமான இவனுடைய கர்மம்; இப்படி இழுகதெட்கமெறிவ ஸவவிஷயதகதப பொறுககரு நேறிது, "விதிவாயக வின்று காப்பாராள்" எனனுமபடி இதுகாஸபுமழியப் பெரும பகவத் கருணை யென்கை. (374)

375. இவனனறிகவே மாரிச சொனதுமனவிக வகுமாத்தத்தை அருளிச் செய்கிரு மேல (மறையப்படி சொனவிக) என்று தொடங்கி

375. மறையப்படி சொனவிக இழவுக்குறுபயம்.

அதாவது—இப்படியனறிகவே, (பயப்பயக ஸிரண்டம் மாசுகுல) எனகிற விடத்திறபோடு, "இழவுககடி கசவா ஸவதததீயம், பேறுககடி சேதா ஸத குணம்" என்று இழவு பேறுகளுக நேறிதவ மாரிச சொனவிக கசவாஸ கை வாகருகையோடு அவன் திருவட்கிளப பெரும் மிழுகத போகக குடாஸமென்கை, அதவா, (மறையப்படி) இதயாதிகரு, "இழவுககடி சேதா கர்மம், பேறுககடி கசவா கருணை" என்று இழவிவனுதம் பேறுவனுதமாக சொனனபடி யனறிகவே, இழவு பேறுக ஸிரண்டுருகடி கசவா ஸவதததீயமென்று அநாதிகாஸ மிழுகதகரு மடி அவளுக சொனவிக அவன் கைவாகருகையோடு ஒருகாஸமவகிளப பெரும் மிழுகத போகக குடாஸமென்கை மெனனவுமாம். (375)

376. இப்படி சொனதுமனவிக கசவாஸ கைவாகரு மெனனுமத்தை, மெனக கயாயத்தை புபஜீவிததககெனாநு தாசிப்பிககிரு (எடுக கினைககிற வனை) என்று தொடங்கி.

376. ௪௫க்க நீளக்கீழவனைத் தன்விஞ்ஞபன்க டோமமக்குதுய்பிந்.

அதாவது—ஆழகத வினாற்றிக் தன் கர்மாறுகுணமாக அகலதாததாலே விழுந்தவனை அருவினென்று னொரு கருபாயானானவ னெடுப்பதாக வதவிக்றெவன விலே, தான் விழுவிற்றபோது அவனானகனெனநெறமாநாததைக்கொண்டு அவன் தன்னைத் தன்னினான கினைத்து, "இவ்வினாற்றினை யெனனைத் தன்னினாயும் கியனடு" எனருக, "கான் செய்பாத கார்பததை இவன் சொல்லுவதே" என்று சேற்றமெழுந்திருத்த எடாமல கைவாறகுணாக குறுபாயாப்போலே, ஸைகர்மத்தாலே ஸைஸாரமாகிற படுகுழியிலே விழுந்தவிடகிற தனனை மெடுக்க கினைக்கிற கருபாயானான விசுவாசை, "இத்தனை காமமுமெனனை ஸமஸாரத்திலே தன்னிவிட்டு வைத்தாயும் கியே" எனருக, சேறிக கைவாறகி, பட்டத படுகுறுன எனறிருத்த விடுகைக குறுப்பாயிறே யெனகை. .... (376)

377. இப்படி சொல்லுகை ஈவாறுகஞ்ச சேற்றத்தக குடமென்றுமிது மென்கெயாயத்தைக்கொண்டு சொல்லுகெனுமிமா, ததவ தச்செனான திருமங்கை யாழ்வார் பூர்வோகதிக ககந்தாத்திலே தாமே அருளிச்செய்தாரிறே யென்கெஞ்சர் (சேற்றமுன்) என்று சொடகெ.

377 சேற்றமுனென்த வந்தாத்திலே யிவனாத்திதைத் தாமே அருளிச்செய்தாரிறே.

அதாவது—"இன்னம, மகன தோற்றககுழி தோற்றுவிப்பாக்கொல்" என்று, ஈசுவரன் தன் கைவாதைத்தத்தாலே ஸமஸார்பிகெருகை சொன்னகிது, கர்மாறு குணமாக ஸமஸாரிகிற ஆத்மாவை ஸமஸாரத்தினின்று மெடுக்கைக்கு கருவி பண்ணிப்போருமவன திருவுன்னம சேறகைக் குடமென்று கினைத்து, சேற விண்ணப் பளு செய்த வார்த்தைதயாலே திருவுன்னத்துக்குச் சேற்றமுன்னென்ற முதல் வார்த்தைக ககந்தாத்திலே, இழவுககடி பவனாக சொல்லுகை கிகாற ஜாகமென்னு மில் வர்த்தத்தை முன்பப்படி அருளிச்செய்த தாமே அருளிச்செய்தாரிறே யெனகை. 377

378. "சேற்றமுன்" என்ற பினபும "ஆமெனம் செப்புவன்" என்று முன்பு சொன்னது தன்னையே சொல்லுகைகரு ஹைதவை, ப்ரகீகைத்தாருபென ப்ரகா சிப்பிகெஞ்சர் (சேற்றம்) என்று சொடகெ

378. சேற்றமுனென்தத்தாக்கி சொமறுமபடி பென்கென்கி, அருகும்

கூத்திபும அத்தவகத்தவழும் சொகலபபன்னும்.

அதாவது—சேறச்சொன்ன கித்தாலே ஈசுவரன் திருவுன்னத்துக்குச் சேற்ற முன்னென றறிந்தான பினனைபு மிவவார்த்தையைக் கூசாமல திருமுனபே சொல்லுமபடி யெனானே யெனகை? அவன் சேற்றத்தைத் தன் ஸகித்தில ஜீவிக்க வெட்டாத பரதுக்ககாஸுறிக் னுத்தவகுதாயான கருதாயும், சேற்றகெண்டஞ்சி வாய் மூடவெட்டாதபடி ககரயழிகது சொல்லுகிற ஸமஸாரார்த்தபும, சேறிபெனிக் தெறி கிலுமவேறு புகலிகலாமலகிற அகப்பகதித்தயும் சொல்லுமபடி பண்ணுமென்கை. இத்திருமொழியிலே, "அடைப வருனா பெனகருனறனருனை" "தானியெனிலி கின்னருனமல தெனகரு" "தொண்டரானவ்க கின்னருன செயவாய்" என்று பக விடககளிலுமவ்னருளையும், "ஆறறகககா வாய் மாயபோ கஞ்ககெனேதென" "காற்பத திடைப்பட்ட கைவா மனமபோ ககற்றத் தனகககிற்பன்" "பாமபோடெரு கூரை விலே பகினருப்போக தாமாறுனனக் தனனும்" "இருபாடெரி கொன்னியனுன்

சென்றுப்போ துருகா விறகு மெனதுள்ளம்" "வெள்ளத்திடைப்பாட விரிவினம்
போலே புள்ளக துளக்கா விற்பன்" என்று பன தருஷடாகதவனாடும் தம்முடைய
சூதபவவகதிதவகளைப் பருவிச செய்தாசிநே (378)

379. இப்படி அகவகதிதவாதிக ஞண்டானுதம் அவனுக்குச் சேறம் பிறக
ரும்படி சிலவறகைச் சொல்லையெனென அருளிச்செய்து (சீறினாடும்) என்று
தொடங்கி.

379. சீறினாடும் கைக் கடிக் கொளனையடி பீதுப்பாடுருவிய
பெருகு வலைய சொல்லையிநே

அதாவது—சீறின காததிலும் சேறத்தகை விஷயமானவர்களுக்கே
சென்று திருவடிகளைப் பூண்டு கொளனையடி பரமகருபாவான விருப்பானுரு
வகைப் பெருகு விரிததபடிவெல்லாம் சொல்லையிநே யென்க (379)

381. சீறின தகையிலும் கையாகடிக கொளனையடிகருமபடிகரு பர
மானக காட்டுமருர் (= கருபா பரப்பாயத் = "அரிசினதநா") என்று.

380 "கருபா பரப்பாயத்" "அரிசினதநா".

பிரிவினகைகாசாய் திருவடிகளை சரணம்.

அதாவது—= ஸதம் சிபதிதம் பூமென சரணயச சரணாதம், வதார்த்தமயி காகு
தலா கருபா பரப்பாயத் = என்று, அபாரதத்தத நீககழியாசெய்த பரண
மானந்ததக விலக்காய் புறம்புகுறறவாதே வகை திருவடிகளில் விழுந்த
காததை, கருபாவிலே அகிதத சொன்கயாலும், 'அரிசினதநா வீனதநா
வதறியிலும் மறவனத னுரு விரித்தையழுந்தறிய கிலே போன்றிருக்கேன"
என்று, பெறுககரு வருகி வரகைடகை பெற தாயானக, இது செயத
நிமையகண்டு அரிசினபெரகையெனது சேறத்தக புறம்பயனாக க்காண்டு மிட
வரவெட்டாமல் தனளிடட்டாலும், வேறு போகடியறது, சீறிப்பெறதெறிநே
அவளுடையமுக திரகைததைய விரித்த அழுத கைகை தழுவிக்கொள்ளுருழி
போலே, என்னபாரததககண்டு அருகவாரதபடி தவா தனளிடப் பரக
கிலும் திருவடிகளைத்து வேறு போகடி பறதிருமிதன என்று ஸ்ரீ குகைசகரப
பெருமானருளிச்செய்ககயாலும், (சீறினாடும் கைக் கடிக் கொளனையடி விருப்
பானுருவன) என்னுமிடம் விததமெனகை இப்படி, ஆழவ ருளிச்செய்த இவ
வந்தகத்த, "விரானகையாசி வதவததனிலும் வினாஹாதம் தவபாத பகலும்,
ருஷா விரனதேயி கெளனதகதைய கஜாதமாதா சரணென ஜிஹானதி" என்று
சூனவதா ருளிச்செய்தாசிநே. ஆக, இவ்வசவு, (பயபடிக விரித்தமாரகுக
அனுருதைய விததிக்கும்) என்றதினமே வகை கைக பரிஹாரகை பண்ணப்
பட்டது. (380)

தருதய பாகைப் குந்தித.

பெரியஜீவா திருவடிகளை சரணம்.

மயகனசகை பரகரணயான தருதிய பாகைம ஸம்பூரணம்

ஊமபடி அபயம் விருகமும், பரமகாசத்தில இவனுடைய கித்யமான விபூதி தரிபாத் தெனனுய்யடி மும்மடகா விருகமும். "இந்த விபூதி தவய விஷயமான பாதசபத மும் தரிபாசபதமும் அபயதவ மஹத்தவகளுக ரூபகண்ணித்தனையொழிய பரிசேசேதபா மனது, வீணவிபூதியி ண்டடங்காதான அலகையாதகாணவிதே விருப்பது" என்று திப்பாகாசத்திலே ஜீயாருளிச்செய்கையானே, இவ்விபூதியில கர்வரூப ப்ரதேசத்ததப்பறத பரமகாசத்தில கித்யவிபூதி மும்மடகா விருகரு மென்னவுமாம். அனதிகடே, "திமி" இதி அப்ராகருகம ஸதாசமுசயதே; தரிபாத தவஞ்சு, அபராகருதா போகயிபாபோபகாண போகஸ்தாச விசேஷா வர, பூஷணஸ்தாதிருபேண ஜகதகதாத கஸதவபிமாசிபிர கித்யப் பகவதரூபவ மாத்ர பராசச கித்யவித்ததத் முகததச காத்மபிரவ ஸம்பவதி" என்று சருதபா காலிகைவிதே பட்டாருளிச செயதபடியே, அபராகருதவ விருத்தான போகய விசேஷவக போகோபகாண விசேஷகக போகஸ்தாச விசேஷககாவிதே மூனறமசகனினாடே கூடிவிருககையானே, அஸத்ர பூஷணத்பாயததிறபடியே பூஷணஸ்தாதி ரூபத்தான ஜகதகதாத கஸதவபிமாசிசென கித்யமும், கேவல பகவதரூபவபரா விருகமும் கித்யமும் முகதமும் திப்படி மூனறமசமா விருகரு மாத் மாககண உடைத்தாஸையானே யாதக தரிபாததெனனவுமாம். ஆக, இப்படி வீண விபூதியில அத்யகதவயாவருத்ததயாகையானே கிரதியே ஸாநாவகைறபான கித்ய விபூதியிலே.

(பரிபூர்ணரூபவம் உடவாசிறக) கித்யமுகததோடே கூடிவிருகத ஓரோனதே கிரதியாகாத ஜகமான் ஸவரூப ரூபருண விபூதிகெனலகாவதறதும் யுசபதே வாதுபவிகையாவிதே பரிபூர்ணரூபவம் அவிசேகமாயச செனலகிறக வெனகை.

(அத உண்டதருகாடடாதே) அதாவது—அபபாதபத்பாது வடிவ இடநே மாதிரூபபோலே புதககனித்த வரப்பாணனு மாத வதரூபவமொன்றும் வடிவில தோறமுதே வெனகை

(தேசாகதாதகளு புத்தான பகவலிதே பிதரு ஹருதயம மிடகருமாபிபானே ஸமஸாரிகன பகவலிதே திருவுளனம் ரூப போய) அதாவது—அதேக புதராகலில வைததகெனாவி ஒருவன ஸவகாம தருணமாக தேசாகதாதே போனும், மறறுண டான புதரர்க்கும் தானாவிருகத ஜீவிபாசிறகசெபதேயும், 'இவாவினாபாதி அவனும கூடவிருகத வாமுதகக மிடரூபிதகத வைத்தம் இதகத கிழகத மிடக கெருனே!" என்று, தேசாகதாதகளு வந்த புதானபகவலிதே பிதாவிலுடைய ஹருதயம மிடகருமாபபோனே, கித்யமுகதமும் தானும கூடிவிருகத வாமுசசெயதே "இப்போகததில பராபநியுண்டாவிருகக இசேசகத ரித்தக கிழகத மிடபாதே!" என்று தேசாகதாதான ஸமஸாரிகன பகவலிதே திருவுளனம் கிராகபிபா வெனகை.

(இவாகிளப் பிரிகதால ஆறறமாடடாதே) அதாவது ஸஹருதி ஸமயத்தில [பராபநி யுண்டாவிருகக] கித்ய விபூதியில இணைஸாரி சேசகாப பிரிகத தானிருகருமனவில, புதரபெனதாதினோடே ஜீவிததவன அவர்கில கிழகத

தனியனுப்போலே, * ஸாக்ரதே கரமேத: என்ஹிபடிப அவ்விழவு ஸஹிககமாட்
டாதே யெனகை. ஸமஹகுதர விருககூமவ்விதம் இவர்களை சீரவககொண்டு
தான் சீரியா விருககசசெபதேபம், அதனதயெரு கலவியாக கிணயாதே, கரண
கணேபர ஸஹிதராய அவர்கள் வந்திகிற காலத்தில் அந்தராத்மதபா ப்ரய்ருத்தி
வி்ருத்திகளை கிவஹித்தககொண்டிருக்கை முதலானவற்றை இவர்களோடகடக
கலவியாகவும், இவர்கள் கரணகணேபர விதராய, அநெகிசேஷிதராய்கிடகக
தான் கித்யவிபூதிசிலே விருக்ருமிருப்பு இவர்களைப் பிரித்திருக்கிற விருப்பாகவும்
அவன் கிணததிரககையாலே (இவர்களைப் பிரித்தாக) ஈனதருளிச்செய்திருர்

(இவர்களோடிக கலாத பரிமாறுகககரு கரணகணேபரங்களைக் கொடுத்த)
அதாவது—அந்தராத்மதபாஹம் அவதாரார்ச சாவதாரகனாதம் இவர்களோடே
கலத்து பரிமாறுககக குறுப்பாக, * விசிதர தேஹஸமபத்தி: * இத்யாதிப்படியே,
ஸ்வசரணகமல ஸமாச்சயிணுபகரணகனான கரணகணேபரங்களை * தயமாச மகா
வாய்ச் கொடுத்த தென்கை.

(அவற்றைககொண்டு வ்யாபரிககககிடோன் சகதிவிசேஷககையு் கொடுத்த)
அதாவது—அந்த கரணகணேபரங்களைக் கொண்டு அறிவவேண்டுகவற்றை அறித்து
செய்யிவண்டுகவற்றைச் செயது கலிரிவண்டுகவற்றைத் தகிர்த்த இப்படி வ்யாப
ரிகககக கிடோன் கிரககதி ப்ரயருத்திககதி கிவருததிககதிக்காதே சகதி விசேஷக்
கையு் கொடுத்ததென்கை

(கணகானகிறகில ஆண்கிடடு கிலகருவர்ககெனது கணணுகருத் தேரத்
ருதபடி) அதாவது—இதத்கையுருசெய்து ஸவாமிதவ ப்ராபதிதேரதற இவர்கள் கண்
ணுகரு கிஷயமாய கிறகில, * த்வமமே: ஈனதரு ஸஹிபாமல, * அஹமமே: ஈனதும
ஸவதசதராரகையாதே, கலகன கணமுகபபிதே பிபொருககாதும் கிற்சககடகவ
யலகில ஈனது கிருவாண்கிடடு கிஷேதிப்பாககெனது கிணத்த, * சசகா—ஷா
பசயதி கசசகககம: * கட்டிகிலே: என்ஹிபடியே இவர்கள் கண்ணுகரு ஒருகாலும்
கிஷயமா காதபடி யெனகை. (உறவருகிற ப்ரகஜகயத தாயமுதுகிலே யணைத்துக்
கொண்டு கிடகருமாபபேரிலே, தானறித்த ஸமபகதம நேஹதவாக கிடமட்டாதே
அகவாமிதே யணைத்து) அதாவது—தன்னையும் தாகமபுமறியாதே கிடத்து உறவருகிற
ப்ரகஜகயை வத்ஸகியான மகாவானவன தானறித்த ரக்ஷயரககக ஸமபக்தமடியாக
முதுகிலே யணைத்துக்கொண்டு கிடகருமாபபேரிலே, அகாதிமாயயா ஸுப்தராய் ஸவ
பாணகருபங்கலி கென்கறபு மறியாமல கிடக்கிற கிசதேசகரை சேஷியான
தானறித்த ரக்ஷயரககக ஸமபக்தமே நேஹதவாக கிட ககாணனறிகதே, * ஆதமகி
திஷட்டக * என்ஹிபடியே அந்தராத்மதயே: இவற்றை ஸ்பாதித்துக்கொண்
டென்கை

(ஆடகிலத் தோடாசகி கனதெனதுகிடாதே ஸத்ததகை கோகதி) அதாவது—
ஒருவனுடகமையை யொருவ ன்பஹரித் தானகிறக உடகயவனுய கைதது உடக
கமையை கிழகதவன தன்னதெனது கிடக்கதேற்றப் பலகனும் தோடர்கது பேரக்
தால பினபு வயவஹாரததிக கிஜுபதேஹதவாக கிற்சுமிதே, அபபடியே, " அதுபவ
கிபவாத் " என்ஹிதேசதருகடக ஆடகிலதும் கமதெனதுகிடாதேற்ற ஒருதக

பற்றிவெண்டு பொருதெ தொடர்ச்சி ப்புறமென்று கிணத்து, அநதார்த்தபா
அவனதிதருள தான்க்கிண யொருகனதும கைவிடாதே தாரகருமவெண்டு தர்ப
பூதரான திகைகள் னத்தத பழியாமல் லோகி மென்கை, (உடன் கேட்குய)
அதாவது—இப்படி னத்ததார்த்தபா னவகை ஏன பரிகோதி னாவதனவதவிது
யிவகருகாத தகிளபாபபுபேருகை (உடன்கேடன, சனபத, திவனகேடு தன
கேடாவிருதருமவின்விதே

[illegible][illegible]

தென்கை. அன்றிக்வே, (சனமபென்று பேரிட மாவதொரு நிலம்) என்மிறை, * சவேபிணாபிசாப யிஜாத * என்று ஆன்மிகப் ஜகதவா விஜிதமாவையாலே சனமபென்று பேரிடவாசிருகமதாய, பரநிமிசமாவாகையாலே நிலமயாசிருகமிற சயேவசித்பறுஷ்டாசத்தையாய், அவகோத்தகசுடவானதொரு சனம காணாத வளவனநிசிக சாஸ்தர மயாவதயாதே மேக தானுமிற மாககெகோனஞககரு யோகவமான சாஸ்தராலிசயத்தக ருடவான அகதானுமுட்பட இவர்கன்பககல் காணப்பெருதே பென்னவுமாம்.

அபிபாககரு, (மெறியைக கொத்திப்பார்த்தாக) தித்யாநியாலே, ஜனாத ணுகாதயோகவதை சிவநாமயாநி அதுஞாத ணுகருகதா ணுண்டாவென ஞாயாத, அதுவுமிவநாமயாலே ஒருவழியாது மங்கோர யோகவதையற்று இழ யோடே மீளுமபடி சொல்லுமிறை.

(தனகேற திடம்பெற்றவனவியை) அதாகத—திப்படி மீண்டாபிபாலே மீனடுகிணையன்றிகே இவர்களை உஜ்ஜீவிபிசைககிதுண்டான சாபகதாலே, பினநாயு மங்கேசிகைக வகாசம பார்த்தத் திரிபும தனகேற அவகாசம பெற்ற வளவியை பென்கை.

(என்னுரைச சொனஞய தித்யாநி, என்ருப்போலே சிவவற்றை மேறிடடு) அதாக. து—அவலுர் இவலுர் என்று திவன பல வர்களைபுது சொகா சிறை, கோமின திருமலை முதலாகத் தாதுகை வர்களைநெ பெததுமொனகறா சொனஞக, அம் மாதரமே பற்றுகை, என்னுடய வகாச சொனஞய் என்றும், அவர் இவர் என் ருப்போலே சொகா சிறை, ஒருவன பேகாச சொல்லுமிறதா திருமலையினிலே யொனகறா சொனஞக, அவவனில கொண்டு, என் பேகாச சொனஞய் என்றும்; சில பாகவதர்கள் கட்டினை வறி போகா சிறை அவர்களை நியமித்தக ககிதுவ் னது பறிப்பதா வறி பறிக்கா ருத்தேயகெமெறவனவிக, வைகாச்யதநிலே போகிரு னெரு தேவகன அவகன பினதே தேனற, அவனை ததாநுஞாததமாக வருகிரு னாக சினைதது அவகன பயப்படநா பறியாதொழிய, அது பறதராக அத சேவ கனை, என்னடியாகா யோகெனய என்றும், ஒருவன வர்க்காகதநில தன வயக நிலப்புக்கவாதே சிருவனவிடததே சின்றும வளவியை வர வெகத்தாதநிலே துவிவிட கிறையாசிறை, மருபுமிலிலே வெகத்தாம வகத, தித்தனை ஜனமபெறிக ம பாரணன தரிகம என்னுயபடி சினைத்த வருகிருகன சில பாகவதர் அவனநி வாமக அத தரிகே தககன ஸ்ரீபாதம் முதலானவற்றை வினகவி தினைப்பாறிப் போனாக, அதடியாக, என்னடியார் விடாயததீர்த்தாய என்றும்; ஒருவன தனகருச ருதாதரகம பெருகககரும் காற்றோகிதமன்னபோது வகநிருகககரும் இவற் துககாகப் புறகதினைக் கட்டகவகக, வர்க்குபீததாய அகிகெ யொதயருவோ மென்று வருகிருர் சில பாகவதர் அவகெ யொதவகி திருகதபோக, தாவகவாதந் தாலே, என்னடியார்கரு குதகக விழுகக கொடுத்தாய என்றும், இப்புண்டகனிலே சிவவற்றை அவர்க வறியாநிருககத் தாலே யாரோபித தென்கை,

(மயுஷங்காபிட்டு) மயுஷங்கா விநாயகவத—மாதா பெடாமக வெறுமனே வழி போகிறாள் மயுஷிகை மாங்காயை மறைத்தகொண்டு சென்றிட்டி, மாங்காயைக் கவவுகண்டா யென்கை. இது வலிய ஆரோபிக்ருமதக்கு த்ருஷ்டாந்தம்.

(பொன் வானியன் இப்படி, ஒன்று பதநாகி உத்திகொண்டு போகும்) அதாவது, பொன் வானியம் செய்வனெருவன் ஆரோஜம் பரிசுதிக்கக்கூடிய கால டின் பொன்னின் உரை கவிதையுடையது ஒன்றும் சோராதபடி மெழுகாரை யொத்தி யெடுத்த கவிஞாட்டத்துடன் காண பொன்னுயதது, கழுகை கொண் டுய்த்து என்று சிவநாமாபிப்பாரே, ஒரு ஜகம் மிரண்டு ஜகம்க்கை வன்றிக் கி சேதகருடைய ஜகம் பாம்பாக்கவிதாறுடி, கிடாமைத் தீர்த்தகா, ஒதுக்க கிழகை கொடுத்தபன்னாப்பாரே புண்டாம் பாத்தூசிகை, ஊதாச கொன்னாய், பேரைச கொன்னாய் எனருப்பாரே கரும பாரணமிகை, அடியாகா கோகெனாய் எனருப் பாரேபுண்டா மாதுகைமிகை எனவிற னாகருத கிசேஷககி, சாஸ்தா கிழிந லும் சேதா கிதிதமுன்னிறியிருக்கத் தானே கவித்த, கவிதமானவைதன்கண் ஒன்றை அகேசமாகி உத்திகொண்டு போகுகென்கை (381)

382 இவ்வஜ்ஞாத னாகருத மயுஷக எவ்வ னவகேசிகருமெனலுமது கானகாமிடமுண்டோ வென்ன (கவிதா சரிதாநிகரி) இவ்வந்தகம் கருகை மொழி யக் கானகாம்) எனவருத்.

382. கவிதா சரிதாநிகரே இவ்வந்தம் கருகை மொழியக் கானகாம்.

அதாவது—கிதாபபாரஜ னாகதபாய் காரோஜ மலிநியானகவிதா, ஸபத் திகளான லுமதுது கதரீகவிதும் கட்டகை ஆரோபமம் அநிசைய பர்த்துமத்தத தேஜாதேஜுளன ஸ்வருண ஸம்பக்கைத இவை புண்டாயாய் அநிஹாராத் திபாச மற பகவத் ஸ்வகிதிக் கி அநேகத் திருவின்கிதாநி அநிகை கிரகையாயப் போருமிற பகவாய் கண்டு, "உன்கை விவகாபிசுப்பாநிகைகரும திபாரோபண கைககிய ப்ரா வண்யத்தக்குக காரணமென" என்று ஸபதகிகை கேடக, அவன ஜாநி ஸமருதி போடே பிறதவனாக்கையாரே, + ததேஷா கையாமிபதத் யத் வருத்தம் மம் சோபாரி+ என்று தொடங்கி, + மெனகிர ராஜஸய புர ஸைதிரியாபூத புரோ ஹிதா, தேச சாயதஸ கிஷ்டேனா காரிதம் தேவிசாதேடே அஹஸபஹி கசருஷம் புஷ்ப தாபாமபு ரெகாண, திபாதாநிபிசைகாச சாரி தத்யஸா தவிஜு" என்று மெனகிராஜ புரோஹிதனா ஸைதிரேயன, தேவிபாறதஸகாரிதே ஒரெமபெரு மான கோகியுண்டாகி, அநிகை கானகேஜம ஸகை கைககையககிளபும் பணனி வந்ததிததபகையபும்; + கார்த்திகை திபிதேதா திப உபாந்தகை தேவஸகதா, ஆஸீச கிர்வாண பூகிஷ்டேடே தேவஸய புரேதா கி, தேவஸபதிரோஸை தத்ய ஹமபி லுஷிகா, பாதி ஸகாதிகாஹினை கருகபுதகிர் காரகா, கருஹிதாச மயர் வந்தி ப்ருஷகமகோ ராவச, கஷ்டாசாஹம் தகைதஸய மாஜ்ஜாஸய பபாநகா, வகதா பரகதேச சையதபா ஸதிபா ப்ரோதேதாமயா, ஜஜகாந பூகவத திபதயா தஸகிச காயகதேபுர+ என ர, கார்த்திகைமாஸத்திசை, அவனகத எம்பெருமான ஸககிதிகி கேறறின அத திருவின்கை அகிபந்திதிகிற வககித, அகிகாபிகிதெ மொரு பென்னெனியாயகொண்டு வந்ததிதெதான அததிருவின்ககிள திரிஸயக கைகிச

பற்றற்று ஸர்வத்ர ஸ்வதர்ஸியாய் பகவத்ப்ரபாகரூப காரணகாரத்ர வ்யாபத்தாரே
 பெங்கும ஸஞ்சரிப்பாடுருகு பாகவதன் ஒருவர்த்ர உனவாசன புறத்தின்கீழ்க்கீழே
 யோதாமினவனகீழே தவாரிககாரர் அவர்க்கு களனனென்று பிடித்துக் கட்ட,
 அவனவனகீழே தீயோடிசென்று அககட்ட விடுத்தது அந்த பாகவதனை உன
 கருஹத்திதே கொண்டுபோய சூசவளிப்பிததாய், அத்தாரிக விது உனகளை
 டாபதத என்று இதிஹான ஸமுசயத்திதே கொண்கப்பட்ட ஸுமாதேரபாகவாச
 ரூம; இன்னமும் ஒருவர்த்ர யமபடாரிகே அத்தயாத பிடுகதயாய சூகாசத்திதே ரகசு
 பேகைக் தேரதற்கு கட்டிபிடுககொண்டு வாரகிறத, அசுவத்த நீர்த்தத்திதே ரி
 காம தபஸஸு பணனிலிருந்த மாதவி அதகதககண்டு கருகப பணனி, தாடுரு
 கள செயத தபப்பகத்தத அவனாகருக கொடுக்க, அபதேரிகே யமபடரூம பகத
 பூததாய், யாமயவாககதும் ஸுதேவத்தாமாய், வாதவ சீரமுக போய வினகூண
 சீரமாய், இவளாயு கொண்டு அவகன யமன ஸகிதிபிதே கொதயவனகீழே,
 கபிதவ தர்மாரேஜுபூத் தஸவன தத பரியதாசை, ஸாதவயக ஸ மஹாதேஜா
 வயாஜுஹார தாமபாதி என்று, பித்ருவத் ப்ரணவவதரூப இவளாகருறிதது இன
 கொதுக கொதுகிற யமன, பததேர தவய ஸுதுகருதம் கிஞ்சிதஹிதயிதே,
 இதேர தவாத ஜாமாதிகே தவாமககித விதத ஆகித, கிஞ்சுபகதேர விவ
 ஸாததம ராத்ரபகத தயிவசயி, ததககிதத பரபவன தவனா தஸமா கம, ஸாஹி
 ஸவப்ரதம் விதவி ஸ்ரீமதரகசுபாசரிதா, ததாதேத்தேரததம ஸ்ரீமதவததம
 காமஸகரிதா, தர்மஜுதாத்ரபாம யஸவானிகே ஸகரிதா பவத் என்று, மாதவி
 விதுகட்டய வயகேர முனகரு கருகக ருதப்பாக கீபரியச செயத தொரு காம
 கினை, இது ஜம்மத்தாகப் பணனிடாம ஜாமத்திதே பெரு ராதரி உனது
 கட்டய கருஹத்திதே தவகிப போகககார ஒரு பாகவதன் வத்தனகீழே கிடி
 பிருகதிபாண, ததஸகிவாததாரிக புனடானத கருககககித ஸாதஸமா
 கம என்று முனபே புனடானதேர அதுஞாத ஸுதுகததத இவன் பெற்றத
 கடியாகச கொனனெனகிற காகுடபாணததிக கோகி மஹாதமபததிக கரு
 பும முதனவதததத கொதுகிறத. (கருகக மொழியக கானகாம) என்றத, கிள
 ததேன கானகமெனதடி. இவவஜுதாநகருகக கடியான் பகவத கப
 கரிம இவர்களுககிவகோ பககன கருககரு ஹேதவாகவாதிம, அதுஞாதஸு
 கருதககிப பறசுரகக கொண்டு காவனவகேரிகரு மெனதுகிதகரு இவ
 உதாததரணமா ககமிதே

(382,

383. ஆக, ஸர்வோவரன் தன் கிரேஹதக கருவயாதிம ஸமஸாரி தேத
 கார புஜுஜீவிபிகககிதிக உதபுகதரூப கரணகிவபா ரதககிதிகிப பணனி
 ஸவாஜுஞாதப சஸதரகருணமாக இவகன பககிதிக கி ஸுதுத கிதேஷ
 கண்டு அககிககணமவழியுனிடாமென்று பார்த்து, ததஸபததிக ஸவமுகதி
 ப்ரணகசும கவகமய ஸர்கருணயமய வாரணககார அதுஞாத ஸுதுதககித்
 தாரே ககித்த, அவவ தனகீ ஜகம பரமபகரகன தேரமென்று பததாசகி
 கட்டத்திகொண்டு பிபாருமபுகவ விதைதேன அருகிசெய்து, அதுஞாதஸுது
 மககேர ஹேதவாமபுகவயபு தகிபிததாராய கிளரா கீழ், இவர்கீழே

விஷயிகார வாரி அறிவாதவர்களை இதுகவிரைந்த வைத்திதரத்ததனாதாரிதாவித்த
ராகாம விருப்பர்களைனெதுர் மேல (அஜ்ஞான மதுஷய்களை) என்று தொடங்கி

383 அஜ்ஞான மதுஷய்கள் வாரி தத்தானெய்த்ருபயான.

அஜ்ஞானெதுர்—விரோதமாக விஷயிகார வைபவ மறிவாதவர்கள், (வானா
தாதா எனெறிருப்பார்கள்) என்றது, இப்படி உபகரித்தருளுவதை என்று தன்
சீபத்தாடு. உடையனாடிருக அது செயலாய்க், செறுமனை, உபகரித்தா எனெறி
மாத்தரத்தை பதனாதித்திருகதுகவிரைந்தென நயடி. (183)

384. இநில வாரி அறிவாதவர்களைப்பெய்யுதைய அருளிச்செய்தெதுர் (ஜ்ஞான
வான்கள்) என்று தொடங்கி

384 இதுவானவகை "இனமெனனைப் பொருளாகித் தனனை பெனதுகை வைத்தான"
"தெனநி செய்கெரு வெய்கெருகில் தகடுவதுவ"
"நடுவெய்துய்யகென்கெரு தாதா" "அத்யதனை வந்தித்த
வந்தா த் செய்தனை வடுபெனறிப்பின" "பொருளாகித் தனனைப்
பொருளாகி அகமை வெனடைய" "வெனநி த்மனைகெடுத்தாய"
"மருதித்தாயுய் மனைமத்தாய" என்று சீபடா நியாகை.

ஜ்ஞானவான்களாவது, கிரீடாமாக விஷயிகார வைபவத்தை உபகர்படி
அறிபுடவான. ("இனமெனனைப் பொருளாகித் தனனை பெனதுகை வைத்தான"
இதயாதி) அநாதிகை மனைதவாயக மிடாதவெனனை இன்று வனைதவாகி கித்ப
ஸுலிகெருகரு மய்கருகான தனனை கித்ப வனைகெருகரு கிவகருகான வென
துகைய நெய்யமான வெனுகெருகைத்தான; பெரிய வுதடயாரைப்பாரித் தன்
யோடே முடிந்தேதெரு, திருவாய்யப்பாரித் தருதுய் கிதா என்ற வக
தேதிரு, அனதிககே தனதுகைய கஜ்ஞானவாததம பனனினெருப்படி
கிதிரித் கிமனை அதுகருத்தேதிரு, என வனை செய்கெருக வெனய்கெரு
கெரு புருகரு பெருப்பிதா பெருகருய் கிவகருகெரு, கித்ய பரவனருப்ப
யோகா கிதா கெருவ வகரு உஜ்ஜீவியியகிதா வையி, எனகெருகரு ஜ்ஞா
பகருதா பனனின வையியான த் கெருபுதருவ வெனபகரு பனனின உப
காரம உபகரித்த கிதிரிகெருபுமித்தனை, எனகரு செய்கித் தனகருடப்பாரிமே,
"அனகெருவ" எனகெருபடியே அனதகருபருவக மிடாதவெனனை "கருதமேவ"
எனகெருபடியே கருதாவருய ஒரு வந்துவாய்படி பனனின, அகருதத்தை கிவகித
ருமபடி கருகருவாததம கருகருகருகரு, அருகருதததம கருகருதததம
கருகருபருகருபாரிமே உனகருபு முகருத கருதா கித்யகருகருபுமகரும பொரு
கருத கெருகருப யோகெருய, அகருபாரிமே கருகருகருகரு உனகருயே அதுப
கருகருமகருகருகரு தருதாவென்று அவன கிரீடாமாகவாய பனனின உபகார
கிசெருகருகரு அருகருதித்தருத் தனகருபத்த சீபடா கிதயாகருகருகரு

அனதிககே, (அஜ்ஞா) இதயாதிரு (வானா தாதா) என்று பாடமாகி,
இப்படி வானகருவான தன கிரீடாமாக கருகருபாரிமே தனனை உஜ்ஜீவியிகே

கருவிபண்ணிகளொன்று வரும் பரவாததை அறிவாத மறவுவர், வானவலியாகே ஜீவித்தத நிமிசம் தவறுதலு வதைதொரு ஸ்கந்தநியை ஸமுத்தய வானவந்தாரென்று வினைதற்குமுன்போகே, சிந்திற்றதமாவைத பவதவகேராததை தவகன ஸ்கந்த பவததாரே வதைதா வகினைதற்குப்பங்கென்று பொருளாகக்கடவது. அப்போததரு, ஸகந்தமவனருளரிக வதைதென்று தெளிபகவண்டவர்வ அவன நிர்ஹேதாமாபபண்ணின் உபகார விசேஷமாகி அநவதைத்திநிபடுமபடியை அருளிச்செய்திருமொன்று மேகை வாய்பததரு ஸகந்தி. (384)

385 இவகிரஹேதவ விஷயிகார ஸதாபகவனதொரு ஐமிஹ்யததை ஸயரீப பிசெருர் (பாஷ்யகாரர் காலத்திலே) என்று தொடங்கி

385 பாக்யகாராகைத்திலே ஒருநாள் பெருமான புறப்பட்டருளுந்நியை
பாத்தபுப் பேரீய தீருமண்டபத்துக்கு உழாக முத்திகென்றாரும்
தீவகிருந் வகினை இவகிரதம பாத்தபுநயக, பின்பு பீதந்
வாதகைகளை ஸயரீபயது.

அதாவது—ஸகை வேதாந்த தாதாப் பரீததவகெனகாம ஸமசய விபரீபயமற உத்த செவகவிறகிற ஸகந்தகவகவன பாஷ்யகாரர் காலத்திலே, ஒருவன் பெரு மான புறப்பட்டருளுந்நியையும் பரீதந் பெரீயநிருமண்டபததருகெழுவா ஐஞா வகிராரன் முத்திகெனவாரும் திரவகிருகெனவகினை, ஒரு ஸ்ரீகவஸுஸவர், "இத கெடுகவக வர்வகவிலே அவகவ புறப்பாந் பரீத்திருகிரதாரகெவென்று தெரி யாத, தினது வகுத்த விசயியான பெருமான புறப்பாந் பரீத்த வகிருகவ வனன ஸ்கந்தம பண்ணிஞோம்" எனன், தத்பரஸகந்திலே "கித்ய ஸகஸாரீயாயப் போக்தவதருக பவத விஷயதநிவ ருசிரிதகைகவ கடிமென்" என்று விராரீகவ செபிர, பாத்தருகவ ஸ்கந்தமெனன் அஐஞாத ஸ்கந்தகெனனப பிறாததாம, அவவனகிலே மிடாபிப்பெருமகிருதவர் "கவக பவத விஷயமபியாகே ஸ்கந்த தேவகென்று மொருவருளரிட வர்வகவிய" எனன், பிளிகிருகவத பூரவாய், "ஸ்கந்தகென்று கெவகவிறதம கி கினைகெற விஷயத தனகினை யகவன்" எனநருளிச்செய், ஆக தூபக. பின்பு பீதந் வரீத்தகைகளை இவகிடந திலே கினைப்பதெனநபக. இககைததான "தருதயாகைடாயென்" எனகெற பாடகவ வயாகவயாததிலே ஸககிரஹண பூர்வகருளிச்செய்த ஸவததாரகவிரே. தித்தாவ அஐஞாத ஸ்கந்த முண்டாய்த்தாமதும் அத பகிஹேதவனது, அததை வயாஜமகை அககிரிகரு பீவாரின பகிஹேத கவநதாவதது. (385)

386 கெடுகவகவன அரீத்தததை கிவகிகெருர் (ஆவகவக) என்று தொடங்கி.

386. ஆவகவக அஐஞாதயான தகவககிபே பதருககெவகெனடு
கடாவிவாத்திய.

அதாவது—கெடுகெனன் பரவாததாரே ஸவமுகிற ப்ரஸககாதிகவ வார ஸகககை இசசேதகவநியாமகெ கிளபுமவயான கென்கருத விசேஷககிளபே இவகி அககிரிககைகருப் பதருககவ பிதததகெவகெனடு விசேஷ கடாவிததைகப் பணஞுகிறருமெனகை. (386)

387. இப்படி அஜ்ஞாநஸ்கருதவாநிபாதிதம் நேஹதவாககொண்டு
கடாக்ஷிகருமனவிய அமகேசரம் விஹதவாகாதே வெணன அருளிச்செய்திருர்
(இவையுடைய) என்று தொடங்கி

387 இவையுடைய இவனுக்கு விநயமுபயிற்ற இவனானது முதலில்
அவன் கருஷத்தது

அதாவது—இதை யாத்ருசிகாதி ஸ்கருதவகளுமுடைய இவனுக்கு குண்டாம்
பயிற்ற இவற்றாகும் விபாகயதததிலகாகபடி காரணகோபா விதரஸ்யா கிடந்த
இவனானது கருஷகாமததிக காரணதிகககொடுத்தது அவ னுண்டாகித்
தென்கை இததான, கடாசு நேஹதவாகக கொணன யாத்ருசிகாதிகளு மவ
னுடைய கருஷிபன மென்கை சசபதத்தரீக, தவயவாயாத் ஐஞாநஸ்கருதவ
கருகரு மடி அவன்கருஷி மென்கிறத அசநிகே, வந்தயமான விருபணவிகே
ஷவகிள ஸமுசகிசிறதரவெமாய கருஷகதான சேதகர்மாதருணமாகவனரு
மெனனிக? கருஷகப்பாது கர்மத்ததக கடாக்ஷிததவாதிதம் மென்கபதய மது
காஹ காரயமிற்ற. (387)

388. தகவிருபணத்தி விவனுக்கு மையகிகருமதகை அருளிச்செய்திருர்
(அதாவது) என்று தொடங்கி.

388. அதுதனது நீருபத்திக இவனானது ஒன்றும் மெய்யவேண்டாத
படியி வீடுகரும்

அதாவது—அதிகவிசேஷிதமயக கிடகிற தகவிகே உஜ்ஜீவிகோபயோகி
யான காரண ககோபாநகிள பரமதவையாகே அவன் கதபடியை அநனகித்தரக,
தததிக ஸததரகிகளு இவனானது கவிவாஜ்ஜீவகாமசததிலவன செயதபடி கண்
கருகைகமொழியத் தாகொரு பரவருததி பணனவிவண்டாதபடியி வீடுகருமென்கை.

389. பசவா கருஷகயா விவனுக்கு விநய மககேரபபறதகை யாத்ருசிக
காதிகமாதரீக மனறு, இன்னமும் கிலுண்டென்று தகிப்பிகைகககவாதத்,
கோகொணன இவனாக னுண்டாம் பரகாரததத புபாநிகைகககவாதக அருளிச்
செய்திருமேன (பகமுயதக) என்று தொடங்கி.

389 பமுயதக உபுஷது தடுவது விநயநாயப்போரும கெதாதத்திகே
உதிக் முகத்தது பகமயத்தயாயோகே, இவனான தன்னடையே
விநயமுபயிற்ற பத்தியுமன் பமுயுனத்தத கருஷத்ததேட்டின.

அதாவது—புதிகாத ததிக திருத்தினதனதிககே பகமுயதக உமுயத கரு
வது விநயதவககொணநி செயககாயப்போரும கெதாதத்திகே கர்ஷண அதுக்
கெணன மொரு கருஷியு பணனதிருகக உதிரியானது முகித்த விநகத ததிக
கடமொப்போகே, மேறகொணப்புருகிற விருபண விகேஷககனாதக கோகொணன
யாத்ருசிகாதிகனாதக இதுககெணன மொரு கருஷி செயயவேண்டாதே இச
சேதகர் பகவிகிக தன்னடையே விநயமுபயிற்றத, பகதிகரு கர்ஷகளு

காலாண்டிப் பாவாஹுருபேண டடகதெ ஸம்ஸாரமாதெ பழம்புனததை ஸுருஷ்டிததைத் திருத்த மெனற்படி. (389)

390. (இவை) எனது கீழ்க்குளிச்செய்தவத்தை விசநிகரிக்கைக்காக நன்விஷய பாகததை அதுவகிகிஞ்சுர் (அவைதானெவை யெனஞ்) எனது.

390. அவைதானெவை யெனஞ்,

391. அதுகரு உத்தர மருளிச்செய்திரா (ஸ்ரீமகருத) இத்தாதிபாரே,

391. பூர்வகருத புனய புனய பனைகனை கீடாயம் புதித்த, உத்தர காதத்தி ஸைனிகொனது பாவாதத்தி மத்தி யெனனுமபடி கடுமையித்த தகையினை, தாயா? தாய தித திதயது? தமக்கினிமக் கோக்கியது? எனது பிதப்பன கன திதயன விசைககருண்டு, அவையாதி, மூப்பு மொக்தவையாதி.

அதாவது—முன்பு செய்யப்பட்ட புனயபாபருப கீமத்தவததினுடையவும் பகைகளை ஸைர்க்க காலதிகளினினை கொககை மறுபித்த மேலுள்ள காலதிக பூர்வகீம வானகைகொண்டு புனயபாபருப கீமககளினை பாவத்திசெய்ததனை யெனது கொககத்தகதையபடி. அதாவது—பாவ கீம பாவாபவத்தினை ஸைபா பிதயினினை தகையினை காலதெ தேலுமே தேலுமிதிதேரே ஸைதாதாரே பாதகதாரே காமாரெனதும், கடுமையடி கினருமே பிதமககாபடி கினருமே? காம கினதிகினியிதெனதும்; இப்படி கினத கைகினிமக் கீடெலுக்ககடென கோக்கடி யெதெனதும் தனனடைபு புனடாவன கினைருபன விசைககருண்டு, அவருபன விசைகககாதக, பூர்வகதககொன பாத்ருகிகிதி ஸுருதக காதக கெனவை (391)

392. இவகிதேறதக விசைககா காம காலதாத்நிகெகிக கொககித் தெனன அருளிச்செய்திருர் (யதாரதி) எனது தொடங்கி

392. “யதாதி மோககா: பாதித” எனது தொடங்கி இத்தூடைய காமதகை பகை காதாத்நிக கொககித.

பகை காலதாய தாதெடகி ஸைலிதையாதித திருப்பது, அதினை யென திதே அலிபபுதய ஸைலிதை பாவகாதாரைய கருதலைய காத காலபனல ஸையம் எனதிறபடியினை காதத்தகரு மாதிகதா பகைகரு திருககசெய்தே தததத ஸைலிதகைகிதததும் அதாவது காதககருமுனடிதே; அதிதக ஸைலிதகரு அலிபபுதய ஸைலிதகரு குதான காதககாமையினை இத்தக அலிபபுதய ஸைலிதக எனதிறத; இத்த ஸைலிதகினை, “தன்னுன்கின கிளர் கண்டத் தமகான” எனதிறபடியே காதக திதயிதத்திரேத ஸைலிதகிதய திருகரும ருதான, தேவகலியய பாவம் கிததகரு பூர்வகதபகையான கெனதறுபத்திதத ஸை ஸையககெனலாம கேடக, அவன கிளகித்தககொண்டு காலகிதக, பதினா மத்தாயதிக இவன பனன்கின பாககத்தகரு உத்தரமாக ஸைலா மோககிதேறதக கொன கிததககிதி அதுகாதகத்தி யெனது காலகெனலக கிளகி ககதி புன

[illegible]

393. இப்படி எவ்வளவு சொன்னவனவனதிலே சி?ஹதா விஷயமாகத் தகரா போர பாதுகாப்பு ஆபத்தமாகவேண்டாத ஆழ்க்க இயங்கத்ததைத் தெரிய வருகிறசெய்தாசெய்தா போல (செய்தே) கண்ட தெரவெ.

393. "கேரீசை வதங்கசெய்ய" என்ற இளவந்தரத்த கையடக்க
கருவியைச் செய்தாரிவர்

(வெறிதே வருகசெய்வார்) என நன-விற்றேறதகமாக கருப்ப பண்ணுவரெனற படி. (இவவர்த்தததை எப்படியாக வருகிசசெய்தார்) என நன, இவகிசேறேறதக விஷயிகாரமாகிற ரஹஸ்யர்த்தத்தை மைசய விபர்வயமற மகனரு மறிபுமபடி ப்ரகாசமாக வருகிசசெய்தா ரெனகை. (393)

894. அத்த நிவ்வலிசதிக கலாதரோகதிலி கபிபாப மறிபாதார் சக் கையை பதவதித்துப் பரிஹரிசெஞர் (செய்வார்கடரு) என நு தொடங்கி.

894 "செய்வார்கடரு" என நு அருளுகரு நேது ஸுகருத மெனஞரித்ததே யென்கி; அப்போது "வெறிதே" என்கு விடம ரோது.

அதாவது-"அருகசெய்வார்" என ந வந்தரடி, ஆகருத தானென நு மபே ககதிலிகே, "செய்வார்கடரு" என நு, அருளுககரு குறுப்பாகத் திருவுள்ள முககரும படி. சிலவறதறச செயபுமவர்களுக கெனகையானே, அவன கருப்ப பண்ணுமகரு றேறத சேதா ஸுகருத மெனஞரித்ததே யென்கி; அப்படி சொகதுமபோது கிசேறேறதக வரகாமான "வெறிதே" எனகிறவிடம மககதமாகத் தெனகை. ஆகையாக, "செய்வார்கடரு" என நன, தானசெய்ய கிணத்தவர்களுக கெனறபடி. (394)

395. ஆபிமுகவயத்தகரு பகவத் கருப்ப காரணம், அதிலேறததகரு ஸுகருதம் காரணமென நு கிணத்ததா சொகதுவார் வசாததை அருவதிதமுககொண்டு பரிஹரிசெஞர் (பகவதாபிமுகவயம்) என நு தொடங்கி.

395. பகவதாபிமுகவய ஸுகருதத்தகவந்தக்கே பகவத் கருப்பயானே ப்ரகக்ட்ரு. அதிலேறதம் ஸுகருதத்தானே யென்கி, இந்த பக விசேஷத்துக்கு அதைத் தாத்தயாக்க மொனஞது.

அதாவது-அவகிசாணம் விமுகளுயப்போத இசசேதாணுகரு பகவத் விஷயத் தில பிறகெற வாரிமுகவயம், இவனுண்டய ஸுகருத விபர்த்தமாகவனறிகேகே கேவல பகவத் கருப்பயானே பிறகெறத, தத்பூர்கபாவிபான அதிலேறதம் ஸுகருதமடி யாகப் பிறகெறதென நு சொகைப்பார்க்கெ, அதிகாதுமருணுதிரய ஆத்மோஜ்ஜீவ காவருமார திருகதுளன பகவதத்தேஷமகிற தீபபலன்சேஷததகரு அதிகுநா மான யாத்ருசகிகாதி ஸுகருதத்ததக காரணமென நு சொகைவொனஞ தென்கை. ஆகையாக அதிலேறத்தகரும பகவத்கருப்பயே காரணமென நு சொகைவேணு மென நு கருத்து. .... (395)

896. சாஸந்தாவிஹிதமுமாய சேதாவிதிதமுமாய இதை யாத்ருசகிகாதி களுகரு ஸுகருதமென நு பேரிடா ரினஞரென னுயட ததை கைகபரி ஹாரஞபேண அருகிசசெய்கெஞர் (சாஸந்தாமு) என நு தொடங்கி

896 சாஸதாமு விதிபாத தாமுதிரயாதே பிடுகக்ட்ரு இதை ஸுகருதம் மென நு தாம பேரிடுக்ட்ரு யென்கென்கி, தாமத, வவர மென நு கேட்டருக்கையவிடுக்ட்ரு.

தோற்றமவற்றுக்குச் சொல்லும் பரிஹாரங்கள் (மற்றமுண்டான வகதவயங்கள் வன்), மற்றுமிக் கிரீஹேதக ஸதாபனார்த்தமாகச் சொல்லவேண்டியவையான சவும ஸம்ஸ்கிருதி சகரஸ்தே பரமபயமேன ஸம் காமபி, ஜீவே து:ககாதிகே ஸிஷுணு: கருபா கரபபஜ்யபதே, கிரீஹேதக கடாகேஷண மதியே மஹாமதே, ஆசார்ய ஸிஷுபிகாராத் பரபதவகதி பரமகதி, காஸென புருஷகாரேண ஸாபயமயே நேஹதவ, தேவஸம் ஸிஷுசசையவஹம் பரிேகே கஞ்சித கதாசா இத்யாதி பரமணமகஸம், ஏதகதகாரஹகதர்கககஸம். (ஸ்ததரபயதநாகே சொஸ்துநிதி லோம்) எனறது, இவையெனனாகு சொஸ்பபாகருமணமின கரகதபரபப வருமென மருசெ சொஸ்துமிருமினம் பென்றபடி. (397)

398. ஆக, மே (பகவத் குணதஸாதா மபயிஹிது) எனற பரிஜ்ஞகரு உபபாதகமாக, ஸ்ரீபாத விபுதிதிகே) எனற தொடகி இவவவவம், ரசவரன் இவ வாதமோஜ ஜிவகார்த்தமாக விழுகதகையே பிடிதத கருஷிபணணிப போருமபடிபை ஸிஸ்தரேண அருளிச்செய்தார், அதுதனை விகமிகிருர (ஆகையால்) எனற தொடகி.

398. ஆகையாக் இவன் விழுகளு தவாயிதபட்ட உஜ்ஜீவிகைக்கு
கருஷிபணணிப ஸவரன் யதுஸத்ததாஸ பபோத்ய த்யபயாகுயே
பிடுக்கு பித்தன்.

அதாவது—ரசவர ஸிவகார்த்தமோஜஜீவகத்தகரு கருஷிபணணம் கட்டின் விதவாகையாகே, இப்படி கிரீசேதனைதனபகவ விழுகளு அலணைதவிதுமுடபட இவனுஜ்ஜீவிகைக்கு கருஷி பணணிபபோகத குணதிகளு அவன் அதுஸத்த தாஸ, சவுமபுத ஸுவவ விவவவஸதாபகதாக்கி ஸமஸம் காமதருணமாக ஸம் ஸரிக்கவிடாமெனற ததருணவிவவஸத்தாகே ஸாவகாஸமும் கரபபராகுயே பிடுக்கு பித்தன், பபபரணகமினம் பென்றபடி. (398)

399. விழுகளுததாஸிதகட்ட உஜ்ஜீவிகைக்கு கருஷிபணணிப ஸிவரன் யதுஸத்ததாஸ எனற தாஸ மேருளிச்செய்த வாதத்தி ஸாபதிகருடக ஸுஞாநதிகருடைய அதுஸாதா கிரீசேதனை யதுளிச்செய்கிருர (எதிருழகபுகு) எனறது.

399. “எதிருழகபுகு.”

“எதிருழகபுகு” எனறது, எனக்குத் தப்பவொண்ணாதபடி பாததவிட மெரும தானேயாடிப்பவன் வயாபதிதிகே உடபுகு கென்றபடி. “எதிருழக” எனகிறத, அவதாரபரமாமறதுணனாராகே வயாகவாதமாயததாதிஸம், இப்போது இவரிவவிடததிக வயாபதிபரமக வருளிச்செய்கிருர். அகேசேயாஜகை ஸுண்டா விதே பிடுப்பது. (399)

400. அதுக்கு தருஷ்டாததம் (ஒருவன்பிடிக்க கினைதது ஸுஸர வனவாஸைப் போகே) எனறது.

400. ஒருவன்பிடிக்கத்தது ஸுஸரவனவாஸைப் போகே வயாபத்யம்.

அதாவது—ஒருவனைப்பிடிக்க விரைத்தவன் அவனைத்தய யாமல் பிடிக்கவேண்டுமென்று மனசிலேவசைத்தாலே அவனுடைய சேர விரைபுமாப்போலையாதது ஓராத மாயை வகப்படுதற்கொள்கைக்காக னைக சேதனசேதன்களிலும் வயாபித்த நித்யமபி; ஆகையால், வயாபித்தம் ஸ்வர்த்தமாகவென்றிறே ஜ்ஞாநாதிகரது ஸந்திப்பதென்கிறார். (வயாபித்தம்) என்றது, ஸ்வர்த்தத்தோடுவானவதவு முடபட வென்றபடி. (100)

401. ஸ்ருஷ்டயவதாராதினை ஸ்வர்த்தமாக வதுவாதிகரையை வித்தவத் தரித்து, இதுக்கு த்ருஷ்டாதமாக வகுளிச செய்கிறார் (ஸ்ருஷ்ட யவதாராதினைப் போலே) என்று

401. க்ருஷ்டயவதாராதினைப் போலே க்ருஷ்டமாக வந்திறே த்ருஷ்டத் த்ருஷ்டப்படி

*முதலே ஓராதத்தில முதற்பாடபடுக, ஸ்ருஷ்டயை ஸ்வர்த்தமாகவும், இரண்டாம் பாடபடும் மூன்றாம் பாடபடும், அவதாரகளை ஸ்வர்த்தமாகவும் இவதாரமே யதுவாதிகரதுளிகிறே (அவதாராதிகள்) என்கிறவிடத்தில, ஆதிசபததாரை, குணசேஷாதாதிகளைச் சொல்லுகிறது. (401)

402. இப்படி இவன் விழுக்கானதகையதும் ஸ்ருஷ்டயவதாராதினைபோல விவனுடைய வுஜ்ஜீவகத்தாக வன் க்ருஷ்டிபண்ணிப்போகுகிறது தன்னுடைய கிரேறாக க்ருஷ்டயபோலிநே, தாத்ருச க்ருபாபலியினுக்கு அவசயாதபாவமென்னு மிடத்தை ஸ்ருஷ்டாதமாக வகுளிசெய்யவின் துகொண்டு, நே, (சிப்பரான) திருக்கு மித்தனை) என்றவதகத ஸந்திகரிக்கிறார் மேல (க்ருஷ்டயபோலே) என்று தொடங்கி.

402 க்ருஷ்டயபோலே க்ருஷ்டயைப் ப்ருபித்த யதேனும்.

அதாவது—தான் செயத புண்யபாபகுப கர்மமும், * அவசய மதுபோகதவயம் என்கிறபடியே அதுபவித்தேயற்றவேண்டுகோபாதி, சித்யமென்கிற நேறாவான காமத்தைத் தன்னி சித்யமென்கிறே ஸ்வர்த்தமாக பாபோகருகைக்கு நேறாவான அவனுடைய க்ருபாபமும் இவனுக்கு தீசைவினியேயாவதும் அவசய மதுப வித்தேவிடவேண்டுமென்கை. (402)

403. க்ருஷ்டயவதாராதினை அகாதியாதிருகைசெய்தே, காமகாததாவான சேதன னுடையவும் தத்பாததாவானவிசயனுடையவும் ஸ்வாதகதயவகனாரை தகையப பட்டன்கு கிடகதுபோகதது, இன்னும் மப்படியானுனென வகுளிசசெய்கிறார் (க்ருஷ்ட யவதாராதினைப் போலே) என்று தொடங்கி.

403. க்ருஷ்ட யவதாராதினை இதுவ க்ருஷ்டயவதாராதினைத் தகைய வேனனுதபடி இதுகையும்தயப் ப்ருபு.

அதாவது—க்ருபாகுணம் கிரயகு ஸ்வாதகதாரான விசயான தானிடக்கட னிமிடிலே வரதவாதே யகிகரிக்கக்கடவோமென்று தீசசேதனை கர்மதுருணமாக கிரயவதிகருமன்கில, இதுவ ஸ்வாதகதாராததாரும் தகையபாதி சித்யமென்கிறப,

அக்கப்பட்டியை வாராயமாகே துர்க்கிப்பற்றுக என்கிற பவனதானே மேல விழுந்தாலே கரிகைக்கருடையாடி பெருகுமளவில, ஸ்வாசாயமான விசுவானுடைய சேதகர்மாறுகுணமாகவே கிர்வழிக்கக்கூடவேமென்றிருக்கிற ஸ்வாததர்யததா லும், ஸ்வவிஷயமான சேதகனுடைய ௪-ஆதிலைமருதிர் மமைவாஜ்ஞா பவதா முறை கயவர்தததே ௧ என்கிறபடியே ஈசுவராஜனாகைய பதிலைகித்த கூடக்கை கடிபான ஸ்வாததர்யததா லும் கிரோதிககவொண்ணாதுபடி "விதிவாயகின்று காப்பாரா" என்கிறபடியே உபய ஸ்வாததர்யதாயமான கிரணா கவரபுழைக்கதழியுமபடி குறுட்டில சிலைமை மேனமேதும் பெருகாசிற்று மென்கை. (403)

404. ப்ரகருதிசில பயாபயிற்றுககனாகச சொன்ன ஸ்வாததா பவத் குணவகளில பவததககொண்டு, கர்ம காருணயகன ப்ரதாசகனாகையான அவற்றை புப்பாதித்தகொண்டு வாதர் சீழ்; அது தன்கி கிமிததருளுகிற் மேல (பயநேறுத) என்று தொடங்கி.

404. பயநேறு காடி, அபயிற்றை காடுன்பம்.

அதாவது—ஈசுவரின் உபாயமென்றிருக்கிற இவ்வதிசாரிகரு இன்னமும் ஸ்வாசாயமுவாததிகில சொல்கதென? என்கிற பயத்தகரு நேறுத, அகாதிசாஸ ஸ்வாசிகைக்கரு காரணமாய்ப்போகத ஸ்வகாம ஸமாணம், "குழிதெப்பு மருகவே வரப்பெறுமே" என்கிறபடியே, ஸ்வாசாஸ கமருகம் வரமாட்டாத, சிரோவணாதத் திலே பவத் பராபதிகமும் கண்ணழியிலை என்று கிரப்பயனு கிருகைக்கரு நேறுத, கர்மததைப் பராமணிக்ரிதத ஸ்வாசாததை மடியறுததத தன் திருவடிகளிலே சேர்த்துக்கொள்ளுக்கை குறுப்பான அவனுடைய கிரேற்றுக காருண்ய ஸமாண மேனகை (ஸவ தோஷாதகைதாசம், பவத குணதஸகைதாசம்) என்று தொடங்கி னத்தை கிமிக்கிற விடமாகையானே (கர்மம், காருணயம்) என்கிறவிடத்தில ஸமாண பர்யதம் விவாதிதம். (404)

405. இப்பயாபயகன கிரணா கிவதக கெவவனகை கூடுகமென்ன அரு ணிசசெய்கிருர் (பயாபயகன கிரணமும்) என்று தொடங்கி

405. பயாபயககிரணா கிவதக மாநிமாநி ப்ராப்தியனவும் தூக்கம்

அதாவது—பவத கருபா விஷயமாய பரகருதிபோடே கிருகைகையானே அகாதிசாஸ ஸ்வாசாஸ நேறுதவாய்ப்போகத ஸ்வகாமத்தை அதுணைதிப்பது அத தைப்பாராதே அகிக்ரிதத பவத காருணயத்தை அதுணைதிப்பதாய்கொண் டுநே இவ்வதிசாரி கிருப்பது; அதில, கர்மத்தை வதுணைதித்தபோது பயமும், காருண யத்தை வதுணைதித்தபோது அபயமும், இரண்டும் மாநிமாநி ப்ரகருதி ஸ்வபத் தமறு பவத்ப்ராப்தி பண்ணுமளவும் கூடுகமென்கை. (405)

406. இப்படி உபயமும் மாநிமாநி ப்ராப்தியனவும் கூட்கிறதென? ததருண விசுவாணத்தாமே பெப்போதுகொக்க கிரப்பயனு கிருகைகொண்ணாதோ வென்ன அருணிசசெய்கிருர் (கிவர்த்ய ஜ்ஞாஸம்) என்று தொடங்கி.

406 தீவதயஜுதம் பயனெழு, தீவதத ஜுதம் அயனெழு.

அதாவது—அவனுடைய கருணைபதாரிசைவததிப்பிகைப்பதமதான அவித்யா காமவாஸா ருசி பரகருதி ஸம்பகத விஷய ஜுதம், இவை விடகையாரிசை தினன மும் ஸம்பகதம் மேலிகை செய்வதென? எனவெ பவநெழு. + ஸர்வபாபேபயோ மோகாபிஷயாமி + எனது, ஸர்வசைவ ஸ்வதகதத தனவிப்பொகைப்படி பண்ணு கையாரிசை இவற்றாகரு விவந்தகையான அவனுடைய கருணைபவிஷய ஜுதம், ததபய ராஜரிதய நெறுதெனகை, விவந்தகை பகமரிசைததம் விவந்தம் விடகரு மனவும் பவமும் கருகுவை கைசெகைதமெனது கருத்த

ஆக, இப்பரகாசததம் இவறுகரு பவரய நெறுதகெனும், ததபய விபர்ப பத்திக விததிகமும்தவும், தவிபந்தை கைவ பரிஹாரகெனும், ஸர்வசைவான ஸம் ஸாரிகைசை ருஜுஜீவகததிக கருவி பண்ணுபடியும், அஜுஞ்சை ஸுக்ருத பகவதமே கார நெறுததவமும், இவிரிநெறுதகை விஷயிசை கையவாபிஜுஞ்சு படியும், ஏதத கையவாபிஜுஞ்சு படியும், இவவிதத மபிபுசை கைவித்தமெனதமும், அஜுஞ்சை ஸுக்ருத கையாரிசை அவனவகேசிகையபடியும், அவகேசை நெறுதவாகரு மஜுஞ்சை ஸுக்ருதகைவின ததகருவி பகதவமும், தத்கேசை பவிதமும், அவகேசைப் பறத சாமகை காதாசிகைமாக கையிமகை விசைகை கடியும், அவதரின தகைவிதயமும், கவமபூத விஷயிசை காதாசிகைததவமும், இவவிஷயிசைய பெறதவி இத்தத வெளிவாகை பெசின படியும், ஏததகையிஜுஞ்சைபரிஹாரமும், ஆபி முகையத தகேசை ஸயாபிதகருபாஜுவிததவமும், யாத்ருகெசைகெசை ஸுக்ருதாமயிசைகருதமென த மதவும், ஏததத்த விஷயாபிபுசைதகை பவபா விஜுந பரிஹாரதயதகதிநெறுத வும், தீவபாசை உபயாசிகைததவகததிக பவிதமும், கைபதிநெறுததபா ஜுஞ்சைகிசை ஸகைதகமும், கிரிநெறுதகை கருபாபகைசைபதபவபதவமும், ஏதரு கருப ப்ரவாஹ தாவிசைதவமும், பகைகருதி ப்ரதிஜுஞ்சைதத விவமும், பவாபயாதுவாதகை கைவதிகும், ஏததபய நெறுதபூத ஜுஞ்சை விசைகைகை கைகைகையாரிசை, இவ விதகைகை அவிவகைதி மோகையவாத அகைகை நெறுதவான பகைதகைகை கருபா பரபவம் கைதகைகை பரிபாசிகைப்பதத. இத்தகை, தவியாபதெக்டரு பூத-ஆகையாபகைததபாசைகைகை ததபதிசுடதவபார்த்த ஜுஞ்சைகைகைகை நெறுதவான பகை கிரிநெறுதகை கருப கையகை கைகைப்பதத .... (406)

சைவ ப்ரபய ப்ரபக ப்ரகாசம்

407. இப்பரகைததிக உபகையே பிகுத்த இவ்வகையக, கிரிதகைய பூதன ஸர்வசைவான சேதகைகை பரமபுருஷார்த்த கைகை மோகை கிரிதிகை கிரிபைகை ஸாதகைமனதருகிசைசை, உபாயபூதன ஸர்வசைவான காமபிந்தை மாக ஸம்பகிப்பிகைகை கருணைபதபதகைகை முகைகைகைகை கைகை திரங்கு ஸைதத் தாருகையாரிசை அவகை உபாயகையபறதி கிருகைகைகைகை, ஸகைகைகைகைகை கைததததம் தத கருணைபதகைததகைததததம் கருப பவரயகைகை பவதத்ப்ரபதி மாரி மாரி கைகைகைகைகை ததபிபித்தகை கீழ் இனிமகை, ஸகைகைகைகைகைகை நெறுதகை கருகை கிரிதகைகை ததமகை எனதம "நிருமகைகை கைகைகை தகைகை

குருவாமி" எனமுது சொல்லுகையாலே அந்த வித்திதாபாய பழிற்ப்பூதமனநிபே நச்சரமாவதியாய், பகத மோகங்க விரணுகரும் பொதுவாசிருகதை யன்றிகே மோகத்தை ஹேதுவா சிருகதையாலே தநீஷ்டர்கு பயபரஸகமினநிபே யப போதுமொகை தீர்ப்பாயராயக கொண்கருககையபடியாய், கரமாவதியான ஸவருப ப்ராப்யகங்கரு அநருபமான சரமோபரம கைதராராயசீமாவீமபென்று ஸகை வேதாநதஸார வித்தமரான பூவாசார்ப்கள் தககருகருத் தருசமாவதஸைகித்து உபிதசெதமபேபகத ரணஸயர்த்தத்தை ஸகைமநிகதஹுஜீகருமபடி பரபகத சேஷத்தாலும் ஸாஸபஷ்டமாக யருளிச்செய்திருர் அதில இப்படி பயர்பயகை விரணமும் மாறிமாறி யதுவாததியாமல் உபபேரது மொகை கிர்ப்பயனாசிருகதையாவ தெரு வழிபிணியே வென்று மாகாணகதவிதே யருளிச்செய்திருர் (ஸவதஸத்திரை) என்று தொடங்கி.

407. மவதத்திரை உபாயமாதத்தான பறநிபேயாத்நே இயஸமதேதா இவவது.

அதாவது—கர்மா தருணமாக ஸம்ஸரிப்பிககவும் கருணயா தருணமாக ஸம்ஸார நிவருத்தியபயபண்ணித நிருஷ்டகனிதே சேர்த்துககொன்னவும் வகை கிரகருச ஸவதத்தான விசுவரகே இஷ்டாசீஷ்ட ப்ராப்திபரிஹாரகங்கரு உபாயமாகப் பறநிபேயாத்நே, யாவதப்ராபதி பயாபயகைவிரணமும் மாறிமாறி நட்கருமென்று சிப்ப்ரணககதா னுள்ளதெனகை பரதத்தரஸவருபருப மோககைஹேதுவான ஸவாசார்ப்கை உபாயமாகப்பறநிது சிப்பரணககமினும், கைததகிர்ப்பயனா சிருகதைய மென்றுகருத்தா (உபாயமாதத்தான) என்று ஒரு முழுச்செய்கித்திரை. (407)

408. பரமானுத் பரமேவகீசஸம் பண்ணகெணுமிதே; இவவர்த்தமென கொண்டு கிரணிககககடலோமென்றுமாகாணகதவிதே யருளிச்செய்திருர் உண்ட போது) என்று தொடங்கி.

409. உண்டபோ தொருவாததையு முன்னுதபோ நேருவாததையு
கொணுயர் பததுபபேருகடிதே, அவர்கே பாதுவகெண்ட டனது
இவவர்த்த மற்தியிடுவது.

அதாவதமதிசை கருணபபெறது பகவததபஸவகதாரகாசிருகரும் ஆழவார் கங்கரு உண்டபோது முன்னுதபோதமாவன, பகவததபவ தககாப காலகை; அதில, பகவததபவபண்ணி ஹருஷ்டாஸனபோது, தததரஸயநிவருத்திகாமதயா ததீபதாஸயததிலேபூனதி, "பகிதும் பிறப்பிண்டதே நெமணயாளும் பரம" "காணும் பிறப்பிண்டதே நெமணயாளும் காதர்" "கருகைபுரிமணமும் கமணம் பகிகரும் பிராககை" "கவிப்பினநியானமெணமச சனமசனமாகதரகைப்பர்" "கணமபெறுததெமணம் காலுபயககொன்னிற கவய" "எம பஸிதபிண்டதோது கைதொழுருகதரகை" "அவனடியா ரிதமாமனிசர வெண்ண யாண்டாரிககே திரிப, சைதாமகரக கணதிககருதான கறுமாவிகர கணமஸரககேழப் புருதக, உறுமோபாஸியேதுகரு" எனதும், "ஆரெணணும் கெஞ்சண்டயாத நெமணயாள வாரே" "கூனததிகெனியுருகை கிணவாரென குவகரே" "செகிததொழுவார கசசெனறன கணெனுகே" "போனனபேரோதும் பெரியோரை யொருகாதும பிரிகிகேனே," "கணனாக கணடுருகை கையாத் தொழுவாரக கருதும் கை,

உன்னாது கெடகூறறிமாவது பாவகனசீரா" என்றும், "எட்டவகண்டுகூடுமே கதளாணும் கணபவஞகிதே." 'தொண்டாடிப்பொடியுட ஈம்பெறிக கணகசீர் குடைந்தாடும்பெடகம்பென்ருகிதே," "இன்புறத்தொண்டர் சேவடியேததி வழுத்த மென்னெஞ்சமே" என்றும், இத்தயாதிகளான தத்விஷயத்தினும் காடகூத ததீயிர கமகரு சேஷிகளுநாயோபிபய பூதருமென்று அத்தயாதமபண ணிப்பேசுவது, பகவதபவகாப கவிஷ்டரானபோது, அப்படியும் சேஷிகளும் பரம பராப்யபராபக பூதருமன ததீயர் கவிஷ்டரிதாரகிருத்தாலும் அவர்களுட்ககை கெஞ்சு சௌகாமக பகவத விஷயமே பராபயமும் ப்ராபகமும் கினைதது, "காணவாராய," "காணுமாதருளாய, "கவிசொன வெஞ்சிறுகவினகிதத கமகசனம் கவிசெனென செபகேன," "வெஞ்சுமத்தசீராதாரத கெய்யுகளும் வாராளக," "வாகுதிதவா வுன வாகு பார்த்த வாரீமனத் குனறிக புறமினிறை" என்று இதயாதிகளான சூர்த்திபாவசாரபகந்துவது கவிசெத, "வெஞ்சுகறபபுன" 'உககினரெட்க கிடை சிவகி" என்று இத்தயாதிகளான, கெறுப்பது உதறுவதாருகயான, உட்கட போ தொருவார்த்தக ணும் உன்னாதுபோதொரு வார்த்தகதபம் சொகதுவாரீ என கிருச ஆழவ கவிசெனகரு மேக பாகுதிசெனாய சகைண்டா சிஞகைகயான, (பததிப்பெருண்டிதே) கனகசீர். (அவர்கன பாகுதிசென்கண்டன்று இவ்வார்த்தகததி கிடுவது) என்றது, மயர்வறுமறிகை மருளப்பெற்றவர்கனகையான பாதமார்த்தகத காடகூத சாமபர்வததகருளன தனினறமகடபத் தெளிமககைடு பேசென்கின யாகிதும், சாமபர்வக கிஷ்டரனறியே பாதமாவதத்திகை மனடி ததபவ ஹருஷ டாரனபோதொனகறா சொகதுவது, ததவாப கவிஷ்டரனபோதொனகறா சொகதுவதாய, ஒருபடியபாடரகனதவ்கன பாகுதிசென்கண்டன்று ஆசாரியன உபாயமென திவவாத கிசெயம் பணனுக்கெனகை. (408)

409. பினை சூர்பாகவகொன் டுததிகிடுவதெனன அருளிசெயகெஞர், (அவர்கன) என்று தொடங்கி.

409. அவகன: கீர்த்திபுப்பாடுகரு குண்டிதே, அவ பாகுதிசெனடு இவ்வார்த்த மறுத்திடக்கடவேம்.

அதாவது—"மேகினனவன பொன்னடி, தேயுமற்றறியேன" என்று, இவ்வாசாரயரான கம்மழவார் திருவடிகளே பராபயமும் பராபகமும்பு புறவறப் பறறி அகிதிதரவகதவதராய "கவிசெனகவிதரினபெய்தினை" என்று தத் கவிசீரததாரகை கிப்பாராய, "அடியின சிவகிதன" என்று, உதறுவதறிகை பறறின் சதாரகிருகையான சாமாவதத்திகறமறிகை பேசுகிறகசெபதே திதகவிஷ்டரனறியே பாதமாவதத்திகை மனடி ததவககையபாகுதிசென, உண்டிபாதொருவார்த்தகது மூன்னாதுபோதொரு வார்த்தகதுகு சொகதுவிற ஆழவாரகன பதினமகாயம் அடியிகை ஓராரையன திருவடிகளப்பறறி அவ்வாத ணுகென்கிருகைப்பெருதித கவனககையவததரகை சிவகிதமும் பகவத விஷ யததிகை மூதற மூன்னகிதிகை ததபவதகசரி சொகதறா சொகதுவது ததவாபதகசரி மூனகறா சொகதுவதாய, இவ்கன படுதிறபாடென; என்று பரிதறனிததிருகரும் ஸ்ரீமதாசுதீயமழவாடுகருவருளடிதே; சாமபர்வ கிஷ்டரார்

ஸைதகருப வசாரான இவருடைய பரவரமான கண்ணிதன றுத்தாமலைப் கொண்டு இவ்வர்த்தந்தை ஸம்சயவிபரீய கமதமற விசயிககக கடவேமென்னை. அதவா, (உண்டபோது) இப்பாதிசுரு, பகவதஸுபகம் பண்ணினபோது "உணவு வளித்தேற் குயரென்குறை" "பாவர் விசயகை வானத்தே" "மாறுளதோ விம மண்ணினமிவா" என்று இப்படி அதுவ ஐவித ஹர்ஷபரகாஷ கர்விதமானதொரு வார்த்தையும், தததுபகம் பெருதபோது "மதியெயலா முனகலங்கி மயங்குமால்" "சாபலொடுமணிமாலை தளர்ந்தேன வான்" "காணவாரா யெனறென்று கண்ணும் வாயும் தவர்கத" "தீயோடென் சேர்மெழுதா புலகை திரிவேடு" என்று இப்படி சோகிவக ஐவிதமானதொரு வார்த்தையுஞ் சொகதுவரொருவரிருவருமன்றிக் கே பததப் பேருண்டிறே; ததீயோ சேஷிகனும் உபாயோ பிபபூதருமொ றறிந்திருக்கச் செப்தே, தததுருணமரக சிற்சுடாட்டாமக பகவத் விஷய கைககாண்ப பரவரவா இப்படி உண்டபோதொரு வார்த்தை சொகதுவிறவர்க ளுகதிகொண்டனறு ஸவா சார்ய சாணபுகளமே உபாயோ பிபமென்றே இப்பரவார்த்த சிசனபம் பண்ணுவது, ஆழவார் திருவடிகளைய தாசுகத தஞ்சையகப்பறறி "கேஷமறறரிவேன்" என்றிருக்கையானே ப்ரதம பர்வத்திசைமண்ட ஹர்ஷசோக பரவரவாப் பேசுகிறவர் களைப் பரிஹாவித்திருப்பா ரொருவருண்டிறே; அப்படியிருந்துள்ள ஸ்ரீமதரகவிசன் தியவனலுத்தியைக கொண்டுவந்தத சிசயம் பண்ணககடவேமென்று இவ்வனையோஜிக்கவுமாய்.

410. இப்படி ப்ரவாணவித்தமான அர்த்தத்தை உபபத்தியாகே ஸ்திரீகரித் திருர் மேல் (ஸவருபத்தகரும்) என்று நெடல்வி

410. கவருபத்துக்கும் ப்ரபயத்துக்கும் சேர்த்துக் கேணுமித ப்ரபகம்.

ஸவருபோபாய புருஷார்த்தங்களை சிஷகர்ஷிகருமளவின, ப்ரதமம் ஸ்வ ருபத்தை உணபடி சிஷகர்ஷித்த, அகந்தாம பரபயத்தை தததுருபமாக சிஷகர் ஷித்த பரபகத்தை ததபயாதுருபமாக சிஷகர்ஷிககவேணுமிதே; வபுத்ததி தகையில் உபேயம்முற்பட்டு உபாயம் சிறபடகருகரும், அதுஷ்டாதகையில் மாஸுடி விருகரும்; ஸ்வருபத்தகரும் பரபயத்தகரும் சோகமயாகேவிதே உபாயாதாததை பரிதயஜித்தத; ஆகையாகே (ஸவருபத்தகரும் பரபயத்தகரும் சேர்ந்திருக்க வேணுமிதே) எனவிரா. இனி, ஸவருபத்தகளை சிசுரித்தக ஐஞ்சாணாதகளும் புறவிதமுன்னுமபடி பகவதகம்யாற்ற சேஷதவமே வடிவாய, அதினுடைய வாதாத்மயம் தசசேஷதவமும் புறவிதமுன்னுமபடி ததீயசேஷதவமே வடிவாகிறே விருப்பது, சமப்பூத ஸ்வருபாதுருபமான பரபயத்தை சிசுரித்தகை தத் கைககாயம் ப்ரதமாவதிலாய ததீயகைககாயம் சாமாவதீயா விருகரும்; ஸ்வருபபரபாய வேஷ யிதவாகையாகே ததபயாதுருமளவ ப்ரபகம் ததீயதீயாகவேணுமிதே விருப் பது; இனி அக்த ததீயரின கைத்துககெகாண்டு, முதனடியினை தனனையககேரித்த ததவஐஞ்சா பரதாததைப் பண்ணின மிறைபகாதான ஸவாசாரபனுக்கு சேஷ மாகிருகை ஸமஸத பகவதருகடய உகப்புமாய், தன் ஸ்வருபத்தினுடைய ஏகைக கிகமுமா விருகரும்; இந்த ஸவருபத்தக கதுரமான பரபயமும் ஸவாசாரயன திருவடிகளின பண்ணும் கைககாயமா விருகரும். இப்படி ஸ்வருப ப்ரபயககளாய

அத்தால் இவைவிரண்டுக்கும் ஸத்ருகவான் ப்ராபகம் ஸ்வாசாயசாஸ்யபுகள் மாக வேணுமென்கை. இதில ஸ்வரூப ப்ராபகங்களுக்கூட சேர்ந்த உபாயமென்கையால், ஈசுவர ஸ்வாததந்யாயபீதயா சிப்பபாதவதவதப்பதற இநிவபோதவளவகை, முகயோ பால யிதுவேபென்னுமிடம் ஸம்பாதிபகையிடுற. (410)

411. இவகர்த்த விஷயமாக ஓதாநிற்றபத்தை யருளிச் செய்கிற மேல (வடுகையி) என்று தொடங்கி.

411. வடுகையி ஆழ்வாங்கு மாண்டாங்கு யிதுகைய ரென்பா.

அதாவது—ஆழ்வா நிருவடிகளில் ஸ்ரீமதாருவிக விதாதாப்போடு, ப்ராப் யப்ராபகங்களிரண்டு மெம்பெருமானார் நிருவடிகளை என்று ப்ராபததிபண்ணி "தேவமுற்றறிவேன்" எனநிருககும் வடுகையி, எம்பெருமானாகு சிறுதுமடிதாறும் போடு அவிசுபூதாய சாஸ்திரணிய சாணைசாணம் ப்ராபதியை சாஸ்திர ஐரீயவசன பரீவாததிஷிய என்று உபாயமாயேவ ஸ்வாநிருவடிகளும் அத்திரு வடிகளில் பண்ணும் கைகரீயமுமென நிநுககும் கூர்த்த"முங்காட்டும், தாதருசான முதவியாண்டாட்டியா ஸாஸாததி விநுபீ ஸுககொதிப்பாடுகல்கத் ஆததிசின யிருநிவாடுக கலகதி சாதாநிகமகப பெருமான பகலிணம் சென்று பகலாடிலது தத்தவகைதாயம் கண்டவாடுற பரவணாபப்போருவதா மிலவகைவகையெனநி எம்பெருமானார் நிருவடிகளை ப்ராபயமும் ப்ராபகமுமாகு "தேவமுற்றறிவேன்" எனநிருககவேண்டாவிய, அகலனனறிகை சாமவதிசிறும் பாதமாவிசிறும் கைகைத்த விநிசிறய்க்க விநுகையெனறருளிச்செயல் ரென்றபடி. ... (411)

412. (ஸ்வரூபத்த-தும் ப்ராபயத்தககும் சேர்ந்திருக்க வேணுமிடுற) என்ற விடத்தில், ஸ்வரூபத்தை மெருவதிலாவிசைகை பகவத் கைகரீயமெனநி ப்ராப்யம், ப்ராபயத்தககு ஸாதருசாவியணுமென்றபடி மெனனினி என்பாருகடய கைகையப் பரீஹரீகைகககை, ப்ரகம் ப்ராபயவேதத்தை ஒடகைத்தக கட்டுகிசூர் (ப்ராப்யத்தககு) என்று தொடங்கி.

412. ப்ராபயத்தககு ப்ரதமபாயம் ஆசாரியகையாயம்; சத்தபயபாயம் பகவதகையாயம், சாமபாயம் பாகவதகையாயம்.

(ப்ராபயமாவது)—தேவதகைக விநுபனீயமான ஆத்மவஸ்தவககு புருஷார்த் தமான கைகரீயம் சர்வரூபதா, அசுவாதி இவசு, ப்ரதமபர்வமாசு சொகதுகிற ஆசாரிய கைகரீயமாவது. "நிருகதித்திருகைக வேவணுககாகியபின்" எனகிற படியே முதகையிலே தனநியங்கேர்த்த பகவத விஷயத்தக கானாமபடி நிநுத்தின ஆசாரியனுக்கு உபபகப பண்ணும் பகவத கைககையம், மத்யம் பரவமாசுசொகது கிற பகவத கைககையாவது "அடியார்த்தகெனநி பாபாநித்த கிம்கை" எனகிற படியே தானுகைதாத கைகடியார்த்தகையம் ப்ரததம் பகவானக குபபாகப் பண்ணும் பகவத கைகரீயம், சாமபாயமாசு சொகதுகிற பகவத கைகரீய மாவது. ஆசாரியவாஸெயா துககடியுக்கைய, ஆசாரியகையப் ஐரூபகாய ஆசாரிய கைகரீயகதினென்ற மறியுண்கையான பகவத்கைககையாக்கு முகப பாகப்பண்ணு மாகைய கைகரீயம். ஆக, ஆசாரிய பரீதி விஷயமான பகவத கைக

கர்யத்தை ஆசார்ய கைகர்யமென்று, பகவத பரீதிவிஷயமான பாகவத கைகர்யத்தை பகவதகைகராய மென்று, பாகவத பரீதி விஷயமான வாசார்ய கைகர்யத்தை பாகவத கைகர்யமென்று சொல்லிற்றுத்தது. ஆகையால், ஆசார்ய கைகராயம் பராயமென்று சொன்னவிதம் குறையிலகியென்று கருதது. (412)

413. இப்படி ஆசார்ய கைகராயமே சரம்பர்வமென்று சாஸாஸு சொல்ல திருகைசெயதே, இது வருத்தமழிதானென்னென்ற சங்கடமேய் வருளிசெய விஞா (ஸங்குப ப்ரபந்திய) என்று தொடங்கி.

413. வைசுப ப்ராப்திய சாதாரண புருஷார்த்தமாகச் சொல்லித்த, ப்ராப்திபவாபக கொண்டு கைகராயம் வருத்தமேய்யேய் வாத்ய விவருத்தியாக கொண்டு சம்பாஷம் விக்கவது.

அதாவது—பாஸுஸுபாதி ரூபமபதய விவருதிபன அபிவிஷயதாரித்ய என்று—பாபரபதி பூதகையாய அகாரிசீமசிபாத காரித மயபதத்தானே மன வருஷத்த மணியரபைபேயித திரிசுவிதமான மலாணாதாரணாரத்திலுடைய ஆவிப்பாவ ரூபமாய் ப்ராப்திய வேதாத சாதாரண புருஷார்த்தமாகச் சொல்லுகிறே, இப்படி ஆவிப்பூதமான வைசுபததைபுடைய வாத்ய, சேஷதவைக கிருபணீயதயா சேஷிவிஷய விஞசிதகாரததானகைத சேஷகைபடியாய இருகைகையே, அதை வைசுப ப்ராப்தி பகவதகொண்டு பகவத புவ ஜபிதபரீதிகாரித கைகர்யம் வருதிசுபபேயே, சேஷியானபகவானகரு வைவிஷய விஞசிதகாரத்திலும் வைபேயிஷய விஞசிதகார மூகப்பாகையே, அதை பகவத கைகர்யமாதே வாத்யத்தின வருத்திருபமாய்கொண்டு மதயமபர்வமான பாகவத கைகர்யம் வரக்கடவதாய், அதை பாகவதாக கொள்காகும் வைவிஷய விஞசிதகாரத்திலும் தனகையுபகாரக னுன் வாசார்ய விஷயத்தின விஞசிதகாரமே புரோபாகையேய் அதை ஸாந்யததி லுடைய க் சேஷ வருத்தியாககொண்டு சரம்பர்வமான வாசார்ய கைகர்யம் வரக்கடவதென்கை. (414)

414. இதை சரம்பர்வ வாததி வருமையை தாபிபிகெஞா மேல (தூதான ஸ்ரீபம்) என்று.

414. இதுதான் தூதம்

415. இதுதானே விவரிசெஞர் மேல விஷய பரவண னுகு என்று தொடங்கி.

415. விஷயபரவணனுகு அதகைவிட்டு பகவத விஷயத்திலே வருகைக குளவ அருமைப்பாடு, ப்ரதம் பாவதகைவிட்டு சம்பாஷத்திலே வருகைக்குளவ அருமை

அதாவது—கருந்ர விஷயங்களின் புறப்பூசனை வைகாணியத்திலே வீடு படடு மீடகவெண்ணுதபடி அவற்றிலே பரவணனாய் கின்றவனாகு, அவற்றைக கைவிட்டு வருத்த விஷயமான பகவத விஷயத்திலே வருகைககுளவ அருமைப்பா ணை, அபுரணம் தருஷுகிததபஹாரிபான பகவதவிஷய பரவணனாய் ததனகை

கரீய பிரதனனவனுக்கு பரதம் பாலமானவதனதவிட்டு சரம்பர்வமான ஆசார்ய கதை
கரீயத்திலே வருகைக்குள்ள அருமை வன்றபடி. (416)

416. அதெனின வென்னுமகாவனத்திலே அருளிச்செய்திரீர் (அதகு)
என்று தொடங்கி

416. அங்கு தோஷதாந்தத்தானே மீள்தாம், இங்கு அது செய்ய வேண் றது.

அதாவது—கதாந்தர விஷயங்களின் தேவநோஷநிகளும் அபபாஸநிரத்
வாநி நோஷநகரு முண்டாபிருகையானே அவததை தாசிகாவே அருவகுத்த மீள
காசிருகரும்; விசுத்தனவிசுத்தபகதமாய மைதகையான குணதமமாய விதயமாய
அபரிசேதமாய இவவிஷயத்திலே தோஷகதை மிகையாகையானே தோஷதர்சனம்
பண்ணி மீளப்போகாதென்கை. * மைதயாதம் கைத சகயகதே குண நோஷாச
சாந்தினி, ஆகதயாத பரதமோராகி தயானதேவ பசமிகை என்ககடவதிநே(416)

417 கதாந்தர விஷயங்களுக்குச்சொகதுகிற தோஷமென்று மிகையசொகை
காவதிலேபொகிதும், மைதயாத பகதிபரவசர்கு மைதமசுதேவஸுததை
உருவ கடததாதே விசினவிதத தகததை விசுகையானே "கடியன் கொடியன்"
இத்யாதிப்படியி சொககையடி தோததவன் சிலதோஷமுண்ட, அததன்
மீள்கை குடனாகுமென்கை அருளிச்செய்திரீர் (தோஷமுண்டாதும்) என்று
தொடங்கி.

417. தோஷமுண்டாதுது குணம் போலே உபாதேயம் விசுகரும்.

அதாவது—அப்படி ஆததமையானே, தோததவன் சிலதோஷ முண்டாது
தும், "கொடிய வென்னெஞ்ச மவென்கதே விசுகரும்" என்று அவததன்கையே
விசுகமே மோவிசுகமாய இசுககையானே தோததமாத, விஷயத்தை விசுகமே
விசுககைகுடனாக குணமேபோலே உபாதேயம் விசுககுமென்கை. (417)

418 கோதத்திலே தோஷம் தோததமாய குணமுபாதேயமாயனதே இருபத
தோஷம் குணமேபோலே உபாதேயமேயென்கை அருளிச்செய்திரீர் (தோதத
தீதம்) என்று தொடங்கி.

418. கோதத்திலே தோஷம் தோததமாய குணமுபாதேயம்

அதாவது—தோஷம் விசுககைகுட கைய குணம் பததகை குணப்பாசிருகரும்
கோததரகரீயை வனதீயே, தோஷம் குணமேபோலே உபாதேயமாதீதே இவவிஷ
யத்தி விசுகப்பென்கை. (418)

419 எவனாரு செயதாதும் தோஷம் குணமேபோலே உபாதேயமாககடதமே
வென்னு மாகாவனத்திலே அருளிச்செய்திரீர் (குண முபாதேயமாககத) என்று
தொடங்கி

419. குணம் உபாதேயமாககட்டான தோது தோதததக்கு மூண்டதே.

அதாவது—பகவத்குணம் தத்வாவணர்க்கு உபாதேயமாகக்கூடான ப்ராப்த சேஷிகதத்வமாகிற ஹேது, அவ்விஷயத்தின் தோற்றமிற தோஷதனக்கே முண்டிதே யென்கை இதனால், அவன் பகவதுள்ள தென்னுமத்தானே குண முபாதேயமாகிற யோபாதி, அவன் பகவதுள்ள தென்னுமத்தைப்பற்ற கோஷமு முபாதேயமாகக் குறைவினான் எனநதாயத்த இப்படியாகையானே தோஷமுண்டாகுணமது மீளுகைக் குடனாகாதென்று கூறுதது. (419)

420 விசேஷை தகைசின் தோற்றம கவிக்ருணயாதி தோஷததை அறிக் களித்து, அதுகாண கணவதபாதேயமாகிக் குணமபகவைய அருளிசெய்ய்கார்கிற, அதை னாகக்ருணயாதி தோஷககான முதலினை இவ்விஷயாகதி வினாபென்னுமிடத்தை அபிபுரத வசாரணனான தாசிப்பிகெதிர மென அகிற முதலினை, ஆழவாகுதைய வசகத்தை தாசிப்பிகெதிர (சிக்ருணன்), என்று தொடங்கி.

420. திக்ருணனெனது வாய முடுவதற்கு முன்னே க்ருணயானெனது சொல்லுமபடியி பிடுதத்திற.

அதாவது—“என கவனகணனா தகவுகென” என்று எவனென சிருததன் கத்த னவபாயரான உமமுதைய க்ருகபகன், காடகினை இப்படி குணுககனாமாய பரதிகாணறியினுக்கனாமா சிருபயா கெ தார்கினை கடைபாட அபகிகனாகு அமுதிதாகக் கடுககிடககன் சிருததெனது, பொன்கிளின் பாறகுமைக் குதவாதது கொண்டு திருததாயா கிக்ருணனெனது வாய முடுவதற்கு முன்னே, அவன் வாயைய புதைத்ததாப்போகே “தகவுடையகென” என்று, கெவொயி ஆகாததின் தகவு மறுகெமே, அது கெகுதறககாண என்று க்ருணுதத்ததையச் சொல்லும் படியி சிருதத்திறே பெனதபடி. (420)

421. இவ்வுகதிளான தாயாசொன்ன குணஹாசிக், ஒரு பரிஹாரம பண்ணின் மாதரமே னஹகுதவமாகச் சொன்னதே வெனகிற கணககிகே, இதின் னஹகுதவத்ததை முதலிகெதிர (இப்படி) என்று தொடங்கி.

421 இப்படி சொல்லுமபடி பணவிறது க்ருகபயகே பெனது கிடுததும் உபகாரணமுதீவும நடத்தத்திற.

அதாவது—குணஹாசி சொன்னததைத் தள்ளி குணம் சொல்லுமபடி பண் னிறது க்ருகபயகே பெனது, “மிக கிருமபும” என்று, னிகெஹமும், “பிரான” என்று, உபகார னமகுதிபும கடத்தத்திற. ஆகையாக “தகவுடையகென” என்ற கிடு னஹகுதியாகதி பெனகை. (21)

422. அகாதரம, பிராடகியுதைய வசகத்தை தாசிப்பிகெதிர (கிக்ருணனாக) என்று தொடங்கி

422 திக்ருணனாக கவீத்து சொல்லுமகதைத்தீதும் கரணத்தை கைகையாகிடு சொல்கிற.

அதாவது—பிரிவாறகுதையானே பெருகை கணகின் ஸ்ரீஜகராஜன் திரு மகன், பெருமாள் தனகுதரகுமைக் குதவவாது முகக் காடபபிபுருத் தினகுபயகே,

*கவ்யாதி ப்ராஜஞ் சுருகஜஞ்சரண நுதிராச்சர ராமம். வநவருத்தோ விநாகிரோ
சச்சமிகா என. 1, பெருமான விரகருணாராக சமத்திர செவநுதிற் அவனைதநி
தும், சமந்ராகப ஸகஷ்பாதம் என்று, இப்படி சங்கீதகவாகப் பென்னுடைய பாகப்
ஹாதி பெனகையானே, சகக காரணததை ஸகாதகாகிதே செவலிற்றெனகை.

423 (பரதம்பாவத்தத விடந்) சனதெவிடததீன. அரதநாதகதமான
பகவத ஸமசீகஷமும், (தேவநுநுனடாகுதும்) சனதெவிடததீன, அரதநாதகத
மான ததவிசீகஷமும்விற துதவகிராநநா ரெயபுமததை அருளிசெயவிறர் (ருண
தேவஷமக ஸிராநம) என்று சொடல்கி

424 குணநித்யபகீரணநிம் க்ஷுத் புருஷாத்நதததபும புருஷாத்ந
காஷ்டதவபும குணகேதும

கணமாவது—ஸவஸைகததயாதிகள ஆசரிதரக முறறுட்டரக அதுபகிச
கக கொடுத்தகொண்டிருக்க ககவி, தேவநுமாவது, அவவதுபவகாபததாரே
அவர்கள ஸனநுஞ்சுநித விடந் தததத தான முகவகட்டரித விருககையாதிற
பிரிவு துதவ விராநம, (க்ஷுத் புருஷாத்நதததபும புருஷாத்ந காஷ்ட
தவபும குணககையாவது, குரெளநித விராநகடபும ககிசகை. துதவ ருண
மிரணகடபும ககிசககையாவது, "காறபக மனஞகதிரப மககைய தேவ கை
விடந்" என்றும், "ககிசபயக பிரகதார பிரகதெயதும் பேரினபமககை, துத
தார தொழுதாரகதேவ" என்றும் ததததத கவககககபத்தாரே க்ஷுத்
விஷய கவரகையததை பிரபகிககையானே, க்ஷுத் புருஷாத்நதததபுமததை
ருணககையு, பகிதருககடொளிசீக ததபிரகததவததிகள ஸனநிசீகத ஆழ
வகக, அரத கதிரகடபும ஸவகபக்தபகதிகர பரதததமான ததவஸைகததய
கொதிககையில ததயதானயானத்தத மதகத அவகி அதுபகிககையிலககை கக
புரணத் அகதரகதருகவயமொழிசீக ததபும ததபுமகடப ககண காரமககனும்
பெருகிடயபபபபக கபபிடுவக பணணிகுபபபக, வெதெளததககப புருக்
தததும் ததகி பெயுதபு புறமபொனதத ககககதபக பணணும் த்ருகிக
கததரபஹாரியான அவன பகககிக கதிரயதாசீகத புருஷாத்ந காஷ்டதவபும
ததய சேஷததததிக ககிசகையு, தேவநு மிரணகடபும ருணககை
யாவது, அதுபவககப கதோதததிக ஸவகமழா ததபககிககை மககைய,
"உனடதிரயக ஸுதககை பேனுக" "கதிககை கதகமருகான பகககிகபும பகதாட்
டகன பகககபெனுக" எனதிறபகியே, முனபதககித்தபபபக ப்ரகருத
பேகககககககிற க்ஷுத் புருஷாத்நததககிகக கெருகககககக கிகககககக; "அவனகய
கிறமககககக கெருகககககக கெருகககககககககககககககககககககககககககககககக
தருககககககக கெருகககககக கெருகககககககககககககககககககககககககககககககக
எனதும் "ககிசகத தெயவத ததிரகககதே புருதகககக ககிசககக
கககககககககக கெருகககககககககககககககககககககககககககககககககககககக
ரணம கெருககக
பும, அரத கதிரகக
கிககககக ககக
கிககககக ககக

"வெஞ்சிறைப்புற" இப்பாதிக்கொடு அங்கு நடைபெறவே வெறுத்து வார்த்தை சொல்லுவதாய்வு பண்ணுகையாகவே, புருஷார்த்த காஷ்டையெடு கொடுபற்றாதபடி பண்ணுகையும். (423)

424 இதில், கூடாது புருஷார்த்தத்தைக் குறிக்கமுண்டென்ற விதம் தனபகை விடே அகப்படாதுபடி புறம்பொருளியை மறிப்பதற்குப்பண்ணும் இவ்விஷயத்தின் ஸம்பாஷம் சொல்லுதல்களாகக் கூடக்கொண்டவித்தனை, புருஷார்த்த காஷ்டையைக் குறிக்கமுண்டென்ற விதம் இவ்விடத்தில் அப்பகிதம், துன்பின்பு கூடாது புருஷார்த்த பஞ்ஜகதவம் பரணவகை மாகையாகே அதனைவிடப்பராகரணிகமான சரம் புருஷார்த்த பஞ்ஜகதவத்தை முதலிகென்று (மீதம் சத்ருவாசிரே பித்யம்) என்று

424. தீயசத்ருவாசிரே பித்யம்

அவ்வது—"சத்ருவோ வித்யசத்ருவா" என்று, பெரும்புரம் அபிமத விஷயமான ஸ்ரீபாதமுலையாகே தனக்கு உத்திகையென்பதறி அவ்விஷயம் தறிபா ரிசெய்குதலும் ஸ்ரீசத்ருவாசிரே பாதமுலையாகே விடேயான தாடு ஸெனத் தர்யமாசிற வித்யசத்ருவா ஐயித்திசுதலும் மென்கையாகே தீயகையாய் விஷ்ட னுக்கு வித்ய சத்ருவாசிரே பகைத் மென்கதாய் மித்யபதென்கை ஆகையால், இப்படி விஷயமான விஷயத்தின் ஸம்பாஷம் விடேயாகையாகே புருஷார்த்த காஷ்டையைக் குறிக்கமுண்டென்ற குறையிலும் என்று கருத்து.

அன்றிகே, மேல் சொன்ன குணதீயகையாகேயானது செய்புதலையாகே செய்கு (குணதீயகையாகே வித்யம்) என்று தொடங்கி அண்டவது, (இதற்கு அது செய்வொன்றது) என்கிறவிடத்திற் சொன்ன புண்ணம் த்ருஷு தெதர்ப ஹாரியான ஸெனதர்ப சிவதிகை: தோஷமாவது, (குணமோடு புராதேயமா பிசுதலும்) என்கிற விடத்திற் சொன்ன "கையான கையான" இவ்வாறிகை (இரண்டிம் கூடாது புருஷார்த்தத்தையும் புருஷார்த்த காஷ்டையையும் குறிக்கலும்) என்றது, ஒரொன்றே விரண்டையும் செய்குமென்றபடி குணமிரண்டையும் செய்கையாவது, "மனப்பாடு பிறதரீ பிறத்தெய்தம் பேரின்பமென்கை துறதரீ தெழுநா ததோன" இவ்வாறிகை சொல்லுகிறபடி, கூடாது புருஷார்த்தத்தைக் குறிக்கையும் ஸம்பாஷமையாகே ஆழகையாகே புருஷார்த்த காஷ்டையான தீயசெய்தல்கை விஷ்டையாக குறிக்கையும், தோஷமிரண்டையும் குறிக்கையாவது, குணமோடு உபாதேயமாய், அவ்விடத்தே விடக்கரும்படி பண்ணுகையாகே பண்ணுதல்கை பகை கழை முதலானவற்றின் பொருஷார்த்தமைய வினைத்த கூடாது புருஷார்த்தத்தைக் குறிக்கையும், "நிறமா மனிரா பென்கை பாண்டாரிகே தீயம், துறமனிரா கணமனிராகே புருகை, உறுமோ" என்னும் படியான புருஷார்த்த காஷ்டையாக குறிக்கையும் என்றவகையே யோஜிக்கையாக. இதை யோஜிக்கை, (வித்யசத்ரு) என்கிறவிதம், மென்கதாய்வி குணமிஷ்ட வளது விஷயமாகக் கூடவது. அன்றாமன்றிகே, குணம் புருஷார்த்த காஷ்டையாக குறிக்கலும், தோஷம் கூடாது புருஷார்த்தத்தைக் குறிக்கலும் என்று இவ்விடத்தே

விபஜித்த யோஜிப்பாரு முன்ற அப்போததகைய, குணம் புருஷார்த்த காரண-
வைய குணிகுமென்னுமதகைய, தோஷம் கூடாத புருஷார்த்தததகைய குணிகு-
மென்னுமதகைய பூர்வ யோஜனைகளிற் கொண்படியிப் பொருளாகக் கடவது.
இவ்விஷய லைப்பாவ மிதவாகையானே சமயாவமான ஆசார்ய கைகல்யாணிற இது
தான் துன்பமென்று விமர்சனமெனக்கையாவத்தானே வேறாவிட வல்வயம். .. (424)

425. ஸ்வரூபததகைய பராயததகைய சேர்ந்திருக்கேனுமிதே பரா-
பகம் எனறவிதே, ஸ்வரூபாநுபவான பராயம் சமபர்வமான ஆசார்ய கைகல்ய-
மென்று சிர்ணவித்தாராய சீனரர் தே, இதை பராயநுபவான ப்ரபக சிர்ணயம்
பண்ணுகிறாயேன (இப்படி ப்ரபயததை வறுதிட்டாக) எனறு தொடங்கி.

425 இப்படி ப்ரபயததை வறுதிட்டாக ஆங்கு எத்தராயக் வேனுமிதே
பராயம்.

அதாவது—இப்படி ஆசார்ய கைகல்யாண பராயமெனறறுதிட்டாக, இந்த
ப்ராயததகையத் தருவியாகவேனுமிதே, எதற் பராயமென்கை இரதாக. ஆசார்ய
கைகல்யாணிற சம பராயததகைய ஆசார்யனே பராயகருகிவனு மெனறபடி.

426. இப்படி பராயதபோத வரும் ஹாநியேதெனன அருளிச்செய்திருர்
(அகராதிபோத) எனறு தொடங்கி

426. அகராதிபோது பராயம் பராயங்களுக்கு நுபயிர்க்கி.

அதாவது—இப்படி ப்ரபயததகைய எத்ருசமாய்படி ஆசார்யன பராயங்கை
கொணாதித ஈசுவரின் ப்ரபயங்கை கொண்குமிபோது, பராயததகையும் ப்ரபயத்-
தகையும் தனனியையில்கி பென்கை ப்ரபய பர்வத்தகையண்டான பராயப்ப்ரப-
கையம், சமபர்வத்தகைய மொகுகிதே. ஆகையானேமிதே ஈசரின் வறுதருர்,
“பேசெனறுமறநில்கி சினசாணனறி அபிபறவித்தற காஞெனறுமறநில்கி மற்றச்
சாணனறி ” எனறு பராய பராயங்கை விசர்வ மெகவிஷயியமாக அருளிச்
செய்தது

... (426)

427 இப்ப்ரபயத்ததறி துபராயமே பிகுத்த (ஸைதகத்தின்) இதயாதி வராயத்
தனவும், விதிதரபராயதபா கைகல்யாண வித்தருன விசுவரின் பரமபராயமாகவும்,
ஆசார்ய அஜுராத ஜுராயபராயமே டபராயகருகுகிதே கொகிப போத்தது;
இப்போது, ஈசுவரின்விட்டு ஆசார்யன புராயமென்னுமனயிற் சாஸ்தா விதிராத
மும் ஸவேகாதி விதிராதமும் ஸபவியாதே, ஈசுவரின் புராயங்கைப் பறறுமறிற்
காடகை ஆசார்யன புராயங்கைப் பறறிருங்கரு மேறறாகானிதா பெனறிற
சைகலினமேகை வருளிச்செய்திருர் (ஈசுவரின்ப் பறறுகை) எனறு தொடங்கி.

427. ஈசுவரின் பறறுகை கையப்பிகுத்துக் காரியம் கொள்குமேபாதி,
ஆசார்யன பறறுகை கையப் பிகுத்துக் கையமிகைக்குமேபாதி.

அதாவது—ஈசுவரின் பறறுகை, அவன் கையப்ப பிகுத்துக் காரியங்கொள-
லுமேபாதி, ஆசார்யன பறறுகை, அவன் கையப்பிகுத்துக் காரியங்கொள்குமே-
பாதி.

பாதி மென்கை, இவ்வனருளிச் செய்தது, ஈசுவர விஷயத்தினால் ஆசார்ய விஷயத்துக் குண்டான அஸயத்வமும், அவ்விஷயத்தைப் பற்றாமதி மிவ விஷயத்தைப் பற்றாமதுக் குண்டான கார்ப வித்தியின் அமோகதவமும் தோற்றுகைக்காக அநெமனினே மெனனின்? ஈரணதீவாகதியானே ததஸயத்வம் ஸம்பரதிபநகம் (ஈசுவரனைப் பற்றுமை அவன் கையைப் பிடித்தது காரியம் கொள்ளுமோபாதி) என்கையானே—மஹாபாபுவா விருப்பானொருவின் வசிகரித்தது காரியம் கொள்ளுமா ஒரெவன் அவன் கையைப் பிடித்தது வேண்டுகொண்டு காரியம்கொள்ளப் பாகருமன்கில், நீர்மையானே கெஞ்சின்கை காரியஞ் செய்யடியாய், ஸ்வாதந்தாயததானே உதறி விடவுமா விருகைகடானே இன்னபடியென்று அறுதிவிட கொண்ணுதர்பிபானே, ஆசரிதனான் மிவனுடைய வபேகிதம் தனனுடைய கருமையானே கெஞ்சின்கை காரியஞ்செய்கிற பகிகருமபடியாய், ஸ்வாதந்தாயததானே முறுகிச் செய்யாதொழியில் விபகிகருமபடியா விருகைகளாலும்; (ஆசார்யனைப் பற்றுகை அவன் கார்ப பிடித்ததுக் காரியம் கொள்ளுமோபாதி) என்கையானே—அப்படி ப்ரபுவன்னவன்றன்கையே கார்ப பிடித்தது வேண்டுகொண்டு காரியம்கொள்ளுமன்கில் தயாபாவனாய் காரியஞ் செய்துகை விவகாமையானே தப்பாமக் காரியம் வித்திகருமபிபானே, ஆசரிதனான் மிவனுடைய வபேகிதம் மறுதியாக பகிகருமபடி விருகைகளாலும் அமோகத்வம் ஸம்பரதிபநகம். (427)

428. ஆக, ப்ராபய விர்ணயத்தைப்பண்ணி, (திருகரு ஸத்ருசமாக வேணுமிதே ப்ராபகம்) என்றவித்தானே—ஆசார்ய கைகாரமமாதே சமயபாடயததகரு ஆசார்யின் ஸத்ருசைபாய மென்னுமத்தத பாதிபாதிதத, அப்படியன்னற்களே ஈசுவரனை புபாயமாகக் கொள்ளுமன்கில் வரும் விநிரதம் கரடடி, ஆசார்யனுக்கு ப்ராப்யத்வ மீசுவரனோ டவயததானேயாமோபாதி ப்ராபகதவமும் ததஸயத்வ விபகதம் மென்னுமததததத ஈசுவரனைப் பற்றாமதிக இவனைப் பற்றாமதிகருள வ்ஹதத்ததயு மருளிச்செய்தார் மே, இனிமேல், பல வேறதககளாலும் ஆசார்ய கைய வத்தை ப்ரகாசிப்பிக்ஞா இவ்விஷயத்தை புபாயமாகப் பற்றாமவர்களுகரு ரூசி விச்வஸனகை விநகைக் குறுப்பாக, அதிக பாதமத்தினே, ஈசுவர சேதராக விருவாகருமிவ னுபகாரகனானமைய பருளிச் செய்கிறா (ஆசாரயன்) என்று தொடங்கி.

428. காராயன இதுவாக்கும் உபகாரகன்.

அதாவது—திப்படி புபாயமாகக் மேசுசொலையப்பட வாகாரயன், சேஷிசேஷ பூதரான மீசுவர சேதம் ரீருவாகரும அபிமத வஸ்துகைகளைக் கொடுத்த உபகாரகனென்கை ... .. (428)

429 இரண்டுநகைகரு மிவனுபகரித்தவை மெவை மெனன் வருளிச்செய்க்ஞா (ஈசுவரனுக்கு) என்று தொடங்கி.

429 ஈசுவரனுக்கு சேஷகருவாக புபாதித்தான், தததததத சேஷகரு புபாதித்தான்.

அதாவது மேனமேதும் ஹருஷ்ட் பவதாநிக்ஷிப் பண்ணி வசிகரிகப் பார்த்த விடத்திலும் ஓராத்மவஸ்துவு லெடப்படாதவையகே இழுவானு விருகநிற விசுவானுகரு சோஷமான வாத்மவஸ்துவை, அஜ்ஞாத ஜ்ஞாபாஸுகே நிருத்தி இஷ்ட விசியோகாரஹமாயபு கைப்படுத்தினுன; பகவத் ஜ்ஞாகாபாவத்தானே அநாதிகார மஸத்கஸபஞங்க விடந்த சேதநதுகரு, பகவத மஸபகதத்தை யறிவித்தது சோஷியான வவநீனக காடகுககொடுததா ஜெனகை இததான, ஆசார்பதுகடப சேதமோசவாரக னிருவர்கரு முபகாரகளுகையாத வஸபவம் சொகைப்படடது. (439)

430. இன்னமொரு ப்ரகாரத்தானே ஆசார்ப கைபவத்தை ப்ரகாசிபயிசெ விசுர் (ராவானருகும்) எனது சொடகெ.

430. பவதநானும் ஆசார்பதவத்தை ஆகஸ்ப்படகருக்கும்.

அதாவது—இதகவிடநிப் பிறவாத விசவானருகும் இவவாசார்பவத்தினைந் தத்தைப்பறத விதிக மிகவும் சாதகதபண்ணி விருகருமெனகை. (430)

431. அநெசுரே கண்டதெனது மபேகைகிசெ, அததை மூதவிசெவிசுர் (ஆகைகிசெ) எனது சொடகெ.

431. ஆகைகிசெ குதுபாயகையிசெ கதவத்ததும், ஸ்ரீகைது மயயயர் தாதழ மதுகிசெபததும்.

அதாவது—ஆசார்பதவத்தை யகைப்படகருகையகெகிசெ கைசாசார்ப வஸசோ ஜுகுடப, ஆசார்பானுமஸகைக விதி ஆபகைததும் எனதுமாயபு குரு பரம பஸரகிசெ தவமேபபேஷ்டகருதகே காவகித்ததும், ஆசார்ப கருதயததை யேறிட கிசெகைணு அஜ்ஞா-நீனக குறித்த, ததவ விசெகைகி சாமிபாயபாயகார்த்த ப்ரதிபாநிகையான ஸ்ரீகைத யருகிசெபததும், ஸ்ரீகைகிசெனுறவான கம்ததமாக, கைகருதகை பரபகைய தவஸகிசெயகைசெ, அபஸு கைகருதகைபேபாததாம யேதத வரதமமம் எனது அபயாதகை மருகிசெபதத மெனகை. இததான, ராவானு மாகைப்பாடுமபடியானரு ஆசார்பதவத்தினை பெருகை மெனது ஆசார்ப கைபவம் சொகைகிறததத. (431)

432. இன்னமொரு வதிரானே ஆசார்ப கைபவத்தை தர்சிபயிசெவிசுர் (ஆசார்பனுகரு) எனது சொடகெ.

432. ஆசார்பனுகரு கைதத பாதபுகாரக பண்ணகைகிசெ கிசுத் கதுகடபதும் கை தவயகு குகைபகை.

அதாவது—உபயகிபூஷணமும் கிபூநிமனான விசவானுமும் தானிடத வறக கைமபு பண்ணிககொடுதத வகசாயன பண்ணினை உபகாரததகரு கைதருசமாக ப்ரத்யபகாரம பண்ணகைவது, இப்படியே இன்னமூகிரணு கைபூநிம கிபூநிமனான கிசுப்பாநிசுரீசவானும யேதேபுண்டகெ கெனகை. உயோததபாத பகவத ஜ்ஞா ம மருவாத தர்மோபகைவஸ, கருதகையவா பருநிமீத ததவகை உ தததகைய கைகருகை எனதுகிசெநதிசெ. இததான, ஆசார்பனுகடப பாதபுகாரகைகைகைகிசெ மதேஹபகாரகைகருதகையகெ வஸபவம் சொகைகிறததத. (432)

433. இன்னமுமேரு முகத்தாடே ஆசாய ஸம்பவத்தை அருளிச்செய்கிஞர் (ராவர ஸம்பவம்) என்று தொடங்கி.

433. ராவர ஸம்பவத்திற் பத மோக்ஷமகிரண்டுகூடும் பொதுவாயிருக்கும்.
ஆசாய ஸம்பவம் மோக்ஷத்துக்கே நேறுவாயிருக்கும்

இவ்விடத்தில், (ராவர ஸம்பவம்) என்கிறது, (ராவரனைப் பற்றுகை) என்று மேற்சொன்ன ததாசாயணரூப ஸம்பவத்திற், அது, (பகத மோக்ஷமகிரண்டுகூடும் பொதுவாகையது), காமாதுருணமாக ஸம்ஸரிப்பிக்கவும் கருணயாதுருணமாக முகதனாகவும் வகை சீரகருச ஸ்வதந்தரேனாண்டான ஸம்பவ மாகையாதே, உபய ஸாதாரணமா யிருக்கை ஆசாய ஸம்பவமாகிறது, (ஆசாயனைப் பற்றுகை) என்று மேற்சொன்ன ததாசாயணரூப ஸம்பவம்; அது, (மோக்ஷத்தக்கே நேறுவாகையது), காமாதுருணமாக ஸம்ஸரிக்ஷமனிதம் ஸ்வதந்தர னன்றிக்வே ஸா பாராதத்து யிவ்வா யுஜ்ஜீவிப்பிததே விதம் சீரநியை கருபாவானேடடை ஸம்பவ மாகையாதே, ஸம்ஸார மோக்ஷமகருப பொதுவன்றிக்வே ஸம்ஸார விமோக்ஷமகே நேறுவா யிருக்கை.

இத்தகை, மோக்ஷமகே நேறுதலை விபகதமான ஸம்பவம் சொல்லப்பட்டது. (433)

434. உத்தராதவததி ஸாராயணுடைய ஆதிகவத்திற் அருளிச்செய்தார் நிழ்; உபகாரதவததி வீசவானுடைய வாதிதவத்தை யருளிச்செய்துக்கொடுக்க அடி சொன்னடெழுந்திருக்கிஞர் மேக (பகவத ஸம்ப) என்று தொடங்கி

434. பகவதஸம்ப ஆசாயனுகே.

அதாவது—கிருபாநிக சேஷியாய சீரகருச ஸ்வதந்தரானுகிருகருச பகவானு ஸபிக்கை, ததஸ்கருதததயை பாயோஜனானுகொண்டு மகன்கொண்டதற்கு கள்ளக வேணுமென்று தனனை பங்கீசரித்து தத வயாமோறு விஷயமாகவின் ஸாசாரய னுகே பெண்கை. (434)

435. ஏவமபூதனான வர்சார்பவதனை ஸபிக்கைகரு நேறுத தவதென்னு மாகவகைக்குகே அருளிச்செய்தார் (ஆசாய ஸம்ப) என்று தொடங்கி

435 ஆசாயஸம்ப பகவானுகே.

அதாவது—பகவதஸம்ப நேறுதவாய பரமராயபூதனான வர்சார்பவதனை ஸபிக்கை, ராவரஸம்ப ஸென்றவாததம் உத்தராதிப்பாயி, கிருபாநிக ஸாஹிருத் தாய விசேஷகடாகுப பற்றுகைப்படி தானே கவிர்த்துக்கொண்டு விசேஷ கடா கந்ததைப் பண்ணி அத்விசேஷத்தைப் பிறப்பித்த ஆபிமுதயத்தை புண்டரகவி ஸாதன்க ஸம்பாஷணத்திலே முடி. ஸதாசாய பரபந்தைய பண்ணுதற்குப் சீர நேறுதக் கருபாவானு பகவானுகே பெண்கை. (435)

436. ஆனக இருவரு முகாரததிற் ஸம்ஸாரவென்ன அருளிச்செய்கிஞர் மேக (உபகாரய வந்து) என்று தொடங்கி.

436 உபகாபவமநுபேஷிததாமி சூராயநீரகாடபுத் மிகவு
முபகாபகம் கௌரவம்.

அதாவது—உபயகுமுபகரித்த வஸ்துவகளைச் சீர்துகளிப்ப பார்த்ததால் சூரர்
யோபகாரய வஸ்துவமான பகதமேகோபாய நேறதவாய பாதம் பர்வமுமாதிகுத
கிற பகவத் விஷயத்திற எட்டாக பகவதபகாரய வஸ்துவான மோககை நேறது
வாய சரம்பாவமுமாதிகுதகிற சூரர்ய விஷயத்தினுடைய கௌரவத்தானே, கசவரின்
புபகரித்த சூரர்யன்ற காடபுத சூரர்யின் புபகரித்த கசவரன் மநேறப்பகாரக
னெனகை. (436)

437 * அசிகத்பாத் புதாசலிஷ்ட ஐஞ்சு கவராகய ராசயே, அகாத பகவத்
பகதி விசதவே * எனவிறபடி யே சூரர்யனறனக நேறந உஞ்சு கவராகய பகதி
கனாலேகிற, அகதஜஞ்சு கவராகய பகதி ஐண்டானவன்ற சூராய ஸம்பந
தத்தை செழி வின நனுகிறும் அவை பகவதகாரபததக குடகாமெவனன அருளிச
செய்கிறார் மேல (சூராய ஸம்பநதக குடகாமெத கிடததா) என்று தொடங்கி.

437. சூராய ஸம்பந்தம் குடையதே கிடததா ஐஞ்சு பகத் கவராக்யக
குடாககிக் கோவனாய, சூராய ஸம்பந்தம் குடையதே அவை
புண்டலோம பரபோஜனம்.

அதாவது—மேலகொன்னபடியே புத்தாரகனுமாய உபகாரகனுமாய விருத்தான
ஸவாகாரயன் “இவனென்னுடையவன்” என்றமொகெருமபடி அவன் திருவடிகளில்
தனக்குண்டான் ஸம்பநதம் என விபரிப்பதறியானே குடையதபடி அத்தை கோககிக்
கொண்டு கிடந்தால், ஆதமகவகாரகனான ததவஜஞ்சுகம் அபாரபத விஷய
கவராக்யம் பாரபத விஷயபகதியகிற ஆதமருணககளில்ய்யையகிறும், அவகா
ராய பரணாததகனானே காமேன உண்டாககிககொன்னதாம், ஸாமககை நேறது
வான் அகத சூராய ஸம்பந்தம் என விபரிப்பதறியானே குடையததாம், ஐஞ்சுதிக
கானவகய பூஷணகருதககனானே சிறிதுண்டாயததகிறும், பகவதகார நேறது
வாகாமையானே கிஷ்ப்ரயோஜகமெனகை. (437)

438. பரபோஜன மிககாரகியயனது, அவதயகரமுமெனவெனா நூலி கிட
தால் என்று தொடங்கி.

438. தாமி கிடத்தாக பூஷணகக பணஸிப பூணாய; தாமி போகத்
பூஷணக கௌரவ அவதயதத விஷகதும்.

அதாவது—பதிவரதயான ஸதீகரு பதிஸம்பந ஸலாகமான தாலியொன
றும் போகாமல் கிடத்தால், பூஷணகக விஷகியயகிறும் முதலுண்டானபோது
பணஸிப பூணகொன்னககிகுதகும், இத்தகிய பூஷணமுண்டை! என்று கின்றததத
தாலியை வாககிப்பெரகட்டால், கிதனககாரகபை மாககார மே பூண்ட பூஷணகக
னெனாம அவதயவஹிககனாய் கிருகருமெனகை. இத்ததால், ஆதம்பூஷணககனான
ஜஞ்சு கவராகய பகதிகளில்ய்யையகிறும் சூராய ஸம்பநதமாதாம் குடையாமல்
கிடத்தால், அவன் பரணாதததானே அவை காமேன உண்டாககிககொன்னதாம்;

ஆசார்ய ஸம்பந்த மிதந்தியும் குணத்தான, ஆத்ம குணங்களான ஜ்ஞாந பகதி ஸ்வராக்ஷயங்களெனவா முண்டரஞ்ஞம அமை சண்டைதா ஹேதுவனதிகே அவத யாவஹமாய விடுமெனறபடி.

(438)

439. ஆசார்ய ஸம்பந்தம் விடகதாஹம் ஸ்வரூப விகாஸை மீசவரனன்றே, அது குணத்தாமிது மித்தனை ஆதமஞ்ஞ முண்டபவஹகரு அவன் ஸ்வரூப விகாஸை ஸதப் பண்ணுதே எனவிற சமககதிகே அருளிச்செய்கிருர் (நாமநாயக) என்று தொடங்கி.

439 தாயகாயை அயித்தகடென கூத்தபவதானே தீயப் பித்தாக்
சுதததபுத்ததயா போன, ஸ்வரூப விகாஸததபவனனு மிவரன
தானே, ஆசார்ய ஸம்பந்தம் கூத்தாக் சுததத விடபபவனும்.

அதாவது, ஜகஜ்ஜமென்னுமபடி ஜகததிகே பிறகது ஜகை தாரகமாச்சுருகரும நாமநாயக, "செவகமக மத்தாருசோ வெவகதிரோத கவகாஸகராவாக" எனனுமபடி. தியமேக விகாஸகருப்ப் போரு மாதித்யனருனே, ஸ்வதாரகமான ஜகததை விசுலே ஷித்கால அகத நாமநாயக விசுலிபயிதாமாதா மனதிகே சோஷிபயிகருமாப போனே, ஆசார்யாகவயததானே ஸத்ததபெறது ஸ்வஸதததாரகமான தத்ஸமயாத தம் குணயாதே கிறகுமனவிக, இவனுடைப ஸ்வரூபத்தத ஜ்ஞாந விகாஸமுகே "உன்ன உககனவும யானு முனருவன்" எனனுமபடி விகுலிபயிகரு மீசவரனருனே, ஸ்வஸதததாரகமான ஆசார்ய ஸம்பந்தத்தத ஸ்வஸிபாதிபததிபானே இவன் குணத துககொண்ட காலததிக தான் விகுலிபயிகககடென அகத ஸ்வரூபத்தக விகுலிபயி யாத மாதாமனதிகே கருகரு காலம கஷட ப்ஜஜ்ஞமாய ஸவிகாஸித்தப போம படி. பண்ணுமெனகத காராயினுபி விகருதம் யாதி குரோ பரபுதஸை, தப்ப புத்தே, கமகம ஜகாதிபதம் சோஷபதி தவிக ததாஷயதிக எனனககடவதிரே.

440. இவனை சொல்கிறதென்ன? இவ்வாசார்ய ஸம்பந்தம் குணத்தான ஹம் "ஒழிகு வெழியாத" எனவிற பகவத ஸம்பந்த முஜ்ஜீவகததக குடக காதோ வென்ன அருளிச்செய்கிருர் (இதகதபெழிய) என்று தொடங்கி.

440. இத்ததபெழிய பகவத ஸம்பந்தம் தூயம,

அதாவது—அயாதி விததன் கிருககசெய்தியும், ஆசார்ய ஸுணர்த்த வதறகு முன்பு அஸதகஸமய அவனுணாததின் பினபு இவனுக்கு காரபகாமகக கடவதா கிருகருமது இவ்வாசார்ய ஸம்பந்தம் குணத்தபோது தீதடியாகவகத தானம் குணத்திபாமாகவயானே, இவ்வாசார்ய ஸம்பந்தத்தத யொழிய பகவத ஸம்பந்தம் இவனுக்குக கிடையா தெனகக. ஆககயாக இது போபததாமிதும் அது கமகரு உஜ்ஜீவகததக குடமெனதிகுக்க விகுலிபயி வென்று கருதது. .... (440)

441. இப்படி ஆசார்ய ஸம்பந்தத்தத யொழிய பகவத ஸம்பந்தம் கயியா மையா காதியோஜ்ஜீவகததக கிரணம வேனுமெனகமததத தர்சிபயிதத

அகத்தரம், பாகவத விஷய மைபத்தமு மவ்வியாபாதி விவணுகவச்யாபேகதித
மென னுமத்தை தர்சிபபிகைகககாக, தத்விஷய பரத்ததை யதவதிகெருர் (இரண்டு
மையாதோ? கூறிற் பெருங்குடி யென்னென்னி) என்று.

441. இரண்டு மையாதோ, நடுகிப் பெருங்குடி பென்னென்னி;

அதாவது—ஆத்மோஜ்ஜீவகத்தாகரு பகவத மைபத்த ஸதாபகமான ஆசார்ய
மைபத்தமும், தத ஸதாபிதவான பகவத் மைபத்தமுமாதே உபயமும் போராதோ,
ப்ராபய மதயம்பாலோகததயா கூறிற் பெரும் குடிபோகி விருகதே பாகவதர்ச
னோடு *ஸாத்விதகவண்ணம்பாஷணம் எனதே மைபத்த மெத்தைப பற்றிவண்ணுவ
தெனதேதாதி மெனகை. ... (4 1)

442 இப்ப்ரகத்தக ருத்தர மகிளிச்செய்குர் (கொடிய) என்று தொடங்கி.

442 கொடியக் கொக்கொய்யிறே துள்கும்போது கக்கிப்பக்
வேண்டுமா போகே, ஆராயாதவதத்தும் இது வேணும்.

அதாவது—உபகாபேஷமாய வளருவதொரு கொடியை அதின் பரிணாமத்
துகமெனலாம் இடங்கொடுகததகை பெரியதொரு உபகாத்திறே சேர்க்கும்போது,
முதலிலே அது தனக்குடே சேர்க்கப்போகாமையானே தலைப்படாமல் முகத்ததான
இதுககாச்யமாயகொண் டணுகி வின்று தனனுடைய வக்கவழிகளை கொள்
லாமபிதே கொழுதுவிக்கும் கன்னிகை கபேஷிதமாயாப்போகே, *கொள்தேடி
போகுகொழுதுபோகே அபிமுகனான விசேதனை ஆசரித தபபதியாம் துததரிப்
பிக்கும் மஹதாச்யமாய ஆசார்யா நிருவடிசாரி அகவசிக்ருமபோது, முதலிலே
ததவயம் விததிகை அரிதாவையானே முத்தரத் தான ஸாஸாராய வின்று
தவகனோடே விணகருவித்த அவவழியானே ஆசார்ய விஷயத்திலே சேர்க்கும்
பாகவதர்ச னோடைய மைபத்த மவ்வியா பேஷித மென்கை இப்படி ஆசார்யா
வயத்துககடி பாகவதர்சனாக, (ஆசார்ய ஸாய பகவானு) எனபானென் மென்
னில்; அதுகருக ருதையிலை, பாகவதாவயத்தனைகடி யவனாகையானே, ஆபிமுக
பர்பத்தமாகத் தானே கருவி பண்ணிககொண்டு வகது பின்னை பாகவதர்சனோடே
விணகவி அவ்வழியாகிதே யவனான ஆசார்ய விஷயத்திலே சேர்ப்பது; இது
இத்தனைபும் இவர்குனிச் செயத த்ருஷ்டாத்தத்திலே விததம். எனதேனெ பென்னில்;
சேதனை கொடியினுடைய ஸதாயோகவும், ஆசார்யனை கொள்கொமபினுடைய
ஸதாயோகவும், பாகவதர்சனை கன்னிகைவினுடைய ஸதாயோகவுமருளிச்செய்
கையானே, கர்ஷகனாகிடுப்பாடுருவன வ்வபாயோஜுவார்த்தமாக முதலிலே வித்தத
கிட்டு முளைப்பிதது கொழுத்த சர்க்குமனவும் வளர்த்துகொண்டு போத்ததொரு
கொடியை, இதுகவினி ஓர் உபகம் வேணுமென்று தானே உபகமும்பேடி
அதிலே சொந்தேறுகைகரு கன்னிகைமும் கட்டி துவவழியானே உபகாத்திறே
சேர்க்குமாப்போகே, ஸர்வசேஷியான ஸர்வேசுவரான ஸகப்ரயோஜுவார்த்தமாக
இச்சேதனை முதலிலே ஸ்ருஷுத்த, ஸாஸாரஸ்ப மெனஹார்த்தமாக இப்பதிப்
படியை காமேணுபிமுதய பர்பத்தமாக வினைத்த இவதுககோ ஸாஸார்யனைபும் இன்னு

மென்றுதானே நிகழ்வுண்டபற்றி, அவ்வினாவிட சோதனும் பாகவதர்களைவிட முதலாவியிப்பித்து, அவ்வழியாகே ஆசாரப் பிஷயத்திலே அகவியுபபிசுருமென்று மிடம் நீதாறுதலாகவே, கொள்கொம்பினை வேறவிட கர்ஷகனுக்கே அந்தக் கொடியாதுள்ள பாரியாஜஸமாபிபாரிதே, ஆசாரப் பிஷயத்தி லீசவான சோதந சேதநுதுள்ள பாரியாஜஸு மீசவானதே பென்னுமிடமும் பரிதம. இனி அசே தவமான கொள்கொம்புபோலனறியே சேதநேததமனுன இவ்வாசாரபயனருதும பாஸமருததரியே பானுதவாரிசு, ஸவசோஷிபான மீசவானுதவ பாரியாஜஸுமே ஸவபரயோஜஸமாக கினைத்திருக்கும்மே (442)

443. இனி (ஸவாபியாததாரிசு) எனறு தொடக்கி, (ஆசாரபாபியாதமே புத்தாரகம்) எனனுமளவாக, இப்படி ததியர்முன்னுதப்பறறப்பற மதாசார்ய னுதவ அபிமாசமே உஜ்ஜீவாததகரு உபிதோபாயமென்று இப்பாபகத தாத் பாயததை பாகாசிப்பித்தருளுகிருர். பெருமிதியனுன ஆபாணததகரு காயக கலபாரிசயாயதது கசப்பூணததகரு இப்பாதேசம காயததமாவிருக்கும்படி, இத்தனைப் மருளிசெய்ககையப்பறற அதிஷ்டககறி ஓககொண்டு வந்தது மேடககதும்; மேடககதும் இதிலே கிஷ்டகதவ ஸாபிசுகிறது. இதிலே பாதமந திலே, இவ்வாததம ஸதஸம்பாதாமனித்தமென்று ஸாவரும் ஸிவலிகைகருடகாக இது தமகரு ஆபிதாபதேசகபத மென்னுமிடத்தை அருளிசெய்கிருர் (ஸவாபியாததாரிசு) எனறு தொடக்கி.

443 கவர்ப்பாபித்தாரிசு கவாரபிசுநததகரு துதத்துக்கொண்ட இவனுக்கு ஆரபாபிசுமோழிய கதிபிலிசென்று பிதவி பகவாஸு மருவீசு சேய்பக் கேட்டிருக்ககைய பிடுக்கும

அதாவது—“அவ்விதமே ‘வானேபெனகரு கீவாதுகன்’ எனறிருக்கும் தன்னுதவ தாரியாததாரிசு, ‘இவன கமகருசேஷம்’ இவன காரபம் கமகரு பரம்” எனறு தனனை உஜ்ஜீவியபிகைகருடகான கவாரபியாதததை அழித்தக் கொண்ட இவனுக்கு, துக்கதியேபறருசாக அவ்விதத தன்னுதவ உஜ்ஜீவாத தகரு கருஷிபண்ணிப பாரும் பரமகாரருவான ஆசார்யன், ‘இவன கமருதவ வன்’ எனறுமீமாசித்திருக்கும் மத அபிமாசமோழிய வேறு உஜ்ஜீவியோபாயமிதில்’ எனறு, ஸகல காலந்தாலாவித்தாரோரான கபிசினி நிகழ்குகனிலே பமுகல லேவித்தத ததேக பாததாராய ககல காததாததப்பயககிளபம் அவாருளிசெய யககேட்டு தகவிஷ்டாரிசுக்கும் கமருதவ ஆசார்யானபிசினி, தருசமாகப்பகாது மருளிசெய்யக் கேட்டிருக்ககைபர் விருகருமேசறபடி ஆகையால், ஆசாரபாபி மாசமே இவ்வாததாவக ருஜ்ஜீவியோபாய மென்று கருத்து. (443)

444 இப்படி, (ஆசாரபாபியாதமோழிய கதிபிலிசு) எனபானென்? காலந்தா வித்தககளான பகத்யாதபுபாய விசேஷககளுண்டு! எனகிற சககையிலே, இத்தாழித்தலை பெணவ மிவனுக் ரூபாயமனறிகே கினறமைலை அகடபேயருளிச செய்கிருமேல். அதிலே பாதமநதிலே, பகதி உபாயமனறியே கினறபடியை அருளிச செய்கிருர் (ஸவஸவாததத்ய) இதயாதியாகே.

448. அஃமபட்ட யோகுடிக் கைவிட்டுப் புதைத்த யோகுடிக் கைக்கெட
கடவனவன.

அதாவது—கைவிடிக் கிருகமிற தமையோடு அநீனுபனா கிருகமிற ஆசார்
யினாக குறைய கினைத்த அந்தாததா'கை கைவிட்டு, பூமிநிக பிறா புதைத்த
கைத்த தமையோடு எப்பப்பாமைபாடு "அரும பொருள்" எனனுமபடி. தா
ஸமான் பகவத விஷயத்தை அநீகமாய் பற்ற இசைக்கெடவ எனனென்கை.
எனுபம அகரும தயகதவ தாஸம ய உபாஸித, ஸபதம் தயகதவ
தம ஸூரிடா ருபத மகிஷகதி கதிதென் = என்றும் "பறது குருகை" என்று
தொடங்கி, "தன, கைப்பொருள் விட்டாரேனும் கைவிடிக் தாம புதைத்த, அப
பொருள் தேடித்திரிவானறது" என்றும் சொல்கை கடவதிதே (448)

449. இன்னமும் சில திருஷ்டாந்த முகததாமே, ஸுபமான் ஆசார
விஷயத்தை விட்டு தாஸமான் பகவத விஷயத்தை பாசைப்படுவானகை என
கிரு மோ (விடாய் பிறைப்பாது) என்று தொடங்கி.

450. விடாய்பித்தப்போது கானதயான உத்ததை உபேகித்து ஜீருத
ஜகத்தையும் கைகைவித்ததையும் கித்தவித்ததையும் அபீகப
பயனாககையும் அஞ்சுகை கடவனவன.

அதாவது—பிரான் கிருகமிறபாது கடவென பாசை பண்ணையபடி
பாந் கதமாய்கொண்டு தன கைகிக்குகிற ஜகத்தை ஸுபகதயே நேறுதவாக
வாந்நித்தத ததாநிகே புருதத, ஆசானதமாய்க கொன் டெட்டாநபடியாயும்
பூமிதமாய் கிருகக தாஸதமாயும் ஆகைமாய் கிருககசெய்க பெருகுககாமொழிய
வற்றின காகமீனநிகையே எப்போது முண்டாளும அயவனாயும் கொன்று
உபஜீவிக்கவேண்டியும் திருககிடகனனிகே புண்டாயும் கித்தரதிககொண்டு
கலைப பெறவேண்டி, கிருகம ஜீருதநிகனின் ஜகத்தை பாசைப்படுவானப
யோடு, கைகைப்பெனகை பிறை தகைகிபபாடுத தாக குதவாய்படி கைபுருத
திருகமிற வானாய விஷயத்தை ஸெனகபயமே பறதசாக உபேகித்து, பாமாகாச
வாதநியாய தஷ்பாபாய் கிருகமிறபாதவதததம பூமிநிகையாயும் கிளாபநிபனாயும்
செனக வகையகளுககை நீயே புதவாத வபூறுதகததம, ஆஸைமாய் வததம் தாத
கைகைகொழிய பாசைதயாக குதவாத கைவதததத, கிதபகைதி புண்டாயும்
ஸமபாநுநுதிகன விவதினா கைகைகிதாத வானவதாதததததத, கிருகமிறவிட
தனனிகே புண்டாபிருகததாததத வகையமதி கரமென பதகித்த தாகைகிவனமும்
அததாய்கித்தவதததத பாசைப்படுக கடவனவன கொன்கை, கைகைகையமததும்
தயகதவா கானதரமயாது யஸ மீத, கானதமுதகம் தயகதவா கானத மபீவாரு
சநிக என்றும், "எட்டகிருக குருகை கிதற வனதெனது விட்டு" என்று தொடங்கி,
"அபுததததத பாசைதிருபா னறது" என்றும் சொல்கைகடவதிதே இது
வபூறுதிகளுககு ரூபகைகை (450)

451 இப்படி ஸுபமான் வானாய விஷயம் ஸவ தகைகைததகருடவ
கிருகக இததை புபேகித்த தாஸமான் பாதவநிகை வானுகைக கடவனவன

பாதினும், பாரபயநிவாகனம் சிவனுக்கு வாகுசீபனைனதே வெணை, அவை பெணை மார்பினேயென நினைக்ககடவ நெனந்தேர் (பாடிக கேட்குமிடமும்) என்று சொடவதி.

450. பாட்டுக்கேட்குமிடமும், கயிடுக்கேட்குமிடமும், குத்திவிடமும், மனைத் திடமும், ஸ்டுமிடமும் என்மை மகுத்திடமே பெய்திருக்ககடவது.

அதாவது—சுதந்திரம் காயல் கானகம் எனவெறியே கிரந்தாரபவபர னான கிதயமுதற் அநபவத்தருகுப் போகவுண்டாப பண்ணும் காமகாம கேட்கும் ஸதகமான பரமபதமும் அனா ராஷண பிதநாண பரஹ்மநி தேவர்க காரதத காதம் கேட்க செவி கொடுத்தகொண்டு கணவனும் வழுநா ஸதகமும், அவர்க கார்த்த தவதி கேட்டுத் தகுததகொண்டு மெழுகிடுத்த கைபர்பவக முத்தருநுய றவராதே மதராம புரம் எனவெறியே கிருபபாற கடலிமே நிருவரகிணயிற் கின்று கிவவருகி வரக குதிப்பாரகாபபோமே காதவதரித வவதார ஸதகமும், கிணத்தத திண்கேட்குமனவும் மனைபவா கிணப்புப்போமே திடவக போலிடாதே கிணத்ததகொண்டிருக்கிற கர்சாவதார ஸதகமும், கிணகாமித்திவர சபாமோ ஹ்ருதயே ஸூப்ரதிஷ்டதி என்றும் "கணககதை வானழியா நெருவனடியே னுள்ளானே" என்றும் சொவதுவெறியே ஹ்ருதய கமகததிமே கிருத்த தானகை தார்குத தன்னமுதக புஜிப்பிகரும் அகதரவமிதவ ஸதகமாதே கித பாரப்ப ஸதகமகெனமை, தனகரு வகுத்த ஸதகமாவ பாரப்பவ கிருகரு மார்பய கிஷயமேயென ததயவதித நினைக்க கடவனெனமை. (கிணத்ததிடவத), பிறாநி யாதபடி திகரவிரததகொண்டிருக்கிற காதர்யமிதவ ஸதகம், (ஸ்டுமிடவத) கைகா கிஷயவா கிருகரு தன வடிவமுதகவும் குணகிணயும் ஆசரிதரை புஜிப் பிகரு மாரகாவதார ஸதகமென்று சொவகமயம். கிணகவ குருணயவா கபாண கிதயா பாரியித, தனவ கவருண்ட தாதாபதி தவாக்கா ஸவ வவமை என்றும் "கிணகர்மணி கொழிகரும்" என்று சொடவதி "அருகாரிம கைததவவா" என்றும் சொகக கடவதிதே அனநிகித (பாடிக கேட்குமிடம்) திவாநிகரு, தகாமக வவறதை யாரபபடக கடவனவனெனவெற அளவன ரிகிதே அவையெனமை தனக கிவவிஷயமே யெனநிருகககடவ நெனவெறதெனறு கீழோடுதேர யோஜிக்கவுமாம்.

(450)

451. கவமபூதனா கிவவநிகாரிகரு கவகாரககதவ கவருவ கர்த்தகதவ ததபவ ரஹிததவககாரக பாதிடகாரம அநகாரம அநபபாரப கிருகருமவர் கிண தாதிப்பிகெரு மேக (கிவனுக்கு பாதிடவர் என்று சொடவதி.

451. கிவனுக்கு பாதிடவா கவததாருத கிவததத பாருவ; அநகா காரவபதததி, கபேகவிவா கவா பாத்தரி.

அதாவது—இப்படி ஆசார்யாமிதா கிஷ்டனா பாதவாநி பனககத்திதமுன் பாரவண்யமடவ கிவவிஷயத்திதே கருமகட பததி "கிஷ்டமறநிதேவன" என நிருகரு கிவவநிகாரிகரு, அனுவினாதமகசததைப் பிறப்பிகரும் பாதிடவர், ஆதவ பஹாரிகனான கைததத்தருவ, பாதகதாபத்த கிணகதவைத்தே பகவதவவநிதிகத

தேவதைகளுக்கு பாதந்தாரா சிருகருமவர்களும்; ஸ்வஸம்ஸர்க்கத்தாலேவருபத்தை வளர்க்கு மறுகூடர், ஸ்வருபத்தை புன்னபடி புணர்ந்து தச்சராவதி கிஷ்டரான ஸதாசார்ய பாதந்தார்; இப்படி ஸ்வருப ஊசகரும் ஸ்வருப வர்த்தகருமணமையாலே வெருவுதலுக்கும் விருப்பத்துக்கும் விஷயமல்லாத உபேகாணீயர், சரமபர்வமான வாசார்ய பாதந்தர்யத்தி ஹறறமனநிலைப் பாதம பர்வமான ஈச்வர பாதந்தர்யத்திலே யூனநிவிருகருமவர்களென்றபடி. பாதிகூலகாச சொலதுமிறவிடத்தில் ஸவ தந்தர் தேவதார்தரபாதந்தர் சிருவரைபுஞ் சொன்னவித, ப்ரபத்தி ப்ரகரணத்திற் சொன்ன மறறுள்ள ப்ரதிகூலர்க்கு ருபகக்ஷணம். ப்ரதமபர்வ கிஷ்டனுக்கு ப்ரதி கூலமானவர்கள் இவனுக்கு ப்ரதிகூலகாணமம் மிலகிலிறே. இததான, கீழ் பகவத் ப்ரபக்ஷாதிகாரிக்ரு ஸஹவாஸ தகவிகுத்திகளுக்க குறுப்பாக வறுகூல ப்ரதிகூல தர்சகம் பண்ணுவிததாப்போலே, ஆசார்யாபிமாச கிஷ்டனுன் ஸ்வனுக்கும் ஸஹ வாஸ கிவ்ருத்தி விஷயமான ப்ரதிகூலகாரபும ஸஹவாஸ விஷயமான வறுகூலகாரபும தர்சிப்பிதது, தததிகமாக உபேகாணீய விஷயமூயிவனுக்கொன ஹண்டெனது மிடம் தர்சிப்பித்தா ஈயத்து. .. (451)

451. இவ்வநிகாரிக ருண்டாகவேண்டும் ப்ரதிபத்தியறுஷ்டாசம்ஸின்ப் பல படியாது மருளிச்செய்தார் கீழ், இதை ப்ரணக்கத்திலே அபியோபாய கிஷ்டருடைய ஜஞாநாதுஷ்டாசம்களுக்கும் இவனுடைய ஜஞாநாதுஷ்டாசம்களுக்க குண்டான விவியோக விசேஷத்தை யருளிச்செய்துத் மேல ஜஞாநாதுஷ்டாசம்க ளிரண்டுகளும்) என்று தொடங்கி.

452. ஜஞாநாதுஷ்டாசம்களிரண்டும் அக்தாநீர்க்கு உபாயங்கமாயிருக்கும், இவனுக்கு உபேயங்கமாயிருக்கும்

அதாவது—தத்வஜஞாநமும் தததுயமான வறுகூலமும், ஆசார்யாபிமாச கிஷ்டனுன் ஸ்வகின்பொழித்த வநிகாரிகளுக்க, உபாய மநிகாரிஸாபிஷ்டமாணை யாலே உபேயபராபதிமனவும் உபாயநிகாரம கருவாமல் கூடகைக்ககுறுப்பாயக கொண்டு அவவழியாலேபுபாயசேஷமா சிருகரும்; ஆசார்யாபிமாசமே யுத்தாரக மாகையாதுபாயநிகார சேஷமாக வேண்டுமென நிகலாமையான, இவ்வநிகாரிக ருண்டான ஜஞாநாதுஷ்டாசம்களிரண்டும் ஆசார்யன முகமகத்தத்யாவிற வுபேயத் துக்கு சேஷமாசிருகரு மென்கை (இவனுக்க ருபேயமாசிருகரும்) என்று பாடமான போது, ஆசார்யனுக்க கபிமதமாயக கொண்டு இவ்வதா ஸ்வனுக்கு உபேயமாசிருகரு மென்றபடி. (452)

453. இப்படி ஜஞாநாதுஷ்டாசம்களிரண்டும் ஆசார்ய பரீதி தோறதுவாக கிணத்துக்க குறிக்கொண்டு வர்த்திகரு மிவ்வநிகாரிக்ரு அவசயம் கிவர்த்தகீயவகளை யருளிச்செய்வதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி, ப்ரதமம் கிஷித்தாதுஷ்டாசம் த்யாஜ்ய மெனனுமத்தை அருளிச்செய்துத் (இவனுக்கு கிஷித்தாதுஷ்டாசம்) என்று தொடங்கி.

453. இவனுக்கு தீஷித்தாதுஷ்டாசம் தகையும் ப்ரதமம் தர்சிபீகையாலே தயாஜ்யம்

விருத்தமுமன்று, *செம்பிஞ்சியின்ற பாணையததமுவுகை முதலான கோத்துக்காறு பஹு பண்ணும் கரகவேறுமுமன்று, இப்படி பரத்யகூபரோகை வித்தவகளைன கோகவிருத்ததவ கரகவேறுதவவகையிரண்டு மறறிஞ்சக்கசெய்தே, அஹய போகத்வ ஸ்வரூபத்துக்கு விருத்தமுமாய், *கரகிதாதாதத உபரத ஸதிநிகு-ஹ ஸமாஹிதோ பூத்வ ஆத்மகயேவாதவகம் பசயேத், இதயாதிகளாலும் திருமகத்தாதிகளாலும், உபாஸகஜேடு பரபகஜேடுவாசிபற இருவர்க்கும் விஷயபோகமாகா தென்னு மிடத்தை ப்ரதிபாதிக்கிற வேதாந்தத்துக்கு விருத்தமுமாய், தோஷதர்சனததாலும் அப்ராபதி தர்சனததாலும் விஷயபோகத்தை யருவருத்திக்கு மாகாபரதாரகான ஷ்டாகளாலே ஹேமமென்று கிசிக்கப்பட்டிருப்பதுமாய், அப்ராபகவிஷய விரகதி ப்ரியஞ்ச வாகாரயனாக கசிமதமாகையான ஆசாரய முகாமக விவாஸாறு யவரூப ப்ராபயத்துக்கு பரதிபத்தமுமாய், இப்படி அநேகாராததாயஹமா விருகஸகாலே இவவதிகாரிக்கு பரித்யாஜயமென்றபடி. (455)

456. போகவதா புத்தியவமிடந் தாமபுதயா பரவர்ததிகருமளவில இவை மெனதுமிக்கையேயெனன அருளிச்செய்தித் மேல (போகவதாபுத்தி குடிகை) என்று சொடகி

456 போக்யதாபுத்தி குடிகை தாமபுதயா ப்ரவர்த்ததாயும் ஸ்வரூபம் குடியும்

அதாவது—விஹித விஷயப்ரவருத்தியில காழகதயாவரூப போகவதாபுத்தியை மிடந், உபாஸகரான மஹாவிசை சொடகமென ஷ்டாக பைத்துக்குணமோசக பரஜேஜாதபாதகாரததமாகவும் ஸாக்க நிவஸத்தி கைகேரிபாவிடிகு ப்ருணஹதயாதி தோஷமுண்டென னுமதததப் பற்றவும் தம்புததயா பரவர்ததிகரு மாகப்போலே இவனுமப்படி தாமபுததயா பரவாததெனாதா, வித்ததாமசிஷ்டஞான இவனுக்கு அநயதாமாக்கவம் விரோதியாகையானே அநயோபாயதவ ரூபமான ஸ்வரூபம் குடியு மெனவை. இத்தான், போகவதா புத்தயா பரவர்ததிகில அநய போகதவ ரூபமான ஸ்வரூபம் குடியுமோபாதி, தாமபுததயா பரவர்ததிகில அநயோபாயதவ ரூபமான ஸ்வரூபம் குடியும், ஆனபினபு குருஷாயாது ம்வவதிகாரிக்கு விஹித விஷய பரவருத்தி யாகாதெனறதாயதத ஆகையான ஏதென மொருபடி யவவந்த தாலும் ஸ்வரூபஹாசி தப்பாது, ஆனபினபு பரிதயஜிக்கவேணு மென்னுமிடம் கிசிக்கமிதே. (456)

457. இப்படி ஸ்வரூபஹாசி வருமெனனும் பயதகாலே விநிகிறவனவு போராது, பராபத விஷயப்ரவண வித்தததயாலே பராக்குத ஸகை போகவ வஸ்துக்களும் பாதிகூலமாயத தோறது மவஸைத பிறககவுமவேணும் ஸ்வரூபம் குடியாயமைக கென்கிருாமேன (கேததரானி, என்று சொடகி

457. "கேதரானி மீதரானி" கைகேத கனோகத்தவனதை பிறக்கவேணும் ஸ்வரூபம் குடியாயமைக.

அதாவது—கேததரானி மீதரானி தலாசி காத புத்ராசச தராய பசுவோ கருஹானி, தவத பாதபதம் பரவணுதம் வருததேத பவகதி ஸர்வே ப்ரதிகூல ரூபாய

ப்ரபந்தத்தை அப்பலித்தவர்களுக்கு வாஸஸ்தாபனம் ததீய கையபவீம நடக்கும் ஸ்ரீவைகுண்டமென்று ஸ்ரீமதாக்கலி யாழ்வா ரருளிச்செய்கையாலும், சரமபர்வ விஷ்டாநவர்களுக்கும் ஸ்வாசார்யனுக்கந்த பகவத் விஷயத்தினை பரிபூர்ணாறுபவாதிகள் லீத்திபப தவவிபூதிசீலையாகையாலும் பரபப பூமி பரமாதம்; இந்நுனதருவ ஞான மாகையாலே அதுகரு விநோதியான ஸைனாரம் தயாஜ்ய பூமி. (அதுபவாநாபத்தி னாதம் தாரணியோகயதைபாலது), ஸ்வாசார்ய விஷயத்திறம் அவனுக்கந்த பகவத் விஷயத்திறம் முண்டான வதுபவம் பெருக வளவிக தான தரித்திருக்கமாட்டாமை எனநீயனநீன யோஜிக்கவுமாம் (458)

458. உகதேதரபாய சதுஷ்டயத்திறம் பகவத் விஷயத்தை யவையித்திருக்கிற பகதி ப்ரபத்திகளாகிற உபாய த்வயமு கியவதிகாரிகரு கழுவிசிறை ப்ரகாரத்தை கீழருளிச்செய்த வக்ககரம், (ஆசார்யநீனயும் தான் பற்றும் பற்று) எனநும் (ஆசார் யாபிமாதீம யுத்தாரகம்) என்று மருளிச்செய்த ஆசார்ய விஷயத்தினை ஸ்வகத பாகத ஸ்வீகாரருபேரபாய த்வயத்துகரும் பரமான தர்சனம் பண்ணுவிககவேணுமென்று திருவுள்ளம் பற்றி, பாகதம் ஸ்வகத ஸ்வீகாரோபாயத்துகரு பரமானம் காட்டுகிருர் (பழுதாக்காது) என்று தொடங்கி.

459. "பழுதாக்கா தொக்தரித்தேன்" என்கிற பாட்டைப் பூர்வோபாயத்துக்கு ப்ரமானமாக அழைத்திப்பது

அநாவது--அமோகமா சிருப்பதோ குபாயமறித்தேன், ஆர்வரிப்பார்கரு ஸமர்ச்ய ஸீயனாய்க்கொண்டு திருப்பாற்கடலிலே கண் வளர்த்தருளுகிற வவனுடைய திருவடிக்கீழை தப்பாத ப்ரகாரத்தை வினைத்து காடோறு மறகூன வருத்தியைப் பண்ணிக்கொண்டு போரும் ஜ்ஞாநாதிகாரை கண்டு தவகளுக் குத்தாரகராக வர்சரித் தஜ்ஜீவிகஞாவர்கள், ஆத்மாவோ டவிசயூதமான் பரபத்தைப் ேராகவி ஸ்ரீவைகுண்டத்தில திருவாசன திறந்து அங்கே ஸைருக்கமான ஜ்ஞாநாதிகளை யுடையராய ததீய கையகாய சிரகாரய்க்கொண்டு வயாவருததார சிருப்பர் என்று பரமாப்தரான திரு மழிகைபரீரா னருளிச்செய்த "பழுதாக்காதான் றறித்தேன்" எனகிற பாட்டை ஆசார்ய விஷயத்தில முறபடச்சொன்ன ஸ்வகத ஸ்வீகாரமாகிற வுபாயத்துகரு பரமானமாக வதுஸைதிப்ப தென்கை.

இத்தரம், ஸ்வகத ஸ்வீகார மஹாகாரகர்ப்பதயா அவத்யகரமா சிருத்ததே யாதிலும் பவலித்தியில் வந்தான் பழுதுபேரகாதென்னுமிடம் சொகலிற்ருயத்து *குருணா யோபிமர்வேபத குருவ வ யோபிமர்வநித, தரவுபென பரமாய லீத்திம சியமா தபகச்சத" என்று, பாகத ஸ்வீகாரத்தேரபாதி ஸ்வகத ஸ்வீகாரத்துகரும் பவம் தப்பாதென்னுமிடம் பாரதவாஜ ஸைலிசைததீயம் சொகலிப்பட்டதிறே. (459)

460. இனிமேல், பாகத ஸ்வீகாரமாகிற பரமோபாயத்துகரு ப்ரமானங்கள் பவவற்றையும தர்சிபரித்தருளுகிருர் (கை வெந்தோழி) என்று தொடங்கி.

460 "நக்தவென் தோழி" ' மாகுய தானவனை " என்கிற பாட்டுக்களையும் கீதாந்தாதீகே முடிந்த ஈனோகத்தையும் "பகி மழடியை" என்கிற ஈனோகத்தையும் இதுக்கு ப்ரமானமாக அழைத்திப்பது.

அதாவது—தொழியாவன இவள் தனக்கு' நிறைவு கூடாத விஷயத் திருப்பது, அவர் உதயஜெயம் எனது வார்த்தைப்படியும், பெரியமூலம் வசிறிற பிறப்படியுமாய்ந்து, இரேபா தவன் வார்த்தை தனக்குப் பரிபாத வார்த்தைக் கொண்டு இத்தன்னிதய நிசைகை பண்ணு வினாது, இனி இவ்வெனவின் ஜீவித் தத் தலைகடடப்புருவெனெனது நிறுவிதாற்றங்குகக, அவ்வப் பார்த்து, என்னது மென்னிழவுகரு நெய்ப்புடிபடி ஸைகைதபாள் வென்னுடைய 'தொழி' அசாத சாசியாய அதாவ ஸாவனமாதபாசா கிருகசிறை, அதாகுமென சரியாதிகளாய் ஒருவருகக பெட்ட வெண்ணுத பெருமைகைய புடைபாச சிசுப் பா ரொருவர், நெய யோவிசிறிபிறகது சிறிசகிளப சிறகையு ஸாறிகிே அவர்க்கும ஸககும் பர்வத பரமாணுர விளாடகை வாரிசியாருபடி கூடாபாண மந்தியா காம, சூனியின்பு ஸமமான செயா உதனாட்டா, அவரொரு வார்த்தை முன்பே சொககிவைத்தா ரெனறதகைககொண்டு ஸமமான அவரை விரககபபேமோ, அத விடககிசும், ஸககும் பேறறுகரு வழிபுண்டுகாண, ஸ்ரீவிவலிபத்தாரிசெ வகதரிதத வேறறத்தையுடைய ஸர்வ வபாபா ஸாந்தவைத் தனநிருவுள்ளத்திசெ வடககெ கொண்கருகசெற பெரி யாமுவார். * ஆசார்யிதீயாபவ * எனநிறபடியி ஸககும் தேவரான தமககும் தேவராகிருகசெற அவரை ஓரிகசைவச்சொகலி விசைககவுமாம், சிறிய அறுத்த வரப் பண்ணவுமாம், திஷுஞசனத்தையே நேததவைத் தகழககவுமாம், திருககழை பணிகையச் சைமத்தவைத் தகழககவுமாம், திருவகதிககாபபிட வகழககவுமாம், அன்றிகிே சான் தமமை முன்னிட்டாப்போசெ தமககும் புருஷகாரவாவாண முன் னிட்டி வரடபண்ணவுமாம், வகவதொரு ப்ரகாரம் வகவித்தாராசெ அத்ததை கண் கருககக கடவேராம், காம மெககிழக கடவேராமகிமை சன் துண்டா எருளிச்செய்த "ஸைவெனதொழி" எனசெற பாடனடபும்; சர்வானென்றுபாராதே, தனக்கெதிரி யான ஹிரண்பாணாரிசெ கூரிய திருவுமொசெ, வரபகங்காரிசெ பூண்டககிருகசெற மார்வை பொனமகி பிளக்தாப்பிபோசெ விரணககருமபடி அசையாசெவ சிதித்துப் பொகட்ட மிடுககையுடைய காலிமற்றத்தை, "அக்தியை போதிகரியருவாசெ யிசைய வழிததவலிப பகனாண்டு பாதிதும்" எனறு, அகையபாபேஜகாரயக கொண்டு மககனாசாஸகம் பண்ணிசிருப்பாரை ஜுகிககும், வயாவருத்தாரகிருகசெற அவர்கன் பகககிசெ ஸயஸதபாராய அவர்கனபிமாததசிறெ பொதகசெ கிருப்பாருடைய ஸகருதம் - எனறு சிருமழிகசெபபிரான அருளிச்செய்த 'யாதுய தானகிள' எனபெ பாட்டையும, * அகருதரிம * எனறு தொடககெ, ஸாபாபிகமைய தேவருடைய - பா பதமுமாய 'பாககமுமான திருவகுககிதனுடான ப்ரிமத்திணுடைய அநிசெயததை கெககிவிமை கிருப்பாராய, அக்தப்போம் ப்ரகர்ஷத்தக கடியான ஆத்மயாதாத்மய ஜ்ஞாசகத்தை யுடையராய, கிதகையாதும ஜ்ஞமத்தாதும் அடியினுக்குப் ப்ரிமமற ராகிருகசெற காதமுலிகிளப்பாரதது, அடியினுடைய வருததத்தைப் பாராதே ப்ரணகார வருளவேணும்" எனறு பரமாசார்பாரை சூனவகதா ருளிச்செய்த வேதாந்த தாதபர்வமான ஸ்தோத்தரததில் சரயவன ஸ்ரோகத்தையும்; ஜ்ஞாஸம் பிதககககரு யோகயகதகிசைகத பகபகிகனாகவுமாம், ஜ்ஞாஸியாகயகதயுள்ள மந்தியருகவுமாம், வாவர் சிவ் பகவத் ஸமபத்தமே க்ருபகமாமபடி கிருப்பாருரு ததியிடுகிட ஸமபகதித்திருககிருக்கன, அவர்கனத்த வவஷ்ணவருகே ப்ராயய

பூமியான பரமபதத்தைப் ப்ராபிப்பீக மென்னையானே, ஐஞ்சுமுண்டாகவுமாம் இங்கியாவவுமாம், ததியாபிமாசமே உத்தராக மென்னுமிடத்தை ஸுஃபஸ்டமாதச சொலதுகிற, *பகர் மநுஷ்ய பகதீவா யேச வைஷ்ணவ ஸம்சரபா, தேவைவ தே ப்ரபாஸயகதி தத் கிஷ்டெனோ பரமபதம* என்கிற பெளரணிக சமேசததைதபும்; ஆசார்பாபிமாசமாதெ விதத பரததணிகாரோபாயத்துக்கு ப்ரமணமாக வநுணை திப்ப தென்றபடி. .... (460)

461. கீழ்ச்சொன்ன ப்ரபதி கிஷ்டனான் வதிகாரிகு உபாயாதிகாரத்திற் குறையுண்டாதெனும், அது பாராம வீசவான கார்பனசெய்கைக்குடையகொண்டு அவ்வுபாய சேஷமாதிகுதனை ஆசார்பாபிமாசத்தை இப்போது வைகத்திரோபாய மாகச சொல்லுவானென? ஒன்றுகடு உபயகாரமு உதிரைமென்கிற சங்கை யினை யருளிச்செய்கிருர் மேக (ஆசார்பாபிமாசத்தான) என்று தொடங்கி

461. ஆசார்பாபிமாசத்தான் ப்ரபத்தியானே உபாயத்தங்குக்
வெகுமாய் கவதத்தமூமாயிடுக்கும்

அதாவது—ஆசார்பாபிமாசமாதெ விததான, *நிமவச கயம் புநுஷம் ப்ர பத்யே* தமேவ சாணம சாச* இத்தயாதிகெறி சொலதுகிறாயி விநோதி பரப தையத்துக்கும் பதிகிவருத்திகு முடையகொண்டு உபாயத்தரமான பதிககம் கமூமாய், தத்தபாக பூர்வகமாக *மாமேகம் சாணம வரஜ* என்று விதிகரும்படி இஷ்டாகிஷ்ட ப்ராப்தி பரிஹாரக கிரணாகம ஸையிமவ உபாயமாய்கொண்டு ஸ்வதத்திரோபாயமும விருகமும் ப்ரபத்தியானே, உபாயாதிகார மாகதயதைப் பார்த்து சாவர ஹிபகிபாயம கார்பம் செய்கை கூறுபரகையானே ஸ்வததிரோ பாயமான ப்ரபதிகு ஸபகபத்தை புண்டக்ககிதற்கொண்டு அவ்வுதியானே அதுகையமுமாய், அத்தைபொழிபத தனையே உபாயமாக கொள்ளுமனகி அகி ஷ்ட கிவருத்தயாதிகளுககுத தானே உபாயமாய்கொண்டு ஸ்வததிரோபாயமாதிகு கரு மென்கை. அனறிகடு, *அவசார்போபஸந்தா ஹி விதியாய காயதி தருவம* என்றும் *சாஸதாதிஷு* ஸுதருஷ்டாபி ஸாகக ஸஹப கைதபா, உபாஸித்தப்பதி வை வித்யா கிர ஸதபதேசதம் என்றும் சொலதுகையானே விதனுமொரு வித்யையை வவஸமபிகமவதுகம அதுகிகர சார்பியாபதேசம வேண்டுமை யானே ஆசார்பாபிமாசம் ஸகிரோபாயமாகவமாதிகக, *தேவைவ தே ப்ரபாஸயகதி* என்று ஸ்வதத்திரோபாயமாக சொலதுவானெனென, ஆசார்பாபிமாசத் தான) என்று தொடங்கி அருளிச்செய்கிராகவுமாம் அதாவது, ப்ரபத்திதான கர்மஜ்ஞாகபகெனாதெ உபாயாததகளுககு உத்தபதி கிவருகதி விநோதி பரி ஹாராததமாக விஹிகமாய்கொண்டு ததவகமூமாய், *அவையஸாதிய ஸவாபீஷ்டே மஹிவிசவாஸ பூர்வகம், ததேகோபாயகா வசஞா ப்ரபதிக சாணுதிக* என்கிற படியே, அக்யோபாயவகினை பொழித தனையே புராயமாக கொள்ளுமனகி அகிஷ்டகிவருகதி பூர்வகமூட ப்ராபதிகு ஸவயானே விவாஹாமாய்கொண்டு ஸ்வதத்திரோபாயமாதிகு மார்பானே ஆசார்பாபிமாசமாதெ விததான விதனுமொரு உபாயத்துக்கு மாகார்போபதேச மவசயாபகிதமாகையானே அவ்வுதியானே புராயாததகளுககு அகமாய் விருகதேயாதெனும், உபாயக ஜடக்காசை பக்கிவா

பரீயந்தமாக உணர்ந்தி, அவநிகரணம் ஸ்வாதந்தர்யமாகிற அழலினை மண்டிச்
சுருகெழுந்த டிடந்த ஸ்வரூபத்தைத் துளிர்த்தெழும் படியாகவும்; இப்படி பல்வித
மான பின்பு, மத்யம்பதோகதாசக்ய சாணதவத்தை சரமபர்வ பரீயந்தமாக உணர்ந்
திப் பண்ணிசகமான உபாயர்த்யவனாய யோகததானே ஸ்வரூபத்தை புஷ்பித்
தாய்படியாகவும்; இப்படி புஷ்பிதமான வஸந்தரம், சரமபதோகதாசக்ய போகத்வத்
தையும் சரமபர்வ பரீயந்தமாக உணர்ந்தி, சித்ய கைகச்ய போகத்தானே
ஸ்வரூபத்தை பலபரீயந்தமாய்படியாகக்ரு மென்றபடி, ப்ரதம ரஹஸ்யமான திருமகத்
ரத்தினை பதநாய ப்ரதிபாத்யமான அகம்பாஹு சேஷந்வாத்யாகார த்ரயமு மாத்மா
வுகரு ஸ்வரூபமாய, அததான சரமபர்வ பரீயந்தமாயிறே விருப்பது; இவ்வதான
ஆசார்யோபதேசாதினானே கப்தக்ஷணாகையாலும், அங்வுபதேசாதினாகடி
இவன் கமமுண்டயவனென்றெ அசார்யாபிமாக மாகையாலும், ஆசார்யாபிமாக
யிவற்றை புண்டாகரு மெனவிறது. ஆக, இப்படி விருத்தான பதநாயர்த்த
விஷடைகைய இவ்வாசார்யாபிமாக யிவனுக்குண்டாகவி புஜுஜீயிப்பித்தெலிடுபடி
சொலவிறுயத்தது. அதவா, இப்படி ஸ்வதந்திரோபாயமான வித இவன் ஸ்வரூ
பத்தை பர்வகரமென உஜுஜீயிப்பிக்ரும்படியை பரகாசிப்பிபா மென்றகொண்டு,
இவவர்த்தத்தை கிகயித்தருளுகிருர் (இது) இத்தயாதிபாலை, அதவது, ஆசார்யாபி
மாகமாயிறே வித, ப்ரதமம் பகவத் விஷயத்தினே அக்வயிப்பித்த, அசாநிகரண
ததன்வய ரஹித்யத்தானே "வாடினென" எனதுமபடி உருவிகிடகத ஸ்வரூபத்தை
பலகவிதமாகவும்; பின்பு, பரகவத விஷயத்தினே பூனறுவித்த பகர்வய யோகய
மாக்குகையானே பலகவிதமா விருத்தவத்தை புஷ்பிதமாகவும்; அஸந்தரம், "சென்று
தன் புகழேத்த" எனவிறபடியே சரமபர்வதனை கிண்பெறுத்தி புஷ்பிதமா விருத்த
வத்தை பலபரீயந்தமாகரு மென்னவுமாய்.

ஆக, இப்ப்ரகாணத்தான, ஆசார்யனை உபாயமாகப் பறதினார்க்கு பயா
பயங்கலிசண்டும் மாறி மாறி உடகருமெனதும பாலககயிலைகையாலும், இவவர்த்த
கிர்னாயக ப்ரமான மினைதெனதுமதும், இவவர்த்த ஸதாபகத்துகடேன
உபபததியும், ஐதிலையமும், இவவர்த்ததோபாதகார்த்தமாக பரபய கிரணயமும்,
இப்படி பரபய கிரணயம் பணனிணை இதுகரு ஸதருசமாகவே கொள்ள
வேணும் பரபகமெனதுமதும். அகாநாபோத வரும் துஷணமும் ஈசுவர
விஷயத்திலிவனுக்குள்ள சாணவத் ப்ரதந்தர்யாகவதவகளை ஸுசிசிப்பித்துக்
கொண்டு ஈசுவரனைப் பறதுமதில இவனைப் பற்றுமதுகருள்ள கிசேஷமும், ஈசுவர
சேதகாக ளிருவர்க்கு யிவனுபகாரக மென்றும், ஈசுவரனு மாகைபாடும் பதத்தை
புடையவனென்றும், இவனபண்ணு முபகார்த்தகரு ஸதருச ப்ரத்யுபகாரயினை
மென்றும், இவநினுடை மைபகதம் மோகததககிக வேறுவா சிருக்குமென்றும்,
ஈசுவரனை புபகரித்த கிவனிதும் இவநிபுபகரித்த கிசுவரனே மிறோபகாரக
மென்றும், இவ்வாசார்ய கைபகமும், ஆத்மருணமுண்டானும் ஆசார்ய மைபக
தத்தை கெடுதில அந்தப்ரீயாஜுமும் அவத்யகாரமும் ஈசுவர கிகாஹநேதுவுமாய்
படியும், ஆசார்ய மைபகத கிசேசதத்திற் பகவத் மைபகத தெனர்ஸ்யமும்,
ஆசார்யாகவததகரும பாகவத மைபகத மபேஷிதமென்றும், ஆசார்யாபிமாக

மொழிய உலுஜீவகோபாயமிஜை பென்னுமிடத்தில ஆப்தேதாபதேசமும், இவ்வர்த் தத்தினுடைய ஸநீகரணமும், இவ்வசார்பாபிமாந நிஷ்டனுவன ஸுபமாந இவநிஷயத்தைவிட்டு ஸுபமாந பகவத் விஷயத்தை நுகுகமாக துச்சிககக கடவனவென்னதும், பாதவாதி பராய் நாதகககெனவா மிவநிஷயமே பென நிருகககககவென்னதும். இவனுக்கு ப்ரதிகூலாநகூலாநபய சினனுகென்னதும், இவனுடைய ஜஞாநாநகூலாநகககக விவிதேயமும், இவனுக்கு விவிதேயாநகூ டாகும் விவிதேயாகாதிகளும் தயாஜயமென்னுமிடமும், ஸவநுபர்சபுதி வரராமைக்கு வேணமெவனதைபூ, பராயபூமி பரவணயாதித்யபு மிவனுக் கவசயாபேகிதமென்னுமதும், ஆசார்ப விஷயத்தின் ஸவகத பரகந ஸவிகாரே பரவதவய பரமாணகககக, ஆசார்பாபிமாநத்தின் ஸவகததிராபாயத்யமும், தத்திரசரி கிரணயமும், இவ்வசார்பாபிமாந மிசீசதானுக குண்டாகரும் பஸபரம் பரையையும் சொலுதுகையாலே, ஸதாசார்பாபிமாநமே ஸவகத நு-தாரக மென்னுமிடமும் சொலபபபபப ஆக இத்தக வாகய தவியாகதேதாபாயே பேய சரமாவகைய அருளிச செயதாரபத்த. . . . . 403.

பெரிவஜீய திருவடிகளை சரணம்.

***
 ஸ்ரீமத் வரவரமுநீந்தர் க்ரந்தமானியில
 ஸ்ரீவசனபூஷண வியாகியானம்
 முற்றிற்று.
 ***

— சாற்றுத் தனியன் —

வாழி புனகாசிரியன் வாழியவன் மன்னுநுடைய
 வாழி முருகைபென்னும மாககரம்—வாழி
 மனஞ்சூழாத பேரின்ப கருமிகு கவையர்
 இனஞ்சூழத் திருக்கு மிருப்பு.

பிள்ளை வேகாசார்பர் திருவடிகளை சரணம்.

ஸ்ரீவசனபூஷண மூலத்திலுள்ள ஐதிஹ்யங்களுக்கு அட்டவரிை

81. இவ்விடத்திலே வேடுவெட்டப்பிள்ளைக்குப் பிள்ளை பருவியெய்த வார்த்தை
89. அந்நிமகாலத்துக்குத் தஞ்சை . . என்ற ஜீயரூவியெய்வா.
82. திருக்கணனமங்கையாண்டான் கண்ணப்பரத்தை கிட்டான்.
84. பிள்ளை திருநறையூரைப் பட்டிபெய்யுபெய்தார்
112. அந்நாளையக்குப் பிராடபருவியெய்த வார்த்தையை ஸமீர்ப்பது.
122. திருக்குறையெய்யான பிள்ளை பணிக்குமபடி மதியித்ததுமீசரமான
166. தந்நேர ரோஜுநகரென்கிற வார்த்தையை ஸமீர்ப்பது
177. தனஞ்சனமுந் தன்மை விளைப்பாகி யோகை என்ற பிள்ளைவார்த்தை
192. சீவரவந்தித்துப் பண்ணின என்ற ஜீயர் அருவியெய்வா
208. பிள்ளைப்பிள்ளைவாழ்வானுக்கு ஆழவான பணித்த வார்த்தையை ஸமீர்ப்பது.
234. மாறியினிதம்பி விஷயமாகப் பெரியதம்பி உடையவனெக்கருவியெய்த
248. பிள்ளையுறவகவிக்கிதான் பக்ககினை கண்ணை.
385. பாஷையகார் காதத்தினை ஒருநாள் பிளபித்தந்த வார்த்தைகளை ஸமீர்ப்பது
396. சாந்தரமும் விதிபாதே சாவனென்று கேட்குக்கையெய்துக்கு
411. வடுகநம்பி ஆழவானையுமாண்டாணயும் இருக்கையெய்வா
443. வைபேமானத்தானே என்ற பிள்ளை பகையுறவியெய்வபகேட்குக்கை

முழுசுறும்படி மூலத்திலுள்ள ஐதிஹ்யங்கள்

41. அதர் பகவத ரோகபதி மிரர் வாகவா
263. உயயககொண்டார் விஷயமாக உடையவா
265. இத்தான அதவாத ரோகபினை பென்று வகபிபுரத்தையெயி வார்த்தை.
275. ஆலதிகரூப இவ்வந்தத்தினை பட்டருக்கு வம்பார் அருவியெய்வாத வார்த்தை.

ஆசனப் ஸ்ருதப் மூலத்திலுள்ள ஐதிஹ்யங்கள்

86. மனேசசனும் பகதனாகு வாகவாறவாகோத்தர விதிகளில்
204. தாயகரும் மகனாகரும்... இவரடி பணிகதவாகருமே இவையுள்ளது

ஸ்ரீவசநபூஷண ஞானைகளின் அட்டவணை

(1945-துணைகளின் வரிசை எண்)

அகரீகூடம்	184	அபகருகடமாக	214	தனதுகடய	337
அகருதயகரண	302	அபாயகாயத	118	வினாவகை	344
அகருதகத	47	அபேகதாமி	150	திருவகரும	428
அகருதேஷ	171	அபேகதாமி	22	அபாயகரும	432
அகருதேஷ	418	அபேகதாமி	425	அபாயகரும	313
அகருதேஷ	11	அபேகதாமி	61	அபாயகரும	335
அகருதேஷ	11	அபேகதாமி	255	அபாயகரும	448
அகருதேஷ	185	அபேகதாமி	258	அபாயகரும	224
அகருதேஷ	306	அபேகதாமி	105	அபாயகரும	461
அகருதேஷ	383	அபேகதாமி	195	அபாயகரும	447
அகருதேஷ	42	அபேகதாமி	251	அபாயகரும	98
அகருதேஷ	187	அபேகதாமி	253	அபாயகரும	138
அகருதேஷ	43	அபேகதாமி	252	அபாயகரும	62
அகருதேஷ	293	அபேகதாமி	409	அபாயகரும	185
அகருதேஷ	292	அபேகதாமி	143	அபாயகரும	137
அகருதேஷ	4	அபேகதாமி	125	அபாயகரும	294
அகருதேஷ	151	அபேகதாமி	245	அபாயகரும	200
அகருதேஷ	197	அபேகதாமி	342	அபாயகரும	35
அகருதேஷ	301	அபேகதாமி	298	அபாயகரும	280
அகருதேஷ	223	அபேகதாமி	348	அபாயகரும	261
அகருதேஷ	277	அபேகதாமி	178	அபாயகரும	240
அகருதேஷ	290	அபேகதாமி	148	அபாயகரும	343
அகருதேஷ	296	அபேகதாமி	390	அபாயகரும	368
அகருதேஷ	345	அபேகதாமி	14	அபாயகரும	270
அகருதேஷ	284	அபேகதாமி	364	அபாயகரும	128
அகருதேஷ	158	அபேகதாமி	181	அபாயகரும	440
அகருதேஷ	32	அபேகதாமி	181	அபாயகரும	50
அகருதேஷ	195	அபேகதாமி	73	அபாயகரும	205
அகருதேஷ	213	அபேகதாமி	77	அபாயகரும	41
அகருதேஷ	360	அபேகதாமி	386	அபாயகரும	5
அகருதேஷ	388	அபேகதாமி	398	அபாயகரும	59
அகருதேஷ	67	அபேகதாமி	329	அபாயகரும	324
அகருதேஷ	132	அபேகதாமி	30	அபாயகரும	54
அகருதேஷ	106	அபேகதாமி	216	அபாயகரும	201
அகருதேஷ	68	அபேகதாமி	175	அபாயகரும	357
அகருதேஷ	282	அபேகதாமி	271	அபாயகரும	56
அகருதேஷ	114	அபேகதாமி	258	அபாயகரும	196
அகருதேஷ	69	அபேகதாமி	141	அபாயகரும	99
அகருதேஷ	90	அபேகதாமி	431	அபாயகரும	319
அகருதேஷ	112	அபேகதாமி	346	அபாயகரும	133
அகருதேஷ	155	அபேகதாமி	437	அபாயகரும	40
அகருதேஷ	259	அபேகதாமி	435	அபாயகரும	102
அகருதேஷ	39	அபேகதாமி	336	அபாயகரும	414
அகருதேஷ	107	அபேகதாமி	338	அபாயகரும	130
அகருதேஷ	88	அபேகதாமி	333	அபாயகரும	74

இது பரதம	463	இவையொன்றாக	307	‘கலங்கி’	172
இந்த மலையாள	53	இழவுகங்கை	374	காடகப்படுமா	186
இப்படி கொள்	121	இதற்பொழுது	361	கீழ்ச்சொன்ன	275
, கொள்ளாத	109	இவையோரில்	173	கூண்டிருந்தால்	111
இப்படி சொல்லு	44	இவையெருமா	247	கூண்டோடின	423
இப்படி சொல்லு	421	இதற்கிடையில்	278	கூண்டபோகை	164
இப்படி நினைப்ப	225	நல்லதொன்றை	430	கூண்டபொழுது	419
இப்படி பரப்ப	425	நல்லதொன்றை	192	குற்றம் செய்க	365
இப்படி யினது	274	நல்லதொன்றை	429	கேவலமாகத்தான்	188
இப்படி பொழிய	312	நல்லதொன்றை	427	கையாள்பதனை	288
இப்படி நல்லபடி	243	நல்லதொன்றை	433	கையாள்பதனை	283
இப்படி நான்	45	உருவகுறிப்பில்	257	கையாள்பதனை	28
இரண்டுகூறும்	17	உருவகுறிப்பில்	408	கையாள்பதனை	276
இரண்டுமையா	441	உருவகுறிப்பில்	212	கையாள்பதனை	448
இரண்டுமையா	16	உருவகுறிப்பில்	436	கையாள்பதனை	110
இரண்டுமையா	373	உருவகுறிப்பில்	325	கையாள்பதனை	442
, மலையாள	334	உருவகுறிப்பில்	12	கையாள்பதனை	265
இருவர் முன்னிடு	152	உருவகுறிப்பில்	13	கையாள்பதனை	340
இருவருமே திரு	11	உருவகுறிப்பில்	80	கையாள்பதனை	339
இருவருமே திரு	149	உருவகுறிப்பில்	85	கையாள்பதனை	320
இருவருமே திரு	262	உருவகுறிப்பில்	87	கையாள்பதனை	291
இருவருமே திரு	206	உருவகுறிப்பில்	92	கையாள்பதனை	384
இருவருமே திரு	248	உருவகுறிப்பில்	57	கையாள்பதனை	91
, மலையாள	27	உருவகுறிப்பில்	268	கையாள்பதனை	452
இருவருமே திரு	387	உருவகுறிப்பில்	58	கையாள்பதனை	204
இருவருமே திரு	31	உருவகுறிப்பில்	86	கையாள்பதனை	117
இருவருமே திரு	203	உருவகுறிப்பில்	273	கையாள்பதனை	208
இருவருமே திரு	264	உருவகுறிப்பில்	376	கையாள்பதனை	220
இருவருமே திரு	249	உருவகுறிப்பில்	399	கையாள்பதனை	199
இருவருமே திரு	222	உருவகுறிப்பில்	84	கையாள்பதனை	19
இருவருமே திரு	262	உருவகுறிப்பில்	46	கையாள்பதனை	198
இருவருமே திரு	142	உருவகுறிப்பில்	157	கையாள்பதனை	381
இருவருமே திரு	295	உருவகுறிப்பில்	79	கையாள்பதனை	241
இருவருமே திரு	280	உருவகுறிப்பில்	250	கையாள்பதனை	29
இருவருமே திரு	291	உருவகுறிப்பில்	248	கையாள்பதனை	20
இருவருமே திரு	3	உருவகுறிப்பில்	400	கையாள்பதனை	230
இருவருமே திரு	189	உருவகுறிப்பில்	211	கையாள்பதனை	202
இருவருமே திரு	144	உருவகுறிப்பில்	154	கையாள்பதனை	177
இருவருமே திரு	97	உருவகுறிப்பில்	128	கையாள்பதனை	178
இருவருமே திரு	387	உருவகுறிப்பில்	227	கையாள்பதனை	180
இருவருமே திரு	341	உருவகுறிப்பில்	457	கையாள்பதனை	52
இருவருமே திரு	151	உருவகுறிப்பில்	78	கையாள்பதனை	309
இருவருமே திரு	94	உருவகுறிப்பில்	380	கையாள்பதனை	160
இருவருமே திரு	86	உருவகுறிப்பில்	403	கையாள்பதனை	439
இருவருமே திரு	349	உருவகுறிப்பில்	314	கையாள்பதனை	438
இருவருமே திரு	53	உருவகுறிப்பில்	148	கையாள்பதனை	124
இருவருமே திரு	451	உருவகுறிப்பில்	232	கையாள்பதனை	454
இருவருமே திரு	372	உருவகுறிப்பில்	239	கையாள்பதனை	308
இருவருமே திரு	299	உருவகுறிப்பில்	158	கையாள்பதனை	122
இருவருமே திரு	6	உருவகுறிப்பில்	25	கையாள்பதனை	170
இருவருமே திரு	104	உருவகுறிப்பில்	402	கையாள்பதனை	265

தோஷ நவநிலக	362	பயதபலகா	303	மாறபாறமனகு	85
தோஷநிலகநதி	176	பகவதாதிமுடய	395	மாறபாறமனகு	234
தோஷநிலகநதி	351	பகவதாதிமுடய	317	முடியபாறமனகு	48
தோஷமுண்ட	417	பகவதாதிமுடய	83	முடியபாறமனகு	268
தோஷமுண்ட	352	பகவதாதிமுடய	139	முடியபாறமனகு	289
தோஷமுண்ட	182	பகவதாதிமுடய	369	முடியபாறமனகு	100
தோஷமுண்ட	356	பகவதாதிமுடய	404	முடியபாறமனகு	267
தோஷமுண்ட	460	பகவதாதிமுடய	254	முடியபாறமனகு	392
தோஷமுண்ட	190	பகவதாதிமுடய	405	முடியபாறமனகு	63
தோஷமுண்ட	330	பகவதாதிமுடய	367	முடியபாறமனகு	123
தோஷமுண்ட	332	பகவதாதிமுடய	128	முடியபாறமனகு	18
தோஷமுண்ட	218	பகவதாதிமுடய	72	முடியபாறமனகு	237
தோஷமுண்ட	424	பகவதாதிமுடய	169	முடியபாறமனகு	231
தோஷமுண்ட	420	பகவதாதிமுடய	60	முடியபாறமனகு	382
தோஷமுண்ட	42	பகவதாதிமுடய	33	முடியபாறமனகு	418
தோஷமுண்ட	406	பகவதாதிமுடய	459	முடியபாறமனகு	167
தோஷமுண்ட	310	பகவதாதிமுடய	389	முடியபாறமனகு	411
தோஷமுண்ட	300	பகவதாதிமுடய	236	முடியபாறமனகு	120
தோஷமுண்ட	147	பகவதாதிமுடய	184	முடியபாறமனகு	449
தோஷமுண்ட	119	பகவதாதிமுடய	305	முடியபாறமனகு	272
தோஷமுண்ட	315	பகவதாதிமுடய	450	முடியபாறமனகு	34
தோஷமுண்ட	215	பகவதாதிமுடய	21	முடியபாறமனகு	24
தோஷமுண்ட	28	பகவதாதிமுடய	385	முடியபாறமனகு	415
தோஷமுண்ட	370	பகவதாதிமுடய	103	முடியபாறமனகு	455
தோஷமுண்ட	371	பகவதாதிமுடய	82	முடியபாறமனகு	393
தோஷமுண்ட	263	பகவதாதிமுடய	81	முடியபாறமனகு	221
தோஷமுண்ட	183	பகவதாதிமுடய	8	முடியபாறமனகு	127
தோஷமுண்ட	37	பகவதாதிமுடய	363	முடியபாறமனகு	1
தோஷமுண்ட	23	பகவதாதிமுடய	279	முடியபாறமனகு	188
தோஷமுண்ட	134	பகவதாதிமுடய	163	முடியபாறமனகு	145
தோஷமுண்ட	209	பகவதாதிமுடய	15	முடியபாறமனகு	286
தோஷமுண்ட	242	பகவதாதிமுடய	7	முடியபாறமனகு	228
தோஷமுண்ட	235	பகவதாதிமுடய	140	முடியபாறமனகு	217
தோஷமுண்ட	70	பகவதாதிமுடய	39	முடியபாறமனகு	396
தோஷமுண்ட	412	பகவதாதிமுடய	138	முடியபாறமனகு	328
தோஷமுண்ட	174	பகவதாதிமுடய	36	முடியபாறமனகு	327
தோஷமுண்ட	458	பகவதாதிமுடய	136	முடியபாறமனகு	331
தோஷமுண்ட	98	பகவதாதிமுடய	38	முடியபாறமனகு	326
தோஷமுண்ட	15	பகவதாதிமுடய	391	முடியபாறமனகு	321
தோஷமுண்ட	116	பகவதாதிமுடய	229	முடியபாறமனகு	378
தோஷமுண்ட	207	பகவதாதிமுடய	84	முடியபாறமனகு	377
தோஷமுண்ட	238	பகவதாதிமுடய	233	முடியபாறமனகு	379
தோஷமுண்ட	51	பகவதாதிமுடய	456	முடியபாறமனகு	394
தோஷமுண்ட	482	பகவதாதிமுடய	244	முடியபாறமனகு	78
தோஷமுண்ட	304	பகவதாதிமுடய	287	முடியபாறமனகு	166
தோஷமுண்ட	347	பகவதாதிமுடய	191	முடியபாறமனகு	2
தோஷமுண்ட	108	பகவதாதிமுடய	322	முடியபாறமனகு	401
தோஷமுண்ட	113	பகவதாதிமுடய	350	முடியபாறமனகு	407
தோஷமுண்ட	434	பகவதாதிமுடய	375	முடியபாறமனகு	354
தோஷமுண்ட	210	பகவதாதிமுடய	101	முடியபாறமனகு	358
தோஷமுண்ட	445	பகவதாதிமுடய	323	முடியபாறமனகு	353

ஸவதோஷமிவகை	355	ஸவதததாயமு	75	ஸமஸாரிகள்	359
ஸவதோஷாதுஸ	366	ஸவபிமாததா	443	ஸாவாபராதவக	146
ஸவபரபோஜக	269	“ஸவததோ	26	ஸஸாகிமகாக	156
ஸவபதமிவருததி	71	ஸவபததததகரு	219	ஸவதததததமு	311
ஸவருபததததகரு	410	ஸவசஸேஷதக	10	ஸவதபஸமாம	93
ஸவருபபரபதி	413	ஸவசஸேஷமிசக	9	“ஸவரோடி”	162
ஸவருபஸித்திபு	153	ஸவஸாஸவததக	316		
ஸவஸவாதததப	444	“ஸவததததக	318		

882 கார்த்திகேயேபிதோதிப .	81 தத்தஸ்யஸத்ருசம்	166 தீர்க்கமுஷணம்விநிச்சஸ்ய
14 கார்ப்பய்யஸ்தோஷோபஹத	8 ததாசப்த்பயிஸ்யதேஹ	386 தூர்த்தஸ்யஸாதே .
8 கார்ப்யம்சுருணமார்ப்யண	8 தபோவஸக்புஸ்யபாதி	384 த்ருஷ்டாஸீதா
120 காலேஷ்யபிசஸார்பேஷு	32 தம்பிரபிசஸிரோகீவம்	86 தேவகார்ப்யபிரோபூத்ண
5 காவ்யம்ஸாமாயணம்சுருத்	280 ததாவித்வஸ்புஸ்யபாபே	206 தேவகாஸம்துமதம்சுருத்வா
347 கிம்மதஸூக்ருதம்பாபம்	38 ததிச்சபாமஹாதேஹா	8 தேவத்தேவதேவதேஹயம்
203 கிஞ்சிதாசதஸம்ஸம்ப	382 ததேஷாசதஸம்ஸ்யதத்	8 தேவ்யாஸாருஸ்யருபய
208 கித்ருபேஸஸாஸ்தபாதம்	97 தம்ஸ்த்ஸம்ஸ்தாஹமணுஜீஸம்	14 தேஹிநோஸம்ஸிவதாதேஹே
208 குபிதாஸவததாஸார்பே	151 தமப்பயாஷஸௌமீத்தே	285 தேஹிமேததாமிதே
83 குருஷ்யஸாமாஹஸம்	303 தபீச்சாஸூம்பாஸம்	97 அதவாநிஸம்ஸுதஸாரீவம்
6 க்ருஷணம்நிம்ஸம்ஸாஸதம்	14 த்மேஸசாஸ்தம்ஸுருஷம்	265 அதவிஸம்பத்திமோஷாப
5 க்ருஷணக்ஷஸபாபயம்	14 த்மேஸசாஸம்ஸச்ச	26 தெனாஸ்தம்ஸம்
281 க்ரோதச்சத்ரு	278 தஸம்ருதஸிஸயத்தி	32 த்ரோஸப்த்பாஸாஸிதாஸ
246 க்ஷத்தரோஷாத்ப்ரஸாந்த	99 தஸ்மாதேவமஸிச்சஸ்த :	274 த்ஸயஸித்தாஹஸாந்தாஸே
96 க்ஷமாஸாத்ஸம்	882 தஸ்மாத்த்ஸம்ஸு கமுத்ஸ	27 த்வயேஸமாத்ஸத்தே
15 க்ஷிபாமி	146 தஸ்மாத்த்ஸாஸோப்தாஸிதாப	242 த்விபாஸித்தாஸஸாஸோமம்
457 க்ஷத்தராணியித்தராணி	22 தஸமாத்த்யுத்தஸ்யஸாத	14 த்விஸ்யுதஸாகௌஸோஸே
422 க்யாத:ப்ராஸூக்ருதத்ருச	97 தஸாமஸாஸித்வாந்	83 தஹாநாபஸாஸம்
246 க்மதோராமஇநிசுருத்வா	19 தாஸாயிஷ்யாசௌஸ்தேய	19 தரிமகேதரோகுருகேதரே
243 க்மீவோபிமஸோஹஸ்கார :	14 தாஸோஸாஸிஸம்ஸம்ஸ	228 தரிமத்ருஸமய .ப்ரமாணம்
111 குணீர்தாஸயமுபாஸத :	5 தாவத்ராமாயணகதா	230 தரிமாஸூஸதுதத்ஸாஸம்
459 குருணயோபிமஸ்பேத	284 தாஸாஸிஸக்சாஸாதேவ	8 தரிமோஸித்தேசகாமேச
223 குருரேஸபயம்ஸாஹம	892 திரோதாஸகரீசக்தி	206 தாஸ்யபீயஷ்டக்யமித்தே
321 குருசுசுருஷ்யாவித்வா	246 தேதம்ஸோஸமிஸோஸ்யத்வம்	182 கௌமகதுஷம்ஸித்தம்
851 கோப்ய :காமாத்	461 தேஹஸாதேத்யாஸாஸயி	19 கௌப்பிஷ்யிஸ்யம்சுருஷண
20 கோஸித்தபுஸ்டீககேஷ	198 கோஷம்நிவஸாஸம்சுருதவா	6 கௌமாயிஸஸூந்தரே
449 கௌஸ்கம்ஸம்சுரும	881 த்ரிபாதஸாஸம்ருதம்ஸி	8 கௌஸ்தாஸயஸௌஸித்தே
87 க்ஞ்சஸம்ஸுமிஸ :	149 த்ஸாருஸயிஷ்யாஸேதா :	881 கௌஸுஷாபிபதி
14 க்ஞ்சிதாபஸுத்தேஸம்	146 த்வத்தாஸ :கித்தபுசாஸம்	88 கௌஸ்தாத்தவாஸாஸீ
236 க்ஞ்சிதேதரோஸிப :	1 த்வத்திச்சாஸிதிமுபரி	23 க்ஞ்சிதிபேதம்சுருஸம்
143 கித .பரமஸிஸாபே	15 த்வம்ஸாதாஸிஸஸோகாஸம்	14 க்ஞ்சுபதேம்ஸிபதேவா
84 கித்வஸ்திஸுதத்ஸாலிம்	381 த்வம்ஸேஹம்ஸே	5 க்நேஸக்சுருதாஸாயே
83 க்ஞ்சாஸாமம்ஸிவ்யம்	146 த்மேஸகாஸா	803 க்நத்ஸம்ஸாஸயிசச்ச
83 க்ஞ்சாஸாமரபாஸிஸ்து	14 த்வமேஸேஸாஸ்யுதோமே	460 க்ந்யஸூஸம்ஸத்யுசா
183 ஸாமாந்தரஸாஸாஸரேஷு	206 த்வம்ஸகித்தப்ரபாஸே	14 க்ந்யேஸாஸம்ஸுதாஸம்
246 ஸாஸோஸிதேவதேவேச	228 த்வம்ஸுதிசுருஸாய்ஸம்	182 க்நேஸம்ஸப்ராஸூ
265 ஸ்ஞாஸ :கித்வயிதம்ஸரிம	266 ததாமிபுத்தியோஸம்	281 க்நிமிஸிஷ்டோஸமிஸாஸ்தம்
73 ஸ்ஞாஸாஸ்தம்ஸாஸத்ஸாஸம்	96 த்மேஸாஸாஸாஸாஸம்	243 க்நமேஸம்ஸுஸஸித்
307 ஸ்ஞாஸித்வாத்தஸமஸ	73 தாஸ்யுதாஸாஸவத்ஸாஸே	14 க்நமஸக்சுருக்ஞாஸிதம்
84 த்சித்திவியாஸாஸாஸாத	14 திவ்யம்ஸதாமிதேசா	489 க்நமோஸித்தபாத்தபுதா
208 ததஸாதஸமித்முதாஸாதே	166 திபோஸேதாஸுதாஸ்யே	22 க்நயோத்தஸ்யாமி

226 கருதரபகவத்பகதா	2 புரபேணபூர்வகார்த்த	348 மக்தரேததேவதாபக
802 கருபகவததாரகபூதா	22 புரணகமகபகாபக	136 மகமகபகவதபகதா
182 கருமெழிவிதேவர்த்த	882 பிதேவதாரகாரோபுத்	8 மகிஷாபிதாதுபகா
450 காவர்பகமகமுதகருதப	246 பிசகவதாபக	3 மகாபாரதமகிபகதா
149 காவர்பக	382 புரதகமகபூதாரக	14 மாமெகவாரகமகதா
5 காவர்பக கதாபக	36 பூரிணகபூரிணகதா	9 மாதிரகபிதாரக
489 காவர்பகபூரிணகதா	246 பூரிணகபூரிணகதா	204 மாகககதேவரூபகரேஷ
358 காவர்பகபூரிணகதா	26 பதகவதாபகபக	323 மாதிரகபூதப
72 கிதாபக	141 பதகவதாபகபக	14 மாமெகபூரபகபக
247 கிதாபகபூரிணகதா	461 பதகவதாபகபக	11 மிதரகமகபக
266 கிதாபகபூரிணகதா	183 பதகவதாபகபக	242 மகதிரகபூரிணகதா
880 கிதாபகபூரிணகதா	31 பதகவதாபகபக	32 மூரிணகபூரிணகதா
246 கிதேவதாபகபூரிணகதா	8 பிபெதிரகபூரிணகதா	382 மகதிரகபூரிணகதா
231 பகதிரகபூரிணகதா	17 பதகவதாபகபக	30 மொகபூரிணகதா
392 பகதிரகபூரிணகதா	98 பதகவதாபகபக	381 பகதிரகபூரிணகதா
246 பகதிரகபூரிணகதா	99 பதகவதாபகபக	133 பகதிரகபூரிணகதா
139 பகதிரகபூரிணகதா	110 பகதிரகபூரிணகதா	193 பகதிரகபூரிணகதா
200 பகதிரகபூரிணகதா	112 பகதிரகபூரிணகதா	281 பகதிரகபூரிணகதா
413 பகதிரகபூரிணகதா	58 பகதிரகபூரிணகதா	14 பகதிரகபூரிணகதா
302 பகதிரகபூரிணகதா	135 பகதிரகபூரிணகதா	14 பகதிரகபூரிணகதா
95 பகதிரகபூரிணகதா	382 பகதிரகபூரிணகதா	145 பகதிரகபூரிணகதா
32 பகதிரகபூரிணகதா	306 பகதிரகபூரிணகதா	(அ) பகதிரகபூரிணகதா
83 பகதிரகபூரிணகதா	283 பகதிரகபூரிணகதா	358 பகதிரகபூரிணகதா
298 பகதிரகபூரிணகதா	81 பகதிரகபூரிணகதா	8 பகதிரகபூரிணகதா
14 பகதிரகபூரிணகதா	18 பகதிரகபூரிணகதா	166 பகதிரகபூரிணகதா
24 பகதிரகபூரிணகதா	182 பகதிரகபூரிணகதா	392 பகதிரகபூரிணகதா
14 பகதிரகபூரிணகதா	287 பகதிரகபூரிணகதா	233 பகதிரகபூரிணகதா
8 பகதிரகபூரிணகதா	14 பகதிரகபூரிணகதா	8 பகதிரகபூரிணகதா
881 பகதிரகபூரிணகதா	39 பகதிரகபூரிணகதா	33 பகதிரகபூரிணகதா
18 பகதிரகபூரிணகதா	23 பகதிரகபூரிணகதா	206 பகதிரகபூரிணகதா
16 பகதிரகபூரிணகதா	6 பகதிரகபூரிணகதா	8 பகதிரகபூரிணகதா
11 பகதிரகபூரிணகதா	206 பகதிரகபூரிணகதா	243 பகதிரகபூரிணகதா
4 பகதிரகபூரிணகதா	25 பகதிரகபூரிணகதா	292 பகதிரகபூரிணகதா
14 பகதிரகபூரிணகதா	226 பகதிரகபூரிணகதா	204 பகதிரகபூரிணகதா
1 பகதிரகபூரிணகதா	107 பகதிரகபூரிணகதா	301 பகதிரகபூரிணகதா
238 பகதிரகபூரிணகதா	174 பகதிரகபூரிணகதா	146 பகதிரகபூரிணகதா
321 பகதிரகபூரிணகதா	180 பகதிரகபூரிணகதா	54 பகதிரகபூரிணகதா
32 பகதிரகபூரிணகதா	348 பகதிரகபூரிணகதா	246 பகதிரகபூரிணகதா
23 பகதிரகபூரிணகதா	88 பகதிரகபூரிணகதா	63 பகதிரகபூரிணகதா
287 பகதிரகபூரிணகதா	315 பகதிரகபூரிணகதா	193 பகதிரகபூரிணகதா
35 பகதிரகபூரிணகதா	97 பகதிரகபூரிணகதா	246 பகதிரகபூரிணகதா

87 பேசுவேதவிதவிதா	3 விஷயமெனவேதேஷுமித	99 அபிதாசபரிதபகித
803 பேதுவாமாஸபாபென	3 வேதவேதமேயேபுசளி	1 அந்நாமதபாபாஸபாஸப
882 பேதவாமலிததிதபாஸ	5 வேதாஸபாபாபாஸ	166 அபாஸபாஸபாஸபாஸ
450 பேதவாமலிததிதபாஸ	11 வேதேவிதாஸபாஸ	9 அபாஸபாஸபாஸபாஸ
1 பேபாஸபேதவாமலித	207 வேதாஸபாஸபாஸ	31 அபாஸபாஸபாஸபாஸ
6 பேபாஸபேதவாமலித	226 வேதாஸபாஸபாஸ	358 அபாஸபாஸபாஸபாஸ
50 பேபாஸபேதவாமலித	3 வேதாஸபாஸபாஸபாஸ	14 அபாஸபாஸபாஸபாஸ
482 பேதவாமலிததிதபாஸ	32 வேதாஸபாஸபாஸபாஸ	232 அபாஸபாஸபாஸபாஸ
303 பேதவாமலிததிதபாஸ	131 வேதாஸபாஸபாஸபாஸ	146 அபாஸபாஸபாஸபாஸ
246 ரகததவாமலிததிதபாஸ	424 வேதாஸபாஸபாஸபாஸ	215 அபாஸபாஸபாஸபாஸ
81 ரகததவாமலிததிதபாஸ	283 வேதாஸபாஸபாஸபாஸ	239 அபாஸபாஸபாஸபாஸ
63 ரகததவாமலிததிதபாஸ	94 வேதாஸபாஸபாஸபாஸ	22 அபாஸபாஸபாஸபாஸ
88 ரகததவாமலிததிதபாஸ	96 வேதாஸபாஸபாஸபாஸ	133 அபாஸபாஸபாஸபாஸ
29 ரகததவாமலிததிதபாஸ	57 வேதாஸபாஸபாஸபாஸ	151 அபாஸபாஸபாஸபாஸ
246 ரகததவாமலிததிதபாஸ	387 வேதாஸபாஸபாஸபாஸ	14 அபாஸபாஸபாஸபாஸ
8 ரகததவாமலிததிதபாஸ	212 வேதாஸபாஸபாஸபாஸ	8 அபாஸபாஸபாஸபாஸ
8 ரகததவாமலிததிதபாஸ	405 வேதாஸபாஸபாஸபாஸ	207 அபாஸபாஸபாஸபாஸ
411 ரகததவாமலிததிதபாஸ	461 வேதாஸபாஸபாஸபாஸ	277 அபாஸபாஸபாஸபாஸ
374 ரகததவாமலிததிதபாஸ	5 வேதாஸபாஸபாஸபாஸ	298 அபாஸபாஸபாஸபாஸ
411 ரகததவாமலிததிதபாஸ	226 வேதாஸபாஸபாஸபாஸ	5 அபாஸபாஸபாஸபாஸ
246 ரகததவாமலிததிதபாஸ	10 வேதாஸபாஸபாஸபாஸ	251 அபாஸபாஸபாஸபாஸ
32 ரகததவாமலிததிதபாஸ	882 வேதாஸபாஸபாஸபாஸ	441 அபாஸபாஸபாஸபாஸ
146 ரகததவாமலிததிதபாஸ	180 வேதாஸபாஸபாஸபாஸ	265 அபாஸபாஸபாஸபாஸ
332 வேதாஸபாஸபாஸபாஸ	5 வேதாஸபாஸபாஸபாஸ	407 அபாஸபாஸபாஸபாஸ
246 வேதாஸபாஸபாஸபாஸ	6 வேதாஸபாஸபாஸபாஸ	237 அபாஸபாஸபாஸபாஸ
458 வேதாஸபாஸபாஸபாஸ	358 வேதாஸபாஸபாஸபாஸ	274 அபாஸபாஸபாஸபாஸ
25 வேதாஸபாஸபாஸபாஸ	7 வேதாஸபாஸபாஸபாஸ	448 அபாஸபாஸபாஸபாஸ
1 வேதாஸபாஸபாஸபாஸ	15 வேதாஸபாஸபாஸபாஸ	265 வேதாஸபாஸபாஸபாஸ
337 வேதாஸபாஸபாஸபாஸ	277 வேதாஸபாஸபாஸபாஸ	31 வேதாஸபாஸபாஸபாஸ
5 வேதாஸபாஸபாஸபாஸ	414 வேதாஸபாஸபாஸபாஸ	32 வேதாஸபாஸபாஸபாஸ
57 வேதாஸபாஸபாஸபாஸ	1 வேதாஸபாஸபாஸபாஸ	32 வேதாஸபாஸபாஸபாஸ
125 வேதாஸபாஸபாஸபாஸ	246 வேதாஸபாஸபாஸபாஸ	382 வேதாஸபாஸபாஸபாஸ
11 வேதாஸபாஸபாஸபாஸ	5 வேதாஸபாஸபாஸபாஸ	246 வேதாஸபாஸபாஸபாஸ
282 வேதாஸபாஸபாஸபாஸ	26 வேதாஸபாஸபாஸபாஸ	254 வேதாஸபாஸபாஸபாஸ
348 வேதாஸபாஸபாஸபாஸ	141 வேதாஸபாஸபாஸபாஸ	160 வேதாஸபாஸபாஸபாஸ
39 வேதாஸபாஸபாஸபாஸ	431 வேதாஸபாஸபாஸபாஸ	70 வேதாஸபாஸபாஸபாஸ
246 வேதாஸபாஸபாஸபாஸ	121 வேதாஸபாஸபாஸபாஸ	73 வேதாஸபாஸபாஸபாஸ
184 வேதாஸபாஸபாஸபாஸ	29 வேதாஸபாஸபாஸபாஸ	207 வேதாஸபாஸபாஸபாஸ
83 வேதாஸபாஸபாஸபாஸ	4 வேதாஸபாஸபாஸபாஸ	74 வேதாஸபாஸபாஸபாஸ
29 வேதாஸபாஸபாஸபாஸ	9 வேதாஸபாஸபாஸபாஸ	83 வேதாஸபாஸபாஸபாஸ
186 வேதாஸபாஸபாஸபாஸ	274 வேதாஸபாஸபாஸபாஸ	14 வேதாஸபாஸபாஸபாஸ
		162 வேதாஸபாஸபாஸபாஸ
		7 வேதாஸபாஸபாஸபாஸ